

SUSAN HUBBARD

DÜNYANIN NİHAİ SAHİBİ KİM OLACAK?
İNSANLAR MI, YOKSA VAMPİRLER Mİ?

KAYIPLAR YILI

ÇEVİREN: YAZGÜLÜ BİLİCİ

ARUNAS

İnsanın bir de gölgesi olması çok korkutucu bir düşüncedir. Bu gölge sadece küçük zayıflıkları ve zaafırları değil, pozitif ve şeytani bir dinamizmi de içerir. Birey bunun nadiren farkına varır. Onun için, bir birey olarak bazı koşullar altında kendini aşabilmesi inanılmaz bir şeydir. Ancak bu zararsız yaratıkların ete kemiğe bürünmesine izin verirse, öfkeli bir canavar çıkar ortaya. Her birey canavarın bedenindeki küçük bir hücreden ibaret olur. Böylece birey, ne olursa olsun kanlı saldırılarında canavara eşlik etmek, hatta ona elinden geldiğince yardım ve yataklık yapmak zorunda kalır. Bu amansız ihtimallerin gerçek olabileceğine dair karanlık bir şüphe duymak, bireyin insan doğasının gölge yönünü göz ardı etmesine neden olur.

— Carl Jung, Bilinçdışı Psikolojisi (1912)

Publishers Weekly'nin "akıcı ve doğüstü bir gerilim" olarak tanımladığı Susan Hubbard'ın *Kayıplar Yılı* isimli romanı okuyabileceğiniz en şaşırtıcı vampir hikâyesinin devamını getiriyor.

• **Popüler bir tür:** New York Times en çok satanlar yazarı Charlaine Harris, Hubbard'ın "gizemli ve iyi bir dille yazılmış" romanlarını Stephenie Meyer'in *Alacakaranlık Destanı*'na benzetiyor. Ona göre Alacakaranlık serisinin okuyucuları Hubbard'ın serisi için taze kan sağlıyor. (Florida Today) Popülerliği hızla artan bu türün okuyucularının sadakati Hubbard'ın inanılmaz eserlerini tanıtmak için en önemli fırsat.

• **Yeni bir yazar:** Hubbard'ın romanları fantastik kurmaca eser okuyucularının son derece önemli bir bölümünün ilgisini çekiyor. PoisonedPen gizem romanları kitabevinin çıkardığı PoisonedPen bülteni, "Stephenie Meyer hayranları... İşte size daha iyi bir yazar; Susan Hubbard'la tanışın," diye yazıyor. Kitabevleri Hubbard'ı türe katkı sağlayan yeni ve önemli bir isim olarak görüyor.

• **Vampirler Yılı:** On üç yaşındaki yarı insan yarı vampir Ariella Montero'nun maceraları S Topluluğu ile başladı. Kayıplar Yılı'nda, Ari çeşitli vampir tarikatları tarafından planlanan, ulusal Amerikan siyasetinin perde arkasında gerçekleşen ve insanlar için ölümcül olan bir kültürel çatışmayla savaşabilmek için hipnoz, zihin okuma ve görünmez olma gibi özel yeteneklerini geliştirmek zorunda kalacak. Bu arada önde gelen siyaset adamlarından birinin gerçek kimliği açığa çıkacak.

"Harika ve sürükleyici..." - **Charlaine Harris, Hepimizin Ölüsü isimli kitabın yazarı**

"Yetenekli yazar Hubbard ince bir detayla çevresel sorunları gizemli bir cinayet öyküsünün içine yedirmeyi başarmış. Bu gençlik öyküsü, sayfalar ilerledikçe edebi bir üslupla yazılmış bir vampir öyküsüne dönüşüyor." - **Tammar Stein, St. Petersburg Times**

"Tarif edilmesi zor, karmaşık, şiirsel ve sofistike..." - **NPR**

"Akademisyenlerin edebiyat dünyasında iyi bir yere gelemeyeceği yanılgısında olanlara Hubbard'ın herhangi bir romanını okumalarını öneriyoruz. Susan Hubbard tıpkı Stephen King'inki gibi tüyler ürperten olaylarla dolu romanlarında, aynı zamanda Beats, Philip K. Dick ve Don De Lillo'nun yaptığı gibi sosyal içerikli mesajlara da yer veriyor." - **The Ft. Myers News-Press, 25 Mayıs 2008**

"Bu yılın kurmaca yazın bolluğu içinde, iki kusursuz ve ölüm temalı roman yaza damgasını vuracak gibi görünüyor: Stephen King'in DUMA ADASI isimli romanı ve Susan Hubbard'ın yazdığı KAYIPLAR YILI." - **New River Voice, 14 Temmuz 2008**

"Hubbard iyi bir hikâye anlatıyor, bunu yaparken de iğneleyici bir siyasi hiciv kullanıyor." - **The Rocky Mountain News, 24 Temmuz 2008**

FANTASTİK

Copyright © 2012 SUSAN HUBBARD

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajanji aracılığı ile Kirpi Yayıncılık San.Tic.Ltd.Şti.'ne aittir. Yayınevimizden izin alınmaksızın, kısmen ya da tamamen, alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ORJİNAL ADI :THE YEAR OF DISAPPEARANCES
YAYIN YÖNETMENİ :ERCAN PORTAKAL
EDİTÖR :GÖKHAN FIRAT
İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN :YAZGÜLÜ BİLİCİ
REDAKSİYON :METİN TEZCAN
SON DÜZELTİ :ŞULE BAYKAL
KAPAK - DİZGİ - GRAFİK :ARUNAS MUTFAK
BASKI :KAYHAN MATBAACILIK
*Davutpaşa Cd. Güven San.Sit.
C Blok No:244 Topkapı
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 612 31 85
ISBN :978-605-4503-50-6
YAYINEVİ SERTİFİKA NO :15870
BASIM TARİHİ : HAZİRAN 2012*

ARUNAS YAYINCILIK

Bir Kirpi Yayıncılık San.Tic.Ltd.Şti. markasıdır.
İnönü Mh. Prof. Muammer Aksoy Cd. No:102
Sefaköy - Küçükçekmece / İstanbul
Tel.: 0212 471 66 30 - Fax.: 0212 471 57 30

www.arunasyayincilik.com

Hones

ÖNSÖZ

Biri odamın kapı eşiğinde durmuş, uyuyuşumu, hemen ardından gözlerimi açışımı izliyor. Orada, loş ışıkta orada ayakta duruyorum, bana bakanın kim olduğunu seçemiyorum.

Ancak bir süre sonra seyircimle yan yanayım. Kapımı kapatıp koridorda babamın odasına doğru ilerliyoruz. Kapıyı açmıyoruz, ama onun içeride uyuduğunu biliyoruz.

Duman kokusu alıyoruz. Mutfağa doğru ilerleyince dumanı görüyoruz; koridorda döne döne ilerleyen gri bir kütle. Mutfaktan soluk bir ışık süzülüyor, şimdi gri sarmallar arasından fıskıran beyaz alevlerin oluşturduğu yangını ve iki erkeğin silüetini görebiliyoruz. Önce birbirlerine sarılıyormuş gibi görünüyorlar, ancak daha sonra bu kucaklaşma sandığımız şeyin aslında bir mücadele olduğunu fark ediyoruz. Göremediğimiz bir şey için kavga ediyorlar.

Sonra yine tek başıma kalıyorum.

Seyircim ayrılıyor, adamlardan biri de onu takip ediyor. Dışarıda durup ön kapıyı kilitliyorlar. Kilidin sesini duyunca sendeliyorum, nefes almamaya çalışıyorum. Ellerim ve dizlerimin üzerinde emekleyerek ateşten uzaklaşmaya çalışıyorum. Ağzımı kapalı tutuyorum, ancak duman çoktan içime girmiş, ciğerlerimi yakıyor. Sonra kelimeler geliyor; *Yardım et*, ancak daha seslendirilmeden boğazımda hapsedilmiş, boğulmuşlar.

Rüyadan uyanırken gırtlığımdan dillerden bile eski, ilkel bir hırıltı çıkardığımı fark ediyorum.

Karanlıktan annemin sesini duyuyorum. “Ariella? Sorun ne?”

Yatağımın kenarında oturmuş, bedenimi doğrultup kucaklıyor beni. “Anlat bana.”

Rüyalarımızı neden sevdiklerimize anlatırız? Oysa rüyalar, rüyayı gören tarafından bile anlaşılmazlar. Anlatma eylemi çözülemeyeni deşifre etme, büyük olasılıkla önemsiz olan şeylere önem aşılama amacı güden boş bir çabadır.

Anneme rüyamı anlatıyorum.

“Sarasota’daymışsın,” diyor, sesi dengeli ve sakin. “Yangın çıktığı gecede.”

“Onlar kimdi?” diye soruyorum.

Silüetleri kastettiğimi anlıyor. “Bilmiyorum.”

“Kapıyı kim kilitledi?”

“Bilmiyorum.” Annem daha sıkı sarılıyor bana. “Kötü bir rüya gördün Ariella. Artık geçti.”

Rüya mıydı? Merak ediyorum. Geçti mi?

On dördüncü yaş gününden birkaç gün önce duman solunmasını tedavi etmek ve oksijen tedavisi uygulamak için kullanılan kapalı bir alanda, cam bir tabutun içinde uyanmıştım. Hastanenin başka bir katında, babam da buna benzer bir cihazın içinde tedavi edilmişti.

Sarasota itfaiyecilerinin kurtardığı üçüncü kişi babamın eski bir arkadaşı Malcolm Lynch’di. Acil tıp teknisyenleri cüzdanında bir ehliyet bulduklarını belirtmişlerdi. Ancak ambulans hastaneye vardığında sedyenin boş olduğu fark edilmişti.

Yapılan incelemeler sonucu yangına son derece yanıcı bir sıvı olan etil eterin neden olduğu anlaşılıyordu. Mutfakta boş bir teneke kutu bulunmuş, ancak kutunun nereden geldiği anlaşılammıştı.

Bunlar başkalarının bana anlattığı gerçekler. Bense yangını düşündüğümde anılarım devre dışı kalıyor. Hastanede uyandığımı hatırlıyorum. Bir de yangından bir önceki günü... Özel yapım bir takım

elbise giymiş, uzun boylu, sarışın bir adam olan Malcolm oturma odasında ayakta durmuş, kendini savunma gereği bile duymadan babama en yakın arkadaşımı öldürdüğünü söylüyordu.

Yangın deneyiminin kendisi mi bu? Hatırladığım şeyin bir anı mı yoksa sadece kötü bir rüya mı olduğunu bilmiyorum.

Birinci Bölüm

O yıl, kayıplar yılıydı. İlk gidenler bal arıları oldu. Yeşilliklerin yakınında konuşlandırılmış eski, beyaz dolap rafları ürpertici bir sessizliğe büründü. Normalde, etraflarındaki hava kovanlardan çiçeklere, çiçeklerden de kovanlara uçuşan yüzlerce arıyla parıldardı. Yanlarına yaklaştıkça bir ya da iki keşifçi arı uçup beni karşılar, alnımın üzerinde uçuşurdu. Vızıltılarını sürünün uğultusu yüzünden zorlukla duyabilirdim. Arılar beni tanırdı, onlardan korkmadığımı kokumdan algılayabilirlerdi. Bazen gözlerimi kapatıp ellerimi ileri uzatır, bedenimi çevreleyen havanın küçük kanat çırpıntılarıyla titreştiğini, hatta minik kanatların kolumdaki tüylere küçük fırça darbeleri gibi sürtündüğünü hissederdim. Hiç sokmamıştı beni arılar.

Ancak Ağustos ayının o günü, keşifçi arılar yaklaşmadı yanıma. Nehrin kenarındaki cüce palmiye ağaçlarının yapraklarının belirsiz bir biçimde hışırdaması dışında etraf sessizdi. Kovanlara yaklaştıkça biçimsiz daireler halinde uçuşan yaklaşık bir düzine arı gördüm. Diğerleri yerdeydi, ölmüşlerdi.

Kovanlardan birinin üzerindeki örtüyü kaldırdım, içinden bir çerçeve çekip çıkardım. Ancak karşımda altın rengi peteklerde kararlı bir biçimde çalışan ince tüylü işçi arılar yerine peteğin hücrelerine rastgele yerleştirilmiş gibi duran birkaç arı buldum. Hareket etmek canlarını yakıyormuş gibi görünüyorlardı. Bazılarının kanatları kopmuştu. Bal koyu renkteydi, kokusu keskindi, tatlıdan çok ekşi gibiydi. Kraliçe arı da ortalarda gözükmüyordu.

Temmuz ayında meydana gelen kasırga Florida'nın Citrus County şehrini tahrip etmiş, ardında çarpık ağaçlar ve yıkık evler bırakmıştı. Homosassa'da çatısını kaybeden birkaç evden biri de annemin eviydi. Kasırgaya eşlik eden hortum duvarları ve pencereleri yerinden sökmüş, ahırları, misafir evini ve bahçelerin büyük kısmını da yanında götürmüştü. Mobilyalarımızı, kıyafetlerimizi ve kitaplarımızı kaybetmiştik. Ancak bir şekilde mutfak sağlam kalmıştı, bizden de zarar gören kimse olmamıştı.

Şimdi evimizden arta kalan yapıyı mavi bir tente çevreliyordu. Sabahları uyanıp başımın üzerindeki kırış kırış plastiğe baktığımda duyduğum ilk his hayal kırıklığı oluyordu. Neredeydim böyle? Ancak daha sonra depoda, muşambaların altında hayatın yeniden başlamasını beklediğimi fark ediyordum.

Her sabah inşaat seslerinin gürültüsü duyuluyordu. Annem evin yeniden inşasında çalışan işçilerle birlikte enkazı kaldırıyor, evin iskeletini onarıyordu. İşçilerin makineleri ve çekiçlerinin yanı sıra ufak bir radyoları vardı, genellikle eski pop ve ağır metal parçaları çalan bir frekansı dinlemeyi tercih ediyorlardı. Bu yüzden çoğunlukla Iron Maiden, Steely Dan ya da Led Zeppelin'in akıllara ebediyen "Stairway to Heaven'ı" getirecek olan müziği uyandırıyordu beni.

Arıları ölü bulduğum sabah, evin arkasına doğru geçerken radyodaki DJ'in Iron Butterfly'dan, yani dünyanın her yerindeki metalcilerin babası sayılan müzik grubundan bahsettiğini duydum. Mutfak

masası dağınktı, üzerinde taslaklar ve planlar vardı. Annem masaya bir kâse yulaf ezmesi, hemen yanına da bir not bırakmıştı. “Ari, yabanmersinleri buzdolabında. Arkada beton döküyoruz!—M.”

Ona arılardan bahsetmem gerekiyordu, ancak tereddüt ettim. Anneme bir tane daha kötü haber vermeye hazır değildim.

Annemin yazısı sağa yatıktı, kıvrımlar, eğimler ve iyimserlikle doluydu. Babamınkine hiç benzemiyordu. Onunki tutarlı kesinlikleriyle hat sanatını andıran küçük, dikey çizgilerden oluşuyordu. İki yazıyı karşılaştırmak kolaydı, çünkü babamın gönderdiği bir mektubun yarısı taslaklardan birinin altından görülebiliyordu. Zarf anneme özel o sabırsızlıkla açılmıştı, posta mührünün üzerinde *Ballinskelligs, Eire* yazıyordu.

Başka birine gelen postayı okumak yanlış mıdır? Evet, bunun özel hayatı ihlal eden bir davranış olduğunu düşünüyordum. Ancak yine de cezbolmuşum. Mãe (Portekizce’de anne demek. Annem kendisine böyle seslenmemi istemişti.) bunu önemser miydi? Ne de olsa mektubu orta yerde bırakan oydu.

Babamı ne kadar özlediğimi biliyordu. Gideli sadece on gün olmuştu, ancak yanında anneme ya da babama ait olma hissimi de beraberinde götürmüştü. Ben doğduğumdan beri birlikte yaşamamışlardı, ancak ben onları kısa bir süreliğine de olsa bir araya getirmeyi başarmıştım. Sonra fırtına çıkmış, babamla benim neredeyse ölmemize yol açan yangın patlak vermişti. O zamandan beri kendimi hiçbir yere ait değilmiş gibi hissediyordum.

Babam iyileştikten sonra son derece dikkatli bir biçimde kurguladığı hayatını geride bırakıp yeni bir yaşam tasarlamak için sabırsızlanmaya başladı.

Mektubu okumadım. Onun yerine ılık yulaf ezme yaban mersini katıp üzerlerine Sangfroid (Soğuk Kan) serptim. Tıpkı annemle babamın yaptığı gibi günde üç kere kullanmam gereken dondurulup kurutulmuş bir tonikti bu.

Babamın aksine benim bazı şeyleri teknik bir biçimde değiştirmek gibi bir yeteneğim yoktu. Etraftaki her şeyin iyiye ya da kötüye doğru dönüşüm geçirdiğinin, yaşayan varlıklarına kaçınılmaz bir biçimde yok oluşlarına ya da yeniden doğuşlarına doğru ilerlediğinin bilincinde olduğum zamanlarda dahi her şeyin kısa süreliğine de olsa değişmeden kalması hoşuma giderdi.

Uzun bir örgü halindeki saçım kâsenin içine düştü. Her ikisini de temizlemek için evyeye gittim. Sonra annemi aramaya çıktım.

Mãe, bir hindistansakızı ağacının gölgesinde durmuş işçilerden ikisiyle konuşuyordu. Uzun, kestane rengi saçları geniş kenarlıklı keten şapkasının altına sıkıştırdığı topuzundan sarkıyordu. Güneş gözlükleri büyük ve koyu renkliydi.

Suluk mavi renkli, pamuklu bir gömlekle dizleri yırtık bir kot pantolon giyiyordu.

Benim için zarafeti simgeliyordu annem. Besbelli adamları da büyülemişti.

Konuyu açıklığa kavuşturmam gerekiyor. Adamlar gerçek anlamda büyülenmemişlerdi elbette. Ancak annem bu konuda da yetenekliydi. Hem annemin hem de babamın özel yetenekleri vardı, ancak bu yetenekleri sıklıkla kullanmıyorlardı.

Mãe susup bana döndü. “Kovanların orada olduğunu sanıyordum.”

“Oradaydım,” dedim. “Gelip görmem gereken bir şey var.”

Bana kaygılı bir bakış attı, adamlardan özür dileyip kovanlara giden patıkada beni takip etti. Kovanlar kasırgaçıkmadan önce güvenli bir yere taşınmış, sadece bir hafta önce de eski yerlerine

geri getirilmişlerdi.

Annem güneş gözlüklerini çıkarıp kovandan kovana ilerledi, örtüleri kaldırıp tablaları yerlerinden çıkardı. “Zavallı şeyler,” diye söylenip duruyordu. “Zavallı şeyler.”

“Geçen hafta bir şeyleri yoktu.” Kovanların kamyonetten çıkarılıp yerlerine yerleştirilmesine yardım etmişim.

“Onları çok ihmal ettim.” Mãe başını eğip elindeki tablaya baktı. Koyu renk bal ve pirinç tanelerini andıran döllememiş yumurtalar altıgen hücrelere dağılmıştı, ancak hücrelerde bir tek arı bile yoktu.

“Evde çok işim vardı.” Tablayı nazikçe dolaba benzer yapıya yerleştirdi yeniden. Gözlerinin koyu mavisi benimkinin aynıydı.

“Daha önce de arılarımızın öldüğü olmuştu, ancak hiç bu kadar fazlasını kaybetmemiştik.”

“Belki de kasırga onları hasta etmiştir.”

“Olabilir.” Ancak sesi ikna olmuş gibi gelmiyordu. “Bu akşam bazı telefon görüşmeleri yapmam gerek, diğer arı yetiştiricilerini arayıp arıların durumunu kontrol edeceğim.” Kaygılı olduğu zamanlardaki gibi çenesi seğirdi. “Şimdi geri dönmem lazım. İşçilerin programı çok yoğun.”

“Ben de yardım edebilir miyim?”

“Neden internette araştırma yapmıyorsun? Ölü arılar diye arama yap.” Sesi buruktu, ancak gülümsemeye çalışıyordu. “Bunun başka yerlerde de olup olmadığını kontrol et.” Yeniden güneş gözlüklerini takıp kovanlara arkasını döndü.

Eve doğru yürürken birdenbire kolunu bana dolayıp omuzlarımı sıktı.

“Sorun yok,” Onu rahatlatmaya çalışırken kendimi tuhaf hissediyordum. “Her şeyi yoluna koyacağız.”

Problem çözmeyi severim. Babam problemleri tanımlama, yani analiz sanatını öğretmişti bana. Sonra problemin kökenine ve içeriğine inmeyi, onu yeniden şekillendirmeyi, problemin gerçek özü açığa çıkana ve bu öze yaratıcı ve bilimsel bir biçimde işaret edilene dek bu işlemleri durmadan tekrarlamayı öğretmişti. Olası çözümleri düşündüğünüzde sıklıkla gerçek problemin aslında çözmeye çalıştığınız şey olmadığını fark edersiniz. Gerçek problem başka bir yerdedir; bazen gizlenmiştir, bazen de ortada, tam gözünüzün önündedir.

Problem çözme işlemi internet bağlantısı olduğu zaman çok daha kolaylaşıyordu. Ancak o gün, diğer pek çok günkü gibi bağlantımız sorunluydu.

“Kütüphanede araştırma yapacağım,” dedim Mãe’ye. “Belki dönüşte yüzmeye de giderim.” Sırt çantama bir havlu sıkıştırdım.

“Bu kadar sıcak bir günde uzun yürüyüşler yapmak sağlıklı değil.” Kapri kot pantolonuma ve askılı bluzuma bir bakış attı, belli ki yeterli miktarda güneş kremi sürüp sürmediğimi merak ediyordu.

Şişeyi sırt çantamdan çıkardım, avucuma krem döktüm, sonra aynı gün içinde ikinci kez yüzüme, boynuma, kollarıma ve bacaklarıma güneş kremi sürdüm. Aynadaki yansımama baktım. Her zamanki gibi bulanıktı; ancak aynaya tüm dikkatimle odaklanırsam netleşiyordu görüntüm. Ne yazık ki bu durum sadece birkaç saniye sürüyordu. Bu kısa sürece içinde uzun saçlarım, keskin çene hatlarım ve burnumun üzerindeki beyaz çizgiyi seçebiliyordum. Güneş kremi ovalayarak sürüp cildime yedirdim.

“Öğle yemeği için saat birde dönmüş ol,” dedi. “Soğuk domates çorbası yapıyorum.”

Annemin birkaç yıl önce sahip çıktığı mavi-gri renkli kedi Grace dış kapıya giden tozlu patikada

takip etti beni. Kapıyı kilitli tutuyorduk. Bu yüzden dışarı çıkıp kapıyı dikkatli bir biçimde yeniden kapattım. Grace her zamanki gibi arkada kaldı. Gitmeden önce ona bir öpücük attım.

Tozlu yolun kaldırımlı bir sokağa dönüştüğü kavşakta durup karşıma çıkan iki yusufçuğu izledim. Bir tanesi yola tünemişti, diğeri de onun yaklaşık bir metre kadar üzerinde havada süzülüyordu. İkisinin de kanatları şeffaftı; yerdekinin göğsünde ve başında açık mavi benekler vardı, havadaki ise kuyruğunun ucundaki parlak mavi dışında siyahtı. Yoldakine odaklandım, onun aynı anda hem anlaşılması güç hem de narin bir görüntüsü vardı. Kanatlarını çırpıyordu. Birdenbire havadaki yusufçuk yerdekine doğru uçtu. İşin tuhaf yanı, yani beni şaşkına uğratan yanıysa yerdeki yusufçuğun hiç kıpırdamaması, diğerin üzerine çakılmasına izin vermesiydi.

“Kış kış!” Elimi sallayarak yusufçuğu kovdum. Diğerin yaralanmış olduğunu düşünüyordum, ancak bir saniye sonra o da birincinin peşinden uçtu. Şehre doğru yürürken merak ediyordum. *Yusufçuklar birbirlerinin düşmanı mıydı arkadaşı mı?*

Homosassa Kaplıcaları Florida’nın körfez kıyısındaki sakin bir yerdi. Homosassa şehrinin hemen yanındaydı. Birinin nerede bitip diğerin nereden başladığını asla tam olarak öğrenemedim. Yerlilerin çoğu her ikisine de “Sassa” diyordu. Bölge; balıkçılar, denizayısı severler ve vampirler arasında çok popülerdi.

Süpermarket, benzin istasyonu, hiç uğramadığımız restoran Murray’in Yeri ve vampirlerin en sevdiği restoran Flo’nun Yeri’nin yanından geçtim. Birçoğumuz bölgenin maden suyu kaynaklarından ziyade gerçek kimliğini saklama imkânının cazibesine kapılmıştık. Postane müdiresinin renkli camdan dışarı bakıyor olması ihtimaline karşın postane binasına doğru el salladım. O da bizden biriydi.

Kütüphane İspanyol süs bitkilerini çevreleyen meşe ağaçlarının gölgesinde kalan küçük, tuğladan bir binaydı. İçeri girip internette yusufçukları arattım. Öğrendiğim en ilgi çekici şey şuydu: Yusufçuklar hareketlerini kamufle edebiliyorlardı. Hareket halindeyken bile durgun görünmelerini sağlayan vahşi bir teknikti bu. Avcı yusufçuk (okuduğum makalede *takipçi* diye geçiyordu) avının, yani takip edilenin retinasında durgun bir obje görüntüsü oluşturacak şekilde hareket ediyordu. Takip edilen, daha sonrasında yusufçuğun besini ya da eşi oluyordu. Kamuflej, takipçi kendisini bir alanda belirli bir nokta ve hedefi arasında konumlandığı sürece işe yaramaya devam ediyordu. Takip edilen saldırıya uğradığı ana dek takipçiyi arka planın bir parçası olarak görüyordu.

Bu konsept büyülemişti beni. Yusufçuklar hareketlerini kamufle edebiliyorlarsa, bunu biz de yapabilir miydik?

Sonra buraya neden geldiğimi hatırlayıp internette *kaybolan bal arıları* diye arama yaptım. (Ölü arıların aynı derecede işe yaramayacağını düşünüyordum.)

Evet, bu hadiseye A.B.D.’nin birçok yerinde ve Avrupa’nın bazı bölgelerinde de rastlanıyordu. Okuduğum makalelerin bazıları bu durumu kriz, bazıları ise salgın olarak niteliyordu. Arılar kovanlarından uçup gidiyorlar, bir daha da geri dönmüyorlardı. Geride kalan birkaç arı ise ölü, sakat ya da hasta olarak bulunuyordu. Araştırmacılar böcek ilaçlarını, kurtları ya da çevresel faktörlerin yol açtığı “stresi” sorumlu tutmak konusunda fikir birliğine varamıyorlardı. Bazı arı yetiştiricileri bunların hepsini suçluyordu.

Üç makalenin çıktısını alıp eve götürdüm.

Kütüphaneyi terk etmeden önce kurgusal olmayan ve kurgusal eserlerin bulunduğu raflara göz gezdirdim, ancak daha önce okumadığım ilginç bir kitaba rastlamadım. Sonra belirli aralıklarla çıkan yayınların olduğu kısma uğradım. Babam asla gazetelere abone olmazdı, benimse tek bildiğim yayın

Edgar Allan Poe'nun edebi ve biyografik irfanına adanmış *Poe Dergisi*'ydi. Babam Poe okurken teselli bulduğunu söylerdi.

Moda ve eğlence gibi genel ilgi alanlarına yönelik dergiler benim daha çok ilgimi çekiyordu. Evde eğitim görmüştüm, bir arkadaşımın evinde kısa süreliğine maruz kaldığım televizyon ve filmler olmadan büyümüştüm. Popüler kültür hakkındaki yazıları okumak suçluluk duyduğum bir zevkimdi. Babam bu çeşit yazıları okumanın bir vakit kaybı olduğunu düşünürdü. Geçici, sonuçsuz konulara ilgi duymanın yararı neydi ki?

Ancak Amerikan kültürü bana yuvarlanıp giden bir çelişkiler yığını gibi geliyordu, kendimi bu kültürün en azından bir kısmıyla ilişkilendirmek istiyordum.

Film yıldızları neden aşk ilişkilerini sürdürüyorlardı? (Ya da neden iç çamaşırlarını çıkarmadan duruyorlardı?)

Sporcuların uyuşturucu kullanıyor olması neden bu kadar olasıydı? Siyaset adamları ve kadınları neden kansız gibi görünüyorlardı?

Ve vampirler neden bu kadar görünmezdi?

Her zamanki gibi kütüphaneyi, zihnimde içeri girdiğimde olduğundan çok daha fazla soru işaretiyle terk ettim.

Postane, Sassa'nın merkezi işlevini görüyordu. Burada uzun süre oyalanırsanız şehirdeki herkesle karşılaşmanız mümkündü.

Benim yaşlarımdaki iki kız binaya doğru ilerlediler. Benim gibi onlar da kapri pantolonlar ve askılı bluzlar giymişlerdi. Bluzlarının altından bikinilerinin askıları görünüyordu. Gözleri kocaman güneş gözlüklerinin altında görünmüyordu, ancak bana değer biçen bakışlar attıklarını biliyordum.

Koyu renk saçları omuzlarına dökülen uzun boylu kız başını yana yatırıp beni baştan aşağı süzdü. Altın rengi lüleler diğer kızın bir oyuncak bebeğin hatlarına sahip çehresini çevreliyordu. Sağ bileğinde bir gül dövmesi vardı. Bakışları diğer kızinkinden daha gizemliydi.

Ancak koyu renk saçlı kız daha ilginç gelmişti bana. Duruşu ve giyimi onu daha büyük, bilgili ve havalı gösteriyordu.

Bir an için durup onlarla konuşmayı düşündüm. Belki de onlar da benim gibi bu şehirde yenilerdi. Uzun zamandır aynı zamanda yaşıtım olan bir arkadaşım olmamıştı.

Bej renkli bir karavan postanenin otoparkında durdu. Sürücünün olduğu taraftaki cam açıktı. İçeride kel, dolgun dudaklı, iri yarı bir adam vardı. Güneş gözlükleri takıyor olmasına rağmen bakışlarını kızlara sabitlendiğini biliyordum.

Bir kız on dört yaşına girdi mi erkeklerin bakışlarına alışmaya başlar. Ancak bu adam kızlara normalden daha fazla ilgi gösteriyor gibiydi. Kalın gövdesi cama dönmüştü, ağzı bir karış açık olduğu halde dışarı sarktı.

Adamla ilgili tuhaf bir şey daha vardı: İnsan değildi. Ancak bir vampir de değildi. On beş metre mesafeden bile bunu hissedebiliyordum, ancak bunu nasıl bilebildiğimi söyleyemem size. Başka türde bir *diğerdi* o.

İki kız ona değil, bana bakıyorlardı. Gözlüklerimi çıkarıp baktığım yönü görmelerini sağladım. Mesajımı aldıklarından emin olmak için başımı ani bir hareketle karavanın olduğu yöne çevirdim.

İşte o zaman gördü beni adam. Gözlüklerini çıkarınca irkildim. Gözleri tamamen bembeyazdı; gözbebekleri yoktu. Verdiğim tepkiyi görmüş olmalı, çünkü aniden engelliler için ayrılmış park

alanından çıkıp karavanını geri geri sürmeye başladı.

Aracını sürerek uzaklaşmadan önce bana gülümsedi. Bunun en kötü yanıysa benim bu gülüşü tanımamdı. Onu bu yazın erken vakitlerinde Sarasota'daki bir caddeyi geçerken görmüştüm; yangın ve kasırgadan bir-iki gün önceydi bu. O zaman da şimdi olduğu gibi tarif edilmesi zor bir hisse kapılmıştım; bu içimde dönüp duran karanlık iğrenme hissi, felç ve korkunun bir karışımıydı. Şeytanla karşılaştığımı hissediyordum.

“Sakin ol. O sadece bir sapık.” dedi koyu renk saçlı kız. Pes, tekdüze bir sesle konuşuyordu.

Keşke ne kadar yanıldığını bilseydi.

“Ben Autumn.” (Sonbahar) dedi. Yüzünün en ifadeli kısmı güneş gözlükleriydi.

“Doğum günün yaklaşıyor olmalı o halde,” dedim.

“Doğum günüm Mayıs'ta.” Parmak arası terlikleriyle arkasındaki duvara vurdu. “Annem en sevdiği mevsimin adını vermiş bana.” Sesindeki alay *en sevdiği mevsim* lafının kırmızının neredeyse mora çalan koyu bir tonuna bürünmesine neden oldu. Ancak o benim gibi kelimelerin rengini görme yeteneğine sahip değildi, bunu hissedebiliyordum.

“İsmim Ari.” Sarışın kıza döndüm.

“Benim de Mysty.” Aynı anda hem konuşup hem de sakız çiğneyebiliyordu.

“Y ile yazılıyor.” Yazılıyor kelimesini, yazılıyoo diye telaffuz etti.

“İki y ile.” dedi Autumn.

Onlara baktım, onlar da bana bakıyorlardı. “Yüzmeye gidiyorum.” Birkaç saniyelik karşılıklı sessizlikten sonra ekledim. “Gelmek ister misiniz?”

Mysty esnedi, ancak aynı zamanda *neden olmasın* diye düşünüyordu.

Autumn, “Her neyse.” dedi. Ne düşündüğün duyamıyordum. Başkalarının ne düşündüklerini duyabilmek vampir olma durumunu telafi eden yönlerden biri. Ancak bunu başarabilmek odaklanma yeteneği gerektiriyor, ayrıca bazı zihinlerde diğerlerinde olduğundan daha çok işe yarıyordu.

Nehirde kısa bir süreliğine yüzdükten sonra kurulanmak için eski bir iskelede oturduk. Yanımda oldukça büyük bir havlu getirmiştım, bu yüzden uçümüze de yetecek yer vardı.

Autumn ve Mysty havlunun üzerine yüz üstü uzanmış güneşleniyorlardı, bense cildime bol bol güneş kremi sürüyordum. Birbirlerini uzun süredir tanıyormuş gibi sohbet ediyorlardı, ancak düşünceleri sayesinde bunun doğru olmadığını anlamıştım.

Autumn'un ailesi, Springerlar yirmi yılı aşkın süredir Sassa'da yaşıyorlardı. Mysty ise benim gibi buraya yeni gelmiş sayılırdı, dört ay önce yerleşmişti Sassa'ya. İkisi de hayatı benden çok daha iyi tanıyorlardı.

O tembel sesiyle “Bu akşam Chip'le görüşüyor musun?” diye sordu Mysty.

“Çalışması gerektiğini söyledi.” dedi Autumn, sesi kibirliydi.

“O kadar çok krem sürersen asla bronzlaşamazsın.”

Mysty'nin benimle konuştuğunu anlamam için biraz zaman geçmesi gerekti. “Ben hiç bronzlaşmam,” dedi. “Güneş ışığına duyarlıyım.”

“Güneş ışığını duyarlıyım,” dedi Autumn tiz bir sesle, beni taklit ediyordu. “Duyarlı da ne demek oluyor?” diye sordu sonra. Bu kez kendi pes ve alçak sesiyle konuşuyordu.

Mysty sırt üstü uzandı. “Tanrı aşkına, bana bir sigara versene,” dedi.

Autumn kot pantolonunun cebinden ezilmiş Salem marka bir sigara paketi çıkardı. İçinden bir tane sigara çıkarıp Mysty'nin olduğu yöne attı. Sonra ikinci bir sigara çıkarıp bana fırlattı. Sigarayı havada kaptım, bakışlarımı bu tek sigaraya diktim.

Autumn doğrulup oturdu, sigarası dudaklarının arasındaydı. Diğer cebinden bir kutu kibrit çıkardı. Mysty'nin sigarasını yaktı. Rüzgâr esmemesine rağmen Mysty kibritin etrafını ufak elleriyle sardı. Autumn bana döndü. “Hayır, şöyle tutmalısın,” dedi. Sağ elindeki parmakların arasını V şeklinde genişçe açıp sigarayı işaret parmağıyla orta parmağının arasına yerleştirdi. “Sahi, sen kaç yaşındasın?”

“On dört,” dedim.

“Ve daha önce hiç sigara içmedin, öyle mi?”

Mysty bize bakıyor, bir taraftan da sigara içiyordu. Yönlendirilmeye ihtiyacı yoktu.

“Parmaklarını gevşet.” Autumn'un kahverengi saçlarının kesinlikle benimki kadar uzun olmadığını düşünüyordum. Saçlarım belime geliyordu.

“Lanet olsun, elinde kalem tutuyor gibi görünüyorsun. İşte, beni izle.”

Yakılmamış sigarayı ağızından çıkarıp sol elinde tuttu. Parmakları hamur gibi gevşekti. Sağ elinin başparmağıyla kibrit kutusunun kapağını açtı. İçinden çıkardığı kibritin başı zımpara kâğıdına değiyordu. Sonra başparmağını kullanarak kibriti kâğıda sürttü. Daha ilk denemesinde alev alan kibritle sigarasını yaktı, sonra sigaradan derin bir nefes çekti. Dumanı yüzüme üfleyip sigarayı elime tutuşturdu.

“Ama sen kibriti böyle yakmaya çalışma,” dedi. “Bazen tüm kutu alev alabiliyor. Kendini yakarsın sonra.”

Sigarayı dudaklarıma götürüp tereddütle içime çektim. Duman ağızımı ve boğazımı yaktı. Kendimi yangın çıktığı gece o duman dolu dairede gibi hissettim. Öyle şiddetle öksürdüm ki bayılacağımı sandım.

Gülüşleri sahte öksürükleri andırıyordu. *Nasıl güleceklerini planlamış olmalılar*, diye düşündüm. Autumn öyle çok güldü ki güneş gözlüklerini düşürdü; şimdi gözlerini görebiliyordum. Koyu kahverengi ve uzundular, bezgin bir ifadeleri vardı. Sol gözünde parlayıp sönen bir ışık pırıltısı dikkatimi çekti.

Gözlüklerini yeniden gözüne taktı.

Sigarayı ona uzatıp sırt çantamdaki su şişesini çıkardım. Su iyi gelmişti, ama boğazım hâlâ acıyordu. Sigara içmenin usulünü asla öğrenemeyeceğimi düşünüyordum. Ancak yine de arkadaşlıklarına layık olduğumu kanıtlamanın bir yolunu bulacağıma yemin ettim. Benim bilmediğim bazı şeyleri biliyorlardı.

Yine de iyi vakit geçiremiyordum onlarla. Mysty'nin düşünceleri ne kadar sinsî, (*Autumn da kesinlikle düşündüğü kadar havalı değil.*) açgözlü, (*Üstelik öğle yemeklerinde tabağımdaki patates kızartmalarını yiyor*) ve kendine güvensiz (*Autumn'dan daha mı şişmanım?*) olduğunu gösteriyordu. Autumn'un düşüncelerini okumaya çalıştığımda ise duyduğum ses parazitliydi. Bu sesi birkaç dakikalığına dinlemek bile yoruyordu beni.

Autumn'un canı sıkılmış gibiydi. Erkek kardeşi Jesse'nin bir arabası olduğunu, bizi bir ara alışveriş merkezine bırakabileceğini söyledi. Alışveriş merkezinin nerede olduğunu bilmiyordum, ancak yine de “Neden olmasın?” deyip Autumn'a telefon numaramı verdim.

Yavaş yavaş yürüyerek eve döndüm. Çantam sırtımdaydı, ıslak saçlarımla omuzlarımda hissediyordum. Dışarıdaki dünyayı içime çekiyordum; ağustos böcekleri, uzun çimler, alaycı kuşların şarkıları, masmavi gökyüzü... Sıcak ve nem toprağın kalbinde atıyordu adeta, güneş ışığı altında neredeyse pişen otların kokusu etrafa yayılıyordu. Kasırga ve yangından sonra doğal dünyanın detaylarını eskiden olduğundan daha açık seçik, daha canlı bir şekilde görebiliyordum. Korkarım hiç farkına bile varmadan hafife alıyormuşum onları.

Bir anda benim karıncalanmaya başladı. Durdum. Bir şey beni izliyordu.

Yavaşça soluma döndüm, hemen sonra da sağma. Ancak çalılar ve ağaçlardan başka hiçbir şey göremedim. Dönüp arkama baktım sonra. Arkamdaki yol bomboştu. Güneş yüzünden cildimin artık daha duyarlı olduğunu söyledim kendi kendime. Ancak bu dediğime hiç ikna olmamıştım.

Yürümeye devam ettim. Çok yavaş ilerliyor, attığım her adımda tepkilerin yoğunluğunu ölçüyordum. Benim yavaş yavaş eski haline döndü. Beni izleyen her neydiyse yanımdan uzaklaşmış olmalıydı.

Evimizin dış kapısından girdikten sonra karşıma çıkan kirli patika sağa kıvrılıyordu, Grace sıçraya sıçraya yanıma geldi. Birlikte son dönemeci de döndükten sonra karşımda evin kireç taşından yapılmış, sağlam ön duvarını bulduk. Mutfaktan güzel kokular yayılıyordu; annemin sarımsak, salatalık, fesleğen ve domates karışımına kırmızı şarap sirkesi, Sangfroid taneleri ve kan içmemizi engelleyen ilacı ilave ederek hazırladığı enfes çorbalarından biri olmalıydı bu.

Evet, hâlâ kan içme arzusu duyuyorduk. Ancak size hangi iştahın daha güçlü olduğunu, hangisinin beni eve girmeye sevk ettiğini söyleyemem.

Öğle temeginde aldığım çıktuları anneme uzattım. Masada sadece ikimiz vardık. Mülkün yarı yarıya sahibi olan arkadaşı Dashay ve onun erkek arkadaşı Bennett bir cenazeye katılmak üzere Jamaika'ya gitmişlerdi. Bir hafta içinde geri döneceklerdi.

Yazıları okuduktan sonra, "Ne de çok safsata var burada," dedi. Ben eve varmadan birkaç dakika önce devlet tarım ofisini arayıp bir sesli mesaj bıraktığını söyledi.

Mãe'ye postanenin orada tanıştığım kızlardan bahsettim.

"Soyadları ne?" diye sordu

Hatırlamıyordum.

"Anne- babaları ne iş yapıyor?"

"Bundan hiç bahsetmedik," dedim. Böyle şeylerin umurumda olduğunu mu sanıyordu?

Tam ona karavandaki adamdan bahsedecektim ki masadan kalktı. Gömleği lekelenmiş, (Domates sosu mu yoksa tonik miydi bu?) kestane rengi saçları dağılmıştı. Bakışlarındaki kaygı gözlerinin rengini daha da koyulaştırmıştı sanki. Ancak teni inci tozundan yapılmış gibi parlıyordu. Her zamanki gibi çok güzeldi.

Gülümsedi, bu iltifat için teşekkür ediyor gibiydi. "Arkadaş edindiğine sevindim," dedi. "Dashay ve atlar olmayınca kendini yalnız hissedebilirdin." *Arılar ve Raphael de artık burada değil zaten*, diye düşündü.

Evet, Dashay'i özlüyordum, tabii arılar ve atları da. Ahırlar yeniden inşa edilene dek Kissimmee'deki bir arkadaşımızın çiftliğinde kalacaklardı.

Ama evet, Raphael'i de özlüyordum. İçlerinde en çok özlediğim babamdı.

Bazı sesler paslanmış menteşeleri andırırlar. Bazıları da kanallardan yavaşça akıp giden su izlerini... Birçok vampirin konuşması melodik, ölçülü, bazen de bir şarkı kadar şiirseldir. Bu

durumun işitme duyumuzun çok keskin olmasından kaynaklandığını düşünüyorum. Bizler kendi seslerimizi bile duyabiliriz, ancak ölümlüler kendi seslerine asla dikkat etmezler.

Öğle yemeğinden sonra biraz kestirmeye karar vermiştim, ancak saatlerce uyumuş olmalıyım. Çünkü gözlerimi açtığımda odanın ışığı mavi-gri bir renk almıştı. Yukarıdaki kırışık tavan bir okyanus tabanını andırıyordu. Dışarıdaki sesler içeri akıyordu; sıvı ve müzik kadar akıcıydılar. Annemin sesi en yakın arkadaşı Dashay'ın sesine karışıyordu.

Saçımı yüzümden çekip yatağımda doğruldum. Sesleri açık pencereden içeri doluyordu.

Ay bahçesinden geriye kalan alanda oturuyorlardı. Bir zamanlar bankların ardına çekilmiş yuvarlak sınırları, gece açan, soluk çiçekler doldururdu. Ancak kasırga geriye sadece çıplak kökler, kırılmış dallar, yaprak ve moloz yığınları bırakmıştı. Kasırga sırasında alaşağı olmuş banklar şimdi evin karşısına yerleştirilmişti. Güneş ufku ardına henüz varmış olmalıydı, çünkü gökyüzü çivit mavisi rengine dönmüştü. Tam olarak mavi değil, menekşe rengi de değil. *Sırların rengi*, diye düşündüm.

Annem, yüzü bana dönük olduğu halde sandalyesine oturdu, Dashay'ı dinliyordu.

Kulak misafiri olmak yanlış bir şey midir? Elbette. Ancak annemin yüzündeki mutsuzluğu görseydiniz eminim dayanamazdınız.

Düşüncelerini dinlememeyi gerçekten denedim.

Dashay'ın sözcükleri kümeler halinde, öyle büyük bir hızla akıyorlardı ki birbirlerine çarpıyorlardı. Daha önce şöyle böyle fark ettiğim aksanlı ve kıvrak bir ses çınlıyordu kulaklarımda.

“Sonra onlara söyledim, hayır dedim, nasıl böyle kolaylıkla yargılayabilirsiniz? Ama dinlemediler, hepsi bana karşı, gitmemi söylediler, ben de gidip Bennett'i aradım, onun peşine düştüm. Tüm ağaçların arasına baktım, ama orada değildi. Değildi.” Omuzları titriyordu. Daha fazla dinlemek istemiyordum. Bennett, Dashay'ın gerçek aşkıydı, ya da ben öyle sanıyordum. Geniş omuzlu, uzun boylu bir adamdı. Güzel bir gülüşü vardı. Bir keresinde ay ışığının aydınlattığı gecede dans ederlerken izlemiştim onları. Dönüyor, alçalıp yükseliyorlardı. Elleri birbirine kenetlenmişti. *Bir gün ben de böyle bir şeye sahip olmak istiyorum*, diye düşünmüştüm.

Daha fazla dinlemek istemiyordum, ama dinlemeden de duramazdım. Evin henüz tamamlanmamış, açık batı cephesinden Dashay'ın yüzünü görebiliyordum.

Ağlıyordu. “Gözyaşları sular seller misali aktı.” lafını daha önce de duymuştum. Ancak bu sözün gerçek olduğuna daha önce hiç şahit olmamıştım. Gözyaşları hiç ara vermeksizin göz yuvalarının altında birikiyordu. Sonra akıyor, yanaklarından süzülüyor, beyaz eteğine dökülüp kumaşta gri lekeler bırakıyorlardı. Anlayamadığım sözler söylüyordu Dashay: “Duppy suçlanıyor, ama acıyı adam çekiyor.”

Annem oturduğu banktan kalkıp eğildi, kollarını Dashay'e doladı. Sonra onu banktan kaldırdı. Harap olmuş bahçede ayakta durup birbirlerine sarıldılar. Gökyüzü çivit mavisinden maviye, sonra da siyaha döndü.

Arkamı döndüm, arkadaşlıklarını kıskanıyordum. Ancak bunu ilk kez fark etmediğim kesindi.

Ertesi sabah, her şeyin normal olduğu hissiyle uyandım.

Mavi plastik tavan rüzgârla nefes alıyor gibi görünüyordu. Etraf talaş kokuyor, çekiç sesleri radyoda günde en az bir kere çalan “Iron Man”in ritmini bozuyordu.

Ancak dışarı baktığımda yeni bir şey fark ettim. Ay bahçesinde, Dashay'ın önceki gece oturduğu bankın etrafında küçük, beyaz çiçekler açmıştı. Gözyaşları tohumları olmuştu.

İkinci Bölüm

Kahvaltıdan sonra annem dışarı çıkmama izin verdi, elime bir çekiç tutuşturduktan sonra beni inşaat işçilerinden Leon ile tanıştırdı. Leon bana çivileri nereye çakacağımı gösterdi.

Beş santim kalınlığında, on santim genişliğindeki kontrplakları yere çiviliyorduk, fakat neden diye sormayın.

Eğer sorsaydım eminim Leon sebebini açıklardı bana. Aklım, inşa ettiğimiz şeyde değildi. İçeride olmak istiyordum. Dashay birazdan uyanacak, Mãe ile konuşmaya başlayacaktı. Ayrıntıları duymak istiyordum.

Ama hayır, evin yeniden inşa edilmesine yardım etmek zorundaydım. Kendimi sanki bir sinema ya da tiyatro salonunun dışındaymışım gibi hissettim; oyun içeride oynanıyordu, bana ise olaylar dizisini hayal etmek kalmıştı.

Leon bana termosundaki limonatadan biraz ikram etti. Bronz tenli; koyu renk gözlü, kollarında ve boynunda renkli bıçak ve gül dövmelemleri olan kaslı bir adamdı. Diğer dövmelemlerini tişörtü ve kot pantolonu gizlemişti. Başka dövmelemleri de olduğuna *emindim*.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu birdenbire.

“On dört.”

“Otuz yaşında gösteriyorsun.”

Babam da böyle derdi. Bazı günler, genellikle kendimi yorgun hissettiğim zamanlarda yaşlılarımdan daha büyük gösterirdim.

Limonatanın tadı keskin ama tatlıydı. Sağ avcumun içinde su kabarcıklarının oluşup yok olmasını izledim, ama Leon görmesin diye avcumu çabucak kapattım. Leon’un vampir olduğumuzu bilmediğinin farkındaydım. Mãe bu gerçeikle övünmememi söylemişti bana.

Radyoda “Love Bites” (Aşk Acıtır) isimli bir şarkı çalıyordu. Leon “Ne kadar da doğru.” dedi.

Saat beşte paydos yaptık. Koşa koşa eve girerken neredeyse Dashay ile çarpışıyordum. Üzerinde safran renginde kaftan vardı, uzun saçlarına yeşil bir ipek eşarp sarmıştı. Soğuk biri gibi görünüyordu, ama yine de çok güzeldi. Her zamanki gibi sıkıca olmasa da bana sarıldı. Dudaklarında zoraki bir gülümseyiş vardı.

“Seni özledim.” dedim.

Karamel rengi gözleri yaşlarla doldu.

“Artık ağlamak yok.” Mãe enerjik bir ses tonuyla konuşuyordu. Koyu mavi bir elbise giymiş, limon renginde boncuklu kolye takmıştı. “Hadi git de üstünü değiştir, Ariella. Elbise giy. Biz kızlar şehir merkezine gidiyoruz.”

Flo’nun Yeri’ndeki ucuz içki saati pek de eğlenceli geçmedi.

Barın müdavimleri ellerinde kırmızı şarap kadehleri ve Picardo’larla barda ve masalarda oturuyorlardı. Ama herkesin kırmızı renkli bir içki içtiği de söylenemezdi. Sağda solda, genellikle ölümlülerin ellerinde bir bardak bira ya da beyaz şarap göze çarpabiliyordu.

Masamızda kimse konuşmuyordu. Mãe ve Dashay güzel heykelleri andırıyorlardı.

İşte bu yüzden Flo’nun kapısı açılıp Mysty ve Autumn kasıla kasıla yürüyerek içeri girdiklerinde rahatlatmışım. Küçük adımlarla, kırta kırta yürüyorlardı. Düşük bel pantolonları ve kısa dar bluzları

sayesinde göbekleri tamamen ortadaydı. Pamuklu yazlık elbisemin askısını düzelttim, on yaşında gösteriyor olmalıydım.

Autumn ve Mysty saçlarına hacim kazandırmak için özel bir şeyler yapmıştı. Güneş gözlükleri kafalarına takmışlar, gözlerine ve kirpiklerine kalem, maskara ve far sürmüşlerdi. Autumn bana bir bakış attı, başıyla selam verdi ve el salladı. Yanıma gelmediler. Doğruca bara yollandılar.

İlk başta Măe ve Dashay onları fark etmedi, ancak ben bira sipariş etmeye çalıştıklarımı görebiliyordum.

Barmenle bakıştıktan sonra, “Bizim paramız burada geçmiyor mu?” dedi. Müzik kutusundan yükselen, Johnny Cash’in “Ring of Fire”ı (Ateş Çemberi) söyleyen sesini bile bastıran tiz bir sesle konuşuyordu. İçerideki herkes sus pus olmuştu.

“Bu kimlik sahte. Size içki satamam.” Logan isimli barmen uzun boylu ve yakışıklıydı, saçları koyu kızıl renkteydi. O da bizden biriydi. “Ruhsatımızı kaybederiz sonra,” dedi.

Autumn döndü ve gözlerini bana dikti. “Ama *ona* vermişsiniz.”

Yarım bardak Picardo önümdeki masada masum masum durmaktaydı.

“Kim onlar?” dedi Dashay.

“Bunlar geçen gün tanıştığın kızlar değil mi? diye sordu Măe.

Başımı evet anlamında salladım. Autumn’un bakışları hâlâ üzerimdeydi. Belli ki bir şeyler söylememi, onları savunmamı bekliyordu. Fakat ne diyebilirdim ki?

Logan bir kahkaha patlatınca içerideki gergin hava biraz yumuşadı.

“Picardo içiyor. Alkol yok onun içinde. Birazcık denemek ister misin?”

Birkaç yudum Picardo’yu küçük içki bardağına doldurdu, sonra da bardağı Mysty’ye uzattı. Mysty şüpheli gözlerle bardağa baktı, içindeki parlak kırmızı sıvıyı bir dikişte içti. Daha içkiyi yudumlar yudumlamaz öğürüp bardağı yere fırlattı. “İğrenç!” dedi.

“Bu tada alışmak için biraz zaman gerekli,” dedim. Müşterilerden birkaçı bana gülümsedi.

“Sizin gibi kızlar, böyle bir çöplükte takılmamalı,” dedi Logan. “Eminim Murray’de kendinizi evinizde gibi hissedersiniz.”

Başka bir söz söylemeden bardan uzaklaşırken Autumn bana nefret dolu bir bakış attı.

Logan fısıltıyla bir şeyler söyleyince bara yakın oturan müşteriler kahkahaya boğuldular.

“Picardo’nun içinde alkol olduğunu düşünmüştüm hep,” dedim.

“Var zaten.” Dashay içkisinden koca bir yudum aldı. “Hem de çok.”

Annem, Logan’dan Mysty’ye ve Autumn’a yalan söylemesinin hesabını soruyordu. “Onlara Picardo verdiğin için ruhsatını kaybedebilirsin,” dedi. Dirsekleriyle bara yaslanmıştı.

Logan bardaklarımızı bir kez daha doldurdu. Măe’ye sırtıttı. “Biliyorum. Ama ne yapayım, kız bir yudum içmek istedi. Hem şimdi ne kadar acı olduğunu biliyor.” dedi.

Bu kadar çok Picardo içmemize rağmen sarhoş olmamamıza akıl sır erdiremiyordum. Măe ve Logan aynı anda konuşmaya başladılar: “Çünkü ...” Güldüler. Cümleyi Măe tamamladı: “...alkole karşı duyarlı değiliz.”

Bardakları masaya taşımasına yardım ettim.

Sandalyelerimize oturunca, “O kızlara dikkat et,” dedi Dashay. “İçimde kötü bir his var.” Ansızın ellerini bana doğru uzattı. “Dur da gözlerine bakayım.” dedi.

Alnımı geriye itip çenemi kavramak için eğildi. Gözlerinin içine bakıyordum. Uzaktan bakınca karamel rengiydi bu gözler. Şimdi ise, yakından bakıldığında, benek benek turuncu, yeşil, siyah ve sarı renklerin karamel rengine karışmış olduğunu görebiliyordum. Gözlerini bu kadar yakından görmek kendimi garip hissetmeme neden olmuştu.

Birkaç saniye sonra doğruldu. “Bir şeyin yok, iyisin.” dedi.

“Bu da neyin nesiydi?” diye sordum ona.

Cevap vermedi. Uzaklara dalıp gitti.

Mãe o yumuşak sesiyle, “Aklı başka yerde,” dedi. “Kendi haline bırak.” Bu kasvetli, mutsuz saatleri sessizlik içinde geçirdik. Müzik kutusunda tuhaf şarkılardan oluşan karışık bir müzik listesini dinliyorduk. Şarkılar, her ikisi de kendince hüznü olan ağır sigara dumanı ve yalnızlık gibi kokuyordu.

Bardan çıkınca, yolun aşağısına Murray’nin restoranının yakınına park etmiş bir karavan gözüme çarptı. “Dün gördüğüm karavana benziyor bu,” dedim.

Tam emin olamadan uzaklaştı karavan.

Mãe ve Dashay beni duymadılar bile. İkisi de Bennett’i düşünüyordu.

O gece geç saatlerde, Dashay odasına çekildikten sonra, oturma odasına gittim. Kanepeye oturup Dashay’in düşüncelerini okumaya çalıştım.

Gerekçem gayet basitti: O benim arkadaşım, başının deritte olduğu da ortadaydı. Belli ki annemle ikisi Jamaika’da neler olduğunu bana anlatmak için kendilerini hazır hissetmiyorlardı. Olayların dışında bırakılmaktan bıkip usanmışım artık.

Mãe süzülerek içeri girdi, üzerinde o hareket ettikçe parlayan, ipekten beyaz bir sabahlık vardı. Bir bakışıyla ne yaptığımı anlamıştı. “Kulak misafiri olma konusunda ne düşündüğümü biliyorsun. Bu çok kötü bir şey.” diye fısıldadı sertçe.

“Babam olsa olsa sadece birkaç ahlak kuralının var olabileceğini söylerdi.” dedim hemen. Sonra birdenbire başkalarının lafını kesen insanlardan ne kadar nefret ettiği geldi aklıma. Bir keresinde *Amerika’da konuşma sanatı tamamen ölmüş*, demişti. “Sözünü kestiğim için özür dilerim,” diye ekledim.

Sandalyeyi bana doğru çevirip oturdu.

“Peki, kulak misafiri olmanı nasıl haklı göstereceksin?” diye sordu. Hemen karşımdaki koltukta oturuyordu.

“Özel hayatının ihlal edilmesinin sağlayacağı olası fayda düşünüldüğünde yaptığım şey önemsiz kalır.” dedim. Konuşurken düşünüyor, söylediklerimin kulağa mantıklı geldiğini umuyordum.

“Dashay’i seviyorum. Ona yardımcı olabileceğimi düşünüyorum.”

“Mantıklı konuştuğunu düşünmüyorum.” dedi annem yavaşça.

“Düşüncelerini okumama izin veriyorsun. Kulak misafiri olmanın neresi bu kadar kötü?” diye sordum.

“Evet, ama bunu yapmana bazen izin veriyorum,” dedi. Sonra bu söylediğini düşüncelerini okumamı engelleyerek kanıtladı. Eğer bizden biriyseniz bunu yapmak hiç de zor bir şey değildir. Ama yine de böyle bir çabada bulunduğumu hiç hatırlamıyorum. “Sen ve baban gibi ahlak *uzmanı* değilim. Ama bence üzgün birinin düşüncelerini okumak ya da kulak misafiri olmak hiç adil değil.” Bu, tam anlamıyla başkalarının işine burnunu sokmaktır. Ve burnunu sokmak yanlış bir davranıştır.” dedi.

Kollarımı göğsüme kavuşturdum. “Onlara yardım edebileceğini düşünsen bile mi?” Anneme ilk kez karşı çıkıyordum, üstelik bu durum bana heyecan veriyordu. Oda bu kadar karanlık olmasa bu cesareti kendimde bulabilir miydim bilemiyorum.

Dashay ansızın odaya girdi. “Boş ver Ari.” dedi.

Ancak son sözü yine ben söyledim: “Dashay, sen de kulak misafiri oldun, öyle değil mi?”

Bilmiş kız, diye düşündü Măe. Dashay ise, *tıpkı annesi gibi*, diyerek karşılık verdi.

Söylediklerime rağmen Măe’nin haklı olduğunu biliyordum. Başkalarının düşüncelerini okumak özel hayata müdahale demektir, böyle bir durum sadece olağanüstü şartlarda kabul edilebilirdi. Asıl sorun da işte buradaydı. O yıl çok fazla olağanüstü olay yaşanmıştı.

Nihayetinde işin aslını öğrenmek için kulak misafiri olmak zorunda kalmadım. Birkaç gün sonra Dashay her şeyi kendisi anlattı bana. Bennett’in hiçbir zaman Jamaika’ya gitmek istemediğini söyledi. Dashay uzun yıllardır evden uzaktaymış, anne ve babası kazada öldükten kısa bir süre sonra şehirden ayrılmış. Bennett, Dashay’ın büyükannesinin cenazesinin ailesi ile yeniden görüşmesi için doğru bir zaman olduğunu düşünmüyormuş. Fakat Dashay onu gitmeye ikna etmiş. (Bennett’i ikna etmek çok kolaydı. Hayatı dolu dolu yaşar, çok güler, kadınları kendine hayran bırakırdı.)

Daha ilk geceden yolunda gitmeyen bir şeyler olmuş. Öncelikle, Dashay’ın ailesinin vampirleri misafir ettiklerinden haberleri yokmuş. Dashay, sıradan bir ölümlü gibi yetiştirilmiş, fakat evden ayrıldığında birçok vahşi vampir için popüler bir şehir olan Miami’de, kendi tabiriyle “vampırlanmış.” (Bennett da *bizden biriydi*. Fakat bunun nasıl gerçekleştiği ayrı bir hikâye.)

Dashay’ın ailesi durumdan şüphelenmiş, içlerinde en kötüsü ise halasıymış. Dashay ve Bennett’in yemeklerine serptiği kan rengindeki tanelerin ne olduğunu öğrenmek istemiş. Dashay’ın neden “yanlış koktuğunu” da merak ediyormuş. Elbette vampirlerin herhangi bir kokuları yoktur.

Annesi ve babası öldüğünde ruhları huzura kavuşuncaya kadar bile beklemeden Jamaika’dan ayrıldığı için Dashay’i hep suçlamış halası. Birisi öldüğünde ruhunun, yani “Duppy” sinin birkaç gün etrafta gezindiğini düşünüyorlarmış. Duppy’nin ebedi uykusuna yattığından emin olmak için bazı özel dinsel törenler düzenliyorlarmış.

Bir gece halası, Dashay ve kuzeni Calvin’i bir pamuk ağacının altında görmüş. Dashay Calvin’in çenesini kavramış vaziyette adamın gözlerinin içine bakıyormuş. Hala, Dashay’ın bir cadı olduğuna ve oğluna büyü yaptığına kendisine inandırmış. Bu yüzden Montego Körfezi’ndeki tepelere çıkıp zenci büyü yapan adamı görmeye gitmiş. Adam, ruhani dünyayı bu dünyaya bağlayan bir çeşit şamanmış. Büyücü, Hala’nın cadı yeğeni hakkında atıp tutmasını dinlemiş, sonra da kahkahalarla gülmüş.

Hala öfkeli bir vaziyette eve dönmüş. Bir arada oturan aile üyelerine: “Adam bana, ‘Evinde vampirler uyurken cadılar hakkında endişeleniyorsun, ne biçim bir kadınsın sen?’ diye sordu.” demiş.

Dashay tek kelime edememiş. Bennett ise onu savunmak için orada değilmiş. Daha sonra Dashay, Bennett’in onu o gece Calvin’le birlikte görmüş olup olamayacağını merak etmiş. Gördüklerini yanlış anlamış olabileceğini düşünmüş.

“Duppy suçlanıyor, ama adamın canı acıyor.” cümlesini tekrar tekrar söyledi Dashay. “Hala, işler yolunda gitmediği zaman suçu ya Duppy’lere, ya da bana atar.” dedi.

Dashay Bennett’i aramak için koşarak evden çıkmış, ama bulamamış onu. “Hayatımın aşkı,” dedi fısıltıyla. “Öylece çekip gitti.” Avucunun içindeymiş gibi yaptığı hayali karahindiba çiçeğini

üfleterek saçtı etrafa. Sonra ağlamaya başladı.

Ağustos ayının birkaç gününü Leon'a yardım ederek geçirdim. Çatıya çıktık, tahta kiremitleri yerlerine çiviledik. Sonra da kapı ve pencerelerin aralıklarını kapatmak üzere aşağı indik.

Bir keresinde kafamı işimden kaldırdığımda Dashay'ı Leon'la yüz yüze buldum. Gözleri birbirine fazlasıyla yakındı. Ne yapacağımı bilemeden öylece kalakaldım.

“İyi olduğundan emin olmak istiyor.” dedi annem arkamdan. “Birisinin sağlık durumunu gözlerine bakarak anlayabileceğini düşünüyor.”

Görünüşe bakılırsa Leon kendine geliyordu. Dashay ona bir şeyler söyleyip aniden uzaklaştı. Leon öylece kalakaldı.

Sonrasında, “Arkadaşın çok garip bir kadın.” dedi bana Leon. “‘Sasa’ mı kontrol etmek istediğini söyledi. Bu ne anlama geliyor?”

Ona yardım edemezdim. Sasanın, “cinsel cazibe” anlamına geldiğini umuyordu.

O akşam yemekte Dashay'e Leon'un dediklerini anlattım. Ancak Dashay gülmedi. Fısıltıya benzer bir sesle, “Karaciğerinin hemen yanında küçük bir ‘sasa’sı var. Henüz korkulacak büyüklükte değil. Eğer bu kadar çok içki içmezse o şeyin gideceğini söyledim ona.” dedi.

“Küçük bir *ne*?”

“Küçük bir sasa,” dedi. İlk heceyi özellikle vurguladı.

“Homosassa”dakigibi mi?” diye sordum. Sesli harflerim onunkilerden daha sertti.

Dashay başıyla onayladı. “Aynı şekilde yazılmıyor, ama aynı şekilde okunuyor. Anlamlarının da aynı olduğunu sanıyorum. Ama bazı yerel hikâyelerde bu yerin adını kırmızıbiber bitkisinden aldığını söyleniyor!”

Annem iç çekip masadan ayrıldı.

“Sasa ruhani bir güçtür,” dedi Dashay. “İnsanlarda vardır. Hayvanlarda da. Bir köpeği öldürdün diyelim, o hayvanın sasası sana geçer, seni büyüler ve intikamını alır.”

“Bu sasayı görebilmek mümkün mü peki?”

“Evet, birinde sasa olduğunu fark edebiliyorum,”

Annem masaya bir tabak İtalyan usulü pilav getirdi. Hiçbir şey söylemeden yerine oturdu.

“Neye benziyor?” diye sordum. Öğrenmek zorundaydım.

“Adamın sağ gözündeki irisin hemen kenarındaydı. Titrek bir ışık beneğine benziyordu.” Dashay bana bir kâse salata uzattı. “Bu bölge karaciğere bağlı olan yerdir.”

Mãe yemeğini yiyordu, ancak şüpheli yaklaşımının farkına varmak zor değildi. “Sasaları herkes görebilir mi?” diye sordum.

“Hayır. Her şeyden önce foy-gözlü olman gerekiyor.” diye yanıtladı Dashay, öksürüyordu. “Jamaika diline ait bir kelime, siz anlamazsınız. Hayaletleri, ruhları ve buna benzer şeyleri görebilen kişi anlamına geliyor.”

“Daha önce hayalet görmüştüm.” dedim. Kelimeler ağızımdan birden çıkıvermişti. Bu sözleri geri alabilmeyi diledim. Geçen yıl öldürülen en iyi arkadaşım Kathleen'in görüntüsünü aklıma getirmişlerdi.

Yemek boyunca hiç konuşmadık. Annem artan yemekleri kaldırırken Dashay yanıma geldi. “İstersen sasayı nasıl göreceğini öğretmeye çalışırım sana,” dedi.

“Belki başka bir zaman.” Bu konuda çok meraklı olsam başka bir hayalet görmeye hazır değildim. Gördüğüm hayalet hiç aklımdan çıkmıyordu zaten.

“Hâlâ burnunu başkalarının işine mi sokuyorsun?”

Mary Ellis Root, ertesi sabah oturma odasının kapısında durmuş dik dik bana bakıyordu. Mary babamın araştırma asistanıydı.

Babama gelen postaların arasından çıkardığım mektubu elimden düşürdüm. Diğer mektuplar gibi bunlar da Artur Gordon Pym’e gönderilmişti, çünkü babam Florida’ya taşındığında, ismini Artur Gordon Pym olarak değiştirmişti. Raphael Montero, Saratago Kaplıcaları’nda “ölmüştü”.

“Sen burada ne arıyorsun?” diye sordum.

Root her zamankinden farklı görünüyordu. Genellikle yağlı olan koyu renk saçlarını topuz yapmış, kınkanatlı böceğe benzeyen bedenine parlak, siyah bir elbise geçirmişti. Ama çenesindeki benin üstünde çıkan ve yanlıştır yerleştirilmiş antenleri andıran üç uzun kıldan eser yoktu. Bu kılları koparmış mıydı, merak ediyordum.

“Mektuplarını almamı rica etti.” dedi, her zamanki rahatsız edici sesiyle.

“Ve görüyorum ki tam da zamanında gelmişim.”

Haber vermeden evimize giren o olmasına rağmen beni başkalarının özel hayatına karışmakla suçlaması tam da ondan beklenebilecek bir davranıştı. Ama kendimi savunmaya çalışmadım. Ne de olsa suçüstü yakalanmıştım. Root ve ben eskiden beri birbirimizden nefret ederdik. Bana neden bu kadar çok kızdığını hep merak ederdim. Babamın araştırmasını bölen herkese ya da her şeye karşı nefret duyduğundan şüpheleniyordum.

Mãe oturma odasına girdi, elinde bir kahve bardağı tutuyordu. “Mary Ellis,” dedi. “Bu ne sürpriz.”

Ses tonu, bunun hoş bir sürpriz olduğu yanılığını yaratabilirdi, ancak ben işin aslını biliyordum. O da benim gibi Root’dan hoşlanmıyordu.

“Onun mektuplarını almak için geldim.” dedi Mary. Babamın adını söylediğini hiç duymamıştım.

“Tabii, buyur.” dedi Mãe. “Kahve ister misin? Yoksa nar suyunu mu tercih edersin?”

Hepimiz kahvaltılık masasında oturmuş, meyve sularımızı yudumluyor, birbirimizden hoşlanıyormuş gibi davranıyorduk. Tam da bu sırada Dashay mutfaka girdi. “Hepsi ya ölüyor ya da zaten ölmüş.” dedi.

Root neyden bahsettiğimizi sormadı. Aklımızdan geçenleri okuyabiliyor mu, merak ediyordum. “Bizden biri” olduğundan şüphelenmeme rağmen asla emin olamıyordum. Hiçbir zaman düşüncelerini okuyamamıştım, kişisel alışkanlıkları ise benim için tam bir muammaydı.

“Uyuşturulmuş gibi davranıyorlar,” dedi Dashay. “Yani geride kalanlardan bahsediyorum. Kaybolmuşlar gibi daireler çize çize yürüyorlar.” Dashay konuşurken ellerini fazlasıyla kullanıyordu. Arıları kontrol etmesinden memnun olmuşum, ama onu yeniden canlandırmak için bir kriz yaşanması gerektiği gerçeği beni üzmüştü.”

“Hastalıkları nedir?” diye sordu Root. Kısık bir sesle ve sanki bir profesyonelmış gibi konuşuyordu.

“Koloni Çöküş Sendromu deniyor. İnternette araştırma yaptım. Sebebini kimse bilmiyor, ama bir sürü teori var.”

“Büyük olasılıkla nedeni insanların yarattığı bir şeyin sebep olduğu stres,” dedi Root. “Böcek ilaçları olabilir.” Hayatımda ilk defa, babamın onu neden takdir ettiğini anlamaya en azından

yaklaşmıştım.

“Florida Tarım Bakanlığı’ndan yanıt aldım. Ülkenin birçok yerinden telefon alıyorlarmış. Henüz kesin bir cevapları yok. Ama normalde, arılar kovandan ayrılınca, diğer böcekler ve hayvanlar balı yemek için içeri girerler. Kimse bu bala dokunmuyor.” dedi Mãe.

“Arılar olmazsa çapraz tozlaşma da olmaz.” Dashay ellerini yukarıya kaldırdı. “Yiyecek kaynağına ne olabileceğini bir düşünün. İnsanlar ne yiyecek?”

“Ekmek bulamazlarsa pasta yesinler.” Bunu söylerken gözleri parlamıştı Root’un.

Anneme dönüp ona bir düşünce gönderdim. “*Root az önce şaka mı yaptı?*”

Mãe cevap vermedi. Gözleri huzursuzca masanın üzerinde gezindi.

Root babamın mektuplarını yanında getirdiği bez çantaya doldurmaya başladı. Sarasota yakınlarında oturan bir arkadaşında kaldığını söyledi.

“Ne zaman geri döneceğini biliyor musun?” diye sordu anneme.

“Henüz değil.” Mãe aklını boşaltmak istiyormuş gibi başını iki yana salladı. “Yeni bir ev arıyor.”

“O kadarını biliyorum.” dedi Root, sandalyesini geriye doğru itti. “Benim kesin bir zaman dilimine ihtiyacım var. Araştırmamız sonsuza dek bekletilemez.” dedi.

“Hayatlarımız da öyle.” dedi annem. Sesindeki tutku hepimizi şaşırtmıştı. Belki de en çok kendisini...

Üçüncü Bölüm

Pazar günlerinihiçbir zaman sevmedim. Sinestezik olduğum için pazarları koyu kahverengi görüyordum. Sinestezi vampirler arasında çok yaygındır. Annem için Pazar günleri gri renkteydi. Dashay, otuz yaşındayken sasa görmeye başladıktan çok kısa bir süre sonra günlerinin rengini yitirdiğini söyledi.

Mãe yanıma gelip kollarını bana doladığında mutfak duvarında asılı duran çizelgeye bakıyordum.

“Bu neyle alakalı?” diye sordum. Gömleği ağzımı kapattığı için sesim boğuk çıkıyordu.

“Hüzünlü görünüyorsun,” dedi.

“Sanırım evi özledim.” dedim. Kelimelerim yoğun, koyu mavi ve derindi. Saratoga Kaplıcaları’ndaki anılarımı beraberlerinde getirmişlerdi kelimelerim. Kışları gri renge bürünen gökyüzü, yeşil bahar sabahları ve babamın eski Viktorya dönemi evindeki hayatım hatırıma gelmişti. Her gün kütüphanede bana ders verirdi, dış dünya kalın kadife perdelerle ayrılırdı bizden. Şimdi düşünüyorum da, o dersler çok erken sona ermiş gibi geliyor.

Mãe beni serbest bıraktı. “Sana ders verebilirim,” dedi. “Ama onunkiler gibi olmaz. Yemek yapma, bitkiler ve atlar hakkında seni bilgilendiririm. Mitler, efsaneler ve onun bilmediği diğer şeyleri anlatırım sana. Bir de kano kullanmayı öğretirim.” dedi.

Pazar günlerini güzel kılan bir şey varsa, o da kano kullanmaktır. O sıcak Florida gününde bile,

nehirde bir esinti vardı. Zamanın durduğuna hissediyordum. Seminole'daki insanların aynı sulara kürek çektiği günlerden beri hiçbir şeyin değişmediğine dair duyulan histi bu.

Mãe'nin kanosu sarı, benimkiyse kırmızıydı. Temel kano kullanma becerilerini kabaca anlattı bana. Sonra kayıklarımız, mavi yeşil dünyanın içine süzüldü

“Bu sabah aptalca bir şey yaptım.” Mãe'nin sesi zümrüt rengi suyun üzerinde dalgalandı. “Bennett'e telefon ettim.”

Yaptığı şey bana hiç de aptalca gelmemişti. “Ne dedi?” diye sordum.

“Telefonu açan olmadı.”

Ötedeki dalların birinden bir yalı kuşunun gürültülüyle öttüğü duyuldu. Konuşmayı bırakıp küçük kızgın suratına ve kafasındaki punk saç kesimine benzeyen tüylerine hayran hayran baktık.

Punk. Bu kelime arkadaşım Kathleen'in evinde televizyon izlerken öğrendiğim kelimelerden biriydi. Homosassa'daki evimizde televizyon yoktu.

“Her neyse, olanları Bennett'in ağzından dinlemek istemiştin,” dedi Mãe. “Dashay'in hikâyesi benim için çok fazla bir şey ifade etmiyor.”

“O zaman başkalarının işlerine karışmak yanlış *değil*, öyle mi? Tabiiyi niyetli olduğun sürece...”

Gülerek, “Bunun geleceğini biliyordum. Hayır, hâlâ yanlış. Ama en iyi arkadaşının kalbi kırıldığında hiçbir şey yapmamak kadar değil.” dedi.

Tam annemin düştüğü mantık hatasından söz edecektim ki Dashay'in sesini kafamın içinde duydum: *Boş ver, Ari*.

Boş verdim ben de. Başımızın üstündeki hindistansakızı ağaçlarının dalları bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

Etrafı keşfetmeye başlamıştım. Ancak Mãe eve geri dönmek istiyordu. Bu yüzden ben de daha önce hiç görmediğim Ozello'ya doğru tek başıma ilerledim. Kano ile ilerlerken bulanık suyun yüzeyinde birden bire büyük gri bir kütle belirdi. Sert, yeşil-gri renkli, kırıxık ve plankton kaplı derisi olan bir denizayısıydı bu. O kadar yakına geldi ki neredeyse ona dokunabilirdim, ama dokunmadım. Mãe bir keresinde bana insanların bu hayvanlara dokunmaması gerektiğini söylemişti. “Onlar da yalnız kalmayı tercih ediyorlar,” demişti. “Tıpkı bizim gibi...”

Denizayısının sırtında iki tane derin yara vardı, büyük olasılıkla sandalların pervaneleri açmıştı bu yaraları. Homosassa Kaplıcaları'ndaki devlet parkı; yaralı denizayıları için bir barınak kurmuştu, denizayılarını iyileştirip serbest bırakıyorlardı. Acaba bu denizayısı da oradaki sığınaktan mı kaçmıştı? Tekrar dibe batarak gözden kayboldu, çamurlu su sırtını kaplıyordu. Ayrılık da kendini korumanın bir yoludur, diye düşündüm. İşte bu yüzden vampirler ölümlülerle fazla içli dışlı olmuyorlardı, çünkü bizim kendi kültürümüz vardı. Kendi değerlerimiz, özel toniklerimiz, hatta kendi barlarımız bile vardı.

Salt Nehri mi yoksa St. Martin'in üzerinde mi olduğumu bilmeden ilerlemeye devam ettim. Kaynaktan çıkan yedi nehir kıyı boyunca uzanıyor, toprağı adeta yapboz parçalarına ayırıyordu. Ufukta beyaz bir buhar ilerliyordu yavaş yavaş. Az sonra buharın kaynağını gördüm: Nükleer enerji santralindeki iki hiperbolik soğutma kulesi gözüme çarptı. Nükleer santral yanlısı ve karşıtı bütün savlar bir yana, bir şey gün gibi ortadaydı: Kuleler hiçbir şekilde arazinin manzarasıyla uyuşmuyordu. Güdük ve çirkin bu kuleler insanlığın manzara ya da doğal güzelliğe olan ilgisizliğinin (ya da hakaretinin) bir kanıtı gibi duruyorlardı öylece.

Sürat teknesini daha görmeden sesini duymuştum. Motorunun gürültülü sesi etrafın huzurunu bozmuş, hindistansakızı ağacına tünemiş mavi bir dev balıkçılın uçup gitmesine sebep olmuştu.

Tekne köşeyi o kadar hızlı dönmüştü ki manevra yapacak zamanım kalmamıştı. Dosdoğru bana doğru gelen beyaz bir kütle gördüm.

Sonra bir anda suyun içinde buldum kendimi.

Mâe hızlı hareket etmek zorunda kalırsam kanonun kenarındaki kayışı gevşetmemi tembihlemişti. Suyun atında nefesimi tutup paniklememek için çabalarken kayışı gevşetmeye çalıştım. Biraz uğraştıktan sonra kayış çözüldü. Mâe'nin zihnimde çınlayan sesi şunları söyledi: "İlerle. Yukarıya doğru hareket et."

İleriye doğru eğildim, kollarımı iki yana açtım ki bacaklarımı doğrultup yukarıya doğru ilerleyerek suyun dışına çıkabileyim.

Birisi beni yakalayıp vücudumu ters çevirdi. Beni sertçe yukarıya doğru çektiğinde kayıştan kurtulmak üzereydim.

Sonra yeniden nefes almaya başladım, gözlerimi açtığımda dayanılmaz derecede parlak yeşil ve sarı tonlarıyla karşılaşmıştım. Sağ ayak bileğim acıyordu. Bacağımı doğrultup suyun üzerinde yüzüşünü izledim.

"Durumu iyi." Arkamdan sevinçli bir ses duyuluyordu.

Birisi beni tutmuş, kanodan uzaklaştırıyordu. Uzun boylu değildi, ancak kaslıydı. Bira kokuyordu.

"Suda arkaya doğru uzan." dedi. Yüzünün büyük bir kısmını kaplayan pilot gözlükleri takıyordu, ancak yine de on yedi ya da on sekiz yaşında olduğu kanısına varmıştım. "Seni tekneye doğru çekerim."

Emir veriyormuş gibi konuşmuştu, yanlış kelime kullanmasını düzeltecek cesareti bulamadım kendimde. Zihnimdeki inatçı ses "Ona *geriye* doğru uzan denir." diye haykırıyordu oysa. Alabora olmanın şoku beni itaatkâr biri yapmıştı.

Tekne yaklaşık sekiz metre uzunluğundaydı, arkasındaki iki motorun hemen altında "taş bebeğim" yazıyordu. Yeşil bir tente güverteyi gölgeliyordu. Elden ele geçirilen bir bira şişesi gibi güverteye doğru sürüklendim. Birden bire başım dönmüştü, gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda, tentenin altındaki güvertede uzanıyordum. Kurtarıcım, başka bir genç çocuk ve "yeni arkadaşlarım" Mysty ve Autumn etrafıma dizilmişlerdi.

Kızlar nefret dolu bakışlarını gizleme zahmetinde bulunmuyorlardı. En sevdikleri sözlerden birini geçirdim içimden: *Salla gitsin*.

Ancak anlaşılan bu sözleri sadece aklımdan geçirmemiş, aynı zamanda da dışımdan söylemiştim. Oğlanların bana güldüklerini duyabiliyordum. Çok sarhoş oldukları her hallerinden belliydi.

Kızgın mı yoksa minnettar mı olmam gerektiğini bilemiyordum. En azından denizayısının başına gelen benim başıma da gelmemişti.

Beni kanomla birlikte eve kadar götürmekte ısrar ettiler. Endişelerim olmasına rağmen bu tekliflerini kabul ettim. Ayak bileğimdeki ağrı katlanılabilir derecedeydi. Üstelik bileğimin çabucak iyileşeceğini biliyordum, vampirlerin yaraları çabuk iyileşirdi. Yakıcı güneş kaygılandırıyor beni. Kafa derim karıncalanmaya başlamıştı; güneş ışığına fazlasıyla maruz kaldığım anlamına geliyordu bu.

Tentenin altına uzanıp düşüncelerini okudum. Ancak bunu yaptığımı gerçekten çok üzgünüm.

Anlaşılan *Taş Bebeğim*'de her şey yolunda gitmiyordu. Tekne güvertedeki kimseye ait değildi, çocuklar tekneyi bugün için Jesse'nin, yani kurtarıcımın(ona göre *kahramanımın*)çalıştığı limandan 'ödünç almışlardı.'

Jesse, Autumn'un erkek kardeşiydi. Diğer çocuk ise Jesse'nin arkadaşıydı. Autumn ile 'takılmaya gelmişti.' Benimle karşılaştıkları için denize açılmayacaklardı. Autumn ve Mysty bana karşı kızgınlıklarını gizleme gereği duymuyorlardı.

Gücümü toplayınca doğruldum. "Buranın denizaylarının bulunduğu bölge olduğunu bilmiyor musunuz?" dedim. "Çok hızlı gidiyorsunuz."

Oğlanlar motorun gürültüsü yüzünden beni duyamadılar.

Autumn, "Hadi be! Gerçekten mi?" dedi. Siyah bir mayo giymişti. Mayosu yüzünden "*Taş Bebeğim*"de olmak için fazla ilginç ve entelektüel görünmesine yol açmıştı.

"Denizayları yazın göç ederler." dedi Mysty bir süre düşündükten sonra. *Yoksa kışın mıydı?* Okulda bir belgesel izlemek zorunda bırakılmıştı anlaşılan.

"Hâlâ birkaç tane kalmış. Bugün bir tane gördüm." Onlara bağırarak istedim ama değişen bir şey olmayacağını biliyordum. "Tekneyi kullanabilecek durumlar mı gerçekten?" dedim. "Bayağı bir içmişler."

"Şaka yapıyor olmalısın." dedi Autumn tiz bir sesle.

"Ne olabilir ki? Sadece birkaç bira içtiler. O Picardo denen şeyi içen sensin. Likör dükkânında gördük. Alkol oranı yüzde seksenmiş!"

"Barmen bize yalan söyledi." dedi Mysty, sanki Flo'nun Yeri'nde kendisine yalan söyleyen benmişim gibi bakıyordu. "Neden bir şey söylemedin?"

"Yanımda annem vardı." dedim. Düşünmeden konuşmuştum.

Söylediklerim onu yatıştırmıştı. Annemin içki içtiğini bilmediğini, barmenin de beni korumak için yalan söylediğini düşündü. Karmaşık yalanlar söylemek ona hiç de yabancı bir şey değildi, özellikle söz konusu ebeveynler olduğunda...

"Ayak bileğin hâlâ acıyor mu?" dedi Autumn, sigara paketini bana doğru attı. Beni suçlamayı bırakmıştı artık.

"Şimdi içemem. Neredeyse eve geldik." dedim. Mâe'nin iskelesinin görüş alanıma girdiği için memnundum.

En sonunda Jesse tekneyi yavaşlattı. Ona tekneyi nereye bağlayacağını gösterdim. Beni ve kanoyu kıyıya taşıdılar.

"İyiyim ben," diye yalan söyledim, birkaç adım atmaya başarmıştım. "Teşekkürler."

"Emin misin?" Jesse olabildiğince uzun bir süre kahraman olmak istiyordu.

"Çok eminim."

"Hadi gidelim!" Mysty bira partilerine geri dönmek istiyordu.

"Seni ararız." dedi Autumn, her zamanki gibi düşüncelerini okumak imkânsızdı.

Kanoyu iskeledeki takozlara bağlamak için eğildim. Eve giden patikada topallaya topallaya ilerlemeden önce teknenin uzaklaşmasını bekledim. Beni aramayacaklarını umuyordum.

İçeri girdiğimde Mâe oturma odasındaki kanepede oturuyordu. Başını öne eğmiş, ağlıyordu.

"Sorun ne?" diye sordum. Ayak bileğimin acısını unutmuştum.

Başını kaldırıp elleriyle gözyaşlarını sildi. “Çok üzgünüm Ariella.” dedikten sonra tekrar ağlamaya başladı.

Gidip yanına oturdum. Çekinerek elimi uzattım. Sıkıca kavradı elimi. Onunki ıslaktı.

“Her şey.” dedi. “Dashay. Arılar. Baban.”

Kucağında anneme gönderilen bir mektup vardı. Babamın el yazısını görür görmez tanımışım.

“Ne yazmış?” diye sordum.

“Hiçbir şey.” dedi. Bir kez daha sildi gözlerini. “Kendisi hakkında hiçbir şey yazmamış. Sadece baktığı evlerden, araştırmasından ve İrlanda’nın kırlarından bahsetmiş.” Elini tişörtüne sildi. “Bugün evlilik yıl dönümümüz! Üstelik bu adam her şeyi hatırladığını iddia eden biri.”

Onu sakinleştirecek birkaç söz söylemeye çalıştım. “Duyguları hakkında konuşmayı sevmiyor.” dedim.

“Bunu herkesten iyi ben bilirim.” dedi.

“En azından *sana* mektup yazıyor.” Babamdan sadece iki tane kart postal almışım. Herhangi birinin belli belirsiz bir merakla okuyacağı türden kart postallardı bunlar. Anneme gelen kalın zarflar içindeki ince mavi kâğıt tomarları gibi değillerdi.

Mãe yan taraftaki masanın üstünde duran zarfı işaret ederek, “Sana da yazmış.” dedi. “Benimkiyle birlikte dün geldi. Arılara çok üzülmüştüm; posta kutusunu açmak ancak bugün aklıma geldi.”

Üstünde ismimin yazdığı zarfa uzandım, bu kadar çok sevindiğime şaşırmışım. Ancak açmadım onu. Yalnızken okumak istiyordum. Mãe başını salladı. Sonra da düşüncelerimi okumuş olmalı. Çünkü hemencecik, “Ah, olamaz. Ayak bileğin. Nasıl kano kullanacağını öğretmeliydim sana.” dedi.

Odamda yalnız kaldığımda zarfı yırtarak açtım. Genellikle seyahati hakkında yazmıştı babam: County Kerry sade bir yerdi, ama yine de düşündüğünden daha güzeldi. Koyu yeşil tarlalar boyunca gri kayalar ve kale kalıntıları vardı burada. Klasik bir manzaraydı.

“Her yer tarih kokuyor,” yazmış babam. Hiç Skelling manastırı hakkında bir şey duymuş muydum? Kerry sahili açıklarında, Atlantik’teki kayalık bir adada, keşişler arı kovanlarına benzer taş kulübelerde yaşarlarmış. On ikinci yüzyılda manastırı terk etmişler. Bazı keşişler Sanguinist olduktan sonra yaşanan anlaşmazlıklardan dolayı ayrılmışlar oradan.

Okumaya devam ettiğimi umuyormuş. Sonra William Butler Yeats’ın bir şiirinden birkaç dize alıntı yapmış: “O, yeşil bir defne ağacı gibi yaşasın/ Gerçek ebedi yerlerden birinde kök salsın.”

Mektubun sonuna da “Seni özledim.” yazmış.

Bu kadarı yeterli değil, diye geçirdim içimden.

Mãe, en az bir gün ayak bileğimi dinlendirmek zorunda olduğumu söyledi. Öyle hareketsizce uzandığım için huysuz biri olup çıkmışım. Annem; beni neşelendirmek için kasabada bir dükkândan birkaç dergi alıp getirmişti.

Benim tercih edeceğim türden dergiler değildi bunlar. Güncel konulara değiniyorlardı: Hükümet, siyaset, suç ve savaş... Şöyle bir göz gezdirdim hepsine, bunu yaparken gittikçe daha fazla huzursuz olmuş, daha da sıkılmışım. Babam bu tür olaylara “geçici şeyler” derdi. Bu tür olayların döngüsel olarak gerçekleştiğini kastedirdi. Döngülerin mevcut dönemlerine ilgi göstermenin denetim sanrılarına, en sonunda da hayal kırıklığına sebep olduğunu söylerdi.

Acaba babam haklı mıydı? Evet, bir savaşı sonlandırmak ya da bir suça engel olmak için yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Ancak bu konular hakkında biraz daha fazla bilgi sahibi olmam

kendimi memnun, bu yüzden de gaddar hissetmeme yol açmıştı.

Eskiden savaş tarihi bir terim gibi gelirdi bana. Tarihçiler uyuşmazlıkların tüm yönlerini inceleyerek savaşların, makul, anlaşılır, hatta soylu görünmesini sağlamışlardı. Dergilerdeki fotoğraflara bakıp *Tarih de yalnızca başka bir hikâyeden ibaret* diye düşündüm.

Mãe elinde iki kişilik yemek bulunan tepsiyle içeri girdi.(Dashay'ın "dışarıda" olduğunu söylemişti Mãe. Nerede olduğunu sormamam gerektiği ses tonundan belliydi.)

Tepsiyi bıraktıktan sonra "Hâlâ üzgün görünüyorsun Ariella." dedi.

"Siyasetüzerine bir şeyler okuyordum." Bir peçete alıp kucağıma serdim. "Babam bu tür şeylerle hiçbir zaman ilgilenmedi."

"İşte bu yüzden sen ilgilenmelisin." Gümüş çatalla bıçağı uzattı bana. "Eğer bu dünyayı görmezlikten gelirsek, bunun sonuçlarına katlanırsınız."

"Sanırım öyle. Ama eski günleri özleyorum." Bu cümlem, pembeye çalan bir duygu karmaşası halinde yemek masasının üstüne sere serpe yayılmıştı.

"Ben de, zaman zaman."

"Neleri özleyorsun?" diye sordum.

"Bazen Saratoga Kaplıcaları'nı özleyorum. Sen yanıma gelmeden önce burada daha rahat olduğumu söyleyeceğimi mi düşünüyordun?"

"Belki." Aslında bu düşünce daha önce de birkaç kez aklıma gelmişti.

"Burada olmandan çok memnunum. Bu her şeye değer." Tabağın üstünden kapağı kaldırdı, kaşıkla kremalı istiridyeleri sotelenmiş ıspanak ve ekmek parçacıklarının üzerine koymaya başladı.

"Bisikletimi özledim." Bu düşünce birden bire gelmişti aklıma. Babamla birlikteyken, hemen hemen her zaman konuşmadan önce düşünmem gerektiğini hissedirdim.

"Bisikletin depoda olmalı, eski evden gelen mobilyaların yanında." Annem bir tabak uzattı bana, bu tabağı kucağıma yerleştirdim. İstiridyelerden; limon, krema, tereyağı ve tarhun otu kokusu geliyordu. Bu kokular henüz gitmediğim uzak yerleri çağırıyorlardı.

"Neden gidip bisikletini almıyoruz?" dedi annem. "Ev yeniden yapılıncaya döşemelere de ihtiyaç duyacağız. Raphael, depodan ihtiyacımız olanları alıp gerisini atabileceğimizi söylemişti."

Mãe, eylülün ilk günlerinde Albany'e uçak bileti ayırttığımı söyledi. Kamyon kiralayıp Saratoga Kaplıcaları'na gidecek eşyalarımızı alıp geri dönecektik. Annemle birlikte yeniden memleketimde olma fikri hoşuma gitmişti.

Yemekte babam hakkında konuştuk. "Haklısın. Raphael siyasetten hiç anlamazdı," dedi Mãe. "Belki de aile olmanın ya da bir gruba ait olmanın nasıl bir his olduğunu bilmediği içindir. Babasını hiç tanımamış. Annesi, o doğduğunda ölmüş, bu yüzden onu teyzesi büyütmüş."

"Duyan da bizimle daha çok vakit geçirmek isteyeceğini düşünür." dedim. Yemeğe neredeyse hiç dokunmadım, üstelik Mãe'nin kremalı istiridyelerine karşı koyabilmek hiç kolay değildi. "Bize bir şans verebilecek kadar uzun süre yanımızda kalabilirdi." dedim. *Aile olabilmek için bir şans*, bu kelimeleri söylenmeyecek kadar duygu yüklü buldum.

Mãe yine de duydu bu sözlerimi. "Ancak böyle bir yakınlık olmadan büyümüş insanlar diğer insanlarla bu tür bir yakınlığı nasıl yaşayacaklarını bilemezler. Bundan korkabilirler." dedi.

"Ben de bu yakınlık olmadan büyüdüm." dedim, tabağımyı iterek. "Bu hiç kimseye yakın olamayacağım anlamına mı geliyor?"

Sözlerim canını yakmıştı, ama belli etmemeye çalıştı.

Tabağı tekrar bana doğru itti. “Ayak bileğinin iyileşmesini istiyorsan bi şeyler yemelisin.”

Çatalıma bir istiridye batırıp yemeğimden bir ısırık aldım.

“Birilerini suçlamak kolaydır,” dedi. “Yıllar önce seni terk ettiğim ve bugün seni kanoda tek başına bıraktığım için kendimi suçluyorum. Bunlar hakiki suçlar. Bu hatalarda oynadığım rolü ve o zamanki koşulları da biliyorum. Ama sadece kendisi olmaya çalışan bir insanı suçlamak... Bu hiç adil değil.”

Haklı olduğunu hissedebiliyordum. Ancak kafamda uydurduğum, ailemi yeniden bir araya gelip uyum içinde yaşarken düşündüğüm o masaldan da vazgeçemiyordum. Hayır, bu masalı düşünmemeye hazır değildim.

Uyandığımda gece yarısına az bir zaman kalmış olmalıydı. Çoğu kez, ağaç kurbağalarının gürültüsü, birbirine cilve yapan kuşların gece şarkısı ya da parlak ay ışığı beni uyandıracak kadar canlı olurdu. Ancak o gece hiçbir şey duymamıştım. Ne kurbağaların ne de kuşların varlığını hissedebiliyordum.

Ay karanlık gökyüzünde asılı duruyordu. Ay bahçesine baktığımda bir sigaranın turuncu parıltısını gördüm.

İlk önce annemin odasına, sonra da Dashay’inkine koştum. İkisinin de yatağı boştu.

Ben de bahçeye tek başıma çıktım. Sessizce hareket ettim, bahçedekinin kim olduğunu görebilecek kadar yaklaşıncaya dek evden çok uzaklaşmadım.

Jesse üzerinde tişörtü ve şortuyla dövme demirden yapılmış bir bankın üzerine oturmuştu. Güneş gözlükleri takmayınca yakışıklı görünüyordu, yüz hatları düzgündü. Uzun kirpikleri ve kocaman, siyah gözleri vardı. Ancak ağzını ve çenesini hareket ettirmesinde bir gariplik vardı sanki. Bu dünyayla bir alıp veremediği varmış gibi görünüyordu. Bu durumla başa çıkmak için tercih ettiği yöntemse saldırganlıktı. Gelip de tam önünde durana dek beni fark etmedi. Yine de beni gördüğüne şaşırmamış gibiydi. “Demek burada yaşıyorsun,” dedi, lafı ağzında geveleyerek. Anlaşılan bira partisi uzun sürmüştü.

Ayakkabıları Dashay’in gözyaşlarıyla yetiştirdiği beyaz çiçekleri eziyordu. “Burada ne arıyorsun?” diye sordum. *Mãe ve Dashay neredeydi*, merak ediyordum.

“Emin olmak istedim.” Geğirdi. “İyi olduğuna.” Gülümsedi, eliyle banka hafifçe vurdu. “Otursana.”

“Burası özel mülk.” dedim. Kısık sesle konuşuyordum, ancak çok kızmıştım. “Burada olmaya hakkın yok.”

Güldü. “ Hadi ama. Ari. Biraz rahatlamaya ihtiyacın var. Mysty ve kız kardeşim de aynısını söyledi.” Yine geğirdi. “Pardon. İçki içmem lazım. Biran var mı?”

“Evine git.” dedim. Tişörtünde ne yazdığını okuyacak kadar yakınına gelmişim: Gerçek orada bir yerde.

“Bu hiç hoş değil. En azından bana, yani hayatını kurtaran dostuna iki ya da üç bira verebilirsin.” dedi. Sonra bir kez daha gülümsedi, beni etkilemeye çalıştığı belliydi. Ağzı ve çenesi eski haline geri döndü sonra. Cesaret edebildiğim kadar yakınına gittim. “Bana bak.” dedim. *Sarhoş bir insan hipnotize edilebilir miydi?*, merak ediyordum. İnternette okuduğum makalelerde böyle bir şeyden bahsedilmiyordu.

Bilginiz olsun diye söylüyorum, bu sorunun cevabı evet. O kadar uzun sürmüştü ki onu hipnotize edebilmek için ne kadar uğraştığımı bile hatırlayamıyorum. Bana bakması, derin derin nefes alması, sadece benim sesimi duyması, gitgide derinleşen bir rahatlığa gömülmesi için uzun dakikalar boyunca

zorlamam gerekti onu. En sonunda bağlandığımız gösteren klik sesini işittim. Artık başka yone bakamazdı. Kontrolün bende olduğunu biliyordum.

“Eve gideceksin.” Sabit bir hızla ve alçak sesle söyledim bunları. “Tekneyi yavaş süreceksin.” Tekneyle geldiği kanısına varmışım, çünkü ön kapımızda alarm sistemi vardı. “Bu gece, hatta hiçbir zaman hız sınırını aşmayacaksın.”

Birden bire bu yaptığımdan zevk aldığımı hissettim. “Buraya bir daha asla gelmeyeceksin. Bira içemeyeceksin. Tadı mideni bulandıracak.” Daha ne kadar ileriye gidebileceğimi merak ediyordum, ancak sonra şansımı zaten yeteri kadar zorladığımı düşündüm. “şimdi git. Eve vardıda, bilincine yeniden kavuşacaksın.”

İtaatkâr bir şekilde ayağa kalktı, arkasını dönüp iskeleye doğru yöneldi.

Ben de yatağıma döndüm, kendimi bu işi başarıyla tamamladığım için tebrik ettim.

Ancak anlaşılan pek de başarılı olamamışım. Ertesi sabah Mãe ve Dashay bunun nedenini etkili bir şekilde anlattılar bana.

Her şeyden önce, bu olay olduğunda evde olmadıkları için çok pişmanlardı. Bennett’in evine gitmişlerdi. Dashay önden gitmiş, Mãe de onu aramak için dışarı çıkmıştı. Anlaşılan Bennett henüz evine dönmemişti.

Daha sonra Jesse’ye neler söylediğim konusunda beni sorguya çektiler. Mãe aslında hipnozu onaylamadığını hatırlattı bana, ancak akşamki koşulları düşününce bunu neden yaptığımı anladı.

“Kız kendini korumak zorundaymış.” dedi Dashay. Yorgun görünüyordu, ama hızlı hızlı konuşuyordu. “Üstelik hız yapmamasını ve içki içmemesini söylemenin çocuğa bir zararı dokunmaz. Bu sayede, belki birkaç denizayısının, belki de çocuğun hayatı kurtulmuştur.”

Gülümsedim. Yaptığımı onaylamaları benim için önemliydi.

Sonra Mãe, “Başka ne dedin?” diye sordu.

“Size her şeyi anlattım.”

“Bilinci geri geldiğinde söylediklerini hatırlamamasını istemedin mi ondan?”

Bakışları hipnoz sanatı konusunda öğrenecek daha çok şeyim olduğunu gösteriyordu. “İnternette okuduğum makalelerde böyle bir şeyden bahsedilmiyordu,” dedim.

Makalelerin birçoğu birilerine sigarayı bırakması ya da kilo vermesi için yardımcı olacak yazılardı. Bu kişilerin neden hipnotize edildiklerini hatırlamaları gerekiyordu.

“Ah, Ariella.” Annemin sözleri kar bulutları kadar ağır ve griydi.

Endişesi karşısında uyuşmuş bir halde kıpırdaman oturdum.

Bir süre sonra Dashay, “Belki hiçbir şey söylemez. Belki alkol her şeyi unutmasını sağlar.” dedi.

Ancak benim aklıma babamın söylediği bir şey gelmişti. “Öğrendiğin şeyin ağırlığını unutma. Bilgi artıkça onu doğru düzgün kullanma zorunluluğun da artar.”

Siz *hiç* sözlerinde *sonsuzluk* kelimesi geçen iyi bir şarkı dinlediniz mi? Ben dinlemedim.

Doğum günümde Mãe bana portatif bir müzik çalar aldığından beri internetten yüzlerce şarkı indirdim, sonra da internette bu şarkıların sözlerini araştırdım. *Sonsuzluk* için bir araştırma yaptığımda şu dizelerle karşılaştım: “Sonsuza dek mutlu olacağımızı biliyorum.” “Sonsuza kadar beraber olacağız.” “ Sonsuza kadar seni bekleyeceğim.” Bütün bu şarkılar, ne konuştukları hakkında en ufak bir fikri olmayan ölümlüler tarafından yazılmıştı.

Cep telefonum çaldığında kendi şarkımı yazma fikrini düşünüyordum. Mãe, “arkadaşlarımla iletişimde kalmam için” bir telefon almıştı bana. Bu zamana kadar sadece birkaç kez kullanmıştım onu. Çaldığında yerimden zıpladım. “Ari’yle mi görüşüyorsunuz?” Ses bozuk geliyordu, ama Autumn’un sesi olduğunu anlamıştım.

“Merhaba,” dedim.

“Alışveriş merkezine gidiyoruz. Gelmek ister misin?”

Ya onlarla gidecek ya da Leon’a pencereleri zımparalaması için yardım edecektim. “Tabii ki.” dedim. Sesinde herhangi bir duygu belirtisine rastlamamıştım, bu yüzden beni nasıl karşılayacaklarını merak ediyordum. Düşmanca karşılanacak olsam bile en azından Jesse’nin, onu hipnotize ettiğim gece hakkında bir şeyler anlatıp anlatmadığını öğrenebilecektim.

Bir saat sonra ön kapıya geldiler. Autumn yarım saat sonra geleceklerini söylemişti. Bu yüzden tozlu kahverengi arabanın yavaşça ilerleyip yola çıktığını gördüğümde, bir süredir kapının önünde bekliyordum.

Arabayı Jesse kullanıyordu. Bana gülümseyip el salladı. Bunu hiç beklemiyordum.

Autumn ön koltukta oturuyordu. Bense arkaya, Mysty’nin yanına geçtim. Jesse’yle dikiz aynasından baktık. “Günaydın, Ari. Nasıl gidiyor?”

“İyiyim. Teşekkürler.”

Mysty önce bana, sonra Jesse’ye, sonra tekrar bana baktı. Autumn arkasına döndü. “Jesse geçen hafta sıkı bir sohbet ettiğinizi söyledi.” dedi. Göz kırptı.

Hem Mysty hem de Autumn neler olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Bu da Jesse’nin onlara bir şey anlatmadığı anlamına geliyordu.

Cesaret edebildiğim kadar dürüst olmaya karar verdim. “Jesse’ye birkaç tavsiye verdim,” dedim. “Arabayı hızlı sürme ve alkol alma.”

Mysty’nin mavi gözleri şüpheli bakıyordu. Ancak Autumn, “İşe yaradı. Bu hafta boyunca kahvaltıda tek bir bira bile içmedi. En azından ben son zamanlarda hiç içki içtiğini görmedim.” dedi.

“Kesinlikle arabayı eskisi gibi hızlı sürmüyor.” dedi Mysty. “Buraya gelmemiz çok vakit aldı. Evinin etrafındaki büyük çit ne işe yapıyor?”

“Avcıları dışarıda tutmak için.” Birçok vampir, güvenlik sebepleriyle evlerinin etrafına çit örerler. Bunun sebebi, davetsiz misafirlerle baş edemememiz değil, bunu yapmayı tercih etmememizdir.

Jesse sadakat dolu gözlerle bana bakmaya devam ediyordu. Benim hoş birisi olduğumu geçirdi aklından. Hipnotize edildiğini tam olarak hatırlamıyordu. Sadece bana hayran olduğunu, güvendiğini ve ona kahraman olma fırsatı verdiğim için müteşekkir olduğunu hissediyordu.

Autumn ve Mysty, Jesse’nin bana nasıl baktığını fark ettiler. “Alışveriş merkezine gidiyoruz, değil mi?” dedi Autumn. Pencereden dışarıya baktı, gözleri onu her zaman sıkkın biri gibi gösteren güneş gözlüklerinin arkasına saklanmıştı.

Crystal Nehri yakınlarındaki alışveriş merkezi gittiğim ikinci alışveriş merkeziydi. Birincisi New York, Saratoga Kaplıcaları'nın hemen dışındaydı. İkisinde de sinema ve Sears (Sears, Roebuck and Co. Kıyafet, ayakkabı, mücevher, ev aletleri, elektronik vb. mağazalarının bulunduğu Amerikan şirketler zinciri) gibi yerler vardı. Ancak Crystal Nehri alışveriş merkezi son zamanlarda yaygınlık kazanmış perakende satış derdinden muzdaripti. Dükkanların yarısında "Kapatıyoruz" levhaları asılıydı.

Yine de Cumartesi sabahları, bölgenin gençleri dolaşmak için buraya gelirdi. Piercing Pagoda'da (Küpe, bilezik, kolye gibi mücevherlerin satıldığı dükkan zinciri) uzun bir kuyruk oluşmuştu, bir diğer kuyruk ise sinema bileti gişelerinden başlayıp bir yılan gibi kıvrılarak uzuyordu. Autumn ve Mysty, bir kıyafet dükkanına doğru yöneldiler. Jesse durunca nereye gideceğimi bilemeyerek duraksadım.

"Geceleyin hiç gökyüzüne bakıp oradan sana bakan biri var mı diye merak eder misin?" dedi Jesse. Gözlerinde hayalperest bir bakış vardı. Kafasını kaldırıp sanki bir gökevindeymiş gibi alışveriş merkezinin çatısına baktı.

"Evet," dedim. "Bazen." Babam, on dördüncü yaş günümde bana bir teleskop hediye etmişti.

"Oraya, uzayın derinliklerine gitmenin nasıl bir his olacağını düşündün mü hiç?"

"Evet." Bunu birçok kez hayal etmiştim.

Başını salladı. "Işık hızında hareket etmek istiyorum. Böylece döndüğümde aynı kalırım, ama dünyanın geri kalanı farklı olur. Bütün arkadaşlarım yaşlı adamlar olsun, bense hâlâ hayatımın baharında olayım."

"Teorik olarak bu mümkün." Ama Jesse'nin yaşam süresinde gerçekleşmesi olası değil, diye düşündüm. Bu gerçekleşse bile, büyük ihtimalle Jesse'nin bunu tecrübe etmesi pek olası değildi. Bir süre sonra Autumn ve Mysty yanımıza geldiler. Autumn'un telefonu kulağına yapışmış gibiydi. "Tamam, tamam. Her neyse." deyip telefonu kapattı. "Şartlı tahliye memurumla görüşmem lazım." dedi.

Mysty'nin bakışlarından bu buluşmanın onun için de yeni bir haber olduğunu anlamıştım.

"Bir görüşmeyi daha kaçırمام." dedi Autumn. "Çocuklar siz burada kalın, sonra gelip sizi alırsınız."

"Harika." dedi Mysty. Suratını asmış, ayakkabılarına bakıyordu.

Arabayı neden Autumn'un kullanmadığını merak etmiştim. Araba kullanabilecek yaşıydı. Ama sonra neden bir şartlı tahliye memurunu görmek zorunda kalmasına sebep olabilecek şeyleri düşündüm.

"Uzak değil." dedi Jesse. "Hemen döneriz."

"Eğer yaşlı bir adam gibi sürmeyi kesersen daha çabuk döneriz." Autumn Jesse'nin koluna bir yumruk atmıştı. Sonra ise yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Anlaşılan Jesse'nin de karşılığında ona vurmasını bekliyordu.

Mysty ve ben, Friendly's isimli bir yerde öğle yemeği yedik. Ben daha ton balıklı sandviçimden iki ısırık almadan, o bir çizburgeri mideye indirip kızartmasının yarısını yemişti. Hızlı yemediğimin farkına varınca zayıf olmamın sebebinin yavaş yemem olup olmadığını merak etti.

"Burada uzun süredir yaşamıyorsun, öyle değil mi?" diye sordum.

"Dört ya da beş aydır buradayım." Kızarmış bir patatesi, ketçabın içine batırdı. "Üvey babam bizi buraya getirdi. Enerji santralinde çalışmak için görevlendirildi."

"Burayı sevdi mi?"

Patates kızartmasını ağzına ativerip yavaşça çiğnemeye çalıştı. “Burası o kadar sıkıcı ki. Autumn’la tanışana kadar sıkıntıdan öleceğimi düşünmüştüm. Bir de Jesse’yle.” Kızarmıştı, birden bire daha genç görünmeye başladı.

Demek Jesse’yi sevdiğini düşünüyor, diye aklımdan geçirdim. *Bir de benim ona rakip olduğumu.* Garson içeceklerimizi tazelemek ister miyiz diye sordu. Cevap vermemizi beklemeden yarım sürahi kolay ve buz bardaklarımıza boşalttı. Bunu yaparken de masayı ıslatmakta bir sakınca görmedi.

“Jesse hoş çocuk,” dedim. “Ama ona ilgi duymuyorum.” Sevinmiş gibiydi, ama sadece bir süreliğine... “O senden hoşlanıyor,” dedi. “Seni almaya gelirken tek bahsettiği sendin. ‘Ari şunu dedi’, ‘Ari bunu dedi.’ Yani, adama içkiyi bıraktırdın sen.” Bir mucize gerçekleştirmişim gibi söylemişti bunları.

“Birkaç günlüğüne bıraktı.” dedim. Ama içimde ben aksini söyleyene kadar içmeye başlamayacağına dair bir his vardı. Ayrıca bir süreliğine bir adama emrettiğim şeyi yaptırma gücünün tadını çıkardığımı da itiraf etmeliyim. Mysty kafasını sağa doğru eğip gülümsedi. Ne düşündüğümü biliyordu. Gerçekten çok hoş bir kız, diye aklımdan geçirdim. Bronz bir teni, özenle dalgalandırılmış saçları vardı. Nereye gidersek gidelim insanlar ona bakıyordu. İkimiz de kot pantolon ve tişört giymiştik, ama benimkiler onunkiler kadar güzel durmuyordu.

“Bana öğretmeni istiyorum,” dedi. “Jesse’nin benden hoşlanmasını nasıl sağlayacağımı öğret. Onunla nasıl konuşacağımı öğret. Senin geçen gece yaptığın gibi...” Ona insanları hipnoz etmeyi öğretmeyecektim, ama belki başka türlü yardımcı olabilirdim. “Sen de bana bir şey öğretebilirsin.” Yan masada oturan iki genç çocuğu işaret ettim. Buraya girdiğimizden beri çocuklar gözlerini Mysty’den alamamıştı.

Ne demek istediğimi anlamıştı. Bana göz kırptı.

Öğle yemeğinden sonra alışveriş merkezinde dolaştık. Arada sırada Mysty beni “ateşli” gösterecek kıyafetleri işaret ediyor, yürürken kalçalarımı daha fazla kullanmam gerektiğini anlatıyordu. Ayakta dururken ağırlığının büyük çoğunluğunu bir ayağımın üstüne verip baldırlarımın şeklini ortaya çıkarmam için diğer bacağımın dizini kırmam gerektiğini söylüyordu. Üvey babası isteyken içmeye meyilliymiş, ama “tatlı birisiymiş”. En azından “öz babası” gibi “kaçığın teki” değilmiş. Adı Sunshine olan ve kızının adını Mystic Rose’dan esinlenip de koyan annesi “eski hippilerdenmiş”, Sunshine şimdi kasabadaki bir eczanede tezgâhtar olarak çalışıyormuş. Burada insanlar ona Sunny diye sesleniyormuş. Mysty’nin Tennessee’de yaşayan iki de üvey erkek kardeşi varmış.

Hayat hikâyesini benimle paylaşması bana güvendiğini göstermesinin bir yoluydu. Bense ona sadece genel şeylerden bahsettim. Annemle babamın ayrı olduğuna dair belli belirsiz bir imada bulundum. Annemin at ve arı beslediğini anlattım. Ona Jesse’ye nasıl davranması gerektiğine dair bazı genel ipuçları verdim.

“Konuşurken gözlerine bak,” dedim. “Bu kadar az sayıda insanın birbirlerinin gözlerine bakması gerçekten hayret vericidir. Derin derin bak, yavaşça konuş. Ona ne istediğini söyle.”

Mysty için bu tavsiyem bir sırrın açıklığa kavuşması gibiydi. Ben konuştukça anladığını belirtmek ve teşekkür etmek için bronzlaşmış küçük eliyle koluma dokunuyordu. Bana ulaşmasını diye öteye çekildim. İşte o zaman birisi beni izlediği zaman baştan aşağı derimde oluşan karıncalanma hissini duydum yine.

Etrafıma bakındım, ama kimseyi göremedim. Birkaç çocuk Mysty’yi süzüyordu.

İçimden bir ses kaçmam gerektiğini söylüyordu.

“Elim sende,” dedim, ne kadar aptalca görüldüğünün farkındaydım. “Elim sende.” Alışveriş merkezinin alt katına doğru koşmaya başladım. Mysty peşimden geliyordu. Bir dakika sonra bankamatiğe çıkan bir koridora daldım. Mysty peşimden geldi, koluma vurdu. “Elim sende!”

Diğer elimin işaret parmağını dudaklarımın üzerine koydum. Biraz soluklandık, birkaç dakika hareket etmedik.

Sonra Mysty, “Ah!” dedi. Kolunu tutuyordu. “Baksana, bir şey bana çimdik attı, çok fena. Ben bir şey görmedim, ya sen?”

Ben de bir şey görmemiştim. Ama bir şeyin bize yaklaşan, duraksayan, sonra da uzaklaşan bir şeyin varlığını hissetmişim. Kolundaki şeffaf kırmızı ize baktım. “Belki de böcek ısırığıdır.”

Autumn ve Jesse dönene kadar Mysty beni en iyi arkadaşı olarak görmeye başlamıştı bile. Sassa’ya geri dönerken arkada yine benim yanıma oturmuş, kıyafetlerden konuşmuş, kolundaki şişliği kaşıyıp durmuştu.

“Sence bu bir örümcek ısırığı mı?”

“Kim bilir?” dedim.

Arabanın kliması çalışmıyordu. Pencereler açıkken bile hava, sigara dumanı ve Autumn’un parfüm kokusuyla doluydu.

Mysty uzanıp tekrar koluma dokundu. “Ne kadar soğuksun sen!” dedi.

Autumn arkasına döndü. Gözünde güneş gözlükleri, yüzünde duygusuz bir ifade vardı.

“Dokunsana ona!” dedi Mysty.

Autumn elini uzatıp parmaklarıyla hafifçe koluma dokundu.

“Soğuk,” dedi.

“Bunu nasıl yapıyorsun? Terlemiyorsun bile, burada sıcaklık doksan derece olmalı.”Mysty’nin gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Bir süreliğine onlara gerçeği anlatmayı düşündüm: Vampirler terlemezler, normal vücut sıcaklığımız insanlarınkinden düşüktür. Bunun yerine, “Eski bir söz vardır bilirsiniz: ‘Eli soğuk olanın kalbi sıcak olur.’” dedim.

“Amcam söyler bu sözü.” Mysty’nin dikkati kolayca başka bir şeye çevrilmişti. Tekrar kolunu kaşımaya başladı. Jesse sadece gülümsedi, hiçbir şeyden haberi yoktu. Ama Autumn’un yüzünde garip bir şey vardı, ağız ve çene bölgesinde bir tuhaftı. Bir şey söylemeden tekrar önüne döndü. Bir kez daha düşüncelerini okuyamadığımın farkına vardım.

“Kaşıma artık,” dedim Mysty’ye. “Kanatacaksın.” Kolundan aşağı süzülen bir damla kan germişti beni. Kendimi zorlayıp başka yöne baktım.

Araba giriş kapısının önüne gelince, “Beni burada bırakabilirsiniz,” dedim “Teşekkürler.”

“Ari?” dedi Mysty.

Kapıyı henüz açmıştım.

“Seni arayabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki,” dedim. Arabadan indim. “Autumn’da numaram var.”

Beni izliyorlardı, giriş kapısının kilidini açmak için kullandığım şifreyi görmelerini istememiştim.

Jesse’ye, Şimdi git, düşüncesini gönderdikten bir saniye sonra arabayla uzaklaştılar. En son gördüğüm şey Mysty’nin arabanın arka camına yansıyan yüzüydü, dudaklarını *Teşekkür ederim* der gibi oynattı.

Ev artık eskisi kadar harap görünmüyordu. İşçiler burada değildi, bir çeşit tatil vardı. İşçi Bayramı, sanırım. Mãe ve Dashay mutfakta gecikmiş öğle yemeklerini bitirmek üzereydiler. Ben de kendime salata aldım.

Oturdum. İkisi de bakışlarını bana çevirmişti. “Sen sigara mı içiyorsun?” diye sordu Mãe.

Hayır, dedim onlara. Sigara içenler arkadaşlarımdı. Onların sigaralarının kokusu kıyafetlerime ve saçıma sinmişti.

Mãe, “Arkadaşlar mı? Flo’nun Yeri’nde gördüğümüz şu baş belaları mı?” dedi.

“Onları hor görme,” dedi Dashay, Mãe’ye. “Başka kimle takılacak ki?”

“Etrafta başka benim gibi vampirler var mı?” diye sordum. “Benim yaşımda yani. Flo’nun Yeri’nde benim yaşımda olan tek kişi benim.”

“Hayatın gerçeklerini bildiğini düşünmüştüm,” dedi Mãe.

“Biliyorum,” dedim, kafam karışmıştı. “Dennis bana öğretti.”

“Bu birçok şeyi açıklıyor.”

Dennis ile ilgili karmaşık anılarımız vardı. Dennis, babamın asistanı ve yakın dostumuzdu. Bana yüzmeyi, ata binmeyi ve daha birçok şeyi öğretmişti. Fakat ölümlüydü, bazen hatalar yapardı. Onu en son gördüğümde, benden onu vampir yapmamı rica etmişti. Beni şok eden bir ricaydı bu.

“Dennis uzman değil.” Annem masanın bir kısmını temizledi, tabakları lavaboya taşıyıp bir not defteri, cetvel ve kalemle geri geldi. Cetvelle bir tablonun çizgilerini çizdi, sonra içini doldurmaya başladı. Büyülenmiş bir halde onu izliyordum.

“Daha önce Sara’yı hiç şu tablolardan yaparken görmemiştin değil mi?” Dashay yüzünü asmıştı. “Her zaman şu küçük harita gibi şeylerden yapıyor.”

“Planlı olabilmek için bilgiye anında ulaşmam gerek,” dedi Mãe, yazmaya devam ediyordu. Zihni planlı bir biçimde çalışmıyordu, bu yüzden bir şeyden bir şeye atlamayı çok severdi.

“Gün gelecek kahvaltıda PowerPoint sunumları yapacak,” dedi Dashay. “Bu da benim evden taşındığım gün olacak.”

Mãe’nin tablosu şöyle bir şeydi:

Nankörlük etmek istememiştim, ama ben zaten bu bilgilerin çoğunu biliyordum. Evet, tarikatların ne zaman ortaya çıktığını ya da dünyanın neresinde popüler olduğunu bilmiyordum belki, ama genel olarak neleri tercih ettikleri konusunda birçok şey duymuştum.

Mãe bu düşüncemi okudu. “Pekâlâ, Bayan-her şeyi-bilen. Bu tarikatlarda ortak olan şey nedir?”

Tabloyu yeniden okudum, ama bu bir işe yaramadı.

“Yapma ama Ariella, bunlar temel şeyler. Çoğu vampirde ortak olan şey nedir?”

“Bize özgü bir beslenme düzenimiz var.” dedim.

“Evet. Başka?”

“Güneş ışığı ve ateş konusunda dikkatli olmamız gerek.” Şimdi kendime daha çok güveniyordum.

“Doğru. Ve?”

Dashay gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Tabloya bir kez daha baktım. “Hımm, bazılarımız evlenmezler. Sanırım.”

“Evet.” Mãe sohbetimiz sonunda bir yere doğru gitmeye başlayınca rahatlamıştı. “Özellikle Sanguinistler evlenmeme taraftarı. Neden?”

“Çünkü ölümlülerle cinsel ilişki yaşamamanın yanlış olduğunu düşünüyorlar?” Tahmin yürütmüştüm.

“Gelenekleri cinsel ilişkinin yanlış olduğunu söylüyor,” dedi Dashay, araya girmenin sorun olmayacağından emin olmak için anneme bakıyordu.

“Tam da bu noktada lafa karışacağını biliyordum,” demişti Măe, ama neşeli bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Unutma, ilk Sanguinistler papazdı,” dedi Dashay.

“Bu sevimli mi sevimli tabloya belki bu bilgi de eklenmelidir.”

Annem onu görmezlikten geldi. “Kiliseden ayrıldıktan sonra bile evlenmemeyi sürdürdüler. Elbette istisnalar vardı.”

“Evet, ama genç kızların bu konuda çok fazla bir şey bilmesine gerek yok.” Dashay bana dönmüştü. “Üzerinde düşünmen gereken şey şu: “Senin söylediklerinin yanında bütün bu tarikatlarda ortak olan şey nedir?”

Meyve kâsesini almak için masaya doğru uzandım. Kafam çok karışmıştı.

“Vampirlerin üremelerini istemiyorlar!” Dashay uzanıp kedimiz Grace’i masanın üzerinden aldı. “Her birinin kendince sebepleri var. Sanguinistler dünyanın aşırı kalabalık olduğunu düşünüyor, Nebulistler cinsel ilişkinin çirkin olduğu kanısındalar, Kolonistler ise insanların üremesini istiyorlar çünkü bu onlar için daha fazla yiyecek demek. Peki, vampirlerin çocuk sahibi olması? Hiçbiri bunun doğru olduğunu düşünmüyor.”

“Neden ki?” Nedense kendimi aşağılanmış gibi hissediyordum.

Măe dikkatle beni izliyordu. “Bir vampir ve bir ölümlünün çocuğu olursa, o çocuğun sağlık problemleri yaşaması olasıdır.” dedi.

“Bu sadece bir kısmı. Bu tarikatlar, vampir kanının saf olduğunu ve dünyanın bu *saf ırklara* ait olduğunu düşünüyor.” dedi Dashay. Bense bir “melez” olarak bu konuyu kişisel almamaya çalışıyordum. “Vampirlerin vampirlerle üremesi nasıl karşılanıyor peki?”

Dashay kafasını salladı. “Olamaz.”

“En azından bilimin bize anlattığı kadarı bu.” Măe’nin çenesi kenetlenmişti; bu da endişeli ya da üzgün olduğunun bir göstergesiydi. “Kim bilir? Bu konuya değinen hiçbir araştırma olmadı. Yapabildiğimiz tek şey; dedikoduya, mitlere, halk masallarına, internetteki sohbet odalarına danışmak. Çoğu vampir Viktorya döneminde yaşayan insanlar gibidir. Seks hakkında konuşmamayı tercih ederler. Her neyse, artık Homosassa’da neden senin gibi gençler olmadığını biliyorsun. Sen nadir görülen bir türsün Ariella.”

Kendimi, yine bu kelimeyi kullanacağım, sersemlemiş hissediyordum. Bu konuşma hiçbir şeyi kanıtlamamıştı. “Bakalım anlamış mıyım,” dedim. “Asla çocuk sahibi olmamalıyım. Bana anlattığınız şey bu mu? Çünkü eğer bir vampire âşık olursam çocuk sahibi olmak *mümkün değil*, eğer bir ölümlüyeâşık olursam, büyük olasılıkla çocuğun *sağlık problemleri* olur.”

Sorular sormak istiyordum. Bu sağlık problemleri ne kadar ciddiydi? Hasta olma riskim var mıydı? İyi niyetle hazırlanan tabloya bakıp konuyu hiç değiştirmemiş olmayı diledim.

Sonra Dashay eline kurşun kalemi aldı. Măe ürkmüştü ama onu durdurmadı. Dashay tablonun altına yeni bir bölme ekledi: BİZ. KÖKEN sütununa KİM BİLİR?, GÖRÜLDÜĞÜ YERLER sütununun altına SASSA yazdı. ÖZELLİKLER kısmının altına, kocaman bir soru işareti koydu.

“Biz hiçbir tarikatın parçası değiliz,” dedi. “Neler yapıyoruz, bizi biz yapan şeyler neler? Bunları

zamanla görülecek.”

Uzanıp Grace’i dirseğimle iterek tekrar masadan indirdim, bir yandan da düşünüyordum. Babama, vampir olmak; görevler, ahlâk kuralları ve her türlü yükümlülüklerle dolu çok karmaşık bir iş gibi görünmüştü.

Annem ve Dashay için bu çok büyük bir problem değildi. Peki ya benim için?

Tarikatlarda ortak olan diğer bir şey, her birinin insanlarla aralarına mesafe koymalarıydı. Birlikte barış içinde yaşamaya inanan Sanguinistler bile, ölümlülerin arasına karışmıyorlardı.

“Benim bir sorum var,” dedim. “Neden insanlara ne olduğumuzu söylemiyoruz? Neden Murray’nin değil de Flo’nun Yeri’ne gidiyoruz? Neden herkesin görebildiği bir yerde değiliz?”

“Çünkü ortaya çıkmak tehlikeli olabilir.” Annem yavaş yavaş ve sabırla konuşuyordu, ama sorumun saflığı karşısında şaşırılmıştı.

“Bazı vampirler ne olduklarını açıkladılar,” dedi Dashay. “Özellikle eğlence dünyasında. Rock yıldızı ya da aktörsen vampir olduğunu söylediğinde ölümlüler yalan söylediğini düşünürler. Nedense kendilerini tehlike altında görmezler.

“Çünkü bunun numara olduğunu düşünürler. Vampirizm diye bir şey olmadığını söylerler kendilerine.” Mâe alnına düşen saçlarını geriye doğru attı.

Dracula’dan bir söz gelmişti aklıma: (1931 yapımı bu filme vampirler kendi aralarında sadece “O Film” derler.) “Bir vampirin gücü insanların ona inanmamasıdır.”

“Eğer inanmazlarsa, o zaman kendine vampir demenin neresi kötü?”

Dashay bana bakarak başını salladı, bilerek anlayışsız davrandığımı düşünüyordu. “Çünkü insanları ısırduğumuz düşünülüyor.”

“Biz yapmamaya çalışıyoruz.” Annemin sesiyle beni sakinleştirmeye çalışıyordu. “Ama Nebulistler hiç çekinmeden insanları ısırırlar. Görünüşe göre bu işten paçayı kurtarıyorlar. Olaylar gün ışığına çıkarsa genellikle ölümlüleri suçluyorlar.

Kolonistler sürü halinde öldürmeyi tercih ediyorlar- bunun daha etkili olduğunu söylüyor, hatta daha *insancıl* olduğunu iddia ediyorlar.

“Babam hiç kimseyi ısırdı mı?” Yıllardır bunu öğrenmek istiyordum.

Bildiğim kadarıyla hayır.” dedi Mâe. “Bu onun prensiplerine ters düşerdi.”

“Onu vampir yapan adamı ısırması gerekiyor, yoksa Raphael vampir olamazdı.” Dashay Grace’i kucığına aldı, onu mutfağın dışına bırakıp kapıyı kapattı.

Mâe ve ben birbirimize baktık, ikimizin de aklına aynı isim gelmişti: *Malcolm*. Babama saldıran, onu zorla vampir yapan eski dostunun ismi. Ben doğduktan sonra Malcolm annemi de vampir yapmıştı.

“Konuşmaya devam etmemiz gerekiyor mu?” Dashay esnedi. “Saçımı yıkamak istiyorum.”

“Bütün sorularını cevapladık mı?” diye sordu Mâe.

Bir ağız dolusu meyveyi tadını bile alamadan yuttum. “Sanırım.” dedim.

“Bekle,” dedi Dashay. “Murray’nin Yeri’ne gitmememizin sebebini söylemedik. Orası çok aydınlık. Floresan ışıkları beni deli ediyor. Üstelik Picardo’ları yok, aşçıları da berbat.”

Sonra, yalnız kaldığımızda, Mâe; o sabah Bennett’in evine doğru gittiğini, evin önündeki çimenlikte satılık tabelası gördüğünü söyledi.

“Of, hadi ya,” dedim. Sebze bahçesinde çalışıyorduk, yabancı otları ayıklamayı bıraktım. “Dashay’e söyledin mi?”

“Henüz değil.”

“Ona söylemek zorundasın. Bu da onun kalbini tekrar kıracak.”

“Ne söyleyeceksin?” Dashay yatak odasının penceresinden eğilmişti, saçı havluya sarılıydı. O anda bizim neler konuştuğumuzu duymuştu. Tek bir kelime etmek zorunda kalmamıştık.

Annem ve Dashay, o gece geç saatlerde evi görmek için Bennett’in emlakçısıyla bir buluşma ayarladılar. Evi satın almak istiyormuş gibi yaptılar.

“Neden dürüst olmuyoruz?” diye sordum. “Emlakçıya Bennett’i bulmak istediğini anlatsana.”

Dashay bunu reddetti, Mãe de onunla aynı fikirdeydi. “En iyisi bu,” dedi Mãe. “Ariella, hâlâ eşyalarını hazırlamadın mı?”

“Metamateryal kıyafetimi almam lazım,” dedim.

“Hayır, lazım değil.” Tamamen görünmez olmam için babamın bana verdiği bu kıyafeti sevmiyordu annem. “Nerede olduğunu bilmiyorum. Hem zaten ne olursa olsun bu gezide görünmez olmayacağız.” Bu yanıma kot pantolon ve tişört alacağım anlamına geliyordu. “Her neyse,” dedim.

İkisi de şok olmuş görünüyorlardı. “Özür dilerim,” dedim. “Eşyalarımı toplayacağım.” “Bir tane de elbise almayı unutma. Yemeğe çıkacağız, biliyorsun.” dedi Mãe. Şık giyinip güzel restoranlara gitmeyi severdi.

Yemekten sonra yalnız başıma kaldığımda, bilgisayarımı açıp bazı soruların cevaplarını kendim bulmaya karar verdim.

Biraz zaman almıştı, ama tanımadığım kişiler tarafından gönderilen yüzlerce şeyi okuduktan sonra vampirlerin ve ölümlülerin neden kaynaşmaya yanaşmadıklarının kesin cevabını bulmuştum: Güven eksikliği.

Vampirler yalan söylerler. Kimliklerini gizleyerek ölümlüleri kandırırlar. Bazı sebeplerden ötürü birbirlerine de yalan söylerler. Bir vampir düşüncelerini engellediği zaman, ya yalan söylüyordur ya da sizin yalan söylediğini düşünmenizi istiyordur. İşte bu ikincisi daha ince bir taktiktir.

Tabii ki ölümlüler de yalan söyler. Ama düşüncelerini okuyabildiğimiz için (hipnoz, korkutma ve onları ısırma saymıyorum bile), şüphesiz stratejik bir avantajımız var.

Sanguinistlerin öngördüğü gibi günün birinde vampirler ve insanlar barış içinde, üretken bir şekilde beraber yaşayabilirler mi? Bu konuda şüphelerim oluşmaya başlamıştı. Eğer kendilerine güvenilmiyorsa, vampirler ahlâklı bir hayat sürebilirler miydi? Dürüstlük ve güvenilirlik ahlâkın temel taşları değil miydi?

Eğer babam burada olsaydı; bir dizi yorumları ve imaları değerlendirerek, terimleri yeniden tanımlayarak, nesnel, sosyal ve öznel dünyaları birbirine bağlayan bir dil kullanarak bu sorular hakkında saatlerce tartışırdık. Ama o burada değildi. Ve bu sorular benim için çok karışıktı.

Cep telefonum çaldığında, bu konuda daha fazla düşünmeyeceğim için sevindim. Nefes nefese ve benimkinden daha tiz bir sesle konuşan Mysty, bu akşam Jesse’yle bulaşacaklarını söyledi.

Onaylamamı beklediğini biliyordum. “Bu çok iyi,” dedim. “Gerçekten iyi. Harika.”

“İskeleye ineceğiz, hımm, *yıldızlara bakmaya.*”

“Bu gece, yıldızlara bakmak için iyi bir gece,” dedim. “Dolunay ve Mars doğudan doğuyor olacak.”

Yıldızlara bakmak sanki başka bir anlama geliyormuş gibi kıkırdadı. Bir arkadaşla nasıl

konuşulduğunu unutmuştum.

“Jesse’ye Mars hakkında kesinlikle sorular soracağım,” dedi. “Umarım çok fazla böcek yoktur orada. Sivrisinekler maalesef kanımı çok seviyor.”

Sivrisinekleri uzaklaştıran otlar hakkında tavsiye vermeyi düşündüm ona. Annem bunlardan biraz yetiştirmişti. Ama sonra tavsiye istemediğini fark ettim. Duygularını paylaşmamı bekliyordu.

Hiç insanların sohbetlerini analiz ettiniz mi? Birçoğu bir görevi tamamlama ya da bilgi arama amacından yoksundur. Birçok insan karşılıklı anlaşmaya dayanan kişisel ilişkiler kurmayı amaçlar. Bunu, bir ara beni neredeyse her gece arayan arkadaşım Kathleen’le yaptığımız sohbetlerden biliyordum. “Sivrisinekler,” dedim hemen. “İğrenç.” Sivrisinekler vampirleri rahatsız etmezler. Sanırım bizim kanımız damak tatlarına uygun değil.

“Sivrisineklerden nefret ederim.” Mysty, Autumn’un Florida aksanından daha yumuşak olan hafif Güney aksanıyla konuşuyordu. “Kuşlardan da nefret ederim.”

“Kuşlardan neden nefret edersin?”

“Onlardan korkarım. Ne kadar sefil küçük suratları var.” Mysty komik bir ses çıkarmıştı. Aynı kedilerin huzursuz edildiğinde çıkardıkları cırlama sesine benziyordu bu ses. “Sanki gözlerini gagalamak istiyorlarmış gibi bir halleri var.”

Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu.

“Sen nelerden korkarsın?” diye sordu bana.

“Bir başıma kalmaktan.” Hiç düşünmeden söyledim bunu.

“Ah, bu konuda endişelenme.” Sesi neşeli geliyordu. “Kesinlikle bütün partilerimize katılacaksınız. Okul yine açıldığında, seni herkesle tanıştıracam.”

“Okula gideceğimi sanmıyorum,” dedim. Bu konu henüz tartışılmamıştı bile.

Ama sanırım beni Mysty beni duymadı. “Sence Jesse etekleri, dar kot pantolonlardan daha çok mu beğenir?” dedi.

Telefon konuşmamız bir saat daha sürdü. Kulağım acıyordu. Gitmem gerektiğini söylediğimde Mysty, “Tamam. Görüşürüz. Bekle,” diyene kadar bir on dakika daha geçmişti. Bir yere dokunan, sonra düğümlenip tekrar başka yöne uzanan yeni sohbet iplikleri oluşturmuştu sanki. Sohbetimizi dev bir örümcek ağına benzettim. O kadar düğüm düğüm, çapraz çapraz ve karmakarışık ki başımı ağrıtmıştı.

En sonunda birbirimize hoşça kal dedikten sonra zihnimi rahatlatmak için kalkıp bir süre evin etrafında dolaşım. Daha sonra yeni teleskopumu alıp çimlere çıktım.

Yaklaşık elli dört dolar değerinde yirmi dört santimlik aynalı bir teleskoptu. Babam İrlanda’ya gitmeden önce nasıl kullanacağımı öğretmişti bana. “Teleskopun amacı ışığı toplamaktır,” demişti. “Homosassa gökyüzüne bakmak için iyi bir yer, çünkü ışık kirliliği orada oldukça az.”

Merceğinden ilk defa baktığımda hayal kırıklığına uğramışım. Tek görebildiğim karanlık ve ışık bulanıklığıydı. “Sabırlı ol, Ari,” demişti babam. “Nasıl bakacağını öğrenmen gerekiyor. İlk takımyıldızlarını bulmaya çalıştığını hatırlıyor musun? Aslan ya da ayı takımyıldızını bulamamıştın.”

Hatırlamışım. İlk seferde Büyük ayıyı çok az görebilmişim. Sonra, bir gece, aniden binlerce yıl önce gök bilimcilerin adını koyduğu şekillerden bazılarını görebilmişim. Bence Kuğu takımyıldızı kuğuya hiç benzemiyor. Perseus da bırakın kahramanı, insanı bile andırmıyor.

“Pratik yaptıkça, gözlerin şu an sana görünmez olan ayrıntıları seçecek.” demişti babam.

Nemlilik derecesi o kadar fazlaydı ki teleskopu kurarken yüzüyormuş gibi hissettim kendimi. Bana kasırğa vurmadan önceki havayı hatırlatmıştı bu hava. Yoğun, sıcak ve rüzgârlıydı... Bir başka kasırğa mı yaklaşıyor diye meraklanmışım.

Bu gece yıldızlara bakmak için hiç de uygun değildi. Gökyüzü gitgide bulutlarla kaplanıyordu. Ama ara ara ayın üzerindeki kraterleri, dağları ve dağların düzlüklere vuran tuhaf şekilli gölgelerini görebiliyordum. Teleskopu başka bir yere yerleştirdim. Donuk kırmızı parıltıyı, Orion'un sağ tarafından kayan kocaman yıldızı gördüğümde takımıyıldızlarını arıyordum. Bu yıldızı inceleyemeden, bir bulut yıldızın önüne geçti. Ama yerini hatırladıktan sonra onun Betelgeuse olduğunu anladım: Çapı; güneşin çapının altı yüz elli katı olan aşırı büyük bir yıldızdı bu. Bulduğum web sitesi Betelgeuse'un yakında yok olacağını bildiriyordu.

Betelgeuse için tahmin edilen süpernova patlamasını bir düşünsenize. Sönmekte olan yıldız dış katmanlarını dökecek, kızgın bir gaz ve sıvı kütlesi bulutu meydana getirecek. Bilim adamları patlamanın dünyaya olan etkileri konusunda hem fikir değiller. Bazıları parçacıklar ve gama ışınları bombardımanına uğrayacağımızı düşünüyor. Ama zamanı konusunda anlaşamıyorlar; bazıları patlamanın önümüzdeki bin yıl ya da daha fazla bir süre içinde gerçekleşeceği fikrindedir. Fakat bir tek şeyde hem fikirler: Betelgeuse yok olacak.

Bu olay gerçekleştiğinde acaba nerede olacaktım.

Birdenbire sol gözümün ucuyla iskelenin yakınındaki ağaçlarda bir kıpırdanma gördüm. Aynı anda derim karıncalanmaya başlamıştı.

Gözümü mercekten çektim, arkaya doğru iskelenin oradaki bankın üzerine düştüm, karanlık dünya etrafımda dönüyordu. İçimde, derinlerden bir yerde bir bulantı hissi duydum, karanlıkta bir şeyin yaklaştığını hissettim. Başımın dönmesini durdurmak için ellerimi başımın iki yanına koydum. Ama hiçbir şeyi durduramamış, uzaklaşıp giden şeyin ne olduğunu anlayamamışım. Sonra bayıldım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, buz gibi bir hava sarmıştı her yanıma. Doğrudum. Ne baş dönmesi ne de izleniyormuşum hissi kalmıştı artık. Teleskop hâlâ oradaydı. Yıldızlar yerlerini değiştirmemişlerdi.

Gece dışarıya çıktığımızda yalnız olmadığımızı hissettiniz mi hiç? Bahse girerim ki hissettiğiniz şey gerçektir. Gökyüzü nasıl yıldızlarla doluyorsa gece de yaratıklarla doludur.

Beşinci Bölüm

Mãe ve Dashay o gece eve geldiklerinde, Dashay bana hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip oturma odasından çıktı. Dudaklarını sımsıkı kapatmıştı, ama yine de titriyorlardı. Battaniyeye sarılmış kanepenin üzerine uzanmışım. Mãe sessiz olmamı söyleyerek başını salladı. "Pekâlâ, bu bir hataydı." dedi.

Emlakçı ilk başta onları gördüğüne sevinmiş. "İlanı daha bu sabah koyduğunu, evin hemen satılacağını bildiğini söyledi bize. Buzlu çay ikram etti."

Dashay emlakçıyı görmezden gelip yatak odasına yönelmiş, dolabın kapağını açıp,“Eşyaları hâlâ burada.” demiş. Annem bunun pek de iyi bir taktik olmadığını söyledi. Zaten bu yaptığı Bennett’in evine giderken planladıkları stratejiye de tamamen tersmiş.

“Emlakçı Bennett’le hiç görüşmediğini söyledi,” dedi Mâe. “Bennett ona faksla bir mektup gönderdikten sonra emlakçı eve fiyat koymuş. Eşyalarını paketlemeleri için nakliyeciyi tutmuşlar.”

“E o zaman o nerede?”

“Atlanta’da.” Mâe kanepenin üzerine oturup sandaletlerini çıkardı. “İlk başta bize bunları anlatmadı. Daha sonra Güney’de yaşamının avantajlarını sorduğumda ağzından kaçırıldı.”

“Atlanta çok uzakta değil.” Haritada görmüştüm onu. Harita okumak bana annemin öğrettiği bir şeydi. Annemi aramaya başlamadan önce haritalara ihtiyacım olacağı aklıma gelmemişti hiç.

Mâe başını mindere dayadı. “Kadına, sahibi evi neden satıyor diye sorduk, bize ev sahibinin Atlanta’da evleneceğini söyledi.”

Zavallı Dashay diye geçirdim aklımdan.

Annem başını öne eğip gözlerini açtı. “Dashay önce kıpırdamadı. Gözünü bile kırpmadan orada öylece, hareketsiz bir biçimde durdu. Sonra Bennett’in küresini aldı eline. Kristal küreyi hatırlıyor musun? İşte o küreyi kapıya fırlattı.”

Bennett’in oturma odasında ayaklı bir desteğin üzerinde duran küreyi hatırlamıştım. Dashay vermişti o küreyi Bennett’e. Antikaydı; kıtaları özenle kabartılmış, burç işaretleri tabanına işlenmiş saydam bir küre. Benim için bu küre kırılabilirliği temsil ediyordu.

“Neden onu kırmak zorundaydı ki?”

Annem irkildi. Kürenin yörüngesindeki ince yayı hatırladı. İçgüdüsel olarak öne doğru eğilmiş, belki tam zamanında yakalarım umuduyla ellerini öne uzatmış. Ancak küre parmaklarının ucundan kayıp gitmiş.

Annem ellerini öne uzatmış bir vaziyette duruyor, eleştirel gözlerle onlara bakıyordu. Onu böyle yarı yolda bırakmalarına alışkın değildi.

“Kendini hiç niyetlenmediğin şeyleri yaparken bulduğun zamanlar oluyor mu?” diye sordu annem. “Duygularının kabarıp da seni ele geçirdiği zamanlar?”

Evet, böyle zamanlarım olmuştu. Annem bunu biliyordu zaten.

Parmaklarını esnetti. “Bazen bazı şeyleri kırma ihtiyacı hissederiz. Sonra beni ve battaniyeyi fark etti. “Kendini iyi hissetmiyor musun?”

Bulantıdan, baş dönmesinden, bayılmadan söz ettim ona.

“Her taraf karanlıktı,” dedim, başka bir şey diyemedim.

“Başın dönmüş sadece.” Vampirlere çok olur.”

“Birisinin beni takip ettiğini hissettim.”

Ağzını bıçak açmıyordu, ama gözlerinde endişe vardı. “Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, gezimizi erteleriz.”

“Hayır.” dedim. “Şimdi iyiyim. Ayrıca bir süreliğine buradan uzaklaşmayı gerçekten çok istiyorum.”

Ertesi sabah, Dashay bizi Orlando’daki havaalanına götürme konusunda ısrar etti. Mâe, hâlâ geziyi iptal etmeye kararlıydı, ancak Dashay onu dinlemiyordu.

“Oraya gidecek ve bize birkaç mobilya getireceksiniz,” dedi. “Bu yerin mobilyaya ihtiyacı var. Sandalyeler, kitaplıklar ve bir sürü başka şey; halılar, lambalar, tablolar...”

Mãe; Dashay’e bakmaya devam etti, ne işler çevirdiğini anlamaya çalışıyordu. Dashay anneme gülümsedi. Kocaman, sahte, alaylı bir gülümsemeydi bu. Dashay’in gözlerinde vakur bir ifade vardı.

“Garip garip gülmeyi kes lütfen,” dedi Mãe. “Sen kazandın. Gideceğiz. Ama gülmeyi kes.”

Dashay gülmeyi bıraktı. Biz de gittik. İnişli çıkışlı Citrus Country arazisinden Orlando’ya doğru yol alıyorduk. Konuşamayacak kadar gergindim. Daha önce hiç uçağa binmemiştim.

Orlando havaalanı kızılca kıyametti. Yüzlerce çocuk tişörtler ve fare şeklinde şapkalar giymişti, neredeyse hiç biri mutlu değildi. Ömrüm boyunca duymadığım bir gürültü yapıyorlardı.

Annem beyaz kıyafetinin içinde zayıf ve havalı görünüyordu. Turistlerin çoğu tişört ve şort giymişti. Sanki başka bir cinsten gibi görünüyordu annem, zaten öyleydi de.

Sandalyeye oturup arkasına yaslanmış, durgun gözlerle kaosu izliyordu.

“Herkesin kendi hayat hikâyesi var.” Mãe gerindi, tam ayakkabılarını çıkarmak üzereydi ki nereden olduğunu fark etti. Anlaşılan ayakkabılarını çıkarmaktan vazgeçmişti. “Bazılarımız zamanla oluşturur hikâyesini. Diğerleri televizyondaki ya da filmlerdeki hikâyeleri benimser.” Fare kulakları takmış yaşlı adama baktı. “Hikâyeler oyalanmamıza yardım eder. Anlamlı olmak zorunda değildirler.”

Geliş yönünü gösteren levhaya bakmaya gitti, sonra uçağımızın geciktiğini söylemek için geri döndü. “Ne yapalım?” dedi. “Dans etmeye ne dersin?”

Tavandaki hoparlörlerden klasik müzik sesi geliyordu. Sanırım bağırان çocukların sesini bastırmak için asmışlardı bu hoparlörleri. Bir vals parçası çalmaya başladı.

“Dans etmeyi bilmiyorum.” Ona bilgisizliğimi itiraf etmekten nefret ediyordum, ama yine de bunu günde en az bir defa yapıyor gibiydim.

“O zaman sana öğreteyim.”

Böylece ilk dans dersimi, mutsuz çocukların çığlıklarıyla eşlik ettiği Strauus müziğinde, Orlando havaalanındaki yer döşemesinin üzerinde üç dört kez turlayarak almış oldum.

Uçağa bindiğimizde Mãe kafasında bazı planlar yaptı. Kamyonet kiralamayı, otele giriş yapmayı ve yemek yiyecek bir yer bulmayı düşündü. Çoğu zaman yakın gelecekte yaşıyor, diye geçirdim aklımdan. Babam gibi o da planlar yapmayı ve onların gerçekleşmesini izlemeyi seviyordu. Planları suya düşecek olursa, yenilerini oluştururdu.

Ben anı yaşamayı tercih ederdim. Uçak hakkındaki her şey; rahat olmayan koltuklar, güvenlik videosu gösteren küçük ekranlar, görevlilerin gülünç kıyafetleri, hepsi muhteşemdi. Uçak kuzeydoğu kıyısı üzerinde uçarken okyanusa dökülen nehirlere, akıntılara baktım. Uçak inişe geçene kadar, ilk önce gümüş, sonra altın, daha sonra da çivit mavisi renkleriyle parladıklarını gördüm. Işık oyunu muydu bu? Güneş tam tepemizdeydi. Bunu sebebi ne olursa olsun, nehirleriyle ve su kaynaklarıyla dünyanın yaşayan bir organizma gibi görünmesini sağlamıştı.

“Kendini daha iyi hissediyorsun.” Mãe omzumdan uzanıp aşağıdaki güzel dünyaya baktı. “Baş dönmesi geçti.”

“Evet.” Geçmişin anısı çoktan silinip gitmişti.

İleriye düşünmemeye çalıştım, doğduğum şehre geri dönmeyi de düşünmeyecektim. İçinde bulunduğum anda kendimi canlı hissediyordum.

Yukarıdan bakıldığında New York taşrası yeşilin yüzlerce tonuna bürünmüş gibi gözüküyordu. Bir

çeşit eğrelti otu, yosun ve çam ağacı mozaiği gibiydi. Eğer renklere isim verebilseydim, dağ yeşili denen bir renk yaratırdım. Çam ağacı rengi ve gri kuşkonmaz karışımı bir renk... İşte bu o gün manzaraya hâkim olan renk buydu.

New York taşrası, en azından Saratoga Kaplıcaları, geçmişinde yaşamaya, önceden olduğu gibi olmaya çalışan bir yer gibi duruyordu.

Kasabada eski bir otel seçtik, önünden sık sık bisikletimle geçerken odaları nasıl diye merak ettiğim bir yerdi burası. Mãe, bu duvar kâğıtları, halıfleks ve mobilyaların “daha iyi günler gördüğünü” söyledi. Bunun doğru olup olmadığını, cansız nesnelere hatıralarının ya da geçmişteki olaylara ait çağrışımlarının olup olmadığını merak ettim. Şu koltuk on dokuzuncu yüzyılda, yapıldığı zamanda daha az mı mutluymuştu? *Evet*, diye geçirdim aklımdan. Öyle olmalı.

Ertesi sabah eski evimizin önünden geçerken de benzer bir duygu uyandı içimde. Onu en son gördüğümde gri renkte olan bu Viktorya tarzı evin sol tarafından bir zamanlar mor salkım asmaları sarkıyordu.

Ama şimdi asmalar kesilmişti, ev limon yeşiline boyanmış, üzerine mor süsler çizilmişti. O günden sonra bu tür evler için söylenen bir söz duydum: “Boyalı kadınlar.” Bu söz evi güzel tasvir ediyordu. Bir zamanlar bana uykulu gözleri hatırlatan pencerelerin yerini perdeler ve panjurlar atılmıştı. Hepsi ardına kadar açıktı, boşlardı.

Taş patikanın iki tarafında taştan çocuk melek heykelleri vardı. Çimenlerin üzerindeki geniş tahta tabelada BETTY’NİN PANSİYONU yazıyordu.

Annemle aynı anda “Ah.” dedik.

Evden keder sinyalleri geliyordu. Gündüz gözüyle soluk sarı gözüken kıvılcımlar... O da kendisine yapılanlardan hiç hoşnut değildi.

Eve bir mesaj göndermeye çalıştım: *Günün birinde kurtulacaksın.*

Saratoga Kaplıcaları’nın Florida ile ortak yanı depoları, yanı eski hayatların kalıntılarıydı. Bizim depomuz toz ve hatıra gibi kokuyordu. Düzenli bir şekilde istif edilmiş kutular ve plastik örtülerle kaplanmış mobilyalar sıralanmıştı içeriye.

Mãe, “Burada düşündüğümde daha çok şey var.” dedi.

Üzerinde sadece “A” yazan kutuda; elbiselerimi, kitaplarımı, oldukça istekli bir biçimde yazdığım belli olan eski defterlerimi ve Kathleen’in bana verdiği CD’leri buldum. Ne defterleri okumak ne de CD’leri dinlemek istiyordu canım, ama onları atmaya hazır değildim. İki kutunun ağzını kapatıp onları kiraladığımız kamyonete taşıdım. Geri döndüğümde annem bağdaş kurmuştu, kucağında yeşil bir kumaş yığını olduğu halde ağlıyordu.

“Özür dilerim,” dedi. Elindeki kumaşın şifon kokteyl bir elbise olduğunu şimdi görebiliyordum. “Babanla Londra’da bulduğumuzda giymek için almıştım bu elbiseyi.”

“Bu elbiseden bir kere bahsetmişti,” dedim. “Ona marulu hatırlattığını söylemişti.”

Hem gülümsüyor, hem de ağlıyordu annem. Üç kutu dolusu kitap, fotoğraf, çizim ve birkaç mobilya dışında sahip olduğu birçok şeyi atacaktı.

Yıllar önce oynamayı bıraktığım oyuncakların olduğu kutuyu buldum; hayvanlar, yapbozlar ve kitaplarla doluydu. Onları da verilecekler yığınına ekledim.

Fakat eve götürülecek şeyleri yüklemeyi bitirdiğimizde, fikrimi değiştirdim. “Bunlar da bizimle geliyor,” dedim.

Mãe ne düşündüğümü biliyordu. Günün birinde bu oyuncaklarla oynayacak bir çocuğum olabilirdi. Bunun kötü bir fikir olduğunu düşündü. Yine de tartışmadı benimle.

Bir sonraki gün akşam geç saatlerde hayır kurumunun bağış merkezine gittik. Eşyaları verdikten sonra alacak son bir şeyim daha olduğunu düşündüm. Aradığımı bulana kadar üzerinde MUTFAK yazan dört koliyi açmam gerekti. Ancak sonunda annemin eski yemek kitabını buldum. Ben onunla tanışmadan çok zaman önce, annem bu yemek kitabındaki tariflerin yanına bazı yorumlar yazmıştı.

Mãe yorgundu, açtı ve otele geri dönmeye istekliydi, ama aradığım şeyi gördüğünde yüzü aydınlandı. “Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin,” dedi. “Annemin hediyesiydi.”

Benim için yemek kitabını bulmak bile buraya kadar gelmeye değerdi.

Cep telefonum çaldı. Zil sesim Çaykovski'nin *Kuşu Gölü* balesinden bir alıntıydı. Bu müzik aynı zamanda “O Film’de” çalan tek müzikti, ama onu seçmemin sebebi bu değildi. Ezgisinin dokunaklı ve romantik olduğunu düşünüyordum.

Arayan Dashay’di. “Merhaba” ya da “Nasılsın?” demeden annemi istedi.

Mãe, telefonu sanki ölü bir balıkmış gibi parmak uçlarıyla tutuyordu. “Evet?” dedi. Sonra bir süreliğine dinledi.

“Evet.” Annemin sesi gergindi. “Tamam, ona söylerim. Yarın sabah ilk iş yola çıkacağız.” Hoşça kal deyip telefonu bana verdi. “Kötü haber.”

“Onu anladım.”

“Bölge şerifinden bir telefon alabilirsin. Arkadaşın,” dedi Mãe. “Şu Mysty denen kız. Görünüşe bakılırsa kaybolmuş.”

“Kayıp mı olmuş?” Mysty’yi, o küçük ve bebek gibi kızı düşündüm. Nasıl *gitmiş* olabilir? Kayıp mı olmuştu? Canı yanmış mıydı? “Kasabadan ayrılmadan bir gece önce beni arayıp Jesse’yle birlikte yıldızlara bakacaklarını söyledi. Telefonu kapattıktan sonra teleskopu alıp dışarı çıktım, ben de yıldızlara bakmaya karar vermiştim. Başımın döndüğü geceyi hatırladın mı?”

“Jesse, şu hipnotize ettiğin çocuğu değil mi?” Mãe’nin bakışları ciddiydi, yüzünde buz gibi bir ifade vardı.

“Evet.”

Onun Mysty’yi incitmesine yol açmış olup olamayacağımı düşündü, ama onu bunun mümkün olmadığına ikna ettim. Bunları kelimelere dökmedik. *O budalanın teki, ama kötü biri değil*, diye düşündüm. *Onu incitmez*.

Annem, “Belki dolaşmaya çıkmıştır, kızlar böyle yapar bazen. Birkaç günde çıkar ortaya.” dedi.

Mãe eve dönüş yolunda Picardo almayı önerdi, böylece yol boyunca birkaç yerde durup bu içkiden depoladık. Picardo’nun içinde ne varsa (içindekiler üreticisi tarafından gizli tutuluyordu) kan olmadan idare etmemize yardım ediyordu.

Likör dükkânına doğru birkaç blok yürüdük. Tezgâhtar, Mãe’nin ona verdiği şişenin tozunu temizledi. “Bu malı fazla isteyen olmuyor,” dedi. “Bakın size ne diyeceğim, eğer iki tane alırsanız indirim yaparım.”

“Teşekkürler.” Mãe parayı tezgâhın üzerine koydu.

İkinci şişeyi de temizledi. “Bugün şanslı gününüzdesiniz,” dedi.

“Şanslı falan değiliz,” dedim. Kelimelerle endişe içimde dönüp duruyordu. Daha da konuşabilirdim, ama Mãe “Neden dışarıda beklemiyorsun?” deyip gönderdi beni.

Bu yüzden, annem dükkân sahibi ile küçük bir konuşma yaparken ben likör dükkânının dışında bekledim. Üç genç park yerindeki bir arabanın içinde oturmuş, içeriye kimin girip bir şişe votka almayı deneyeceğini tartışıyorlardı. Onlara avare avare bakınırken bir şeyi fark ettim. Hani insanın ilgilenmediği şeyler gözüne çarpar ya... İşte aynen öyle oldu. İçlerinden biri arabadan çıkıp kapıyı ardından çarptı.

O gece Mysty'nin telefondaki sesini düşündüm, birden fazla heceli sözcükleri uzatarak konuşmasını, yumuşak, ağır ve heyecanlandığı zaman hızlanan ses tonunu anımsadım. Eğer kaçmayı planlamış olsaydı bana söylemez miydi?

“Ari?”

Arabanın içindeki çocuklardan biri iki kere bana seslendi.

Bu sesi tanımıştım. “Michael.”

Arabanın içinden çıktı. Hatırladığımdan daha zayıftı, ama onun dışında aynıydı. Uzun saçları, koyu renk gözleri, koyu renk kıyafetleri... Dudaklarına baktım, ilk öpüşmemizi düşündüm. Geçen yaz, havai fişek gösterisi sırasında beni öperken gözlerinde kırmızı bir kasımpatının yansımasını görmüştüm.

“İnanamıyorum, bu sensin,” dedi.

“Evet, benim,” dedim.

“Ne zamandır buradasın?”

Arkasından biri kapıyı açıp dışarı çıktı, kısa saçlı uzun boylu bir insandı bu. Kız mı erkek mi ayırt edememiştim.

“İki gündür. Yarın ayrılıyoruz,” dedim.

“Bana haber vermeliydin.” Bir süre konuşmadık.

Sonra, “Değişmemişsin.” dedim.

“Aslında değiştim,” dedi. “Ben şimdi bir vampirim.” Arkada birisi, dükkânın önünden aydınlık yere geçti. Bir kızdı, kıskanmış gibiydi.

Mãe elinde kâğıttan bir torba ile likör dükkânından çıktı.

“Bu annem,” dedim, Mãe'ye de “bu arkadaşım Michael.” dedim. O da *bizden biri mi* diye düşünüyordum.

Bir vampirin diğerini nasıl tanıdığını merak edebilirsiniz.

Bunun için birkaç test vardır. Karşıdakinin gölgesi olup olmadığını kontrol edebilirsiniz. Güneş yanığına karşı hassas mı diye bakabilirsiniz. (UVB ışınları, derimizi insanlarınkini yaktığından bin kat daha hızlı yakıyor.)

O gece bu testlerin hiçbiri işe yaramadı. Diğerler testlerse zaten kişiye özeldir. Daha önceden vampirlerin derilerinin soğuk olduğunu, terlemediklerini ve herhangi bir kokuları olmadığını söylemiştim. Özellikle et yiyen insanlarınsa deodorant ve terlemeyi önleyici maddelerin gizleyemediği ya da engelleyemediği belirgin, hem tatlı, hem tuzlu bir kokuları vardır. Biz vampirler, yediklerimize dikkat ettiğimiz için genelde zayıf oluruz. Tıka basa kırmızı et yiyen Kolonistlerden de bahsedilir tabii, ama bence bunların hepsi şehir efsanesi...

Babam da dâhil olmak üzere birçok vampir, periyodik olarak duyusal yüklenme sendromu (DYS) yaşar. Yapay ışık ve güneş ışığı, optik siniri aşırı uyaran karmaşık görme kalıplarıyla birleşince baş dönmesi, endişe ve mide bulantısına yol açabilir.

Çoğu vampir DYS'nin bilincinde olduğu için, başkalarına saygısızlık olmasın diye özellikle şal

desenleri, zikzaklı ve benekli şekilleri olan kıyafetler giymemeyi tercih ederler. Ayrıca çoğumuzun sese, kokuya ve dokuya aşırı hassasiyeti vardır. Bu yüzden op art'dan, yani optik resimden uzak dururuz, müziği alçak sesle dinleriz, rock konserlerine gittiğimizde kulaklık takarız, parfüm kullanmayız, pelüş halı ve zımpara gördüğümüzde sinirlenebiliriz.

Annem vampirlerin sadece yükseklik ya da denge kaybından değil, aynı zamanda sarmal ya da labirent şekilli yerlerden geçerken da baş dönmesi yaşayabileceklerini söylemişti.

Bu testleri uygulayamıyorsak içgüdü ve gözleme güvenirimiz. Dikkatli bir şekilde kurulmuş cümlelerle mi konuşuyor? Alçak ve iyi ayarlanmış bir ses tonu mu var? Mükemmel yakın bir hafızası mı var? Bu özellikleri vampir soydaşlarımızla ilişkilendirdiğimiz için, biz de insanlar gibi kişileri aynı kalıba sokma ve birbirlerine benzetme eğiliminden dolayı suçluyuz.

Mãe, Michael'ı otelde bizimle içki içmesi için davet edince, Michael'ın geleceğini söylemesi içimi rahatlatmıştı. Bu bana onun kim olduğunu öğrenme şansı sağlayacaktı.

Barmen anneme âşık oluyor gibiydi.

Michael ve ben otel barının camlı verandasında yüksek sırtlı hasır sandalyelere oturmuştuk, uzun kauçuk ağaçları ve her bir masada ışıldayan dilek mumlarıyla çok hoş bir yerdi burası. Mãe barda durmuş, sipariş vermeye çalışıyordu. Ama barmenin istediği onunla flört etmekte. Annem de bu duruma bir son vermiyordu.

Dikkatimin yarısı onda, yarısı ise Michael'daydı. Anlayabildiğim kadarıyla bir vampir değildi o. Oldukça alçak sesle konuşuyordu, üstelik konuşmadan önce düşünüyordu da. Ama düşünceleri, en iyi tanıdığım vampirler olan annem, babam ve Dashay'inkilerden farklı bir yapıdaydı. Onunkiler az ve zayıftı, oysa annemin duygusal ya da şaşırılmış olduğu zamanlarda bile düşüncelerinin özü daha yoğundu.

“Seni aramayı planlıyordum.” Michael annemi izliyor, bir yandan da onun ne kadar hoş olduğunu düşünüyordu.

“Neden evlilik yüzüğünü takmıyor?” diye düşündüm aniden. *Ne de olsa hâlâ evli.*

Michael bana baktı. Kahverengi gözlerinde tuhaf, uysal bir ifade vardı.

“Uyuşturucu mu kullanıyorsun sen?” diye sordum. Yakınımızda kimsenin oturmadığına memnundum.

“Pekâlâ, evet.” Gülümsedi. “Sana söyledim, ben artık bir vampirim.”

Biraz terlediğini fark ettim. *Hayır, değilsin,* diye düşündüm.

“Hiç V denemedin mi? Sesinde belli belirsiz bir titreme vardı.

“Neyin V'si... ?

“Vallanium. Bu ilaç seni vampir yapıyor.” Michael uzun saçını iki eliyle geriye doğru attı. “Ari, bu muhteşem. Günde iki tane alıyorsun ve sonsuz dek yaşıyorsun.”

“Bu şey ilaç mı?”

Gömleğinin cebine uzanıp teyp kutularına benzeyen küçük siyah teneke bir kutu çıkardı. Kapağını kaldırıp iki tane kırmızı kapsülü avucunun içine koydu.

“Denemek ister misin? İyi kafa yapıyor. Esrar içmek gibi, ama eğer votkayla birlikte alırsan değişik şekiller görüyorsun...” Kafasını salladı. “Açıklaması çok zor.”

“Pahalı mı?” Kapsüllere baktım. Her birinin üzerinde küçük birer V harfi vardı.

“Evet. Ama şimdi bir işim var. Artık okulu bıraktım Ari. All-Mart ambarında çalışıyorum.”

Barmen en sonunda içkileri koyuyordu.

“Belki daha sonra denerim,” dedim. “Eğer istersen parasını ödeyeyim.”

Kafasını salladı. “Hayır, sorun değil. Bir denemelisin bence.” Bana iki kapsül verdi, hapları kot pantolonumun cebine koydum. “Florida’da bunu satan birini bulabileceğinden eminim,” dedi. “Tanıdığım herkes V kullanıyor.”

“Annem gelmeden kaldır şunları.” İçkilerin parasını ödüyordu.

Teneke kutuyu gömleğinin cebine geri koydu.

Mãe masaya elinde bir tepsiyle döndü. Tepside iki kadeh Picardo ve bir bardak kola vardı. Michael hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Ne içiyorsunuz?” diye sordu.

“Picardo denilen bir şey. Denemek ister misin?”

Mãe bana sorgulayıcı bir bakış attı. *Sana sonra anlatacağım*, diye geçirdim aklımdan.

Kırmızı bardak mum ışığında parladı. Michael kadehi dudaklarına götürdü, bir yudum alır almaz öksürmeye başladı.

Üzgünüm arkadaşım, diye düşündüm. *Bizden biri değilsin*.

Annem ne söylemesi gerektiğini iyi biliyordu. Kathleen konusunu o kadar dikkatli bir şekilde gündeme getirdi ki Michael hiç üzülmedi. Ancak belki de V duygularını kontrol altına almıştı.

“Annem çok zor günler geçirdi,” dedi. “Antidepresan kullanıyor, ilaçlar da onu uyuşturuyor. Ama en azından şimdi evin dışına çıkıyor. Aylarca yataktan çıkmadı.”

“Kimin yaptığını hâlâ bulamadılar, değil mi?” Mãe’nin yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Hayır, aslında bir süre Ari ya da babasının bu işte bir parmağı olduğundan düşündüler.” Bana baktı. “Bunu biliyordun.”

“FBI ajanı Florida’ya kadar geldi,” dedim.

“İnsanlar hâlâ cinayetten sonra kasabayı terk etmiş olmanın tuhaf olduğunu düşünüyorlar.” Aklı belli belirsiz şüphelerle doluydu.

“Ben asla böyle bir şey yapmazdım.” dedim. “Babam da öyle.”

Mãe çabucak konuyu değiştirdi. Üniversite ile ilgili planlarını sordu,

Michael da okula dair planları olmadığını olabilecek en belirsiz kelimelerle, ayrıntılı bir biçimde anlattı.

O gece, zaman zaman haberleşeceğimize dair tutmayacağımızı bildiğimiz sözler verdik. Michael gittikten sonra Mãe ile masada oturup önceden konuşmadığımız şeyler hakkında konuştuk.

“Gerçeği bilmeye hakkı yok mu?” diye sordum.

“Gerçek nedir?” Mãe içkisini bitirdi, parmaklarını boş kadehin üzerinde gezdirdi.

Barmen gözlerini ondan alamamıştı, kadehi bir kez daha doldurdu. Oyalanmak istiyordu, ama annem bir bakışıyla adamın bu isteğini reddedince barmen geri çekildi. Michael’la özel konuşabilmem için barmenin kur yapmasına katlanmak zorunda kaldığını fark etmiştim.

“Bildiğimiz tek şey Malcolm’un Sarasota’da söylediği,” dedi. “Belki de yalan söylemiştir. Bu işte çok iyi.”

Ama Malcolm’un itiraf ettiğini duymuştum, ayrıntıları hatırlıyordum. Onu nasıl öldürdüğünden bahsetmişti. Onu öldürmüştü, Kathleen’in bir baş belası olduğunu söylemişti.

“Onu Malcolm öldürmüş olsa bile bunu Michael’a anlatmanın faydası ne?” Mãe’nin gözlerinden

üzüntü okunuyordu. “Malcolm’un nerede olduğunu bilmiyoruz. Hiç kanıtımız yok. Güven bana, Ariella. Hiçbir şey söylememek daha iyi.”

Ona güveniyordum. Ancak bunu bilmenin ağırlığı, içime yayılan bir hastalık gibiydi.

Altıncı Bölüm

Ertesi sabah kamyonetin kasasında bir o tarafa bir bu tarafa kayan kutularla ve eşyalarla Saratoga Kaplıcaları’ndan ayrıldık.

Kasabadan çıkarken, annemi mezarlıkta durdurdum.

Kathleen’in ismi, ebeveynlerinin isminin yazdığı küçük mezar taşının yanındaki büyük mezar taşına kazınmıştı. Her taşta doğum tarihleri yazılıydı, ancak ölüm tarihlerinin yerinde tireler ve boşluklar vardı. Her iki tarihin de yazılı olduğu tek mezar Kathleen’inkiydi. Bana verdiği CD’lerden birini mezar taşının yakınına bıraktım. Bunu neden yaptığımdan emin değilim.

“Demek Saratoga Kaplıcaları’na veda ediyoruz.” Mâe 87. otobana giden rampaya döndü. İç çekip bana baktı.

“Özür dilerim.”

“Ne için?”

“Buraya tekrar gelmenin sana iyi geleceğini düşünmüştüm. Biliyorsun bazı şeylerin üzerine bir perde çekmek...”

“Bu sözden nefret ediyorum.” Sonra sözünü kestiğim için özür diledim.

“Katarsis diyelim o zaman.” Gaz pedalına bastı, ama kamyonetin hızında bir pek bir değişme olmadı. Azami süratin biraz üzerinde ilerliyorduk. “Otomatik vitesten nefret ediyorum,” dedi.

“Katarsis ‘arınma’ demek.” Yokuşlu yeşil tepelere baktım. “Hiç de arınmış hissetmiyorum.”

“Kathleen’in ölmesi senin hatan değil.” Mâe kamyoneti sağ şeride yanaştırdı. “Ayrıca Mysty’nin kaybolması da senin suçun değil.”

Cep telefonum çaldığında New Jersey eyalet sınırını yeni geçmiştik. Citrus Bölge Şerifi izimi sürmüştü.

Dedektif ilk başta “izleri takip ettiklerini” söyledi, ama Mysty’nin bulunduğu bahsetmedi. Kendimi daha da kötü hissetmeye başladım. “Kasabadan ayrılma konusunda sana bir şey söyledi mi?”

“Hayır.” Mysty ile telefonda ne konuştuğumuzu iki kere anlattım. Ama hepsi önemsiz görünüyordu. “Sesi mutlu geliyordu, evet. O gece Jesse ile buluşacağını söyledi. Jesse Springer. Autumn’un erkek kardeşi. Hayır, onu çok iyi tanımıyorum.”

Dedektif kaybolduğu gece nerede olduğumu sordu, evde olduğumu söyledim. O gece başımın dönmesi ya da kötü bir şeyin varlığını hissetmem hakkında bir şeyler anlatmamamın daha iyi olduğunu düşündüm. Döndükten sonra şerifin ofisine gitmeyi kabul ettim.

“Mâe?” dedim. “Ne zaman evde olacağız?”

Kamyonet ücretli New Jersey Yolu'na giriyordu. "Sanırım yarın gece. Hâlâ uyumaya ve yemek yemeye ihtiyacımız var."

Dedektife salı sabahı geleceğimi söyleyip telefonu kapattım. "Nerede olduğunu merak ediyorum." İçerisi soğuktu, kollarımla vücudumu sarmalamıştım.

"Kaçtığını düşünmüyorsun değil mi?" Mâe, düzgün ve ritmik bir biçimde, dans edermiş gibi sürüyordu kamyonet. Çok nadiren fren yapıyordu.

"Hayır." Mysty'nin kaçmaya cesaretinin olduğunu düşünemiyordum.

"Çok sıkılmıştı, ama âşıkta da. Ya da öyle olduğunu düşünüyordu."

"Senden ne haber?"

Annemin zihni babamınki gibi çalışmıyordu, hiç düşünmeden bir fikirden diğerine atlıyordu. Ama babamın zihni apayrı kavramlara sıçradığı zaman bile sistemliydi.

"Âşık olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Sağ kaşını kaldırdı.(Ben kaşlarımı havaya kaldıramıyordum. Bunu yapmayı denemiştım.) Bu onun, *Sen ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun* deme yoluydu.

Kararlı bir biçimde, "Hayır." dedim. Michael'i gördüğümde ne hissetmiş olursam olayım, aşk değildi bu. Daha çok üzüntü gibi bir şeydi, eğer Kathleen yaşasaydı ne olurdu diye içimden geçirdiğim bir çeşit üzüntü...

Bir şeyi çok iyi öğrenmişim: sevdiğiniz birisinin ölümü geride kalanların hayatındaki her şeyi değiştirir.

O gün geç saatlerde kotumun cebinde şişkinlik yapan kapsülleri fark edince hapları çıkardım cebimden. Mâe onların ne olduğunu sordu, ben de ona anlattım.

"İnsanları vampir yapan bir hap mı," dedi. "Mümkün değil."

"Onları inceleyebiliriz diye düşündüm." Bu şeyleri kimin sattığını merak ediyordum.

"İyi fikir." Arabanın sinyalini yaktı. "Şimdi Maryland'tayız. Öğle yemeği için duralım diyorum. Deniz mahsulleri yapan iyi bir yer buluruz."

Fazla iştahım olmamasına rağmen tamam dedim.

Güney Carolina'da bir otelde geceyi geçirdikten sonra ertesi sabah erkenden kalktık. Güneş doğarken Homosassa'ya doğru yola koyulduk. Koyu mandalina renkli gök cisimi ağaçlarla kaplı arazilerin arasında kaybolmuştu,

Kamyonet trafik ışıklarında oyalanırken elektrik direğine asılmış ilk ilan gördüm: Kayıp, yazıyordu başlıkta. Mysty'nin bir fotoğrafı (daha küçük ve makyajsız haliyle) kelimelerin altından gülümsüyordu. Bunu görmek tüylerimi ürpertmişti, kaybolmuş olmasını bir çeşit yok oluştan çıkarıp korkutucu bir var olma biçimine dönüştürmüştü.

Işık değişince yola devam ettik. Her üç elektrik direğinde bir o afiş vardı.

Sonunda evin yoluna girdiğimizde rahatladım, ama bitkindim. Ev burasıydı, Saratoga Kaplıcaları değil... Evin içindeki ışıklar pencerelerden sarı renk saçıyordu(gerçek pencerelerdi bunlar, camlar değiştirilmişti). Karanlığın içindeki sarı ışıklar benim için her zaman ev anlamına gelmiştir. Evse sevgi ve gizemi simgeler.

Dashay dışarı çıkmadan önce annemin motoru kapatmasını beklemedi, kucağında Grace ile bizi karşılamaya çıktı.

“Pekâlâ,” dedi. “İlk önce kötü haberleri mi ister misiniz? Yoksa *kötü* haberleri mi istersiniz?”

İçeri girince, kötü haberleri aldık: Ölü arılarımızı inceleyen Tarım Dairesi araştırmacılarının raporu elimize ulaşmıştı. Arılarda birçok hastalık mikrobuna muhtemelen böceklerin ya da bir virüsün yol açtığı, bir de kenelerin istila ettiği kanıtı bulunmuştu.

“Bu kısmı seveceksin,” dedi Dashay bana. Koltuğun kenara ilişti, bir yandan da türbana benzeyen havlusunu düzeltiyordu. Her gece saçını yıkamayı adet haline getirmişti. Mâe’nin “terk edilmiş kadınların tipik davranışı” dediği bir şeydi bu “Kenelere varroa keneleri deniyor, arıların hayatını emen küçük parazitler bunlar. Takma adları ‘vampir keneleri’. Hoş, değil mi?”

Mâe parmaklarını kütletmek için kollarını kaldırıp ellerini başının arkasında birleştirdi. “Çok hoş,” dedi.

“Nereden geliyorlar?” diye sordum.

“Asya’dan yıllar önce gelmişler. Arı manyağının biri muhtemelen bir bavulun içinde yanında getirmiştir. Yabani arıların çoğunu çoktan yok ettiler. İlaçlar bu virüsleri öldüremiyor.

“Kene ve böcekler yıllardır varlar.” Mâe’nin gözleri ilerideki ışıktaydı. “Bizimkiler gibi kovanlar çok daha dayanıklı. Sanırım fırtına sırasında onları taşımamız savunmasız hâle gelmelerine yol açtı.”

“Kovanları yok etmek zorundayız.” Dashay Mâe’ye bakıyordu.

“Yarın hallederim.” Sesi uyuşmuş gibi geliyordu.

“Ben yardım ederim.” Dashay derin bir nefes aldı. “Şimdi de *kötü* haberleri ister misiniz? Şerif yardımcıları bugün buradaydı. Bütün evi ve eşyaları incelediler.”

Mâe ellerini çözüp kollarını serbest bıraktı. “Arama izinleri var mıydı?”

“Hayır. Etrafa bakabilirler mi diye sordular, ben de saklayacak hiçbir şeyimiz olmadığını söyledim. Hızlıca bakıp gittiler. Hiçbir şey almadılar. Emin olmak için onları izledim.”

Kırmızı sos kâsesinin içine bir karidesi batırıp yedim. “Dashay, gerçekten bir şeyler çaldıklarını mı düşünüyorsun?”

O ve annem bana ilk önce inanmayarak, daha sonra ise anlayışla baktılar.

“Çalmak değil,” dedi Mâe. “Kanıt toplamak demek istedi.”

Birkaç saniye sonra şu fikri kabullenmiştim: Şerif yardımcıları Mysty’nin ortadan kaybolmasıyla bir ilgim olabileceğini düşünüyorlardı. Bu sırada Grace kanepeye, annemle benim aramıza sıçradı. Onu sevdim.

“Diğer kız, Mysty ile o gece Flo’nun Yeri’ne gelen?” Dashay sihirle bir isim oluşturacakmış gibi ellerini salladı.

“Autumn’u mu kastediyorsun?”

“Autumn, evet. Buradaydı. Geçen gece geldi, dış kapının zilini çaldı. Seninle konuşmak istediğini söyledi.”

“Telefon numaram var onda.” Grace kolumu yaladı, mırlamaya başladı. Beni seviyor muydu, yoksa karidesin mi peşindeydi?”

“Sadece seninle konuşması gerektiğini söyledi, bir de tekrar geleceğini.”

Ama Autumn o gece tekrar gelmedi. Yarın sabah polisle konuşacaktım, bu yüzden erken yattık.

Citrus Bölge Şefi’nin Ofisi, kasaba merkezi Inverness’ta, tuğladan bir binaydı. Görüşme; geniş masalı, plastik sandalyeli ve duvarına dev Amerika Birleşik Devletleri bayrağı asılmış solgun yeşil

bir odada yapıldı. Mãe'nin de orada bulunması istendi. İsmi Pat Morley olan dedektif, koyu renk pantolon ve beyaz kısa kollu gömlek giymiş orta boylu, kelleşmekte olan bir adamdı. O kadar sıradan bir yüzü ve sesi vardı ki onu hatırlamak imkânsızdı. Gri gözleri beyazlatılmış gibi duruyordu. Karşımıza oturdu, alçak sesle sorular sordu bana. Bir kâğıdın üzerine notlar alıyordu.

Telefonda sorduğu soruların aynısını sordu: Mysty'yle nasıl tanışmıştım, beraber ne kadar zaman geçirmiştik, kaybolduğu gece neredeydim... Arada sırada Mãe'ye bakıp söylediklerimi onaylamasını bekliyordu, annem de her defasında, "Bu doğru." diyordu.

Alışveriş merkezine yaptığımız geziyi sordu, Mysty ile yediğimiz öğle yemeğini anlattım. "Birisinin bizi izlediği hissine kapılmıştım," dedim.

"Ne tür bir his? Birisini mi gördün?"

"Hissettim. Kimseyi görmedim."

Bunu yazma zahmetinde bulunmadı.

Jesse hakkında daha ayrıntılı sorular sordu: Mysty ile bir ilişkisi var mıydı? Ne kadar yakınlardı? Mysty o kaybolmadan bir hafta önce Jesse'nin bizi ziyaret ettiğini biliyor muydu? Ne hakkında konuşmuştuk?

Daha sonra işler garipleşti. Buraya kadar her soruyu dürüstçe, hile yapmadan cevaplamıştım. Başka bir deyişle adamın düşüncelerini okumamıştım. Ama şimdi aklımdan neler geçtiğini bilmem gerekiyordu, bu yüzden zihninin içine girdim. Duyduklarım beni çok şaşırtmıştı. *Hislerim yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü Mãe dikkatli ol* düşüncesini gönderdi bana.

Dedektif Morley söylediklerimi gerçekten umursamıyordu. Bazı detayları gözden geçiriyor, sorular soruyordu. Ancak notları asla çözülemeyecek karalamalardan ibaretti. Kararımı vermişti: Mysty'yi Jesse öldürmüştü. Daha ceset bulunmadan bunun açığa çıkacağına emindi.

"İçki içme ve araba kullanma konusunda konuştuk," dedim. Anlaşılır ve vurgulu bir sesle konuşuyordum. "Ona içmeyi bırakması gerektiğini söyledim."

Morley, "Evet, bunu bize söylemişti Jesse. Sana çok değer veriyor."

Ama aklımdan geçen şeydu, *Aptal Çocuk. Bir gece kontrolü kaybedip hayatını mahvetti. Peki, ama ne için? Bir sürtük için mi?*

"Mysty bir sürtük değil," demek için söze başladım, ama daha sonra kendimi durdurdum. "Mysty kötü bir kız değil," dedim. "Belki hayatından sıkılmıştır. Ayrıca Jesse de kötü biri değil."

Dedektif zaman ayırdığımız için bize teşekkür etti.

Mãe, "Bir saniye. Onu bulmak için neler yapıyorsunuz?" dedi.

Bir şey beni rahatsız ediyordu. İyi hatırlayamadığım bir şeydi bu.

Dedektifin sorduğu sorular üzerine bir kez düşündüm. Sonra aklıma bir şey geldi: Kamyonetteki adam.

Dedektif Morley'e, Mysty ve Autumn ile görüştüğüm gün, daha sonra da Flo'nun Yeri'nden çıktıkları gün gördüğüm kamyonetten bahsettim. Dedektif gözlerini kocaman daha açıp birkaç not aldı. Üstelik bu seferki notlar gerçekte. "Ne tür bir kamyonetti?"

Kamyoneti park yerinden çıkarken gözümün önüne getirmeye çalıştım. "Bejdi. Arka kapıda gümüş rengiyle yazılmış bir isim vardı," dedim. "Markası Chevrolet'ydi."

"Plakasını görebildin mi?"

"Hayır, ama şoförün..." dedim. "Gözleri yoktu," diyecektim, ama annem bunu söylememem

konusunda sert bir biçimde uyarı beni. “Onu ilk gördüğümde kızlara pis pis bakıyordu.” dedim.

Dedektif bununla ilgilenmedi.

“Tıknazdı,” dedim. “Keldi.”

Ofisten ayrıldıktan sonra Mãe’nin kamyonetine bindim. Bu, annemin kendi kamyoneti idi, Dashay’ın evin arkasında boşaltmaya başladığı kiralık kamyonet değildi.

Annem, “Kör adamı gördüğünden neden bahsetmedin bana?” demeden önce park yerinden çıkana kadar bekledi.

“Bunu denedim,” dedim. “Hem de iki kere. İkisinde de başka şeyler girdi araya.”

Konuşmadan Homosassa’ya geri döndük.

Mãe, Flo’nun Yeri’nin önündeki park alanına girdiğinde, “Onu daha önce de Sarasota’da görmüştüm.” dedim.

Annem, “Tamam.” dedi.

“Sen de gördün mü onu?”

“Hayır, ama hakkında bir şeyler duymuştum.” Motoru kapatıp bana döndü. “ Baban sana alametlerden bahsetmedi mi?”

Flo’da yediğimiz öğle yemeğinde alametlerin gelecek olayların işaretleri olduğunu açıkladı.

“Herkes görmez onları,” dedi. “Ben görmüyorum mesela. Ama baban iki kere gördü o kör adamı. Görünüşe bakılırsa bu özelliğini ondan almışsın.”

“Glastonbury’deki kör adam.” Babamın vampir olmadan önce İngiltere’de bir adam gördüğünden bahsettiğini hatırladım. Ben adamı Sarasota’da görmüştüm. Hemen ertesi gün Homosassa’yı kasırga vurmuştu, dairemizde de yangın çıkmıştı. Adam elbette kör olamazdı. Ne de olsa kamyonet kullanıyordu.

“Ama kim bu adam?” Kör adamı düşünmek bile beni huzursuz ediyordu.

“Baban alametlerin Jung’un bahsettiği izler olduğunu düşünürdü.” Balıklı sandviçinden bir ısırık aldı.

Jung ve Freud hakkında çok az şey okumuştum. Babam onların denemelerini genelde kurgu olarak görürdü. “Gerçek olmadıklarını mı kastediyorsun?”

“Onları gören kişilere gerçekler.” Bir ısırık daha alıp yavaşça çiğnedi. “Jung; gölgelerin, bastırduğumuz kendi bilinçaltı benliklerimizin görünüşleri olduğunu düşünürdü.”

“Ama adamı kamyonette *gördüm*.” Bir gölgeden daha fazlası olduğunu biliyordum.

“Autumn ve Mysty de gördü onu.”

Annem bana inandı. “Evet, kamyonette bir adam gördün. Ama gerçekten kör müydü o? Hep korktuğun şeyi gördün sen: Kötülük dolu bir adam, görme yetisini kaybetmiş birisi. Bu senin gölge adamın.”

“Alametler her zaman kötü haber anlamına mı gelir?” dedim. Flo’nun Yeri o gün garip bir biçimde kalabalıktı, beni duyabilmesi için sesimi yükselttim.

“Babana göre, evet. Ama herkese göre değil. Dashay’ın habercisi siyah bir kuş, ona birden bire gelen bir sığırcık. Bir değişiklik olduğu zaman gelir, kötü ya da iyi bir değişimi haber verir.”

Alamet kavramı bana pek bir şey ifade etmemişti.

Barmen Logan masamıza geldi. Bunu çok nadir yapardı, çünkü barın arkasında durmayı severdi.

“Bu sabah şerifi ziyaret ettiğinizi duydum.” dedi Mãe’ye.

Citrus Bölgesi’nde yaşamının hiç sevmediğim bir yönüdü bu. Herkes birbirinin neler yaptığını biliyordu. Birisi Mãe’nin kamyonetini görmüştü anlaşılın, haberi yaymakta hiç zaman kaybetmemiş olmalıydı.

“Evet, peki neden orada olduğumuzu biliyor musun?” dedi Mãe.

Barmen pis pis gülüp barın üzerindeki televizyonu işaret etti. Tampa kanalı Mysty’nin ve perişan olmuşa benzeyen iki insanın fotoğrafını gösteriyordu. Ekranın aşağısında KAYIP KIZIN ANNE VE BABASI yazıyordu.

“Bu hafta buralarda başka bir olay olmadı.” Logan bana baktı. “Demek sen Mysty’yi tanıyordun?”

“Evet,” dedim. “Ama çok iyi değil.”

“O ve arkadaşının bela arıyormuş gibi bir halleri vardı. Yine de bir kızın kaybolması kötü olmuş.” Logan tekrar anneme döndü. “En sonuncusunu hatırlıyor musun?”

Başını evet anlamında salladı, bakışları üzerimdeydi. “Bir başkası daha mı var?” diye sordum.

“Yıllar içinde birkaç kayıp vakası oldu,” dedi Logan. “En kötüsü iki yıl öncekiydi. Kızı komşusunun bahçesinde gömülü...”

Mãe kafasına barın olduğu yöne doğru eğip, “Müşterilerin var.” dedi. Ayrıntıları duymamı, daha fazla üzülmemi istemiyordu.

Ama ileriki günlerde bütün ayrıntıları, hayal bile edemediğim şeyleri öğrendim. Ben Saratoga Kaplıcaları’nda gazeteler ve televizyondan uzakta, felsefe ve matematik alanında eğitim alarak büyürken, bütün Amerika’da, aslında bütün dünyada, insanlar kayboluyordu.

Her yıl, on binlerce insan kayboluyor. Bunların birçoğu yetişkin erkekler. Fakat medya güzel kızlar ve çocuklarla daha fazla ilgilenme eğilimi gösteriyor. Her yıl yaklaşık üç yüz çocuk kaçırılıyor, üstelik bu çocuklar asla geri dönmüyorlar. Her yıl bir milyondan fazla genç ailelerinden kaçıyor. Çoğu bir hafta içinde geri dönüyor, ancak bu gençlerin yaklaşık yüzde yedisinden, yani yetmiş bin gençten bir daha haber alınamıyor.

Bu kadar sıklıkta olmasını bir yana bırakın, bu tür şeylerin yaşandığına inanmak bile benim için çok zordu. Yaşadığım dünyanın sadece ön yüz olduğunu düşündüm. Derisinin altında, kudurmuş ve köpürmüş daha karanlık bir dünya vardı. Bu dünyaya daha önce bir an için bakmıştım, ama ne kadar uçsuz bucaksız ve kötü niyetli olabileceğini hâlâ bilmiyordum.

Daha sonra, Mãe’nin kamyonetiyle yola çıktığımızda kulaklıklarını takmış, cep telefonlarıyla konuşan, dünyayı, Mysty’nin afişlerini umursamayan gençleri ya da onları izleyen yabancıları fark ettim. Bir sonraki sefer kimin kaybolacağını merak ettim.

Eve dönünce, Mãe ve Dashay arı kovanlarının ve tablalarını yaktılar. Ben onlara yardım etmedim. Yandıklarını görmek istemedim. Ekşi hava evin içine girip günlerce orada kaldı.

Akşam yemeği için salata yapmıştım, ancak hiçbirimiz çok yemedik. Mãe izin isteyip banyo yapmaya gitti. Dashay ve ben bir çeşit kart oyunu olan çılgın sekizli oynadık. Ancak ikimiz de başka şeyler düşünüyorduk, bu yüzden kötü oynuyorduk. Oyun bir türlü bitmek bilmiyordu.

Ön kapının zili çalınca, Dashay, “Yine o kız.” dedi. Birkaç saniye sonra dâhili telefonda Autumn’un sesi geldi. Kapıya indiğimde beni bekliyordu. Güneş gözlüğü takmış, dar siyah kot pantolon ve üzerinde “olmaz” yazan kolsuz bir gömlek giymişti:

“Seninle konuşmam lazım,” dedi.

“Neden beni aramadın?” Kapının kilidini açıp başımla içeriye gelmesini işaret ettim.

“Cep telefonları kayıt altına alınabilir. Ya da dinlenebilir.” Bisikletini garaj yolunun başına götürdü.

Ay ışığının aydınlattığı bahçede oturduk. Gökyüzü iyice kararmasına rağmen Autumn güneş gözlüklerini gözünden çıkarmadı. Hava hâlâ sıcak ve nemliydi. Beni rahatsız etmiyordu bu, ama Autumn ara sıra eliyle alnını siliyordu.

“Florida’dan nefret ediyorum.” dedi.

“Burada doğmadın mı sen?”

“Evet,” dedi. “ve buradan ayrılacağım gün için şimdiden sabırsızlanıyorum. Pekâlâ, söyle bakalım. Mysty’ye ne yaptın?”

Bu soruyu beklemiyordum. Ne düşündüğünü duymaya çalıştığım da sadece sabit, sürekli devam eden vızıltı gibi bir şey çalındı kulağıma. *Kimsin sen?* diye düşündüm. Yumuşak, oldukça tiz bir sesin verdiği cevabı duydum. Ses Autumn’dan geliyordu. Ama ağzından çıkmamıştı bu ses, başka bir yerden geliyor gibiydi.

Sonra Dashay geldi, sırtını bana dönüp Autumn’a bakmak için eğildi

“Biri beni mi çağırdı?” dedi sakince. Autumn’un güneş gözlüklerini çıkardı, ama kız kıpırdamadı.

Boynumu uzatıp Autumn’un gözlerine baktım. Kocaman açılmışlardı, sol gözünün irisi boyunca hareket eden bir ışık vardı.

Dashay kıpırdayınca görüş açım kapandı.

“Evet güzelim,” dedi. “Beni çağıran sendin. Seni duyuyorum şimdi. Seni duyamıyorum! Şimdi çok net duyabiliyorum. Hayır, orada değilsin. Hiçbir şey duyamıyorum.”

Anlamsız şeyler mırıldanmaya devam etti. (“Seni görüyorum, bir şey göremiyorum. Seni hissediyorum, hiçbir yerde değilsin.”) Dashay delirmiş olabilir miydi? Bennett’in kayboluşu aklını başından almış olabilir mi? Sıcak ve iğneleyici huzursuzluk omuriliğime doğru ilerliyordu. Ama oradan ayrılmadım. Gözlerimi kapatınca göz kapaklarımda renkler belirdi, menekşe renginde halkalardı bunlar.

Bir iki dakika sonra, yine o vızıltı sesini ve birdenbire çıkan gürültüyü duydum.

Gözlerimi açtım. Dashay Autumn’a bakmayı bırakmıştı, yüzünde zafer ifadesi vardı.

“Görmek ister misin?” dedi bana, sımsıkı kapattığı sağ elini öne uzattı.

Aslında görmüştüm bile, ama yine de başımı iki yana salladım. “O Autumn’un şeytanı, öyle değil mi?”

“Gözlerinde sasa vardı, evet. Onu duydum. Bazen geceleri şarkı söylerler. Görmek istemediğine emin misin? Onu boğmam gerekiyor.”

Hızlıca baktım. Küçük, uzun ve pis görünümlü bir şey kıpırdadı avucunda. Daha sonra avucunu kapatıp nehre doğru yürüdü.

Autumn biz konuşurken kıpırdamadı. Oturuyordu, gözleri açıktı. Nefes alışması normaldi, avuçlarını dizlerine koymuştu. Göz kırptı, şimdi canlanmıştı. “Sence Mysty’ye ne oldu?” Sesi sanki hiçbir şey olmamış gibi çıkıyordu.

Ona bilmediğimi söyledim. Başını salladı, ama düşünüyordu. *Bazı şeyleri biliyor, ama söylemiyor.* Sasa gittiği için şimdi düşüncelerini duyabiliyordum.

Bir sasa'ya sahip olmak için ne yapmış olması gerektiğini merak ettim.

“Jesse yalan makinesi testine girdi.” Oldukça sıradan bir şekilde söylemişti bunu.

“Bugün, başarısız olduğunu, iki kez daha teste girmek zorunda olduğunu söylediler.”

“Zavallı Jesse.” Hipnotize edilmenin performansını etkilememiş olmasını diledim.

“Benim kardeşim yalan söylemez,” dedi. “O gece Mysty'nin onu ektiğini söylüyor.” dedi. Ama bir taraftan da merak ediyordu, *Onu öldürdü mü?*

“Jesse'nin bu durumla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Öyle bir çocuk değil o. Ayrıca, neden öldüğünü düşünüyorsun ki?”

“Dört gün oldu.” Autumn dar omuzlarını kaldırmıştı. “Genelde şimdiye kadar ölmüş olurlar.”

“Fazla üzülmüşe benzemiyorsun,” dedim.

“Şey, o benim için fazla bir şey ifade etmiyordu ki.” Autumn gitmek üzere ayağa kalktı. “Onu çok iyi tanı mıyordum zaten.”

Ama yalan söylüyordu. Mysty onun tek arkadaşıydı.

Kapıya kadar geçirdim onu. “Geceleri dışarıda yalnız olmaktan korkmuyor musun?”

Bir bacağını bisikletin üzerinden atıp bisiklete bindi. “Hiç kimse böyle bir şeye cesaret edemez,” dedi.

Yedinci Bölüm

Eskiden annem, isminde S harfi bulunan yerlerin uğurlu olduğuna inanırdı. Saratoga'da yaşamayı seçmesinin tek sebebi buydu. Daha sonra, S harfi onu Homosassa'ya kadar sürüklemişti.

Diğer taraftan D harfi ile başlayan yerlerin uğursuz olduğuna karar vermişti. Bu şehirlerin negatif enerji yaydığını düşünürdü. Onun için, Deltona ve DeLand, Florida gibi yerlerde cinayet ve diğer suçların neden bu kadar sık vuku bulmasının sebebi isimlerinde D harfi geçmesiydi.

Ancak Mæe bu batıl inançları aşmıştı artık. Şansın her şeyden çok kişinin tutumu ile ilgili olduğu kararına varmıştı. İyi ve kötü şeyler her yerde rastgele gerçekleşiyordu.

Tutumları bir yana bırakalım. Kötü bir şey yaşandığında bunun sebeplerini aramaya, örneklerini araştırmaya çalışmak doğaldır. “Kötü şeyler üçer üçer olur.” lafı Mysty kaybolduktan sonra Homosassa'da sık sık duyduğum bir sözdü. İki kötü olay meydana geldikten sonra bu söz hep söylenir. İnsanlar üç numarayı bulmak için çabalarlar. Bense bir şeyden eminim: Numara üç sizi nasıl olsa gelip bulur.

Mysty'yi benim öldürdüğüm dedikodusunu kimin başlattığını hiç öğrenemedim. Autumn şeytanını kaybetmeden önce yapmış olabilirdi bunu. Dashay'ın seansından sonra bunu yapacak kadar kötülük kalmamıştı içinde. Büyük olasılıkla Jesse'nin arkadaşları dikkati onun üzerinden çekmek için böyle bir dedikodu çıkarmışlardı.

Dashay söylemişti bana bunu. Flo'nun Yeri'ndeki öğle yemeği vaktinde toplanan kalabalık,

Mysty'nin tıpkı iki yıl önceki zavallı kız gibi öldüğünü, görünüşe göre onunla en son konuşan kişi ben olduğum için de onun ölümünden benim sorumlu olduğumu düşünüyordu.

Dashay birden içeri daldığında Mary Ellis Root ile koyu bir sohbe dalmıştık. Dashay, çizgili gömlek, beyaz kot pantolon ve kırmızı spor ayakkabısı giymişti. Bütün bir yaz boyunca bu kıyafetleri sıklıkla üzerinde görmüştüm. Kumaşı topak topak olan bir elbise giymiş, kocaman erkek güneş gözlükleri takmış Root'un yanında oldukça havalı görünüyordu. Kasabanın beni katil olarak gördüğünü Root'un önünde öğrenmekten hiç hoşlanmadım. Ancak görünüşe bakılırsa bu durum Root'un hoşuna gitmişti, memnuniyeti ellerini önünde kavuşturmasından belliydi. *O bir vampir olmalı*, diye aklımdan geçirdim. Yine de bizden biri olduğunu düşünmekten nefret ediyordum.

Root babama gelen mektupları almak için uğramıştı. Bunu fırsat bilip ona Vallanium hakkında sorular sordum. Michael'ın bana verdiği kırmızı kapsüllerden bir tanesini gösterdim ona.

Evet, dedi Root. Vallanium'u duymuştu. Hapın, onun kaldığı yerin yakınında bulunan Tampa'da popüler olduğunu söyledi. Görünüşe bakılırsa hap liselerde de satılıyordu.

“İçinde ne var peki?” diye sordum.

“Kim bilir?” Ellerini ovuşturdu, bu soruya verecek bir cevabı olmadığı için huzursuz görünüyordu.

“Benim için inceleyebilir misin bu hapi?”

İşte o anda Dashay bahsi geçen dedikoduyu bize anlatmak için içeri daldı.

Vampirler hakkında bir şey daha söylemem gerekiyor size. Genellikle dedikoduları görmezden geliriz. Toplum içinde çok sık bulunmuyorsanız insanların sizin hakkınızda ne söyledikleri o kadar da önemli değildir. Tabii aşırıya kaçmadıkları müddetçe... Aksi takdirde ortadan kaybolur ve hayatınıza başka bir şekilde devam edersiniz.

Ama nedense bu dedikoduyu görmezden gelemiyordum. “Bu adil değil,” dedim. “Mysty ile o gece görüşmedim bile. Hem neden herkes onun öldüğünü sanıyor?”

Sadece yüzlerine bakmak bile Dashay ve Root'un aynı şeyi düşündüğünü anlamam için yeterliydi.

“Hadi bakalım, bana kapsülü ver.” Root pençeyi hatırlatan elini uzattı; hayvan kürkü andıran kalın tüyler elinin tersini kaplamıştı. “İçinde ne olduğunu bulacağım, sonra sana haber veririm.”

Daha sonra mektupları alıp hoşça kal bile demeden gitti. Yanımızda gereğinden fazla kaldığını düşünüyor olmalıydı.

“Yani Root artık senin arkadaşın, öyle mi?” Dashay'in sesinde şüphe doluydu.

“En azından hakkımda dedikodu yapmıyor,” Bozulmuştum, ama Dashay'e kızgın kalamazdım. “Sana bir sorum var,” dedim.

“Soruların bitmiyor zaten.”

Bunu söylemek kolay değildi. “Bir şeytani öldürmek doğru bir şey mi?” Babam şiddete karşıydı, ben de ne olursa olsun bir varlığı öldürmenin yanlış olduğunu düşünerek büyümüştüm.

Dashay kıpırdamadan, hatta gözünü bile kırpmadan beni dinledi. “Bir kanseri yok etmek gibi bu,” dedi. “Bir kere orada olduğunu öğrenirsen, ondan kurtulmamak hata olur.”

Derin bir nefes aldım. “Peki neye benziyor?”

“Her sasa farklıdır.” Dashay kahve sehпасının üstündeki ceviz kâsesine doğru yürüdü. Bir tane ceviz aldı. “Bizimkisi ceviz büyüklüğündeydi, ancak daha koyuydu. Kabuğu da bu kadar sert değildi. Daha yumuşaktı. Tümör gibiydi.”

Daha önce hiç tümör görmemiştim, hiçbir tümöre de dokunmamıştım. Böyle bir şeyi istemezdim de

zaten. “Yani gözleri yok mu?”

Dashay güldü. “Ona bakmıştın, hatırlıyor musun? Hayır, ne gözü, ne kulağı ne de burnu var.” Sonra tekrar güldü. “Bu kadar hayal kırıklığına uğrama. Küçük bir ağzı var sadece. Bu yolla kendini kurbanına bağlıyor. Bazen titreşim yayıyor, bazen de sadece foy gözlülerin duyabileceği çok tiz bir ses gönderiyor.”

Bu tiz sesi duyduğumu söylemedim ona.

O gün geç saatlerde FBI’dan biri ziyaret etti bizi.

Zil çalınca annem ön kapıya indi. Bir süre sonra arkasında Ajan Cecil Burton ile birlikte geri döndü. Onu görelî sadece bir ay olmuştu. Kasırgadan sonra Kissimmee’de kaldığımız yere gelmişti. Hâlâ Kathleen’i kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyordu.

Aynı zamanda Mysty’nin kaybolmasında “şüpheli kişi” ben olduğuma göre, bana bazı sorular sormak istiyordu.

İçeri geldiğinde kanepede uzanmış, *Monte Kristo Kontu*’nu okuyor, onurun nasıl bir şey olduğu hakkında düşünüyordum. İlk baktığımız andan itibaren bu görüşmenin son görüşmemiz gibi olmayacağını farkındaydım.

Ajan Burton’ın gözlerinde her zaman dünyadan bıkmış bir ifade olurdu, ancak bu sefer katı bir kararlılık ifadesi vardı yüzünde. Son gördüğümde sarı ve kesilmiş olan tırnakları şimdi tırnaklarını yiyormuş gibi bakımsız görünüyordu.

“Nasılsınız, Bayan Ariella?”

Ayağa kalktım. “İyiyim.”

Karşımdaki sandalyeye oturdu. Mãe ona bir şeyler içmek isteyip istemediğini sordu. Ajan su içmek istediğini söyledi. Sıcağa rağmen her zamanki gibi takım elbise giymiş, kravat takmıştı. Zinde görünüyordu, fakat gözleri kan çanağına dönmüştü. Uzun zamandır iyi uyuyamıyormuş gibiydi. Kişisel problemlerinin uyumasına engel olduğuna dair bir his vardı içimde.

“Güzel bir eviniz var.” Cebinden küçük bir ses kayıt cihazı çıkarıp masaya, ikimizin arasına koydu.

Mãe elinde iki bardak suyla geri geldi, bardakları ses kayıt cihazının iki tarafına koydu.

Ajan Burton’ın bana, Kathleen ve Mysty’ye ne olduğunu açığa çıkarma konusunda önem arz edecek birkaç sorusu vardı. Yardım etmek isteyip istemediğimi sordu.

“Elbette istiyorum.” Mãe’nin zihnine bir soru gönderdim: *Düşüncelerini dinlemeye iznim var mı?*

Mãe cevap verdi, *Elbette*. Kanepeye yanıma oturdu. Önümüzdeki bir saat çabucak geçti. Ancak yine de sonrasında kendimi çok yorgun hissettim. Burton’ın sorularını ve düşüncelerini aynı anda dinlemek yoğun bir konsantrasyon gerektiriyordu. Sorulara cevap vermekse en kolay kısımdı.

Genel olarak ona gerçeği anlattım. Daha önce Kathleen’in öldürülmesinin detayları üzerine konuşmuşuk, bu yüzden kendimi zaten söylediğim şeyleri tekrarlarken buldum. Elbette Malcolm’dan ya da Kathleen’i öldürdüğünden bahsetmedim.

Arada sırada annem düşünceleri sayesinde iyi iş çıkardığımı söylüyordu bana.

Mysty konusuna geldiğimizde, Burton’ın düşünceleri daha canlı ve daha karmaşık bir hal aldı. Şimdi konuşmadan önce düşünmek zorundaydım. Kaybolması ile ilgim olduğuna dair dedikoduları duyduğumu söyledim.

Düşüncelerinden bu dedikoduları ciddiye almadığını öğrendim. En çok tesadüfler karıştırmıştı kafasını. Tanıdığım bu iki kızın da “sonu kötü olmuştu”. En azında düşündükleri bunlardı. Birçok

insan gibi o da Mysty'nin şimdiye ölmüş olması gerektiğini düşünüyordu.

“Bana Jesse Springer'dan bahset.”

Burton'a bildiğim her şeyi anlattım. Kano kazasından, alışveriş merkezine yaptığımız geziden, Jesse'nin yıldızlara ve uzayın derinliklerine olan ilgisinden ve içkiyi bırakma kararından bahsettim.

Jesse'yi hipnotize ettiğim akşam evimize geldiğini bile anlattım ona. Bahsetmediğim tek şey hipnozun kendisiydi.

Konuşmak benim için bazen zor olmuştu, çünkü Burton'ın bazı zıt düşünceleri vardı. Ona göre Jesse, ilgi çekmek için bilinçli olarak kanoyu devirmişti, içkiyi bıraktığını söylerken numara yapıyordu. Ve Mysty'yi kesinlikle o öldürmüştü.

Yalan makinesi testleri Jesse'nin bazı sorulara doğru cevap vermediğini ortaya çıkarmıştı. Jesse, Mysty ile nehir iskelelerinde buluşmak için sözleştiklerini, ama Mysty'nin iskeleye gelmediğini söylüyordu.

Görünüşe göre Jesse, FBI'ın Mysty'yi kaçıran ve öldüren kişi olarak görmek istediği profile uyuyordu. Genelde yalnız olmayı seven, sabıka kaydı bulunan, madde bağımlısı yirmili ya da otuzlu yaşlarda beyaz bir erkek... Mysty'nin Tennessee'deki üvey kardeşleri de sorguya çekilmişti, ancak ikisinin de olay yerinde olmadıklarını gösteren somut kanıtları olduğu için şüpheli durumuna düşmekten kurtulmuşlardı.

Burton bej kamyonetli adamı görüp görmediğimi sordu, fakat kamyonetteki adamın bu durumla bir ilgisi olmadığını düşünüyordu. Geriye bir tek Jesse kalıyordu.

Düşüncelerini okumaya o denli yoğunlaşmışım ki cümlemin ortasında susup kaldım, ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. “Üzgünüm,” dedim.

“Üzgün olman çok doğal,” dedi Burton. Ancak aklından şunu geçiriyordu. *Aslında çok hoş bir kız bu,* diye geçiriyordu aklından.

Mãe, “O sadece on dört yaşında.” dedi.

Sonunda ses kayıt cihazını kapatıp bana baktı, gözlerinde hâlâ soğuk ve ilgisiz bir ifade vardı. “Eğer aklına bir şey gelirse,” deyip kartını elime tutuşturdu.

Kartı bende vardı zaten, ama yine de yenisini aldım.

İşte tam da bu sırada Dashay içeri girdi. Nehirde yüzmeye gitmişti belli ki. Vücuduna kırmızı bir havluya sarılıydı, omuzlarından su damlacıkları süzüldüğü halde oturma odasına girdi. Cildi parlıyordu, saçları beyaz, kauçuk zinya çiçekleriyle süslenmiş klasik bir bonenin altına gizlenmişti. Başka biri bu kıyafetler içinde komik görünebilirdi. Ancak Dashay enfes görünüyordu.

Ajan Burton ayağa kalkarken ses kayıt cihazını yere düşürdü.

Mãe ve Dashay gülmemeye çalışıyordu.

“Nasılsınız?” Annem onları tanıştırırken Dashay elini uzattı, yüzüne o büyüleyici sahte gülümsemesini kondurmuştu. Burton'ın yakınında durmuş, adamın gözlerine bakıyordu.

Böbreklere yakın bir yer, diye geçirdi aklından. *Henüz yeterince büyük değil. Belki de suçlu tiplerle takılmanın sonucudur, ya da eski karısıyla ilgilidir.*

Bir hafta sonra, bisiklet sürmeyi bıraktım.

Bu olaylardan önce, haftada iki ya da üç kez bisikletle şehir merkezine inmeyi alışkanlık haline getirmiştim. Kütüphaneye ya da dükkânlara gidiyor, soda içiyor; eve dönmeden de biraz yüzüyordum. Şehir bu günlerde sessizdi. Yerlilerin çoğu Mysty'yi arama gruplarına katılmak için gönüllü olmuştu.

Kasaba ve nehir arasındaki ormanda, bir taraftan diğer tarafa yürüyen bir grup görmüştüm. Bir ceset bulmayı beklediklerini biliyordum, bu düşünce bile beni ürpertmeye yetiyordu.

Kütüphanede ve eczanede insanlar bana şüpheyle bakıyorlardı. Şunları düşündüklerini duyabiliyordum: *Bu o. Bu kız işte. Zavallı Mysty.* Hatta bazen görünürde kimse olmamasına rağmen takip edildiğim hissine kaplıyordum. En sonunda rahatsızlığım egzersiz yapma ihtiyacımdan ağır bastı. Evden çıkmamaya başladım.

Aynı soruları tekrar soran şerif dedektifleri ziyaretimize geldi yine. Kendimi papağan gibi hissediyordum, benim için hiçbir anlamı olmayan heceleri tekrarlayıp duruyordum.

Evimizin onarımı tamamlanmıştı, ev artık kasırgadan önce olduğundan daha sağlam ve büyüktü. Mãe eve üç yeni oda ve teleskopum için de küçük bir teras eklemişti. Ama canım yıldızlara bakmak ya da Saratoga'dan getirdiğimiz mobilyalarla sanat eserlerinin düzenlenmesine yardım etmek istemiyordu. Günler ustalar gittikten sonra oldukça sessizleşmişti. Mãe bal arılarının yasını tutuyor, Dashay kara kara Bennett'i düşünüyordu. Her ikisi de duygularından saklanmaya çalışıyordu. Kırık kalplerle dolu bir evde yaşıyorduk.

Mãe Florida halk masallarına ilgimi çekmeye çalışıyordu. Dashay sasayı öğretme teklifini yineledi. İlgilenmiyordum. Ayrıca Flo'nun Yeri'ne istiridye yemeye gitmek de istemiyordum. İştahım yoktu.

Annem birçok vampirin depresyona girmeye meyilli olduğunu anlattı. "Bazılarının haklı sebepleri vardır." dedi. "Dünyanın haline baktığında, her şey seni daha fazla üzer."

Babamın bana klasik bir eğitim verdiğini, güncel olaylardan ve suçlardan haberdar olmama engel olduğunu düşündüm. Beni elinden geldiğince iyimser biri kılmak istemişti.

En ilginç olanıysa kelimelerin beni yanıltmasıydı. Doğru tabirleri ya da terimleri bulamıyordum. İnsanları başımla onaylama, kafamı sallama gibi yöntemlere gittikçe daha çok başvurmaya başlamıştım. Hatta birileriyle sohbet etmekten bile çekinir olmuştum.

Bütün gece Mysty ve Kathleen'i düşünüp uyumadım. Hayatımda sadece kısa bir süreliğine var olan insanlar şimdi kayıptılar. Babamın, sanatın ve bütün bilimlerin temeli olan varlık ve yokluk, gerginlik ve serbestlik gibi konularından bahsettiğini hatırlıyordum. Bu kavramların çıkarımları hakkında düşünmeye çalıştım, ama zihnim hiçbir yere varamayacak kadar dağınmıktı.

Bir sabah uykusuz bir gecenin ardından mutfığa gittiğimde annemi *New York Times*'in çapraz bulmacasını çözerken buldum. Bulmacayı her sabah bilgisayarına indiriyordu.

"İleriye doğru itirmek" için kullanılan Amerikan futbolu terimi nedir?" diye sordu bana.

Omuzlarımı silkip masa örtüsündeki yuvarlak izi parmağımınla takip ettim.

"Spor ile ilgili sorulardan nefret ederim." Mãe kalemini masaya koydu. "Biraz yulaf ezmesine ne dersin?"

Somurttum. Bu katı, dondurulmuş yiyeceğin çekici bir yanı yoktu benim için. Ayrıca önüme koyduğu taze meyve kâsesini ve yoğurdu da yemek istemiyordum. "Ariella." dedi. "Beni endişelendirmeye başlıyorsun." *Ben de kendimi endişelendiriyorum,* diye geçirdim aklımdan.

"Neler hissettiğini anlıyorum," dedi annem, sesi endişeliydi. "İnsanların Mysty'ye olan şeyin bir parçası olduğunu düşünüp senin hakkında konuşması çok zor bir durum."

Ve Kathleen'e diye geçirdim aklımdan.

"Neden konuşmuyorsun?" diye sordu.

Konuşmak çok çaba gerektiriyor, diye düşündüm. *Kelimeler anlamlarını kaybetti.*

“Ergenlik bunalımı gibi görünüyor.” Mâe ne denli endişeli olduğunu gizlemeye çalışarak bulmacaya geri döndü.

Bir açıdan ergenlik bunalımını tecrübe etmekten hoşlandığımı itiraf etmem gerekiyor. Günlerimi evde yatarak, Dashay’ın yas bahçesine inerek geçiriyordum. Kasırgada zarar gören bu bahçeyi Dashay büyük bir sabırla restore etmişti. Yeniden çiçekler ve bitkiler dikmişti. Ancak bunların hepsi siyahın tonlarındaydı. Ayrıca obelisk çeşmeyi de yenisiyle değiştirmişti, siyah gözyaşları döken bir kadın heykeliydi bu çeşme. Siyah demir tezgâhın üzerine oturup ölümü düşündüm, çünkü bu kasvetli bahçede yapılacak en uygun şey buydu.

Bu ruh halim önümüzdeki iki hafta boyunca devam etti. Eylülün son günlerinde, nemliliğin azaldığı, körfezden tatlı bir meltem estiği bir akşamüstü; mutfak masasının üzerinde babamın anneme yazdığı mektubu buldum. Onun el yazısıyla yazılmış kendi ismimi gördüm. Okumaya başlamak için mektuba dokunmama bile gerek yoktu.

Babam şöyle yazmıştı: “ Bu yıl içinde başına gelenleri düşünecek olursak, Ariella’nın canının sıkkın olduğunu duymak beni şaşırtmadı, sadece üzdü. Mysty’nin kaybolması sadece onun ailesi için değil, bizim ailemiz içinde üzücü.”

“Bizim” sözcüğünü sevmiştim.

“FBI soruşturmaya katıldığı için, daha önce planladığımız gibi geri dönemeyeceğim,” yazmıştı. “Fakat Ari’nin dersleri kesinlikle ertelenmemeli. Şu anki ruh hali şüphesiz son olayların ne kadar şaşırtıcı ve can sıkıcı olduğunu yansıtıyor. Bence eğitimine devam etmesi için hiç vakit kaybetmeden bazı seçenekleri araştırmaya başlamalıyız. Üniversiteye gitmek için çoktan hazır, ayrıca yer değişikliği ona iyi gelecektir.”

Bu noktada okumayı bıraktım. Üniversite için hazır olduğumdan emin değildim. Fakat yine de yeni bir yerde, yeni bir hayata başlamanın nasıl olacağını hayal ettim. Heyecan verici olabilirdi bu. Hatta eğlenceli bile olabilirdi. İşte o zaman yeterince sıkıntı çektiğime karar verdim. Bu halim anne ve babamı endişelendirmekten ve kendime sıkıntı yaratmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Mâe yukarıdaki yeni odaların birindeydi. Odanın duvarlarını içine biraz gümüş rengi karıştırılmış turkuazın açık bir tonu ile boyuyordu. Raphael’in gelecek ay dönmeyi planladığını, ancak kendisinin onu FBI’ın bana olan ilgisi hakkında uyardığını söyledi.

Bir boya fırçası tutuşturdu elime. “Köşeleri yapabilirsin.”

“Bu rengi seviyorum,” dedim. “Ne deniyor bu renge?”

“Hint Okyanusu,” dedi. “Basit bir mavi için abartılı bir isim.”

“Fakat uygun bir isim,” dedim. Fırçayı tenekeye batırdım, fazla gelen boyayı tenekenin kenarına vurarak boşalttım. “Çok uzaklardaki okyanusların rengine benziyor.”

Gülümsedi. “Sesini tekrar duymak güzel.”

“Babamın sana yazdığı mektubu okudum,” dedim, fırçayı bir duvarın köşesine doğru kaldırdım.

“Okuduğunu biliyorum.” Rulo fırçanın kutusuna biraz daha boya döktü.

Mektubu okuyabileyim diye orada bıraktığını düşündüm. Anneler bazen çok kurnaz olabiliyorlar.

Bir süre daha boyamaya devam ettik. Pencereler açıldı, meltemin tuzlu kokusu yeni başlangıçlara işaret eden taze boya kokusuyla karıştı.

“Üniversite için hazır olduğumu düşünüyor musun?” Sesim hislerimi yansıtırcasına kararsız çıkmıştı.

“Emin değilim.” İki duvarı bitirmiş, üçüncüye başlamıştı. “Bence denemeye değer.”

Ajan Burton bizi tekrar ziyaret ettiğinde Dashay onu bekliyordu. Dar, koyu kırmızı elbisesi; açık, dalgalı saçlarıyla Burton’ı kapıda karşıladı.

Mãe ve ben mutfak penceresinden bakıyor, ikisinin yavaş yavaş eve doğru yürürken konuşmalarını izliyorduk. “*Ona kur yapıyor,*” dedim.

“Bennett’i bulması için yardımını istiyor.” Mãe hem onaylamayan hem de anlayışlı bir ses tonuyla konuşmuştu. “Bir planı olduğunu söylüyor. Dashay’in bir planı varsa mutlaka bir şeyler olur.”

“İyi şeyler mi?”

Mãe ,“Bir şeyler hızla gelişir. Bazı şeyler de kırılabilir.” dedi.

Dashay ve Burton’a baktık, aklıma birden bire çılgın bir fikir gelmişti. Dashay Burton’ı bizden biri yapacak, böylelikle bütün endişelerimiz yok olacaktı. Ama bunun asla olamayacağını da biliyordum.

Root o gün bana bir e-posta gönderdi. Normalde kişisel e-postalar almazdım, sadece müzik ve kitaplar hakkındaki haberlerle ilgili postalar gelirdi bana. Dizüstü bilgisayarımın ekranında onun ismini görünce, Root bir anda odada belirmiş gibi ürperdim. Üstelik ilk defa neden böyle bir tepki verdiğimi sorguladım.

Beni neden bu kadar çok rahatsız ediyordu Root? Jung’un bahsettiği gölgelerin bir parçası mıydı?

Root’un e-postası kısa ve özdü. “Vallanium kapsülü aslında sadece bir şeker.”

Postayı “ROOT.” diye imzalamıştı.

“Teşekkürler.” yazıp bir soru ekledim: “Sonsuz hayat yok mu?”

Bir saat içinde cevap yazdı: “Mümkün değil.”

Babam e-postalardan ve telefonlardan nefret ederdi. Sözlü entelektüelliğe ve stile olanak sağlayan, yüz yüze konuşmaları ve ifade biçimlerini tercih ederdi.

Bu düşüncelerine saygı duyardım. Fakat bazen telefon etmesini ya da bana e-posta göndermesini dilerdim. Hayatımdaki bir diğer eksiklik oydu.

Birçok vampir için telepati uzak mesafelerde işe yaramıyordu, fakat bütün özellikler gibi bu da büyük ölçüde vampirden vampire farklılık gösteriyordu. Annem bana Saratoga’dayken rüyalarımaya giren mesajlar göndermeyi başarmıştı. Bunun annemin olağandışı telepatik güçleriyle değil, annem olmasıyla alakalı olduğunu düşünüyordum. Anne babalar ile çocuklar arasındaki genetik bir ortaklık bulunur.

Yemekten sonra Mãe bisikletle kasabaya inip biraz daha maskeleye bandı almak isteyip istemediğini sordu. Serin hava uzun uzun bisiklet sürme fikrini çekici hale getirmişti.

Dükkândan çıkıp parmaklıklara bağladığım bisikletimin kilidini açarken tanımadığım birisini gördüm, sonra bir kadının bana seslendiğini duydum. Başımı çevirdim. Sarı saçları omuzlarına dökülen, muhtemelen kırklı yaşlarda bir kadın bir meşe ağacının altında durmuş beni izliyordu. Mysty’nin annesiydi bu. Onu Flo’nun Yeri’nde izlediğimiz televizyon haberlerinden tanımıştım.

“Bir dakika buraya gelir misin?” Sesi yumuşaktı, Mysty’ninkinden daha vurgulu bir güney aksanı vardı. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Bisikletimi ona doğru sürdüm. Rengi solmuş kot bir elbise ve sandalet giymişti.

“Çok üzgünüm,” dedim, ama o lafımı kesti.

“Ne bildiğini bana anlat. Sen Ari denilen kızsın değil mi?”

Başımı salladım.

“İnsanların senin hakkında söylediklerini duydum,” dedi. “Bildiklerini bana anlat.” Gözleri ilkbaharda yeşeren çimen rengindeydi.

“Kaybolduğu gece onu görmedim.” dedim.

“Bazıları kızımı öldürdüğünü söylüyor.” Elini uzatıp kolumu kavradı. Sivri tırnakları vardı. Kırmızı ojeleri soyulmaya başlamıştı.

Kolumu kurtarmaya çalıştım. Şaşılacak derecede güçlüydü. Zorla kolumu çektiğimde tırnakları derimi kazıdı. Yaramdan koyu kırmızı kan akıyordu, öylece bakakaldım.

“Bildiklerini anlat.” Sesi Mysty’nin sesini anımsatıyordu.

Tekrar kolumu kavramaya çalıştığında, geri çekildim. “Her şeyi anlattım,” dedim. “Benim bununla hiçbir alakam yok.”

Bisikletime binip oradan uzaklaştım, ancak kadının gözleriyle beni takip ettiğini biliyordum. Mysty kaybolduğundan beri kasabada dolaşarak, insanları izleyerek ve sadece bekleyerek birçok gün geçirmişti.

Bir an için geri dönüp ona bazı şeyler üzerine kafa yorduğumu, Mysty’nin düşüncelerini duymaya çalıştığımı, ona diğerlerinin nerede olduğunu öğrenmemizi sağlayan “konum belirleyici” düşünceler gönderdiğimi söylemeyi düşündüm. Babama da göndermişim bu düşünceleri. Fakat ne Mysty ne de babam geri dönüyordu bana. Belli ki Mysty ona ulaşabileceğim bir yerde değildi.

Kolumda pıhtılaşan kanı görünce pedal çevirmeye devam ettim. Kasaban hızlıca çıkıp, bir şerif arabasının etrafına toplanmış araştırma grubunun yanından geçerek tekrar kırsal bir alana girdim. Aklımda rahatsız edici düşünceler vardı. *Ya gerçekten bu olayla bir ilgim varsa? Alışveriş merkezinde bizi takip eden kişi aslında benim peşimdeyse?*

Eve vardığımda kolumdaki çizikler hâlâ iyileşmemişti.

O gece geç saatlerde birisi ön bahçe kapımıza sprey boyayla KATİL yazdı.

Sekizinci Bölüm

Bütün hayatım boyunca işleri yanlış zamanda yapma eğiliminde olmuşumdur. Bu durumun sonuçları zaman zaman karmaşık olsa bile asla sıkıcı olmamıştır.

On dört yaşında üniversiteye gitmek birçok insana yanlış bir fikirmiş gibi gelebilir. Yaygın kanı, üniversiteye gitmek için doğru yaşın, kişinin hem fiziksel hem de zihinsel olgunluk derecesine eriştiği zamana denk gelen yirmili yaşlar olduğu yönündedir. Birçoğu kendi kendini uzman ilan eden eğitim uzmanları “doğru yaşın” “yetenekli” kabul eden çocuklar için farklı olması konusunda hem fikir değildirler.

Babamla beraber incelediğim Plato yüksek eğitimin ilk önce ileri seviyede matematik ve daha sonra felsefe ile birlikte kişinin yirmili yaşlarında başlaması gerektiğine inanır. Plato, sadece gerçekliği

anlayabilen ve onun hakkında rasyonel kararlar verebilen öğrencilerin bu tür bir öğrenime uygun olduğunu, bu öğrencilerin daha sonra devletin muhafızları olacaklarını söyler.

On dört yaşındayken muhafız olmanın ne işe yarayacağını anlamak şöyle dursun ne olmak istediğimi bile bilmiyordum ben. Gerçekten toplum içinde yaşamaya başlamadan, topluma nasıl yardımcı olabileceğimi düşünüyordum.

Annem, Dashay ve ben bir gece dizüstü bilgisayarlarımızla oturup üniversitelerin sitelerine baktık. Kapımızın spreyle boyanmasından sonra, beni Sassa'dan çıkarıp dünyanın başka bir yerine göndermek için acele ettikleri her hallerinden belliydi.

“Zamanlama berbat,” dedi Dashay, internetteki akademik takvimlere bakarak. “Ocağın ortasında başvursa, bir sonraki ağustos kadar başlayamaz.”

“O dediğin burada oturuyor,” dedim. “Ve endişenizi anlıyor. Ama bu telaş niye?”

Bana baktılar. Biri kanepenin bir ucunda diğeri ise öteki ucunda oturuyordu, Grace ise ikisinin arasındaki minderde uyuyordu. Ben de depodan getirdiğimiz kadife kaplı sandalyelerden birinde oturuyordum.

“Birisi eline bir teneke spreyle boya geçirmiş,” dedim. “Ne olmuş yani?” Fakat ne düşündüklerini biliyordum; spreyle boya sadece bir başlangıç olabilirdi.

“Burası eskiden olduğu gibi huzurlu bir yer değil,” dedi Mãe. “Dedikodular ve spekülasyonlar sona erince yine huzurlu bir yer olmasını umuyoruz.”

Benim başka bir yerde olmam her şeyin hızla sona ereceği anlamına geliyordu. Bunu biliyordum. Ama bunu itiraf etmeyecek kadar da inatçıydım. “O zaman zorbalara kazanacak,” dedim. “Beni kaçmak zorunda bırakıyorlar.”

“Kaçmak değil,” dedi Dashay. “Okula gidiyorsun. Geriye çekilme diyebiliriz belki. Bunda yanlış bir şey yok.” Üzerine bol bol Sangfroid serpilmiş bir kâse kırmızı patlamış mısırı bana uzattı.

Kâseyi aldım. “Virginia Üniversitesi'ne ne dersiniz?” Burası babamın mezun olduğu üniversiteydi.

Annem, “O çok uzakta.” dedi.

Dashay, “Sara, sen bir aptalsın.” dedi. Fakat bunu şefkatle söylemişti.

“Sen nerede okudun üniversiteyi?” diye sordum anneme.

“Hillhouse'a gittim. Georgia'da bir sosyal bilimler okulu.”

“Orada mutlu muydun?”

Gülümsedi. “Evet, mutluydum. Sadece beş yüz civarı öğrenci vardı. Fakat değişik bir okuldu. Not sistemi yoktur, bunun yerine yazılı ödevler verilir. Senin gibi birisi için yeteri kadar sıkı mı bilemem.”

“Benim senden daha zeki olduğumu mu ima ediyorsun?” Bu sözleri hiç düşünmeden söylemişim.

Annem güldü. Dashay, “Ari, dikkatli ol. Konuştuğun kişi senin annen.”

Özür dilemek üzereydim, ama Mãe, “Sorun değil. Bu geçerli bir soru. Evet, senin yaşındayken olduğumdan çok daha zeki olduğumu düşünüyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim, alçakgönüllü bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordum.

Annem sözlerine devam etti. “Ancak şimdiki halimin sadece yarısı kadar zekisin.”

Annem ve Dashay üniversitelerin internet sayfalarını incelerken, ben de başka bir şey yapmaya karar verdim. Online yetenek testi yapacaktım.

Bilim, sanat ve yazma alanlarında yüksek puanlar; satış, sekreterlik ve idari alanlardan düşük puanlar aldım. Araştırma ve soruşturma yeteneğim özenli ya da klasik düşünce yeteneğimden daha güçlü gözüküyordu.

“Sosyal bilimler alanında eğitim almalısın,” dedi Dashay. West Indies Üniversitesi’nde bu bölümü okuduğunu söyledi.

“Sanırım Raphael Ari’nin bir gün tıp okumasını istiyor, ama yine de sosyal bilimler iyi bir alan,” dedi Mãe.

Babam bana hiçbir zaman herhangi bir bölümü okumamı istediğini söylememişti.

“Ari dediğiniz kişi hâlâ burada oturuyor,” dedim. “Neden benim hakkımda üçüncü şahıs kipiyle konuşup duruyorsunuz?”

“Bu büyük bir an,” dedi Dashay.

“O kadar da büyük değil.” Mãe hassas olduğumu ve işleri daha kötü hale getirmek istemediğimi biliyordu. “Şimdi bir okul seçebilirsin, bir yıl denersin, daha sonra nakil olursun. İşleri yoluna koymak için istemediğin kadar çok zamanın olacak.”

İstemediğim kadar çok zaman. Bu vampirler için bile mümkün değildir.

“Ari’nin en büyük problemi zamanı nasıl ölçeceğini bilmemesi,” dedi Dashay.

O gece bitmek bilmiyordu. Daha sonra yeni terasımızdaki bir banka oturup teleskopum için yeni bir ayak bulmaya çalıştım. Plato ve Aristo’nun baktığı yıldızlara bakma fikrini sevmiştim. Yıldızlara bakarken zaman çözülüyormuş gibi geliyordu.

Kemer biçimindeki Orion takımı yıldızı çıktı birden bire karşıma. Her biri güneşimizin yirmi katından daha büyük olan bu üç mavi-beyaz yıldız on milyon yıl önce oluşmuştu. Kemer biçiminin hemen altında ise Orion nebulası denen kırmızımsı, kılıca benzeyen bir kıvrım vardı. Bu nebula toz, gaz ve plazmadan oluşuyordu. Nebulalar yıldızların doğduğu yerlerdir.

Arkamda birinin olduğunu hissedince vücudum gerildi. Sonra biberiye kokusunu alınca rahatladım. Dashay biberiye yağını saç şekillendirici olarak kullanıyordu.

“Burada, karanlıkta çok mu eğleniyorsun?” dedi. Nakışlı bir kaftan giymişti, saçları havluya sarılıydı.

Mercekten uzaklaştım. “Bakmak ister misin?”

Kafasını salladı. “Orada olan şey çok ilgimi çekmiyor. Burada neler olduğu hakkında düşünmek benim için yeterli.”

“Ama o kadar güzel ki.” Teleskop olmadan bile, gece vakti gökyüzü gözlerimi kamaştırıyordu. Yıldızların, gezegenlerin şekillerinin ve hafif sisin saklı hikâyeleri vardı. “Orion’un hikâyesini biliyor musun?”

“Yunan hikâyesini biliyorum.” Dashay kafasını kaldırıp yukarı baktı. “Sevgilisi tarafından öldürülen avcı.”

“Kazayla öldürülmüş ama.” dedim. “Artemis Orion’u okla vurması için erkek kardeşi tarafından tuzağa düşürülmüş.”

“Evet, evet.” Dashay bana baktı. “Bu hikâyenin ana fikri nedir, Ari?”

“Ana fikri mi?” Cevabı bilmiyordum.

“Hikâyenin vermek istediği ders nedir?”

Takımyıldızlarının vereceği dersler olduğunu düşünmemiştim.

“Fikir şu: Aşk, acı verir.” dedi Dashay, kollarını göğsünde birleştirdi.

Üniversite gezilerim kısa ve amacına uygundu. Mãe ve ben dört tanesini ziyaret etmeye karar verdik. Okulların hepsi evden yaklaşık beş yüz kilometre uzaklıktaydı. İki önemli devlet okulları, diğer ikisiyse daha küçük özel okullardı.

Hillhouse özel okullardan biriydi. Gittiğimiz diğer yerlerin isimlerini söylemeyeceğim; bir başkasının bu okullar hakkındaki düşüncelerini etkilemek istemem.

Büyük devlet okullarının beni cezp etmediğini söylemek yeterli olur. Kampüsler binayla doluydu, çirkinlerdi. Şık peyzaj düzenlemesi binaların pratik kullanımına tamamen zıt görünüyordu. Öğretim üyeleriyle görüşme ayarlamıştık, fakat hiçbiri uygun değildi. Her okulda, bana köpek kulübelerini hatırlatan yurtları ve başka tesisleri gezdik. Her iki yerdeki gezi rehberlerimiz de hoş, sarışın, neşeleri sınır tanımayan temkinli kadınları.

“Burası sessiz bir yurt,” dedi Jessica, bizi Blok U-A’daki tuğla bir binaya götürdü, koridordan aşağıya inince yedi kişinin marihuana içtiği bir odaya girdik. “Hay Allah,” dedi Jessica. Gülümsüyordu, bizi tekrar dışarı çıkardı.

“Burası sanat sınıfı bloğu,” diye açıklama yaptı Tiffany. Blok U-B’de bej, beton duvarları ve gözlerimi rahatsız eden floresan ışıklı odanın kapısını açtı. *Bir hapishane bile daha kendine özgüdür,* diye düşündüm. *Neden birisi bu denli antiseptik, ilham vermeyen yerleri derslik yapar ki?*

Mãe de blok U’dan en az benim kadar nefret etti. “Başka bir yurda bakmayı deneyebiliriz,” dedi, sesi şüphe doluydu.

“Eğer yaparsak ben arabadan çıkmayacağım.” Üniversiteye gitme konusunu tekrar düşünmeye başlamıştım.

İlk ziyaret ettiğimiz özel okul belirgin bir ilerlemeydi. Daha eski, daha iyi tasarlanmış bir kampüsü vardı. Binalar kırmızı tuğladan yapılmıştı, kapıları ve pencereleri beyazdı. Üstlerine çınar ağaçlarının gölgeleri düşüyordu. Sınıflarda posterler ve çerçevelenmiş sanatsal resimler asılıydı. Bu yurdun diğerleri gibi hayvanat bahçesini andıran özellikleri yoktu. Öğrenciler ya masalarında dizüstü bilgisayarların başına toplanmıştı ya da küçük gruplar halinde konuşuyorlardı. Neredeyse orada yaşayabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Neredeyse.

“Herkes beyaz,” diye fısıldadım Mãe’ye.

Başvuruları değerlendiren yetkiliyle konuştuğumuzda, okulun “karma bir topluluğa” sahip olmaya çalıştığını öğrendik. Sanırım bazı öğrenciler başka herkesin beyaz olduğu bir okula gelmek istememişti. Müdür soyadım ve görünüşümden etkilenmişti; aklından İlk Latin’imiz diye geçirdiğini duydum.

Evde eğitim görmenin bir avantajını fark ettim. Daha önce ne kendim ne de başkaları tarafından etiketlenmişim.

“Bana ilk Latin dedikleri bir okula gitmek istemiyorum,” dedim Mãe’ye.

Kamyonete geri dönmüş, güneye doğru gidiyorduk. “Tamam,” dedi. “Gözüme biraz fazla titiz göründü zaten.”

Ekim ayının güneşli bir günü, öğleden sonra Hillhouse kampüsünü ziyaret ettik. Mãe ne beklemem gerektiğini anlattı bana. Kampüs işleyen bir çiftliğin etrafında kurulmuştu, öğrencilerin hepsinin ya çiftlikte ya da başka bir yerde işi vardı. Kampüsün işlemesine ve bakımına yardım ediyorlardı.

Gördüğümüz ilk şey üzerinde meşe, çınar ve akçaağaç ağaçları olan bir çayır ve yaprakları tırmıklayan öğrenciler oldu. Saratoga'dan ayrıldığımdan beri hiç tırmık görmemiştim. Öğrenciler hem etnik yönden hem de başka birçok yönden çeşitliydi. Saçları rengârenkti, canlı yeşil, mavi, turuncu ve kırmızıya boyanmışlardı. Sahne kostümü gibi görünen kıyafetler giymişlerdi. Soytarılar, çingeneler, korsanlar ve rock yıldızlarını andırıyorlardı. Bazıları çalışırken diğerleri yaprak yığınları arasında zıplayıp yuvarlanıyordu. Sassa'da gördüğüm, tamamen zevk için bir yokuştan aşağı yuvarlanan bebek rakun sürüsünü hatırlatmışlardı bana.

Ben onları izlerken çocuklardan biri, ittirilmiş gibi yaprak yığınının içinden fırlayınca yapraklar her yere saçıldı. Diğerlerinden birkaçı avuç dolusu yaprak toplayıp ona fırlattı. "Çok teşekkürler, Walker," dedi birisi.

Kum renginde dalgalı saçları, mavi gözleri, kızarmış yanakları, dolgun dudakları ve beyaz dişleri vardı. Gülümseyip başka bir yaprak yığına doğru koşar adımlarla gitti. Neden onu böylesine fark ettiğimi, neden beni fark etmesini umduğumu merak ediyordum.

Kamyoneti park edip rektörlük binasına doğru yöneldik. Binalar koyu boyalı ahşaptan yapılmıştı, uzun dar pencereleri çimenlere ve tarlalara bakıyordu. Çoğunda taraça, hepsinde salıncaklı sandalyeler vardı.

Mãe ve ben dışarıda idare memurunu beklerken, *Hillhouse'un Kısa Tarihi* başlıklı bir kitapçık okudum. Okulun felsefesi; İngiltere'de ilerici bir okul olan Summerhill'i model almıştı. Hillhouse, herkesin haftada en az on beş saat katkıda bulunduğu işbirliği içindeki bir topluluk tarafından yönetiliyordu. Herkesin haftalık yönetim toplantılarına katılması bekleniyordu. Derse devam zorunluluğu yoktu; öğrenciler kendi ders programını kendileri oluşturuyorlardı, not yerine gelişmeleri hakkında yazılı raporlar alıyorlardı. Sınıf çalışmaları profesörler ve öğrenciler tarafından ortaklaşa tasarlanan bir dizi projeden oluşuyordu.

İdare biçimleri bana mantıklı geldi. Ne kadar sıra dışı olduklarını diğer okullardan topladığımız katalogları okuyana kadar fark etmemiştim. Kataloglar kredi saatlerini, sınavları, not ortalamasını vurguluyordu. Öncelikli olarak öğrencilerin bir şeyler öğrenmesi için baskı altına alınmasının zorunlu olduğunu varsayan, cezalar ve ödüllere dayanan bir sistemleri vardı.

Hillhouse adaylardan giriş sınavlarına girmelerini ya da not dökümü vermelerini istemiyordu. Başvuru kararları, mülakata ve başvuru ile birlikte verilen üç denemeye dayanıyordu. İdare memuru Cecelia Martinez, büyük gözlü, dürüst ve genç bir kadındı. Diğer okullarda karşılaştığımız herkes gibi sürekli neşeliydi.

"Pekâlâ," dedi, tanıştırdıktan sonra, "Görünüşe göre sen bir varissin."

Bana hiç kimse önceden böyle seslenmemişti.

"Evet," dedi Mãe. "Yirmi yıl önce Hillhouse'dan mezun oldum."

Cecelia Martinez annemin ne tür bir estetik ameliyatı geçirdiğini merak ediyordu. "Kız kardeş gibi görünüyorsunuz," dedi.

Annemin otuzdan fazla göstermediğinin farkına vardım. Cecilia bizden biri değildi. Hillhouse'da herhangi birisinin vampir olup olmadığını merak ettim.

Mãe "resmi" mülakat başladığında dışarı çıktı.(Hillhouse'da hiçbir şey tam anlamıyla resmi değildi.) İlk önce, Bayan Martinez eğitimim hakkında sorular sordu. En sevdiğim öğretmeni tarif etmemi istedi.

“Evide eğitim gördüm,” dedim. “Öğretmenim babamdı.”

Onun hakkında ne söyleyebilirdim? Biyomedikal araştırmasından, yapay kan geliştirilmesi üzerine çalışmasından bahsettim. Matematik, bilim, felsefe ve edebiyat derslerimizden söz ettim. Ancak şu cümleleri kullanmadım: Ve o bir vampir. Düşünceleri okuyabilir, görünmez olabilir. Ama bunu yapmayı tercih etmez.

“Bu harika,” dedi Bayan Martinez. “Demek tek çocuksun. Çok arkadaşın var mı?”

Birkaç yakın arkadaşım olduğunu söyledim. İkisi de ortadan kayboldu, demedim.

Daha sonra hobilerim ve ilgi alanlarım hakkında sorular sorunca; teleskobum, ata binme, kano, yemek pişirme ve internette sörf yapma hakkında bir şeyler anlattım.

“Mükemmel,” dedi. “Eğer Hillhouse’a gelirsen hangi alanda uzmanlaşmak istiyorsun?”

“Henüz emin değilim,” dedim. “Sanırım, disiplinler arası projelerde çalışmak istiyorum. Farklı kültürlerin kendi içlerinde ve birbirleri aralarında nasıl iletişim kurduklarını merak ediyorum. Belki bir gün kültür tercümanı olabilirim.” *Ya da bir şaman, diye geçirdim aklımdan.*

Bu cevabımı sevmiştii. “Profesör Hoffman ile konuşmalısın,” dedi. “Buradaki disiplinler arası bölüme o bakıyor.”

Bürodan çıktığımda Mãe bana baktı, gülümsedi.

Rahatladığı her halinden belliydi. Şeytanlar ve alametler hakkında mı konuşmamı bekliyordu?, diye düşündüm.

Annem Profesör Hoffman’dan bahsedildiğinde daha mutlu göründü. “Benim öğretmenlerimden biriydi,” dedi. “Hâlâ teremin çalışıyor mu?”

“Evet çalışıyor.” Bayan Martinez, ahizeyi kaldırıp Profesör Hoffman’ı aradı.

“Teremin nedir?”

“Elektronik bir müzik aleti.” Mãe elleriyle dikdörtgen bir şekil oluşturdu. “Başka bir dünyanın müziğiymiş gibi ses çıkarıyor.”

Bayan Martinez ahizeyi kapattıktan sonra Mãe, “Hâlâ editöre mektuplar yazıyor mu?” diye sordu.

“Eminim yazıyordu.” Bayan Martinez güldü. “Fakat yerel gazete yakın zaman önce mektupları basmayı bıraktı. Her hafta iki ya da üç tane gönderiyordu.”

Profesör Hoffman ile tanışmaya giderken Bayan Martinez ambarı, tiyatroyu, kütüphaneyi ve bodrum katlarının bir kafe tarafından işgal edildiğini söylediği öğrenci birliğini gösterdi bize. “Burada sunulan yiyeceklerin hepsi organikdir, çoğu bu civarda yetiştiriliyor,” dedi.

Etrafımıza konuşarak sınıflara giren, sınıflardan çıkan öğrenciler doluştu. Ne konuştuklarını kısmen duydum: “yazı Kosta Rika’da geçer,” ve “olmaz dediler, zaten harcı ödeyerek parasız kalmışlar.” Diğerleri yapraklar içinde kudurmaya (gerçekten en uygun söz bu) devam etti. Birisi duvara oturmuş, tahta bir flüt çalıyordu.

Disiplinler arası çalışmalar ofisi, yine ahşap ve camdan yapılmış diğer binadaki kimya bölümünün yanındaydı. Aşağıya kattaki koridorda siyah kadife tuvalin üzerine boyanmış aynı koyu renk saçlı adamın çizili olduğu taslak halinde portreler sıra sıra dizilmişti.

“Kimyacılar Kral’ı seviyorlar,” dedi Bayan Martinez.

Kim olduğunu sormak istedim, ama Mãe anında bir uyarı gönderdi bana: *Sorma. Daha sonra açıklayacağım.*

Profesör Hoffman'ın kapısı açıldı."Oo merhaba, Sara," deyip bizi içeri davet etti. Sanki onu geçen gün görmüş gibi baktı anneme. Kaçamak bir bakış atıp başını eğdi. Daha sonra bakışlarını bana çevirdi.

Gri saçlı, çerçevesiz gözlük takan, kot pantolon, kovboy botu ve hardal rengi gömlek giyen zayıf bir adamdı. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, masasının köşesini işaret ederek.

Cecilia Martinez'in yanımızdan ayrıldığını fark ettim. Odada bir başka insan için yeterli alan yoktu. Ofisin kendisi gibi masa da çeşitli nesnelere kaplıydı. Elbette kâğıtlar ve kitaplar, aynı zamanda teneke oyuncaklar, ahşap bloklar, sabun kalıpları, çorba kutuları... Köşeye baktım, ölü bir yılını andıran bir şey gördüm.

"O bir mercan yılını mı?" Derisinde parlak kırmızı, sarı ve siyah şeritler vardı. "Evet, öyle. Buradaki çalılıklarda çok var. Son zamanlarda birçoğu ölü bulunuyor." Mãe'ye döndü. "Hâlâ arıların var mı?"

Arıları nereden bildiğini merak ettim. "Öğrenciyken bal arıları hakkında bir makale yazmıştım," dedi Mãe bana. "Profesör hiçbir şeyi unutmaz."

"Evet," dedi annem, Profesör Hoffman'a. "Ve garip bir biçimde çoğu ölmeye başladı." "Kuşlara da aynı şey oluyor." Masanın üzerindeki kâğıt destelerini karıştırdı, ölü bir kuş bulup çıkartmasını beklemiştim. Bunun yerine bir dergiyi alıp sayfalarını karıştırdı.

Orada durmuş onu izliyorduk. Oturacak yer yoktu. Ofisteki her sandalyenin üzerinde eşyalar vardı. "İşte burada. Audubon Topluluğu, yaygın kuş popülasyonlarının çarpıcı bir biçimde azaldığını söylüyor, bazı vakalarda son kırk yılda yaklaşık yüzde seksene varan düşüşler gözlenmiş."

"Bu azalışa ne yol açıyor?" diye sordu Mãe. Hızlıca kapattı dergiyi. "Doğrudan ilişkisi olan sebeplerin çoğu insan kaynaklı. Aşırı gelişme doğal habitatın kaybolması anlamına gelir. Kalan habitatlar da genelde kirletilir. Hiç hoş bir manzara değil bu."

Dergiyi masanı üzerine atıp bana döndü. "Hay allah, sen de kimsin bakalım?" O gece eve dönerken Mãe'ye zaten bildiği şeyi söyledim. Hillhouse'a başvuracaktım. Gezdiğimiz yurtlar başka yerlerde gördüklerimizden daha büyük ya da temiz değildi. Her yerde, öğrenciler hücre gibi odalara olabildiğince eşya tıkma eğilimindeydiler. Havalandırma kötüydü, silhat esansı kokusu (bana adını Mãe söylemişti) diğer bütün kokuları bastırıyordu.

Ama bu odalar bana daha cazip gelmişti; çünkü daha eskilerdi, çoğunun diğer binalarda gördüklerimizle aynı uzunlukta dar, ince pencereleri vardı. Her pencere ağaçları çerçevesiyordu. Bir de öğrencilerin etkileyici bir enerjisi vardı; baktığımız her yerde koşuşturan, kaykay süren, dans eden öğrenciler gördük. Diğer kampüslerde gördüğümüz neredeyse herkes yavaş hareket ediyor, kambur olmuş vaziyette ağır çantalar taşıyorlardı. Çoğunun kulaklarında telefon vardı.

Evet, anneme kendimi Hillhouse'da görebildiğimi söyledim. "Bir varis," dedim. "Beni terk etmek zorundaysan eğer orada olmanı başka bir yerde olmana tercih ederim." Yüzünü benden başka bir yöne çevirdi, ama çenesinin sımsıkı kapandığını ve ağzının sağ köşesinin aşağı doğru büküldüğünü gördüm.

"Ben seni terk etmiyorum ki." dedim. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Hayatta kendi yerini almaya başlıyorsun." Neşelenmeye çalışıyordu. "Senin için iyi olacak, Ariella. Hem de evden çok uzakta değil."

Konuşmadan bir süre yola devam ettik. Sonunda “Mâe? Kral kim?” diye sordum.

Bana uluslararası pop idolü, rockabilly (Rock’n roll müziğin erken dönemlerine verilen ad) şarkıcısı Elvis Presley’den bahsetti. İnsanların onun ölmediğini söylediklerini, alışveriş merkezlerinde ve hava alanlarında yürürken onu gördüklerini iddia ettiklerini anlattı bana. Daha sonra “Heartbreak Hotel” (Kırık Kalpler Oteli) şarkısını söyledi. Bu şarkının Dashay’i anlattığını düşündüm.

Artık Kral hakkında da bilgim vardı. Presley’in Hillhouse kimya fakültesinin neden bu kadar çok ilgisini çektiği sonsuza kadar bir sır olarak kaldı.

Eve döndüğümüzde içeride kimse yoktu. Fakat yarım fincan dolusu çay mutfak masasının üstünde hâlâ sıcaktı, yanında da yerel gazetenin bir kopyası duruyordu. Jesse’nin fotoğrafının olduğu sayfa açıktı.

Haberi hızla okudum. Mysty ile buluşmayı planladığı gecenin yeni bir versiyonunu anlatmıştı polise, bu seferinde Mysty’nin gelip gelmediğini hatırlamıyordu. Söz konusu gecede hafızasını kaybettiğini iddia ediyordu. Şu anda polisin gözünde tek şüpheli olarak o görülüyordu. Ancak polis onun suçlu olduğunu iddia etmek için yeterli kanıt bulamamıştı.

“Söz konusu gece.” “Şüpheli kişi.” İnsanlar suçtan bahsederken ne kadar garip bir dil kullanıyorlardı.

Mâe ve ben pes bir kişneme sesi duyduğumuzda aynı anda ayağa kalktık. Atlar eve gelmişti.

Ahıra doğru koştuk. Uzun, beyaz bir at arabası hemen yakına park etmişti. Dashay, ahır onarılırken atları teslim ettiğimiz Kissimmee’den buraya gelene dek bu arabayı sürmüş olmalıydı.

At süren bir kadının heykeli ahırın girişinde duruyordu. Epona, atlar tanrıçasıydı; fırtına vurduğunda bizimle birlikte o da Kissimmee’ye taşınmıştı. Dashay heykeli de geri getirmiş olmalıydı.

İçeride, yeni hoş kereste ve saman kokularının arasında, bölmelerinde bizi bekliyordu atlar Osceola, Abiaka, Billie ve benim en çok sevdiğim Johnny Cypress. Seminole kabilesi liderlerinin ismini almışlardı. Johnny bizi görünce siyah yelesini salladı. Dashay de oradaydı, Abiaka’yı fırçalıyordu. “Bu akşamüstü geri döndük,” dedi. “Onlara iyi geceler demek için indim aşağıya. Evde olmaktan çok mutlular.”

Bazı insanlar hayvanların insanların yaşadığı duyguları yaşamadıklarını iddia ederler. Onların sadece yemek, su ve sığınakla ilgilendiğini düşünürler. Bu insanlar atlarla çok fazla zaman geçirmemiş insanlardır.

Bir de kedilerle. Grace ahıra geldi, en sevdiği at Billie’ye doğru dümdüz ilerledi. Billie sakın huylu, krem rengi bir kısraktı. Grace ön bacağına sürtününce başını eğip burun deliklerinden nefes aldı.

Ailemiz tamamlanmamıştı, ama atlar yine de bir eksikliği kapatmışlardı. Bir sonraki günü ata binerek, körfeze doğru kıvrılan patikalardan aşağı doğru giderek geçirdik. Annem onlara yılan yolu diyordu, çünkü gelişigüzel kıvrılan dönemeçleri vardı. Billie, Grace’e eşlik etmek için geride kalmıştı. Eski günlerde Bennett sürerdi Billie’yi.

Öğle vakti Ozello kumsalı yakınlarında Peck’in Yeri adındaki restoranda öğle yemeği için durduk. Dışarıdaki piknik masalarında oturup istiridye ve karides yedik. Oturduğumuz yerden nükleer enerji santrali görünmüyordu, santralin var olduğunu unutmaya çalıştım.

Suyun üzerinden soğuk bir meltem esti. Annemin, Dashay’in, bir de yakında otlayan atın görüntüsü

kendimi huzurlu hissetmemi sağladı. Gelecek hakkında, onları terk etme ihtimalim hakkında düşünmemeye çalıştım.

Yemekten sonra Dashay, Abiaka'nın yanına gidip onunla dakikalarca konuştu. Dashay'in ağzı Abiaka'nın kulağına yakındı; sesi bizim duyamayacağımız kadar alçaktı.

Mâe başını iki yana salladı, dinlemeye çalışmamam gerektiğini söylemek istiyordu. Ama zaten bir şekilde Dashay'in kalbinin kırılması hakkında konuştuğunu biliyordum.

Anton Çehov'un "Acı" adlı öyküsünü hatırlatıyordu bana. Hikâye, "Kime anlatsam kederimi?" cümlesiyle başlıyordu. Yaşlı bir adam arabasında taşıdığı müşterilere oğlunun ölüm hikâyesini anlatmaya çalışıyordu. Hiç kimse dinlemeyince adam en sonunda atına güveniyordu.

O haftanın sonuna doğru Hillhouse'a başvuru için hazırlamam gereken yazılar üzerine çalışmaya başladım. Kişisel deneyim makalemi; Çehov, Dashay ve sırlarımızı bu kadar sabırla dinleyen hayvanlardan esinlenerek yazdım.

Dokuzuncu Bölüm

Bir duyguyu tanımlamak o duyguyu kabullenmenin ilk adımıdır. Araştırmacılar; beynin, olumsuz duyguları harekete geçiren bölümü olan amigdalanın duygularımızı tanımladığımız zaman yatıştığını ortaya çıkardılar. Bu yüzden hayvanlara itirafta bulunduktan sonra kendimizi daha iyi hissederiz.

Amigdala alt beyinin, bedensel olarak hayatta kalmamız işiyle ilgilenen bölümüdür. Bazı bilim adamları, meditasyonun ya da Budist "farkındalık" uygulamasının amigdalayı kontrol altında tuttuğunu ileri sürerler.

Babam bana günlük meditasyon uygulamasını öğretmişti, fakat Saratoga'dan ayrıldıktan sonra meditasyon yapmaya devam etmemiştim. Florida'daki evimden ayrılmaya hazırlanırken, tekrar meditasyon yapmaya başladım. Evden ayrılma düşüncesinin bende uyandırdığı endişe hissi ile başa çıkmama yardımcı oluyordu.

Hillhouse'un başvuru için "yuvarlak son teslim tarihleri" olarak adlandırılan tarihleri vardı, ama ben mümkün olduğu kadar kısa süre içerisinde makalelerimi göndermek istiyordum. İkinci makalenin hayatı taklit eden sanat ya da sanatı taklit eden hayat üzerine yoğunlaşması bekleniyordu. Gerard Manley Hopkins'in şu şekilde başlayan şiirini incelemeye karar verdim:

Bir yalıçapkını tutuşur, bir yusuçuk alev alır;

Dönen kuyularda çakıl taşları yuvarlanır.

Taşlar çalar; zilleri, sıkışmış çalgı tellerini andırır.

Sallanan yayın dili çözülür, söyler ismini,

Her ölümlü aynı şeyi yapar:

Yaşadığı yerde içeride olmayı sorgular.

Benlikler gider, oysa konuşur ve heceler benimki,

Yaptığım benim diye haykırır: İşte bu yüzden geldim.

İmgeler ve dil beni büyülemişti. Havada yalıçapkınları ve yusufluklar görmüştüm, dizelerin gerçekliğini hissetmişim. Ama onları anlamam için birçok kez okumak zorunda kaldım. Yalıçapkınları ve yusuflukları seyretmek, ne oldukları ile ne yaptıkları arasındaki uyum ve bu gerçeğin insanlarda yarattığı etki hakkında bir yazı yazdım: İnsanları eylemler tanımlar. Bunun vampirler için de geçerli olup olmadığını merak ettim. Bir kez daha kendime sansür koydum.

Son deneme, adayın Hillhouse'un bir parçası olarak, kendisini ve düşüncelerini ifade etmesi üzerineydi. Bu kafamı karıştırmıştı. Annemi bulmaya gittim.

Mãe çalışma odasında, başka bir kıtaya posta göndermek için kullandığı ince mavi bir kâğıda bir mektup yazıyordu.

“Kendimi Hillhouse'un bir parçası olarak nasıl düşünebilirim?” diye sordum.

Kaşlarını çattı. “Benim çocuklarına cevapları söyleyen anne babalardan birisi mi olmamı istiyorsun?”

“Elbette hayır.” İnternette bazı üniversite adaylarının kabul makalelerini yazmaları için başkalarını kiraladıklarını okumuştum. Bu tür eylemlerin onları nasıl tanımladıklarını fark etmiyorlar mıydı, merak ediyordum. “Ama ne dereceye kadar aykırı bir tip olmam gerektiğini bilmiyorum. Herkese vampir olduğumu söyleyemeyeceğimi elbette biliyorum.”

Kalemini masaya koydu. “Neden katalogda listelenen öğrenci işlerine bakmıyorsun? Belki içlerinden biri sana ilham verebilir.”

Tavsiyesini dikkate alıp ahır takımına katılma konusunda bir makale yazdım çünkü atlarla konuşabildiğim gibi onları dinlemeyi de biliyordum.

Başvurumu gönderdikten sonra gelecek hakkında hayal kurmaya başladım. Babam bana üniversiteyi genel hatlarıyla anlatan bir mektup göndermişti. Doktor ya da bilim adamı olmamdan hiç bahsetmemişti. W.B.Yeats'den bir alıntı yapmıştı: “Eğitim bir kovanın doldurulması değil, bir ateşin yakılmasıdır.”

Alıntının özellikle seçilmiş olması beni etkilemişti, geçen yaz neredeyse yanarak ölecektik.

Sonra babam şöyle yazmıştı: “Ateşten demişken, sen ve annen benim mektuplarımı yaksanız iyi olur. Etrafta bu kadar çok polis varken, ölü olarak kalmam daha iyi.”

Hillhouse'u uzun uzun tarif ettiğim, makalelerimi özet geçtiğim bir cevap yazdım babama. Gürültü yapmanın saat 22.00'dan sonra yasaklandığı “sessiz” yurtlardan birinde kalmayı istediğimi söyledim. En sonuna da “Seni özledik.” yazdım.

Fakat mektubu kapattıktan sonra iki kere düşündüm. Eğer gönderirsem, Sassa'da her şeyin iyi olduğundan emin olacaktı. Fakat her şey iyi falan değildi.

İlk mektubu yok edip yeni bir tane daha yazmaya başladım. Şöyle başladım mektuba: “Sevgili Babacığım, nasıl sigaraya başladım.” Daha sonra birisinin beni izlediğine dair devam etmekte olan hissinden, baş dönmenden ve yangın ile ilgili gördüğüm rüyalardan bahsettim. Bir arkadaşımın kaybolmasıyla ilgili olarak sorguya çekilen buralı bir çocuğu hipnotize ettiğimden söz ettim.

Mãe'nin barmenlerle flört ettiğini de eklemeyi de düşündüm, fakat sonra bunun zalimce olacağına karar verdim. Sadece, “Mãe ve Dashay son zamanlarda sürekli ağlıyorlar.” yazdım. Mektubu şöyle bitirdim: “Evet, mektuplarımı yakacağız. Burada olmaman gerçekten daha hayırlı.”

Daha sonra pul bulmak için Mãe'nin ofisine gittim.

Kasım bitiyor, Aralık ayına giriyorduk. Birçok insan için tatil dönemiymiş bu. Ben küçükken Noel'i en sınırlı, en laik şekilde kutlardık: Babam ve asistanları Root ve Dennis hediye alırdı bana. Dennis resmen zorla Noel kutlatırdı bize.

Annem ve Dashay kış gün dönümünde Yule festivalini kutladıklarını anlattılar.

“Hiç hediye yok mu yani?” diye sordum.

Birçok hediyeden bahsettiler. Büyürken çok fazla hediye almadığımı farkındaydılar. Oysa şimdi Saratoga'da başkalarının pencerelerinden bir an için görebildiğim süslü bir ağacımız bile olacaktı.

Aralığın ortalarında harçlığımı kullanarak onlara hediye almak istedim. Aralıkta hava çok daha soğuktu, en yüksek sıcaklık sadece yirmi derecedeydi. Bu yüzden kasabaya bisikletle inmeme çok çabuk oldu. Caddeler daha bir kalabalıktı, çünkü Mysty'yi arama işi iptal edilmişti. Gazetede yazdığına göre polisin elinde hiçbir ipucu yoktu.

Sassa'da fazla alışveriş imkânı yoktu. Bu yüzden bijuterinin en iyi şansım olduğuna karar verdim.

Dashay için bakır tonlarında parlak bir far ve limon renkli, üzerinde gümüş renkle *zarif* yazan bir tişört buldum. Mâe'ye hediye seçmek daha zordu. Sonunda kristallerle süslenmiş saç aksesuarlarında karar kıldım: İki tanesi yusuçuk, iki tanesi yıldız, bir tanesi hilal ve bir tanesi de bal arısı şeklindeydi. Bal arısı onu üzebilirdi. Bu yüzden onu iade etmeye karar verdim. Sonra biri bana seslendi.

Autumn kozmetik reyonunda eğilmişti, bir süredir orada duruyor, beni izliyor gibiydi. “Seninle konuşmam lazım.” dedi.

Hediyelerimin parasını ödedim, o da arkamdan park yerine geldi.

“Evine gelmek istedim, ama polislerin beni izliyor olabileceğinden şüphelendim.” Meşe ağacının altına oturmamı işaret etti.

“Burada konuşursak sanki tesadüfen karşılaşmış gibi oluruz, bir sorun çıkmaz.”

En son gördüğüm halinden daha zayıf görünüyordu. Kot pantolonu artık o kadar dar durmuyordu, süveteri bilek ve kalça kısmında bollaşmıştı. Gözlerinde gölgeler vardı, fakat irislerinde herhangi bir şeytan parıltısı yoktu. Kontrol etmiştim.

“Dinle, Jesse'ye yardım etmek zorundasın.” Kendini onaylıyormuş gibi başını salladı. “Hâli kötü. Ne olduğunu bilmediğim bir şey kullanıyor.”

“Uyuşturucu mu?” dedim.

“Evet, ama ekstazi ya da kokain gibi bir şey değil.” Başını eğdi. Sonra yukarıya, bana baktı. “Bunların ne olduğunu biliyor musun?”

İnternette okumuştum. Başımınla onayladım.

“Yani onu tam bir aptala çeviren bazı haplar alıyor. Hiçbir şey hatırlayamıyor. Aklıma sen geldin, alkolü bırakmasını sağlamıştın. Belki şu şeyi bırakmasına da yardımcı olabilirsin diye düşündüm.” Autumn yüzünü sertçe ovuşturdu, gözlerinin altında elmacık kemiklerinde hilal şeklinde kırmızı şekiller oluştu.

“Ari, yalan makinesi testlerini batırdı. Ayrıca arabasında Mysty'nin kanını ve saçını buldular. Sana saygı duyuyor. Yardım et lütfen.” Sesi çatlamıştı, işte o zaman ona yardım etmeyi denemeye karar verdim.

Autumn ve Jesse bir karavan kampında yaşıyorlardı. Tabelada Ahenk Evleri Konağı yazıyordu, ama burası aslında bir karavan kampıydı. Birbiri ardına dizilmiş bu taşınabilir evlerin kimisininin

pencerelerinde naylon perdeleri, girişlerine yakın küçük bahçeleri vardı; bunlar iyi bakılan karavanlardı. Diğerleri ise sanki terk edilmiş gibi görünüyorlardı. Gerçekten de terk edilmiş olabilirlerdi. Bisikletlerimizle kampa yürürken (yol bisiklet süremeyecek kadar çukurluydu), Autumn bana Jesse'ye karşı yürütülen davadan bahsetti. "Buldukları tek şey küçücük bir kan damlası ve birkaç saç teli. Fakat bunlar kesinlikle Mysty'ye ait."

"Bu arabaya sık sık binerdi, değil mi?"

"Ben de onlara bunu söyledim."

"Ayrıca o gün alışveriş merkezinden dönerken kanatana kadar kolunu kaşımıştı." Kolundan akan kanı çok net hatırlıyordum.

Autumn birdenbire durdu. "Bunu tamamen unutmuştum. Koltuktaki kan lekesi buradan gelmiş olmalı."

Onun kadar ikna olmamıştım. Bana kalırsa Jesse suçlu olabilirdi.

Fakat Jesse'yi görür görmez suçlu olmadığına emin oldum. Karavanın içinde mutfak masasında oturuyordu, başını ellerinin arasındaydı. Dirseklerini küçük pembe domuz desenli muşambayla kaplı masaya dayamıştı.

Domuz şeklindeki tuzluk ve biberlikler masanın üzerinde büyük bir ketçap şişesinin yanında duruyordu, oda içeride yıllardır kızartma yapıyormuş gibi kokuyordu.

Ben içeri girince Jesse ayağa kalktı. "Selam," dedi. "Selam..."

İsmimi hatırlamaya çalıştığımı fark ettim. Gözleri kan çanağına dönmüş, sakalı uzamıştı. "Ben Ari," dedim.

"Ari." Gülümsedi.

"Sakalını sevdim," dedim. Masada karşısına oturdum. "Autumn, yalnız konuşmamıza izin verir misin?"

Autumn dışarı çıkınca eğilip Jesse'nin gözlerine baktım. İrisleri ela, benekleri koyu kahveydi. Görebildiğim kadarıyla içlerinde hiçbir şeytan belirtisi yoktu.

Dikkatle bakmamı sorun etmedi, hatta hoşuna gitti. Uzun kirpiklerini kırptı, beni öpmesini isteyip istemediğime karar vermeye çalıştı.

Evet, düşüncelerini dinliyordum. Durumun buna uygun olduğunu hissettim. Düşünceler oluşur oluşmaz dağılıyor; oluşan herhangi bir düşünce başka bir düşüncenin parçası oluyordu.

"Mysty'nin kaybolduğu gece ne olduğunu anlat bana." dedim.

Gülümsemesi yüzünden silindi, avcuyla çenesini kavradı. "Hatırlamıyorum." Bunu ifadesiz bir biçimde söylemişti. Ama olanları hatırlıyordu. Karanlıkta yaklaşan araba farlarına bakarken Mysty'nin yanında oturduğunu anımsıyordu. Hayır, Mysty sigara almak için arabaya gitmişti. Hayır, olduğu yerde kalmıştı. Belki de araba farı falan yoktu.

"Jesse, bana bak." Jesse bana baktı, kafasının ne kadar çok karıştığı gözlerinden okunuyordu. "Sana yardım etmek istiyorum. Bana güveniyor musun?"

Başıyla onayladı. "Ari," dedi.

"O zaman bana bakmanı istiyorum, gözlerimin içine bakmanı ve rahatlamanı istiyorum..."

Daha ben ne diyeceğime karar vermeden, derin bir trans haline geçti.

Kaybolduğu gece Mysty, ekoseli yün bir battaniyeyle nehir iskelesine gelmişti. "Neden battaniye

getirdin? Soğuk değil ki.’ dedim.” Jesse’nin yumuşak ve yavaş bir ses tonuyla konuşuyordu. “O da, ‘Kim soğuk sert bir zeminde oturmak ister ki?’ dedi.”

“Ne düşündüğünü biliyordum.” Gözleri kapalıydı, ama göz kapakları aniden kıpırdadı. Öpüşmek istiyordu. Her neyse. Ama ben diğer kızdan hoşlanıyorum. Adı Ari. Çok hoş bir kız.”

Bunu duymamam gerekirdi, diye geçirdim aklımdan.

“Yani sen ve Mysty battaniyenin üstüne oturdunuz, öyle mi?” dedim.

“Evet, Mysty arabama gidene kadar. Autumn torpido gözünde bir kutu sigara bulundurur. Arabayı yolun kenarına park etmişim. Maythorn Caddesi’ni biliyor musun? İşte oradaydık, Maythorn’un çıkışında. Orada oturdum, Mysty’nin yürüyüşünü izledim. Caddenin aşağısından gelen diğer arabanın farlarını gördüğümde arabamın içindeydi. Araba benimkinin yanında durdu. Sesler duydum, ama ne söylediklerini duyamadım, anlıyor musun? Mysty’nin tanıdığı birisi olduğunu düşündüm. Ne kadar süre boyunca yarı uyur bir halde uzandığımı bilmiyorum. Belki on dakikadır. Saat takmam. Polislere anlatmaya çalıştım, neden saat takayım ki? Çok gereksiz bir şey.”

“Yani on dakika geçti,” dedim.

“Sanırım.” Ellerini dizlerinin üzerinde serbest bırakmıştı. Hareket eden tek şey, göz kapaklarındaki kaslardı. Konuşmuyordu.

“Ve?”

“Ve bütün bildiklerim bu kadar.” Yavaş yavaş, düzenli nefes alıyordu.

“O arabaya binmiş olmalı. Ya da belki eve dönmüştür. Fikir değiştirmeyi hep sevmiştir.”

“Onu bir daha görmedin mi?”

“Hayır, görmedim. İnsanlar bana bunu sorup duruyorlar. Bana neden inanmadıklarını bilmiyorum.”

“Caddenin aşağısından gelen araba nasıl bir arabaydı?”

“Çok karanlıktı. Tek görebildiğim farlarıydı, ancak yüksek bir araç olduğunu gördüm. Belki bir kamyonet ya da arazi arabasıydı.”

Karavanda bir yerde telefon çaldı. Sesi boş vermesini söyledim. Altı kez çaldıktan sonra sustu.

“Jesse,” dedim, sesim annemin beni sakinleştirmeye çalıştığı zamanlardaki sesini andırıyordu. “Ne tür haplar alıyorsun?”

Gülümsedi. “Biraz ister misin?”

“Göster bana.”

Sağ elini kaldırıp fanila gömleğinin cebine götürdü. Düğmesini açmayı başardı, reçeteli şişeyi çıkarıp bana uzattı.

Reçete kız kardeşinin adına yazılmıştı, şişe yaygın kullanılan bir antibiyotik olduğunu bildiğim amoxicillin’e aitti. Şişeyi açıp elime birkaç hap döktüm. Koyu kırmızı kapsüllerdi bunlar, her birinin üzerinde küçük birer V harfi vardı.

“Bunları nereden buldun, Jesse?”

“Kankam Crystal River’den aldı. Çok iyiler. Güzel kafa yapıyorlar.”

Root’un e-postasını düşündüm: *Sadece bir şeker.* Şişenin ağzını kapatıp sırt çantama koydum.

“Bunları almaya ihtiyacın yok. Bunları almak istemiyorsun. Beni duyuyor musun?”

Her zamanki uysallığı ile başını salladı.

“Zihninin açık olmasını istiyorsun. Bir dahaki sefer polisle konuştuğunda o geceyi net bir şekilde

hatırlayacaksınız.”

Sakalına rağmen gözleri kapalıyken daha genç görünüyordu. Bu hapları almaya ihtiyacı olmadığına, onları almak istemediğine dair sözlerimi yineledim. Fakat neden onlara *ihiyaçduyduğunu* merak etmiştim. Alkolü bırakmasını sağlamıştım. İnsanlar neden haplara ihtiyaç duyduklarını düşünürler ki? Dinmek bilmeyen bir acı mı çekiyorlar?

Bu sefer onu hipnotize ettiğimi unutmasını söylemeyi ihmal etmedim. Bu arada, buraya geldiğimi unutmasını da istedim ondan. Ari diye bir kızın var olduğunu unutmasını söyleyerek daha da ileri gidebilirdim. Ama yapmadım. Neden yapmadığımı düşünmek istemiyorum.

Jesse ile işimi bitirmek üzereyken mutfak penceresinden bakınca Autumn’un omzunu gördüm. Alçak pencereye yaslanmış, dinliyordu.

“Burada kal,” dedim Jesse’ye. “Derin derin nefes al. Ellerimi çırpınca, uyanacaksın.”

Henüz çırpmamıştım. Karavanın kapısını açtım. Autumn bana bakıyordu, yüzündeki umutsuzluk ifadesi utanç ifadesini gölgeliyordu.

“*Bana yardım et,*” dedi.

Ahenk Evleri Konağı’ndan bisikletimle uzaklaşırken kendimle gurur duydum, ancak bu hissim bir dakika ya sürdü ya sürmedi. Hipnozun başarılı olacağından emindim. Jesse artık V almayacak, Autumn da bir daha sigara içmeyecekti. Ayrıca her ikisi de hipnotize edildiklerini hatırlamayacaklardı.

Autumn sigarayı bırakmasına yardım etmem için bana yalvardı. Sigara içmenin yol açtığı zararları biliyordum, bu yüzden iyi bir şey yaptığıma kanaat getirdim. Kardeşine göre Autumn’u kontrol altına almak daha zor olmuştu, ama ondan daha derin bir transa girmişti.

Peki, neden o ilk dakika geçtikten sonra kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım.

Aklımda annemin sesi vardı. *Başkalarının işine karışmak yanlıştır.* Bir de babamın sözleri dolduruyordu zihnimi: *Bilgi onu adil bir biçimde kullanma zorunluluğuyla birlikte gelir.* Ben de onlara cevap verdim: *Karışmadım. Yaptığım şey doğrudu.* O zaman neden hâlâ suçluluk hissim sürüyordu?

Kasabadan geçtim, birden bire rüzgâr saçımı savurdu, caddenin karşısındaki tellerde asılı duran yapay halka çelenkleri ve mumları devirdi. Gök ıslak kül rengine döndü. Postanenin park alanında görevli iki genç adam arkamdan bağırdı, ama “Kaltak!” mı ya da “Alçak!” mı dediklerini anlayamadım.

Köşeyi dönüp yola geçtiğimde rüzgâr hızımı arttırdı, eve istediğimden daha hızlı vardım.

Asfalt yoldan çıkıp kapımıza uzanan yola girdim. Kendimi dikkatle dinlerken buldum. Fakat dünya sessizdi. Ne kuş, ne böcek ne de uçak sesi vardı etrafta. Rüzgâr çıktığı gibi hızla dindi, ağaçlar duruldu. Bisikletimin tekerleri yavaş yavaş çamura sürüyordu. Saçlarımı alnımdan çekip eve kalan son iki kilometrenin çabucak geçmesini sağlayacak bir şarkı düşünmeye çalıştım. Aklıma gelen tek şarkı “Ring of Fire”dı.

Son köşeyi döndüm, dört gözle beklediğim her şeyi hatırlamaya çalıştım. Yule Festivali’ne birkaç gün kalmıştı, Mâe ve Dashay kuru meyveler ile esmer şeker kullanarak Noel pastası yapmıştı. Ev zencefil, vanilya, Sangfroid ve bugün almayı planladıkları Yule ağacından gelen çam gibi kokacaktı. *İlk gerçek tatilim,* diye düşündüm.

İşte o zaman bej kamyoneti gördüm. Kapımızın karşısına park etmişti. (Dashay’in üstünü boyadığı

halde soluk KATİL yazısı hâlâ görülebiliyordu.)

O kadar hızlı fren yaptım ki neredeyse düşecektim. Dengemi sağlayıp, gidonu tekrar kavrayarak ters yöne doğru sürmeye başladım.

Kalbim küt küt atıyordu, tüm hissettiklerimi size anlatamam. İğrenme hissi neredeyse tanıdık geliyordu artık, sanki koyu ve yapış yapış bir sıvı bütün bedenime yayılıyor, boğazımdan yukarı çıkıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Kamyonetin arkamdan geldiğini duyunca panikledim. Bisikleti yan caddedeki eve yöneltip gördüğüm ilk evin bahçesine girdim. Küçük, yeşile boyanmış, yoldan uzak bir evdi bu. Bisikletten atlayıp koşa koşa merdivenleri çıktım, giriş kapısını sertçe yumrukladım.

Kırmızı lekeli beyaz önlük giymiş bir kadın kapıyı açtı, kadın daha tek kelime edemeden onu evin içine itekleyip kapıyı kapattım. Kapıyı kilitleirken elim titriyordu.

Kadın bir şeyler söylüyordu, fakat ben ön pencereye döndüm. Dantelli perde ve gri pencere camından kamyonetin geldiğini gördüm. Durdu. Sürücü renkli camını indirdi. Siyah dişlerini göstererek gülümsedi. Gözlerinin, yani ne iris ne de göz bebeği olan beyaz göz yuvarlarının yerimi tespit ettiğini hissettim. Bir saniyeliğine parladılar, aramızdaki mesafeyi, camı ve perdeyi bir lazer gibi delip geçtiler.

Geriye doğru sendeleyince kadın beni yakalamaya çalıştı. “Ariella Montero.” dedi. “Sen Sara’nın kızıydın. Aman Tanrım. O kamyonetin içindeki de ne?”

“Gitti mi?” Ayakta durmaya çalışıyordum, fakat bacaklarımda derman kalmamıştı.

“Titriyorsun.” Kollarına bana sarıp minderli sandalyenin üzerine oturttu beni. Sonra dışarı baktı. “Evet, gitmiş.”

Kollarımdan tuttuğu yer çizgi çizgi kırmızı bir şeyle boyanmıştı.

“Endişelenme. Görüldüğü gibi değil.” Bir omzunun üstünde duran kurulama havlusunu lekeleri çıkarmak için kullandı.

“Kırmızı kadife keki yapmıştım da. Kiraz suyu ve bol bol Sangfroid kullandım.”

Derin bir nefes alıp sandalyeye yaslandım. “Beni içeri aldığınız için teşekkür ederim.”

Güldü. “Pek seçeneğim yoktu, değil mi? Cehennem zebanileri peşindeymiş gibi buraya koşturdun.” Sesini tanımıştım, bu kadını tanıyor olmalıydım. Onu Flo’nun Yeri’nde ya da süpermarkette görmüş olabilirdim. Muhtemelen her ikisinde de görmüştüm.

“İşinizi böldüğüm için özür dilerim,” dedim. “Bir dakika içinde kendime gelirim, sonra giderim zaten.”

“Oraya yalnız gitmiyorsun.” Dalgalı, koyu renk saçlı, kalp şeklinde yüzü olan kısa boylu bir kadındı bu, fakat sesinde otoriter bir hava vardı.

“Bekliyor olabilir. Geri gelebilir.”

Kadının adı Nancy Cousins’dı, yaptığı iyilik için ona gerçekten minnettarım. Bir kadeh Picardo ve tonik içmem, fırından yeni çıkmış kırmızı kadife kekten bir dilim yemem konusunda ısrar etti, daha sonra evi arayacaktım.

“Ariella, neredesin?” Mâe’nin garip bir biçimde yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. Dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi mutlu geliyordu sesi.

Nerede olduğumu ve bunun nedenini anlatınca her zamanki ses tonuyla sadece “Hemen geliyorum,” dedi: Endişeyi gizleyen o kasıtlı sakinlik...

Geldiğinde Picardo'mu bile bitirmemiştim. *Neden elbise giyiyordu?* Meraklanmışım. Elbisesi kayık yakalıydı, koyu yeşil kadifeden yapılmıştı. Koyu kestane saçları parlıyordu. *Rimel mi sürmüş?*

Beni içeri aldığın için Nancy'e teşekkür etti. "Sen de gördün mü onu?"

Nancy, "Chevy bir kamyonet. Ten rengiydi."

"Peki şoförü?"

"Biraz garip görünümlü kel bir adamdı," dedi Nancy. "Ürkütücü gözleri vardı. Polisi arasanız iyi edersiniz."

Mãe ellerini sabitleştirmek istiyormuş gibi omuzlarıma koydu.

Yaşamıyor olabilir, diye düşündüm, ama gerçek.

O gün kel adamı bir daha görmedik. Mãe, bir dilim keki geri çevirip, bisikletimi kamyonete yükledi. "Evde misafirimiz var," dedi. "Nezaketin için teşekkür ederim."

Kimin geldiğini öğrenmek istiyordum, ama annem yolcu kapısını açıp içeri geçmemi işaret etti. "Birkaç nefes egzersizi yap, Ariella. Sakinleş."

Kapıdan içeri girene dek nefes alıp vermeye odaklandım. Tişörtümde kırmızı lekeler olduğunu fark ettim. Kiraz suyu gibi kokuyorlardı. "Dashay de senin gibi süslendi mi?"

Mãe kamyoneti park edip motoru durdurdu. "Ağacı almaya gitti. Kıyafetin konusunda endişelenme. Eğer istersen yemekten önce değiştirebilirsin."

İçeri girdiğimizde dejavu hissine kapıldım: Zencefil, hindistan cevizi ve tarçın kokuları bürümüştü etrafı. Mãe kanepenin yanındaki masanın üzerine çobanpüskülü ve sarmaşık dolu kocaman kırmızı bir kâse yerleştirmişti, gözüme çarpan ilk yer burasıydı. Fakat odadaki havada çoktan unutmuş olduğum parıldayan bir özellik vardı.

Saratoga Kaplıcaları'ndan getirdiğimiz koltuklardan birinde oturuyordu. Üzerinde kömür renkli takım elbise ve orman yeşili bir gömlek vardı. Düşünmeden koştum ona, kollarımı omzuna doladım, yüzümü ceketine bastırdım.

Daha önce babama sarılmamışım hiç, bunun onu şaşırttığını sanıyorum.

Ama birkaç saniye sonra, onun da yavaş yavaş bana sarıldığını hissettim. "*Meu pequeno,*" dediğini duydum. "*Como eu o faltei.*"

Portekizce bildiğim dillerden değildi, ama daha sonra annem babamın bana ne dediğini söyledi: Küçüğüm benim, seni ne çok özlemişim.

Mãe ve ben ondan gözlerimizi alamıyorduk. Koyu yeşil gözleri, alnından geriye doğru uzanan kalın siyah saçları, soluk teni, Eros'un okuna benzeyen ağzı... Ve sesinin bal gibi tatlı tonu. Bal gibi tatlı... Latince'de bu kelime *mellis*(bal) ve *fluere*(akmak) sözcüklerine karşılık geliyordu. Bu söz babamın sesini mükemmel bir biçimde tanımlıyordu.

İrlanda'dan bahsediyordu babam, ama kelimelerine çok fazla dikkat etmiyordum. Rüyadaymış gibi, müzik dinliyormuş gibi dinledim onu. Ancak ismimi duyunca kendime geldim.

"Ari'nin mektubu beni buraya getirdi," diyordu, "Ancak bunun yanlış olduğunu biliyorum. Çok uzun süre ayrı kaldığınızdan dolayı ikinizin, ben olmadan yalnız zaman geçirmenizin önemli olacağını düşünmüştüm."

Picardo kadehinden bir yudum alıp kadehi masaya koydu.

"Ancak Ari'nin haplarla ve hipnozla ilgili yaşadıkları burada bulunmamın iyi bir fikir olacağını"

düşünmemi sağladı.”

Annem, “Haplar ve hipnoz mu?” dedi.

“Sigaralar.” dedim. “Sadece sigaralar.” Hipnozdan bahsedilmesi yeni bir suçluluk dalgası hissetmeme sebep olmuştu.

“Ari, hayır.” Mãe düşüncelerimi dinlemişti, ne yaptığımı biliyordu.

“Kötü alışkanlıkları olduğu için arkadaşlarını hipnotize etti.” dedi babama.

“Bunun nesi yanlış?” Suçum kendimi savunmama neden oldu. “Eğer birisine sigara içmeyi ya da hap kullanmayı bırakması konusunda yardım edebiliyorsam neden etmeyeyim?”

Babam avucunun içini bana doğrultup elini kaldırdı. Durmam için eskiden de bu işareti kullanırdı.

“Başkalarına yardım etmen övgüye değer. Fakat hipnoz kendi iradeni başkalarına uygulamak demektir. Bunun ne kadar uygunsuz anladığına eminim.”

“Ama eğer daha iyi duruma gelirlerse, o zaman o kadar da uygunsuz değildir, değil mi?”

“Onları kuklaya çevirerek, kendi başlarına karar verme özgürlüklerini çalıyorsun.” Sesi soğuktu. “Aynı zamanda eylemlerinin ahlaki sonuçlarına katlanmaktan mahrum bırakıyorsun onları. Sartre’ın ne dediğini hatırla, Ari.” Sartre’ı falan hatırlamak istemiyordum. Tartışmayı kaybetmek istemiyordum.

O yüzden konuyu değiştirdim. “Baba, bugün kör adamı gördüm.”

Babam konunun değişmesine razı olmuştu. “Nerede gördün onu?”

“Kapımızın önüne park etmişti.” Adamdan bahsetmek istemiyordum, varlığını oturma odamızda istemiyordum. Ama kendimi konuşmaya zorladım.

“Kaçtım, arkamdan geldi. Birkaç ay önce de Sassa’da görmüştüm onu, Mysty kaybolmadan hemen önce.”

“Kaçmakla doğru şeyi yapmışsın,” dedi. “Ne olduğunu bilmiyorum, ama bizim için hiç iyi değil bu.”

“Mãe onu önceden gördüğünü söyledi.”

Alnını kaşıdı, kollarındaki yeşim kol düğmelerini fark ettim.

“Evet. İlk önce Glastonbury’de, sonra da Saratoga’da gördüm...”

İşte bu anda bir kızgınlık dalgası geçti yüzünden. Sonra ben onu izlerken ortadan kayboldu babam, bedeni havada çözüldü sanki.

Aynı anda ön kapı açıldı, Dashay içeri girdi. İki koluyla çuvala sarılmış ağaç gövdesini tutmuştu, arkasında da ağacın kendisini tutan FBI ajanı Cecil Burton vardı.

Mãe uzanıp babamın yarısını içtiği Picardo kadehini aldı. Bir an duraksadı, sonra kadehi bana verdi. Onun elinde zaten bir tane vardı.

Daha onlar ağacı yere koymadan, babamın odada bulunduğu dair bütün kanıtlar yok olmuştu. Bir kez daha Burton babamı görünmez olmak zorunda bırakmıştı.

“Ne büyük bir ağaç,” dedi Mãe.

Ağaç neredeyse dört metre uzunluğundaydı. Pencereleden gördüğüm ağaçlara benzemiyordu. Dalları yumuşaktı, boyalı ya da keskin değildi. Merdiven gibi gövdenin etrafına sarılmış, dönen bir şekil oluşturmuşlardı.

Dashay yerden doğruldu, elleri kalçasında ağaca bakıyordu: “Crystal River’deki çocuk yuvasının

önünde buldum. Türü cryptomeria. Özel bir şey, değil mi?”

“Çam gibi kokmuyor.” Bu ağaç hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum.

“Hayır, kokmuyor. Ama daha sonra dışarıya ekebiliriz onu, yaklaşık on üç metre boyuna erişebilir belki.”

Ağaç beni heyecanlandırmıyordu. Ben babamı geri istiyordum.

Dashay birkaç saniye şaşkın gibi göründü, ama konuşmaya devam etti. “Sonra kasabada Cecil’e rastladım ve ağacı budamaya yardım etmesi için onu buraya davet ettim. Bugünlerde çok yalnız.” Demek ona *Cecil* diyordu. Annem ve ben çok kızgındık, ama bunu yansıtmamanın daha iyi olacağını düşündük.

“Bir şeyler içmek ister misiniz?” diye sordu Măe Burton’a.

“Elbette,” dedi. Ona her zaman giydiği kıyafetler kadar yakışmayan kot ve tişört giymişti. “Siz ne içiyorsanız ben de ondan alayım.”

Măe gülümsedi, ama hiçbir şey demedi. Mutfağa doğru onu takip ettim. Dolaptan bir şişe nar suyu alıp sıvıyı Picardo’nun rengini alana dek sulandırdı.

“Neden onu hipnotize etmiyorsun?” dedi. “Babamla konuşmak istiyorum.”

“Biz işleri böyle yürütmeyiz.” Sert bir bakış attı bana, daha sonra hipnozun etiği hakkında bir şeyler duyacağımdan emindim.

“Ayrıca baban gitti.”

“Gitti mi?”

“Fark etmedin mi?” İçkiyi biraz naneyle süsledi. “O bir odadan ayrılırken odanın havası değişir.”

Oturma odasına geri döndüğümüzde haklı olduğunu anladım: Hava pırılıtsını yitirmişti.

Ajan Burton, yani Cecil sadece iki saat kaldı, ama Măe ve benim için bu saatler geçmek bilmedi. Mısırları, yaban mersinlerini dizip ağaca astık. Burton ve Dashay müzikten, danstan bahsettiler, hatta bize birkaç adım bile gösterdiler.

Măe ve ben ne kadar üzgün olduğumuzu göstermemeye çalıştık, ama en sonunda Dashay, “Neyiniz var?” diye sordu.

Annem, “Ariella kötü bir şey yaşadı bugün.” dedi. Bana dönüp, “Kamyonetteki adamdı anlatsana.” dedi. Burton bu sefer hikâyemi ilgiyle dinledi. “Neden beni aramadınız?” dedi.

“Sen ağaçla içeri girdiğinde biz de yeni gelmiştik.” Măe’nin bakışları soğuktu.

Kamyoneti tekrar tekrar tarif etmemi istedi, bir bloknotun üstüne birkaç not karaladı. Sonra Dashay’e döndü. “İş konuştuğumuz için üzgünüm.”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Dashay. “Oraya git ve o alçağı bul.”

Sonunda Burton gittiğinde Dashay, “Tatlı biri, değil mi? Bence tatlı.” dedi.

Măe Burton’ın boş bardağını alıp tek kelime etmeden mutfağa götürdü.

“Senin neyin var?” dedi Dashay, annemin arkasından gitti.

“Evin kurallarını hatırlamıyor musun?” Măe bardağı anormal bir hızla tezgâhın üzerine koydu. İşte o zaman ne kadar çok kızdığının farkına vardım. “İlk önce birbirimize sormadan buraya asla kimseyi getirmeyiz.”

“Biliyorum, ama çok yalnızdı. Üstelik tatildeyiz.” Dashay kollarını kavuşturdu. “Nerede senin Yule ruhun?”

“Raphael buradaydı.” Mâe bir şeyleri kırmak istiyormuş gibi bakıyordu.

“Siz ikiniz vals yaparak içeri girdiğinizde o yok oldu.”

“O *burada* mıydı?” Dashay kollarını serbest bıraktı. “Nasıl bilebilirdim?”

Onları mutfakta tartışırken bırakıp, evden çıktım. İskelenin oraya gittim. Çivit mavisi hava hoş serindi, tenimi okşuyordu. Bir hindistansakızı ağacındaki alaycı kuş acı-tatlı bir melodi söylüyordu. Geceleri sadece yalnız kuşların söylediği türden bir şarkı. İskelede oturdum, Orion takımyıldızını bulmaya çalışarak yıldızlara baktım, ama yıldızlar görünmüyordu.

Çobanyıldızı gökyüzünde asılı duruyordu, uzak ve ulaşılmazdı.

Jesse'nin sözlerini hatırladım: “Geceleri gökyüzüne bakıp oradan sana kimsenin bakıp bakmadığını merak eder misin hiç?” O gece kendimi, hiç kimsenin beni izleme zahmetinde bulunmayacağı kadar önemsiz hissediyordum. *Ya kukla olan bizlersek?* diye düşündüm. *Ya sadece çarpık bir hayal gücünün uydurmalarıysak?*

Hava karana dek oturup bekledim, ama yıldızlar görünmedi. Babam da geri dönmedi.

Onuncu Bölüm

İki hafta sonra annemin kamyonetinde oturmuş, üniversiteye doğru yol alıyordum. Hillhouse Aralık ayında aramış, kabul edildiğimi ve eğer istersem ocakta başlayabileceğimi bildirmişti.

İstiyor muydum?

Annem ve Dashay beni Orlando'ya götürmüştü. İlk önce kulaklarımı ve duymamı test eden ve bizden biri olan bir doktora görünmüştüm. İşitme kaybının olduğuna dair hiçbir belirti bulamamıştı doktor. Baş dönmemin labirentit hastalığından kaynaklanabileceğini söylemişti. Labirentit iç kulak yolunun iltihaplanması rahatsızlığıdır; genellikle kendi kendine geçer. Daha sonra okulda giyebileceğim kıyafetler almak için alışveriş merkezine gitmiştik. Kotlar ve tişörtler arkadaki bavullarda düzenli bir şekilde paketlenmişlerdi. Sonra da birlikte “yeni başlangıcım” konusunda beni heyecanlandırmaya çalıştıkları bir öğle yemeği yemiştik.

Mãe evden ayrılmanın kendini doğurmaya benzemesiyle ilgili okuduğu bir şeyden alıntı yapmaya kadar ileri gitmişti.

“Bu *iğrenç* bir şey,” dedim.

Arabayı kullanırken kendi evden ayrılma tecrübesi hakkında bir şeyler anlattı bana.

“Her zaman Hillhouse'a gitmek istediğimi biliyordum,” dedi. “Lisenin bütün havalı çocuklarının gittiği yerdi orası.”

Hayal gücümün geniş olduğunu söylerler, ama annemi “havalı çocuklar” ile ilgilenen bir lise öğrencisi olarak gözümde canlandırmak hiç de kolay değildi. “Annen ve baban oraya gitmeni istiyorlar mıydı?”

“Annem ve babam ben on dört yaşındayken öldü.” Hiçbir duygu belirtisi olmadan söylemişti bunu.

“Kız kardeşim ve ben kuzenlerimizle yaşamaya gittik.”

İnsanın on dört yaşında ailesini kaybetmesini hayal etmek çok zordu benim için. Babamın ortadan kaybolması hakkında haftalardır kara kara düşünüyordum, ama onun öldüğünü, bir daha geri gelemeceğini düşünmek mi? İşte bu imkânsızdı.

“Annem kanserden öldü.” Mãe kamyoneti 75. Otobana yöneltti. “Babam da kısa bir süre sonra kalp krizi geçirdi.”

“Yaşlılar mıydı?” diye sordum.

“Otuzlarındaydılar,” dedi annem. “Yaşlı değillerdi. Vampir olmak istememin sebeplerinden biri de buydu işte. Onlar gibi acı çekmek istemiyordum.”

Manzara yanımızdan hızla geçiyordu. Koltuğuma yaslandım, düşünüyordum.

“Endişelenme Ari.” Annem hafifçe koluma dokundu. “Baban geri gelecek.”

“Ama nerede o? Neden ondan haber alamıyoruz?”

“Kesin olarak bilmiyorum. Ama içimden bir ses gölge adamının peşinden gittiğini söylüyor.”

Öğle yemeği için durduk. Georgia taşrasındaki küçük bir kasaba kahvesinde karides ve yulaf unu yedik. Georgia taşrasındaki yol boyunca uzanan gümüş ve soluk yeşil bataklık çayırı havaya kuru saman kokusuna benzer tatlı bir koku yayıyordu. Kamyonete geri döndüğümüzde annem bana küçük, lamine bir kart verdi. Üstünde fotoğrafım ve doğum tarihim vardı. Ama karttaki doğum yılı beni yedi yaş daha büyük gösteriyordu.

“Miami’de kara borsada yaptırırım,” dedi.

Fotoğrafıma baktım, sözde yirmi bir yaşındaydım. “Kara borsa diye bir şey duymamıştım önceden.”

“O kadar şaşırmış görünme. Ehliyetlerimizi ve pasaportlarımızı nasıl alıyoruz sanıyorsun?” Camını indirdi. “Baban sana hiç Vunderworld’den bahsetmedi mi? Vampir Yeraltı Dünyası. Destek şebekemizin önemli bir parçasıdır.”

“Neden sahte bir kimliğe ihtiyacım var?”

Anahtarı kontağa taktı, ama motoru çalıştırmadı.

“Arkadaşlarının çoğunun barlara ve kulüplere girmek için kimlikleri olduğunu göreceksin. Sadece on dört yaşında olduğunu bilmelerine gerek yok. Üniversite yönetimi senin gerçek yaşını biliyor. Senin üstün zekâlı bir öğrenci olduğunu düşünüyorlar.”

Üniversite eğitimim yalanlar üzerine dayanacak, diye geçirdim aklımdan.

“Birkaç yalan olmadan asla uyum sağlayamazdın.” Mâe gözlerini kontrol paneline dikmişti. “Sadece on dört yaşındasın, Ari. Sana bebek gibi davranmalarını ister misin?”

Bunu düşünmemiştim hiç. Bir kez olsun *uyum sağlayabilecek* miydim? “Yaşlandığımda ne olacak?” dedim. “Ben yaşlanmazken etrafımdaki herkes yaşlandığında ne olacak?”

Arabayı çalıştırdı. “Bazı vampirler yaşlanma belirtilerini göstermek için estetik ameliyat geçiriyorlar. Böylece kimse bilmeden yıllarca ölümlülerin toplumunda yaşayabiliyorlar.”

“Yaşlı görünmek için ameliyat mı oluyorlar?” Bana komik gelmişti bu. Ne zaman Florida’ya gitsek, insanları genç gösteren işlemlerin reklamını yapan reklam panoları gözüme çarpardı. Birisinde, **KUAFÖRÜNÜZ BİLE EMİN OLAMAYACAK**, yazıyordu.

“En iyi cerrahlar, yani Miami’dekiler değişiklikleri ustaca yapıyorlar,” dedi Mâe. “Bir insanın hafif bir estetik ameliyat geçirdiğinde ya da yüzüne bir şeyler enjekte edildiğinde nasıl görüneceğini bile kestirebiliyorlar.” Bir köy yolunda ilerliyorduk, akşam güneşi bataklık çayırını hafif altın rengine çevirmişti.

“Elbette sadece bir süreliğine işe yarıyor bu, ancak bir insan ömrü kadar. Sonra yerimizi değiştirmek, yeni bir kimlik edinmek ve tekrar başlamak zorundayız. Tıpkı babanın yaptığı gibi...”

“Konuşmamız gereken bir şey daha var.” Mâe gözlerini yoldan ayırıp bana baktı. “Seks.”

“Her şeyi biliyorum,” dedim çabucak.

Annem kamyonetin dikiz aynasını düzeltti. “Hayatın gerçeklerini biliyorsun. Peki, vampirler için nasıl işlediklerini biliyor musun?”

Kamyonet Hillhouse kampüsüne girmeden, en azından teoride vampirlerin cinsel hayatı hakkındaki her şeyi öğrenmiştim. Hayatımda ilk defa annemin cinsel konularda ahlâk kurallarına bağlı olduğunu düşündüm.

Hislerimiz bu kadar keskin olduğu için, vampirler dünyayı insanlardan çok daha yoğun bir biçimde algırlar. Annem aynı gerçeğin seks için de geçerli olduğunu söyledi.

“Sanguinist ve Nebulistlerin cinsel ilişkiye girilmemesini savunmalarının bir nedeni de budur,” dedi. “İki insan arasındaki cinsel ilişki tutkulu olabilir, ama iki vampir arasındaki o kadar güçlü olur ki yok edici olabilir, hatta şiddete yol açabilir.”

“Olabilir mi?” Annemle seks konusunu tartışma konusunda isteksizliğime rağmen daha fazla şey öğrenmek istiyordum. “Ama her zaman değil mi?”

“Bilemem.” Dikkatli bir ses tonuyla konuşuyordu. “Vampir olduğumdan beri cinsel ilişki yaşamadım.”

Annem on dört yıldır cinsel ilişkiye girmemiş mi? “Hiç kaçamak da mı yapmadın?” diye sordum.

“Hiçbir şey.”

Bu düşünce beni çok etmişti. Daha sonra muhtemelen babamın da uzun süredir seksten uzak durduğunu fark ettim. Ama nedense bu beni o kadar çok rahatsız etmemişti.

“Mâe bu çok tuhaf bir konu,” dedim. “Ama *hiçbir zaman* seks yapmamayı planlamıyorum. Eğer konuyu buraya getirmeye çalışıyorsan..”

“Senden dikkatli olmanı istiyorum.” Kafasını çevirdi, ben de neler hissettiğini merak ediyordum. “Olası sonuçları tartman gerek. Eğer bir şey yapmaya karar verirsen bazı önlemler alman gerekir.”

“Doğum kontrol hakkında bir şeyler biliyorum,” dedim.

“Bundan daha fazlası var.” Tekrar bana baktı. “Dashay bana Bennett ve onun için bazı şeylerin nasıl olduğundan bahsetti, bazen hormonlarının nasıl kontrolden çıkmış gibi görüldüğünden söz etti. Önceden hiç hissetmediğin duygularla başa çıkmak zorunda kalabilirsin. Bir de Ari, hazır olduğunu hissedene kadar hiçbir şey yapma.”

Nasıl bilebilirim ki? diye düşündüm. Ama anneme bununla ilgili bir şey sormadım.

Şaşırtıcı bir şekilde onun adına üzülmüştüm.

Seward Yurdu’ndaki 114 numaralı odanın kapısında kırık çiniler vardı, kapıya yapıştırılan küçük taşlarla GİZLİ MABET yazılmıştı. Kapı kapalıydı, kapıyı çaldığımda kimse cevap vermedi. Bu yüzden yönetim odasından aldığımız anahtarı kullandım. Kapı açılırken gıcırdadı.

Odada siyah kumaşla örtülmüş iki pencere vardı, tavana sabitlenmiş tek bir ampulle aydınlatılıyordu oda. Tek kişilik yataklar duvara bakar biçimde yan yana uzanıyorlardı, her ikisinin de ayakucunda yıpranmış tahta masalar vardı. Bu masalardan birinin yanına dört bavul yığılmıştı. Koyu renk ve uzun saçlı bir kız bağdaş kurmuş yerde oturuyor, bir gömleğe küçük pileler dikiyordu. Biz onu gördüğümüze ne kadar şaşırdıysak o da bizi gördüğüne o kadar şaşırmıştı.

“Sen şey olmalısın...” Sırt çantamdan bir form çıkardım. “Bernadette.”

Konuşmadan, boş gözlerle bize baktı. Kocaman koyu renk gözleri, bana deniz kabuklarını hatırlatan, saçlarının arkasına attığı kulakları vardı.

“Ben Ariella. Yeni oda arkadaşın. Ve bu da annem.”

Gözlerini benden anneme çevirdi, sonra tekrar bana baktı.

“Şey, bana Ari diyebilirsin,” dedim.

Yavaş yavaş bacaklarını çözüp ayağa kalktı. “En sonunda tek başıma kalacağımı düşünüyordum,” dedi. Alçak ve ahenkli bir sesle konuşuyordu, kelimelerin ima ettiği dargınlıktan yoksundu. Tek kişilik yataklardan birinin üzerinde asılmış Edgar Allan Poe posterini dikkatimi çekti, bir anlığına merak ettim, *O bizden biri olabilir mi?*

“Bana Bernadette diyebilirsin,” dedi. “Sadece düşmanlarım bana Bernie der.”

O gün anneme veda edeceğimi düşünmek istemiyordum. Bavullarımı ve içlerinde Orlando'daki yardımsever bir doktorun sayesinde aldığımız reçeteli Sangfroid ve Picardo şişelerin de olduğu dört kutu eşyayı içeri taşıdıktan sonra kamyonete kadar onu takip ettim.

“Bir süre eve gelmemen belki daha güvenlidir.” Mãe yüzünü benden çevirmişti, ağlamamaya çalıştığını biliyordum.

“Ama bana yaz. Beni ara. Eğer bizi özlersen gelip seni ziyaret ederim.”

Başımı salladım.

“Bahar tatiline sadece iki buçuk ay var.” Neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu. “O zaman gelir seni alırım, anlaştık mı?”

“Tamam,” demeye çalıştım, ama sesim çatladı. Çabucak birbirimize sarıldık, sağ elime bir şey koyduğunu hissettim. Sonra dönüp yurda doğru yol aldım. Onu uzaklaşırken görmek istemiyordum.

Yurdun bekleme salonunda elimi açıp, kare şeklindeki kırmızı yumuşak kâğıdı açtım. Ortasında siyah, ipek ipe tutturulmuş küçük, yeşilimsi altın renginde bir kedi tılsımı duruyordu. Altındaki kâğıt parçasında şunlar yazılıydı: “Bu tılsım milattan önce yaklaşık 1170 yıllarında Mısır'da yapıldı. Bunu takarsan güvende olursun.”

Mãe'nin el yazısı her zaman olduğu gibi hafif sağa eğikti. *Her zaman iyimser*, diye geçirdim aklımdan. Siyah ipi boynumdan geçirdim, kediyi de sanki oraya aitmiş gibi köprücük kemiğimin altına yerleştirdim.

Odaya geri döndüğümde Bernadette'in elinde bir şişe Sangfroid olduğunu gördüm, etiketini okuyordu. “Ruh hastası mısın?” dedi.

“Lupusum var,” dedim. Babamın ölümlü olarak kabul edilmesi için dünyaya söylediği yalandı bu. Mãe ve ben, bunun benim başa çıkmam için en kolay yol olduğuna karar vermiştik.

“Bazıları seninle dalga geçebilir,” diye uyarmıştı beni annem. “Ama çoğu insana kronik fiziksel hastalıklara anlayış göstermeleri öğretiliyor.”

Bernadette anlayış göstermekten çok daha fazlasını yaptı. “Lupus” kelimesini duyunca yüzü aydınlandı, masasının yanındaki kitap rafından bir tıp terimleri sözlüğü aldı. Şunları okudu: “Lupus eritematozus; eklemeleri, deriyi, böbrekleri, kan hücrelerini, kalbi ve ciğerleri hedef alan kronik bir ateşli hastalık. Bağışıklık sistemi vücudun kendi doku ve organlarına saldırdığı zaman ortaya çıkar.” Sözlüğe bakmıştı.

“Hadi ya.”

“Bulaşıcı değil.” dedim.

“Olumsuz bir ‘hadi ya’ değildi bu.” Okumaya devam etti. “‘Belirti ve semptomları arasında kelebek şeklinde kızarıklık, eklem iltihabı, böbrek rahatsızlıkları ve ışığa karşı duyarlılık bulunmaktadır.’ Beyin, kalp ve ciğer dokularından hiç bahsetmiyor.” Kitabı kapattı. “Bende de astım var, bir de hipoglisemiğim. Senin durumun kadar ilginç bir şey değil. Kızarıklıklarını bana gösterir misin?”

“Hiç yok.” Sangfroid şişesine uzanınca şişeyi geri verdi. “Hastalıkların ilginç olduğunu mu düşünüyorsun?”

“İlginçten de öte olduklarını düşünüyorum. Onlar farklılığın belirtileri.” Perde asılmış pencereleri işaret etti. “Dışarıdaki dünya bizi hasta ediyor. Ne büyük sürpriz! Biz hassas olanlarız; sözde sağlıklı insanlardan daha fazla geliştik. Beni korkutanlar onlar. Eski oda arkadaşım Jackie gibi. O kadar sağlıklıydı ki ona katlanamıyordum. Şeker, fast food ve kırmızı et yerd, ama hiçbiri onu rahatsız bile

etmezdi. Bizim gibi hassaslıkları yoktu, zaten eğer olsaydı muhtemelen şimdiye ölmüş olurdu.”

“Sen ve ben; bizler şanslı olanlarız.” Gülümsediğinde perilerinkine benzer bir çekiciliğe sahip oluyordu. Daha sonra üstümüzdeki ampulün yüzünden halıya düşen gölgesini fark ettim. Ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı göstermemeye çalıştım.

“Jackie’ye ne oldu?” Sahip olmak üzere olduğum çıplak yatağa baktım.

“Eve, Hilton Head’e geri döndü,” Bu sefer Bernadette’in küçümseyici bir gülümsemesi vardı. “Anneciğini çok özlemişti.”

Bernadette eşyalarımı açmama yardım etmekte ısrar etti. Müzik setine bir CD koyup bu grubun adının Gizli Mabet olduğunu söyledi. Bavulundan süveterleri ve kotları çıkarıp çekmecelere yerleştirirken hüzünlü bir şarkıda dans ediyordu. Siyah kotu ve fırfırlı beyaz gömleğiyle İspanyol bir dansçıya benziyordu.

“Dansta yan dal yapıyorum,” dedi. “Asıl bölümüm edebiyat. Seninki ne?”

Disiplinler arası çalışmalarda eğitim almayı düşündüğümü söyledim.

“Yani ilerledikçe karar vereceksin.” Üç gömleği çekmeceye yerleştirdi, dönüp tekrar bavulun yanına geldi.

“Hillhouse bizim gibi çocuklar için bir liman. Sonuna kadar kalmayanlar genelde geleneksel tipler. Bilirsin işletme ve hukuk ya da tıp için hazırlanan öğrenciler. Her sorunun sadece bir cevabı olmasını isteyen kişiler. Arada sırada birkaç tane geliyor, ama genelde ya başka yere nakil oluyorlar ya da okulu bırakıyorlar.”

“Tamamen mi bırakıyorlar?”

“Bazıları tamamen bırakıyor, evet. Bu yerde moralleri bozuluyor. Bazı insanlar özgürlükle başa çıkamaz, anlıyor musun?” Bir ceket alıp dans ederek dolaba astı. “Elbiselerin şirin, ama çok yeni görünüyorlar. Bu sorunu en kısa zamanda hallederiz.”

Masamın yakınındaki rafa kitaplarımı dizdim. Bernadette’in kendi kitaplığında kuş tüyleri, taşlar, küçük cam parçaları ve makaralar vardı.

Bir turnak törpüsünü yeni, fitilli kadife pantolonumun dizlerine sürüyordu. Bunu neden yaptığını sorduğumda, pantolonların “içinde yaşanmış” gibi görünmesini sağlamak için onlara “zarar verdiğini” söyledi.

“Neden güzü beklemeyip bahar döneminde gelmeye karar verdin?”

Mãe ve ben bu tür sorularla nasıl başa çıkacağım konusunda tartışmıştık. “Benim geldiğim kasabada bir kız kayboldu,” dedim. “Annem ve babam bunun orayı terk etmem için iyi bir zaman olduğuna karar verdiler.”

(Daha sonra ona Saratoga’da en yakın arkadaşımın öldürüldüğünü anlattığımda etkilenmiş göründü. “Hayatın ne kadar da dramatik,” dedi.)

“Annen güzel bir kadın.” dedi. Bavula tekrar baktığımda metamateryal pantolon takımımı çıkarmıştı. Mãe yumuşamıştı, yeni çevremde görünmez olmaya ihtiyacım olabileceğine dair yapmış olduğumuz büyük tartışmadan sonra onu yanıma almama izin vermişti. “Bu sanki iş görüşmesine giderken giyebileceğin bir şeye benziyor.”

“Özel günlerde giymek için.” Takımı alıp dolaba asmasını izledim. Bu elbiseye zarar gelsin istemiyordum.

“Baban ne iş yapıyor?” diye sordu.

“Araştırmacı.” Çorapları ve iç çamaşırlarını çekmeceye koydum. “Buralara fazla gelmez. Arada sırada gelir gider.”

“Nasıl bir şey olduğunu bilirim. Annemle babam üç yıl önce boşandılar.”

Saratoga Kaplıcaları’ndaki depodan getirdiğim bir kutunun içinden büyük bir paket çıkardım. Baloncuklu naylonunu kesip porselen lambamı elime aldım. Porselen abajurunun üstünde hiç süs yokmuş gibi görünüyordu, ama lambanın fişini prize takıp düğmesini açtığımda üzerinde parlak renkli kuşlar belirdi.

Bernadette, “Oooo.” dedi.

“Annem aldı bunu. Bebekliğimden beri yatağımın yanında,” dedim, lambayı yatağımın yanındaki masaya dikkatlice yerleştirdim. “Eğer gece uyanırsam, lambayı açıp kuşlarla konuşurdum. Onlara isimler vermiştim.”

“Neydi isimleri?” Bernadette yanıma gelip abajura dokundu.

“Söylemem.” Benimle dalga geçmesini istemedim. İsimleri masallardan almıştım; Kumru Kül Kedisi’ydi, kardinal kuşu da Kırmızı Gül’dü.

“En azından onlara isim verdiğini söyleyecek kadar güvenden bana.”

Sesi hüznüydü. Birçok kişinin ona güvenmediği belli oluyordu.

O akşam yemeğe gittiğimizde, Bernadette yemek masalarının birisinin üstüne çıkıp “Duyuru!” diye öyle yüksek sesle bağırdı ki yemek salonu bir anda sessizliğe büründü.

“Aramıza yeni birisi katıldı,” diye bağırdı. “Ayağa kalk,” dedi bana.

Yaklaşık yüz öğrenci, lahana ve kızgın yağda kızartılmış sebze kokan bodrum katındaki yemekhanede yemek yiyordu. Ayağa kalkmak istemiyordum.

Kalktım.

“Bu, Ari Montero,” dedi Bernadette. “Florida’dan yeni oda arkadaşım.”

Bazı insanlar alkışladı, bazıları anlaşılmaz bir gürültüye yol açan yorumlar yaptılar. İki ya da üç tanesi ıslık çaldı, uludu. Bunları iltifat olarak kabul ettim.

Kısa ve sarı saçlı bir çocuk, “Bu sonuncu ne kadar dayanacak Bernie?” dedi.

“Kapa çenen, Richard.” Bernadette benim yanıma oturdu. “Sosyal Ekoloji Kulübü’nün başkanı,” dedi. “Kulübün bir buçuk üyesi var: Richard ve kız arkadaşı.”

Hangisinin buçukluk olduğunu sormadım.

Ertesi sabah kısa bir oryantasyon oturumuna katıldım. Yeni kaydolanlardan sadece üç kişi vardı. Jack isimli genç “yöneticimiz” şunları söyledi: “Eğer bu güz dönemi olsaydı sizden ilk önce solunuza sonra sağınıza bakmanızı ve kendinize içinizden hangi iki kişinin burada dört yıl kalamayacağını sormanızı isterdim. Ama sadece üçünüz burada olduğu için bu biraz insafsızca olur.”

Diğer çaylaklardan birisi sordu, “Bırakma oranı o kadar yüksek mi?”

Jack’in cevabını duymadım. Üçümüzden hangi iki kişinin ortadan kaybolacağını düşünerek yeni gelen arkadaşlarıma bakıyordum.

Jack derslerimizin ve ödev programlarımızın üzerinden geçti. Ben çoktan edebiyat, felsefe ve fizik derslerine kaydolmaya karar vermiştim, bir de Bernadette geçen gece onun da aldığı bir ders olan Amerikan Siyaseti dersine yazılmaya ikna etmişti beni. “Amerikan Siyaseti dersinin hocası biraz sıkıcı olabilir, ama eğitim gezilerine götürecektir bizi,” dedi. “Çevre Araştırmaları dersine de

yazılabilirsin. Bu sınıf geceleyin Okefenokee Bataklığı'na geziye gidiyor.”

“Belki gelecek dönem,” dedim.

Jack benim görevimin geri dönüşüm ekibi ile olduğunu söyledi.

“Ahır takımı dolu,” dedi. “Herkes atları seviyor, kimse çöpü sevmiyor.”

Walker Pearson isminde biraz daha fazla durarak geri dönüşüm ekibine yazılan öğrencilerin isimlerine baktım. Yaprak yığınlarının içinden fırlayan çocuğu düşündüm. Hillhouse'da Walker adında kaç çocuk olabilirdi?

“Çöple uğraşmak benim için sorun değil,” dedim.

Hillhouse'daki ilk haftam o kadar çabuk geçti ki evi özlemeye zamanım kalmadı.

Edebiyat ve felsefe dersleri daha ilk günden en sevdiğim dersler oldu, çünkü profesörler oldukça bilgililerdi ve öğretmeyi sevdikleri belliydi. Amerikan Siyaseti dersinin öğretmeni akıllı görünüyordu, ama çekine çekine konuşuyordu. Gözlerinde özel hayatını merak etmeme yol açan sinirli bir bakış vardı. Diğer taraftan, fizik dersinin öğretmeni kendine oldukça güveniyordu, ama kısa süre içerisinde o kadar da zeki olmadığını anladım. İkinci fizik dersim sırasında Profesör Evans'a (Hillhouse'da doktora tezi olan profesörlere “doktor” denmiyordu; öğretim üyeleri ve yönetim bu akademik geleneğin elitist olduğunu düşünüyordu.) dersinden sonra soru sormak gibi bir hataya düştüm. Diğer öğrencilerin bakışlarından ve profesörün vücut dilinden derste soru sormanın doğru olmadığını anladım. Profesör Evans babamın bana kolay ve anlaşılır bir biçimde, aynı zamanda yeteri kadar detaylı bir şekilde anlattığı Higgs bozon parçacığı üzerine uzun bir açıklama yaptı.

“Bütün parçacıklar her yeri saran Higgs alanı denilen ve Higgs bozonu tarafından taşınan bu alanla etkileşimleri yoluyla kütlelerini kazanırlar,” demişti babam. “Higgs bozonunun var olduğu tahmin ediliyor, ama henüz tespit edilemedi. Varlığı maddeyi oluşturan on altı parçacığın olmasına bağlıdır. Diğer bir deyişle bilinen şeylerin incelenmesi bilinmeyen varlığını gösterir.” *Yine varlık ve yokluk*, diye düşünmüştüm.

Babam parçacık fiziği konusunda çok geniş çerçeveli bir teorik bilgiye sahipti, bir de bunu açık bir dille anlatabiliyordu. Bu iki özellik de Profesör Evans'da bulunmuyordu. Profesör, monoton bir ses tonuyla konuştuğunda söz dizimi hatalarının yanı sıra gerçeklerle ilgili bazı hatalar da yapıyordu; bazı parçacık hızlandırıcıların ve araştırmacıların isimlerini karıştırıyordu. İşte bu noktada düşüncelerini okumaya karar verdim, ne kadar acı olduklarını duyduğumda ise çok şaşırdım. Sorumu onu utandırmak, bilgisiz gibi göstermek için tasarladığımı düşünüyordu. Bu yüzden daha fazla hata yaparak konuşmaya devam etti.

Öğrencilerin çoğu onu dinlemeyi bırakmıştı.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Eğer hatalarını söylersem daha da üzülecekti. Bu yüzden sessiz kalıp dersin sonuna kadar bekledim, ders bittiğinde sınıftan ilk ayrılan da ben oldum.

“Hey, Ari?”

Arkama döndüm. Oryantasyon yönetenimiz Jack kapıda duruyordu. Önceden sınıfın arkasında otururken görmüştüm onu.

“Okulda yeni olduğunu biliyordum,” dedi. “Ancak bu derste yapabileceğin en iyi şey gözün açık uyumaktır.”

“Bunu yapamam.” Kollarımı göğsümde birleştirdim.

“O zaman sana dersi bırakmanı tavsiye ederim.”

İşte böylece Çevre Araştırmaları dersini almaya karar verdim.

O akşamüstü geri dönüşüm ekibine katıldım. Çalışmaları ahırın yanındaki alçak çimento binasında temellenmişti. Ahırın kokusunu buna tercih ederdim.

Bazı takımlar kampüs binalarından çöpleri toplayıp torbaları buraya getiriyorlardı. Başka bir takımsa kullanılabilir malzemeleri geri dönüştürülebilir olanlardan ayırıp ayırma masalarının üzerine seriyordu. Benim ilk görevim ayırıcı olmağı.

Ayrırma işinin yapıldığı odaya ilk girdiğimde iki öğrenci bir masanın üzerine yayılmış çöpleri inceliyordu, onların yanında da Walker denen çocuk portakallarla hokkabazlık yapıyordu. Herkes eldiven giyiyordu. İlk önce Walker'ı gördüm. Beni gördüğünde portakallardan birini düşürdü.

O zamandan beri insanları birbirine çeken şeylerin ne olduğuna, insanların onlara anne ya da babalarını hatırlatan fiziksel ve psikolojik özelliklerden etkilediğine dair bazı spekülasyonlar ve teoriler okudum. Bunun ne kadarının vampirler için geçerli olduğunu düşündüm.

Ben daha basit bir açıklamayı tercih ederim: Bakışlarım ilk önce Walker'a çevrildi, çünkü birincisi görsel olarak gördüğüm en çekici insandı. İkincisi; hareketli ve esrarengizdi. Aralarında çizgi çizgi güneş sarısı tonları bulunan saçı, inceliği, bronz bedeni, bol ve paçavra gibi kıyafetleri... Parçaların hiçbiri bütünü çekiciliğini açıklayamıyordu.

“Sen kimsin?” Sesinde o yumuşak, güneyli aksanı vardı.

Gözlerimi ona çevirmeden bir süre masaya baktım. “Benim adım Ari.”

Gözleri benimkilerden daha açık maviydi. Annemin yeni misafir odasının rengini hatırlatmışlardı bana: Hint Okyanusu mavisi.

“Bugün bir iş yapacak mısın Walker?” Diğer öğrencilerden birisi eldivenli elleriyle Walker'ın fanila gömleğinin kollarından geriye doğru çekti.

Yana doğru bir adım atınca benim göremediğim bir şeye takılıp benden uzağa doğru ilerledi. Onun yaptığı nadir garip hareketlerden biriydi.

Eldivenlerimi giydim. Öğrenciler her türlü şey atmıştı çöpe: Gerçek çöplerin yanı sıra fotoğraflar, kitaplar, CD'ler, kıyafetler, hatta eski televizyonlar bile vardı. Kullanılabilir olanları alıp bir el arabasının içine koyduk. Daha sonra temizlenecek ve kampüsteki bedava eşyaların bulunduğu depoya yerleştirileceklerdi. Geri dönüşüm için cam, gazete ve tenekeleri ayırdık, yiyecek maddelerini gübre yığınının gidecek el arabasının içine koyduk.

Bir dahaki sefer görev başına gittiğimde Walker ayırma masasında benim yanımda duruyordu. Çalışırken fazla konuşmadık, ama masanın üzerindeki ellerimizin ne kadar yakın olduğunun farkındaydık. Walker, ayırdığımız çöpün tam aksine kampüsün etrafındaki ağaçlar gibi ferah kokuyordu.

Ne okuduğumu sordu, ben de ona aynı soruyu sorduğumda “Sihir eğitimi alıyorum. Planım saygı değer bir eksantrik olmak.” cevabını verdi.

Akşamüstü geç saatlerde ikimiz de aynı anda elmaya uzandık. Eldivenlerimize rağmen temasın şoku aramızda bir çeşit elektrik oluşmasına sebep oldu.

Ertesi gün ilk defa Amerikan Siyaseti dersine gittim. Walker da oradaydı, arka sırada oturuyordu. Yanına oturdum. Ders daha sıkıcı bir hâle geldikçe kulağından bozuk para, saçlarından tüyler çıkarmak gibi hileli sihirbazlık numaraları yapmaya başladı.

“Gizli Mabet” Bernadette ile paylaştığım oda için çok uygun bir isim değildi. Günün her saati ve

gece geç saatlerde insanlar geliyordu. Kitap, CD ödünç almaya ya da yiyecek, kitap, CD ya da kıyafet teklif etmeye geliyorlardı. (Yeni elbiselerimin birçoğuna daha havalı görünsünler diye Bernadette tarafından “zarar verilmişti”, şimdi hepsi çok revaçtaydı.) Ziyaretçilerimizin çoğu Hillhouse öğrencisiydi, ama diğer okullardan öğrenciler ya da şehirden şehre, kampüsten kampüse bütün Amerika’ya dolanan avareler de geliyordu yanımıza. Toplum dışına itilmiş biri için Bernadette oldukça popülerdi.

Memleketinde, yani Louisiana’da bir erkek arkadaşı olduğunu söyledi. Çocuk Bernadette’i ne aradı ne de ziyaret etti, ama Bernadette bana fotoğrafını gösterdi: Saç tıraşlı, kaşında piercing olan çelimsiz bir çocuktü bu. Sanki bir şey istiyormuş gibi bir elini kameraya doğru uzatmıştı.

Ara sıra Walker yanıma geliyordu, genelde onunla çalışmak isteyip istemediğimi soruyordu. Bu, kampüste yürüyeceğimiz ve kütüphanede sessiz bir yer bulacağımız anlamına geliyordu. Yolda daha önceden nerede yaşadığımız ve nereleri ziyaret etmek istediğimizden bahsettik. Walker bir Kuzey Carolina çocuğuydu; aksanı bana çok seksi geliyordu. Bana Avrupa’yı gezmek istediğini söyledi, özellikle büyükbabasının doğduğu Prag’ı görmek istiyordu.

Bir akşam Walker benim için gitar çaldı. Eski bir akustikti ama bence Walker iyi gitar çalıyordu. Bana ilk o zaman güzel olduğumu söyledi. Kelime ikimizin arasındaki havadan geçerken gümüş renginde parıldadı, bana ulaştığında ise bu iltifat sebebiyle yüzüme ateş basmaya başladığını fark ettim.

Çalıştık mı? Pek değil. Derslere gittik, ödevleri üzerinde çok fazla düşünmeden tamamladık. Sınıf çalışması babamın bana verdiği derslerden çok daha kolaydı benim için. İkili dans ve davul çemberi Hillhouse’da sürekli düzenlenen etkinliklerdi. Aynı şekilde şiir okumaları ve şenlik ateşleri de vardı. Esrar ve içki içme en sevilen ve eğlenceli aktivitelerdi, ama Bernadette bunların devlet okullarında daha yaygın olduğunu söylemişti bana. O da benim gibi bu işlere bulaşmıyordu. Bir keresinde “Çok banal,” bile demişti.

Bazen Bernadette o anki etkinlikten sıkılıp kapıyı kapatır, kilitlerdi. Sonra ya eline bir deste tarot kartı alır, ya da saçımı örmek isterdi.

Tarot fallarında beni hep Kupa Şövalyesine benzetirdi, çünkü karakterinin benimkine benzediğini söylerdi. Bana en son baktığı falda, Şövalye’nin üstünde Kılıç Onlusı vardı. Bu da Bernadette’e göre kötü şans, acı belki de sevdiğin birisinin ölümü demektir. Benim direk karşımda olan etki Kılıç Dörtlüsü’yü; bu da yalnızlık, iyileşme ya da sürgün demektir. “Ölüm kartı gibi görünse de aslında değil,” dedi. Kartın üzerinde mezarda yatan bir şövalye vardı, elleri sanki dua ediyormuş gibi birleştirilmişti. “Harika,” dedim.

Tarot fallarını tamamen reddetmek istiyordum, ama etmedim. Babamın, nedenselliğin zıttı olan Jung’un senkron kavramından bahsetmesini hatırladım. Senkron rastlantı olarak görünen şeylerde şekiller ve anlamlar bulmaya çalışır. Tarot konusunda ise, öznenin psikolojik ya da ruhsal durumunun seçtiği kartlar ve bu kartların yorumları ile yansıtılabileceğini iddia edebilir.

Kötü şans, yalnızlık, hastalık ve sürgün konusunda endişeleniyor muydum? Tabii ki. Bunlar birçok vampirin ve insanın her gün yaşadığı korkulardır.

Saç örgüsüne gelince: Elleriyle saçıma yavaşça dokunması bana annemi hatırlatıyordu, bu yüzden ona kibar bir şekilde hayır demeyi denedim. (Mae’yi iki kere aramıştım ve her seferinde konuşmamız gergin geçmişti, sadece birbirimizi ne kadar çok özlediğimizi hatırlatmıştı bize. Aramamak daha iyiydi.)

Bazı geceler Bernadette yüksek sesle konuları genelde ölüm olan şiirler okurdu. Babasını mezarında görmek hakkında olan bir villanelle (bir İngiliz şiir biçimi) okuması beni rahatsız etmişti. Ne de olsa babasının hayatta ve oldukça sağlıklı olduğunu biliyordum.

Yüksek sesle yeni bir sone okuyordu. Şöyle başlıyordu sone: “Mezarımı süsleyen akik taşı kadar siyah güller/ Ve kurtaramaz kurşuni gözyaşları gibi jaleler/ Ne kendi gençliklerini, ne de benimkileri...”

Tam da bu sırada cep telefonum çaldı. Cevaplamak için birden odadan çıkıp konuşmak için koridorda durdum.

“Selam Ari.” Autumn’un sesiydi bu. “Alışveriş merkezine gitmek ister misin?”

“Selam,” dedim. “Ben artık orada değilim.”

Ona üniversitede olduğumu söylediğimde benim bunun için yeteri kadar büyük olduğumu fark etmediğini söyledi. Hillhouse hakkında bir şey duymamıştı.

“Georgia’da küçük bir üniversite,” dedim. “Burası çok hoş.”

“Belki gelir seni ziyaret ederim,” dedi. “Ehliyetimi geri aldım, görünüşe göre Jesse’nin arabası bana kalacak zaten.”

“Arabasından vaz mı geçiyor?”

“Deniz ordusuna katılıyor,” dedim. “Bunu bilmiyor muydun?”

“Ben artık *orada* değilim,” dedim yine.

“Seni aradığımı düşünmüştüm.” Autumn’un sesi şaşkın geliyordu. “Ona numaranı verdim.”

“Neden deniz ordusuna katılıyor ki? Jesse’yi üniforma giyerken düşünemiyordum.

Autumn, “Kavga etmeyi her zaman severdi. Ayrıca kasabadan ayrılması için iyi bir zaman.”

Polisin ve FBI’in onu yalnız bıraktığını, ama Mysty’nin annesinin hâlâ onu takip etmeye ve sorular sormaya devam ettiğini söyledi.

Bu gözümde kolayca canlandırabileceğim bir şeydi.

“Mysty’den hiç haber var mı?” dedim.

“Hiç yok. Sanki yer yarılmış da içine girmiş.” Autumn öksürdü, hâlâ sigara içip içmediğini merak ediyordum. “Eğer gelirim benin için yatağın var mı?”

Cevap vermeden önce duraksadım. Hillhouse benim için hâlâ yeniydi, Autumn’un burayı sevip sevmeyeceğini, daha doğrusu buraya uyum sağlayıp sağlayamayacağını bilemiyordum. Sonra kendimi suçlu hissettim. Mysty de gittiğine göre sahip olduğu tek arkadaşı bendim.

“Uyku tulumu getirsen iyi olur,” dedim. “Burada çoğu insan böyle yapıyor.”

On Birinci Bölüm

Okefenokee Bataklığı’na gitmek için yola çıkmamızdan bir gece önce Walker bir sihir gösterisi düzenledi.

Hillhouse topluluk etkinliklerinin birçoğu gibi, bu gösteri de spor salonunun hemen yanındaki eski tiyatro binasında sahneye kondu. Bina sedir ve yanmış odun kokuyor, bu kokular sert, metal sandalyeleri katlanılabilir kılıyordu. Bernadette ve ben ikinci sırada oturduk. Binaya erken gitmemize rağmen ilk sırada yer kapamamıştık.

Önümde oturan çocuk arkasını döndü; Sosyal Ekoloji Kulübü başkanı Richard'dı bu. (Sosyal Ekoloji Kulübü, arada sırada liberal siyaseti eleştiren broşürler dağıtma işinin dışında aktif sayılmazdı.) Richard Amerikan Siyaseti dersinde de önümde oturduğu için kafasının arkasına aşına olmuşum artık; kısa, sarı saçlı kafatasına doğru sıkıca kıvrılmış tutamlar halindeydi. Biraz daha uzamaya fırsat bulsa patlayacakmış gibi duruyordu.

“Hey, Bernadette,” dedi Richard. “Vampirler neden resmi davetlere katılmaz?”

Kalbim yerinden oynadı. Hakkımdaki gerçeği biliyor muydu?

“Kes sesini Richard,” dedi Bernadette, kibirli bir sesle konuşuyordu.

“Senin bilmen gerekir. Çünkü insanlar resmi davetlerde boyunbağı takarlar!” Sesi çok sevinçli çıkıyordu, bu sayede şaka yoluyla Bernadette'le dalga geçtiğini anladım. Siyaha boyanmış saçları ve soluk teniyle insanların kafasındaki vampir imajına benden çok daha fazla uyuyordu.

“Bir vampirin—özür dilerim, senin en sevdiğin içecek nedir?”

“Kapa çeneni Richard.”

“Kan tabii ki!”

Bernadette ve ben gülmüyorduk, ancak Richard'ın yanında oturan kızlar hiç durmadan kıkırdıyorlardı.

“Vampirler birikimlerini nerede saklarlar? Kan bankalarında!”

“Kes artık Richard.”

Edebiyat sınıfımdan bir çocuk sahneye çıkıp Afrika davulu çalmaya başlayınca memnun oldum. Richard önüne döndü, bizi sinirlendirmeyi başardığı için mutlu görünüyordu. İlgi çekmek istemiş, istediğini de elde etmişti. Bernadette dudağını büküp başını iki yana salladı.

Walker sahneye çıkarken trampetler çaldı. Üzerinde kot pantolon ve pazen bir gömlek vardı, pelerin ya da payetli bir takım giymiyordu. Saçları ve teni sahne ışıkları altında parıldıyordu. “Yanıltma sanatına hoş geldiniz.” dedi.

İlk birkaç numara için yumurta kullanılmıştı, açıkçası bu numaralar beni daha kapsamlı olan diğer numaralardan daha çok etkiledi. Çünkü bu numaraların sihirleri bir anlamda gerçektir. Sahnenin ortasındaki bir masada bir gaz ocağı yakıldı. Walker maşa yardımıyla yumurtayı alevlerin arasından geçirdi. Yumurta kararmıştı şimdi. En sonunda Walker yumurtayı bir kâse suyun içine bıraktığında parıldamaya başladı, neredeyse gümüş rengine dönmüştü.

Bu renk değişimine bir çeşit kimyasal tepkimenin sebep olduğunu biliyordum. Ancak numaraya sihir katan Walker'ın bu süreç sırasında anlattığı hikâyeydi.

“Binlerce yıl boyunca büyücüler kristal küreye bakarak geleceği görmeye çalışmışlardır,” demişti. “Geleceği görüntüyü yansıtan bir yüzeye bakarak tahmin etmeye çalışmışlardır. Kristaller sıradan dünyamızı geleceğin dünyasına bağlarlar. Kristale baktığımızda zaman çözülür. İç dünyamız durulur. Ruhumuz evrenin ışığıyla birleşir, böylelikle saf ve temiz oluruz.”

“Benim gibi zavallı büyücülerin kristal küre alacak parası yoktur. Bu yüzden yumurta kullanarak kendi küremizi kendimiz yaparız.”

Değişim tamamlandıktan sonra seyircilerden birkaçını kâsenin içindeki suya bakmak için sahneye davet etti. Richard da sahneye çıkmak için gönüllü oldu.

“Başka kimse yok mu?” diye sordu Walker.

“Ben varım.” dedi Bernadette, hemen ayağa fırladı.

“Bu adil değil, dedi Richard. Bernadette oğlanın yanından geçerken, “Kapa çeneni,” dedi.

Walker, “Rahatla ve derin derin nefes al,” dedi Bernadette’e. “Gümüş kürenin derinliklerine bak ve bana ne gördüğünü söyle.

“Mum ışığının yansımasını görüyorum.”

Tiyatro o kadar sessizdi ki yanımda oturanların nefes alış verişlerini duyabiliyordum.

“Gözlerini rahat bırak,” dedi Walker. Yumuşak bir sesle konuşuyordu, ancak çekim eklerini kullanırken Kuzey Carolina aksanı fark ediliyordu. “Kristalin içinde oluşan sisi görmeye çalış.”

“Bu sadece bir yumurta,” dedi Richard, ancak onu susturdular.

“Görüyorum,” dedi Bernadette. “Yüzeydeki bir duman gibi.”

“Tek görebildiğin o olana dek dumanın büyümesine izin ver.” Walker davulcuya eliyle bir işaret yapınca yavaş, ritimli bir müzik çalmaya başladı.

“Tek görebildiğim o.” Siyah gömleği ve kot pantolonuyla, uzun saçları kâsenin iki yanında sarkar vaziyette öne eğilmişti Bernadette. Başka bir zaman ve başka bir dünyadan gelmiş bir yarattığı andırıyordu.

“Şimdi gözlerini odakla.” Walker’ın kararlı ve ciddi bir ifadesi vardı, o denli yakışıklıydı ki onu izlemek bile zordu. “Duman dağılırken bize ne gördüğünü söyle.”

“Görüyorum...” Bernadette duraksadı. “Bir—kafatasına benziyor.”

“Elbette,” dedi Richard. “O bir vampir. Tek görebildiği ölüm.”

Ancak kimse dinlemiyordu onu. Benden başka...

“Gerçekten gördüm,” diye fısıldadı Bernadette. Sandalyesine geri dönmüştü, gösteri kaldığı yerden devam ediyordu.

Walker kol yenleri sayesinde, eşarp ve çoğalan bozuk paraları kullanarak birkaç numara yaptı, bir taraftan da antik Hindistan, Tibet ve sihir geleneğinden bahsediyordu. Toprak kapları masanın üzerinde hareket ettirmek için ince, siyah ipler kullanıyordu. (Onları sadece ben mi görebiliyordum?) Bu kaplara Babilli şeytan kapları diyordu. Kapların antik zamanlarda şeytanları yakalamaları için evlerin köşelerine yerleştirildiğini anlattı bize. Daha sonradan bu hikâyenin doğru olduğunu öğrendim. İnsanlar bu kapları aynı zamanda yakaladıkları şeytanları düşmanların üzerine salmak için de kullanıyorlardı.

Walker’a gerçek bir şeytan gördüğümü söyleyecek olsam nasıl bir tepki vereceğini merak ettim. Düşündüğümü duymuş gibi başını kaldırıp göz kırptı bana. Sonra bir öbek kömürü elmasa çevirdi. İpleri ve el çabukluklarını görmeye çalışmıyordum artık, kendimi gösterinin sihri bırakmışım. Bir an için sihirbazın asistanı olmayı hayal ettim. Metamateryal kıyafetimi giyer, gerektiği zaman görünmez olabilir, tüm övgüyü sihirbazın almasına izin verebilirdim. Ancak Walker görünmez olabildiğimi öğrendiğinde, daha doğrusu ne olduğumu öğrendiğinde ne gibi bir tepki verirdi? Büyük ihtimalle dehşete düşerdi.

Yapacağı son numara için kocaman bir kutu ve asistanı Jacey’e ihtiyacı vardı. Jacey kampüsteki en kısa boylu öğrenci olmasıyla bilinirdi, 1.50 metre boyundaydı. Çabucak kutunun içine girdi Jacey.

Gür, sarı ve örgülü saçları da onu takip etti.

Walker kızın örüklerini de kutunun içine sıkıştırıp kutunun kapağını kapattı, sonra da onu içeriye kilitledi. “Jacey kaybedilmek için gönüllü oldu,” dedi. “Korkunç fiziksel risklerle karşılaşabilme ihtimali bulunduğu kesinlikle farkında.” Hiçbir anlam ifade etmeyen sözleri olan bir şarkı söylemeye başladı, Druid asası adını verdiği bir ağaç dalıyla kutunun kapağına üç kez vurdu.

Elbette kapı açıldığında kutu boştu. Kutunun altının boş olduğunu, Walker kapağı bir kez daha tıkladı açıldığında Jacey’nin içeride olacağını tahmin edebiliyordum.

Ancak Walker kapağı açıldığında kutunun içi boştu. “Tekrar deneyelim,” dedi, endişeli bir hali vardı. Acaba rol mü yapıyordu?

Kapağı yeniden kapatıp anlamsız sözler sarf etti, sonra asayla kutuya vurdu yine. Ancak kutuyu açıldığında içi yine bomboştu.

“Beceremedin Walker.” Jacey’nin sesi odanın arkasından geliyordu, hepimiz onu görmek için arkamızı döndük. Şimdi Walker ve Jacey’nin numara yaptığını anlamıştım.

“Yani sahnede gizli bir kapak mı var?” diye fısıldadı Bernadette.

Ona cevap vermedim. Koridorda, Jacey’nin hemen arkasında biri duruyordu. Autumn’du bu.

“Sigarayı bıraktığımdan beri şişmanladım.” Autumn yurt odamızda yere oturmuş, elindeki kekin ambalajını açıyordu. Benzin istasyonunun birinde durmuş, bir sürü abur cubur satın almıştı. Şimdi de bu abur cuburları yere sermişti, piknik yapmaya gelmiş gibi bir hali vardı.

Şekerli yiyecekleri sevmiyordum. Bernadette “Twinkie” denen bir brownie aldı eline. “Şişman değilsin ki.” dedi.

Autumn onu en son gördüğümünden beri yaklaşık beş kilo almıştı. Yüzü daha dolgun, kalçaları daha yuvarlaktı. Vicdanım beni rahatsız ediyordu, çünkü kilo aldığı için kendimi biraz olsun suçlu hissediyordum. Ancak sigarayı bırakmak birkaç kilo almaya değmez miydi?

Ortama uyum sağlamak için uzanıp yerden bir paket patates cipsi aldım.

Tiyatro binasını terk ettiğimizde Walker’ın etrafını bir kalabalık çevreliyordu. Şu anda o insanlardan hangisiyle konuştuğunu merak ettim.

“Yine daldı gitti,” dedi Bernadette, bana bakarak. “Birisi âşık olmuş sanki.”

O kadar belli oluyor muydu gerçekten? “Nereden anladın?” dedim, inkâr etmenin bir manası yoktu. Bernadette çok iyi bir gözlemciydi.

“Ne zaman Walker’a baksan eriyip gidiyorsun.” Bernadette Twinkie’sini ısırıp kekinin erimiş, kremalı kısmını bana doğru salladı. “İşte aynen böyle,” dedi

“Walker sihirbaz olan, öyle değil mi?” Autumn kutunun dizlerine dondurma bulaştırmıştı. “Yani artık erkek kardeşimden hoşlanmıyor musun?”

Bu sohbet hiç de hoşuma gitmiyordu. “Chip nasıl?” diye sordum.

“Ayrıldık.” Autumn bir brownie daha almak için ileri uzandı. “Beni aldatıyordu.” Sakin bir sesle konuşuyordu. “Şu Walker denen çocuktan neden hoşlandığımı anlayabiliyorum. Çok hoş.” Hoş kelimesini özellikle vurguladı.

Sonra ikisi birden kahkahayı patlattılar. Ancak Bernadette sebebini açıklayana kadar bunun nedenini anlayamadım. “Ari, Autumn bunu söylediğinde yüzünün aldığı şekli görmeliydin!”

“Bence o hâlâ bakire,” dedi Autumn. Bernadette de “Hayatta inanmam,” diyerek karşılık verdi ona. Sonra da bana döndü. “Gerçekten bakire misin?”

Elime bir avuç cips aldım. “Sizi hiç ilgilendirmem.” Ancak onların bakire olmadığını bilmek kendimi küçük ve saf hissetmeme neden olmuştu, bir kez daha onların dünyasından soyutlanmıştım.”

Autumn ve Bernadette gece geç saatlere kadar sohbet ettiler. Bense çoğunlukla dinledim. Hakkında konuşacak bu kadar konuyu ne de çabuk bulmuşlardı öyle? Oda yalnızca gölgesiindeki küçük kuşları aydınlatan, ancak yüzlerimizi gölgede bırakan litofan lambanın ışığı haricinde karanlıktı.

Bernadette yakında çıkacağımız bir eğitim gezisinden bahsetti. “Senin de bizle gelememen ne kötü,” dedi. Autumn yere uzanmıştı şimdi. “Kanolarda sadece on kişilik yer var. Ama biz yokken odamızda kalabilirsin.”

“Belki kampüsü gezerim biraz,” dedi Autumn. “Bir bataklıkta gitmek de istemezdim zaten.”

“Ama gerçekten çok eğlenceli olacak.” Bernadette, Çevre Araştırmaları derslerimizden birini özetledi. Üstelik Profesör Riley’den çok daha iyi bir iş çıkarmayı başardı.

“Bu Kuzey Amerika’daki en büyük bataklık,” dedi. “Bir zamanlar okyanus yüzeyinin bir parçasıymış, ama şimdi kömür artıkları ve yağmur suyuyla dolu. 1900’lü yılların başlarında bataklık civarında insanlar yaşamış. Ancak baltacılar bölgedeki binlerce ağacı kesince burası bir vahşi bölge sığınağına dönüştürülmüş.”

“Hı-hı.” dedi Autumn.

“Bölgenin adını Hintliler koymuş. Onların dilinde *Okefenokee* “titreyen toprak bölgesi” anlamına geliyor. Bataklık kömürü sabit bir madde olmadığı için sadece yere basarak bile ağaçları yerinden oynatabilirsin.” Bernadette ağaçları sallamayı dört gözle bekliyor olmalıydı.

Autumn esnedi.

“Canlı çeşitliliği de inanılmaz,” dedim, Bernadette’i desteklemeye çalışıyordum.

“Dört yüzden fazla kuş türü, timsahlar, beş çeşit zehirli yılan...”

“Yılan, öyle mi?” Autumn’un uykusu gelmiş gibiydi.

“Bataklıkta hiç yol yok, sadece patikalar ve tahta platformlar var,” dedi Bernadette. Kanoyla seyahat edeceğiz. Bir gece kulübede, bir gece de platformda uyuyacağız.”

“Ama orada timsah ve yılanlar olacak. Korkmuyor musunuz?”

Korkmuyordum, ancak bir şey söylemedim. Bernadette adına cevap vermek istemiyordum.

“Korktuğum başka şeyler var,” dedi Bernadette. “Tuhaf ışıklar ve bataklık yaratıklarıyla ilgili bazı hikâyeler okuduk da.”

“Bataklık yaratıkları mı?” Autumn ilk kez konuşulanları gerçekten dinliyormuş gibiydi.

“Maymun adamlar, devler, hayaletler.” Bernadette’in sesi en az vampirlerinki kadar güzel, diye düşündüm. Cümleleri hikâyelere dönüştürmeyi iyi biliyordu. “Sessizce ağaçtan ağaca ilerleyen karanlık yaratıklar. Geceyi geçireceğimiz kulübenin perili olduğu varsayılıyor.”

“Öyle mi?” dedim.

“Jacey dersin ilk haftası bu konuda bir sunum yaptı.” dedi Bernadette. “Sen o dersi kaçırdın. Kadının birinin orada öldürüldüğünü, hayaletinin hâlâ geceleri etrafta dolaştığını iddia etti. Profesör Riley bütün bunların bir efsaneden ibaret olduğunu söyledi. Ancak ben doğru olduklarına inanıyorum. Ayrıca bölgece UFO gözlemlendiğine ve uzaylıların bazı insanları kaçırdığına dair bazı belgeler de mevcut.”

“Evet, ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Autumn. “Hükümet uzaylıların var olmadığını düşünmemizi istiyor. Ancak her gece AM frekanslı radyoda UFO’larla ilgili talk showlar

yayınıyorlar. Bazen Mysty'yi de uzaylıların kaçırdığını düşünüyorum.”

“Mysty eskiden yaşadığım şehirde kaybolan kız,” dedim. Bernadette başını salladı.

“Belki yıldızlara bakmak için dışarı çıkmıştır,” dedi Autumn. “Belki de bir yaratık alıp götürmüştür onu. Kim bilir? Her neyse, siz bu yüzden mi gidiyorsunuz bataklığa? UFO görmek için mi?”

“Hayır, doğa üzerine çalışmalar yapmak için gidiyoruz.” Bernadette esnedi. “Bu konuda bir şeyler okumak başka, yakından görmek başka.”

“Sanırım ben üniversite okumayı düşünmüyorum.” Autumn'un sesi birdenbire son derece kararlı çıkmaya başlamıştı.

“Peki, liseden mezun olduktan sonra ne yapacaksın?” Lambayı söndürmek için elimi uzattım.

“Eskiden Chip'le yaşayacağımı düşünürdüm.” Bıkkın bir ifadesi vardı. “Şimdiyse bilemiyorum. Bazı günler büyük bir hızla bir hiçliğe doğru ilerlediğimi hissediyorum.”

Onu rahatlatmak için bir şey söylemek istedim, ancak aklıma sadece klişeler geliyordu. *Hâlâ gençsin. Bunu da atlatırsın.*

“Evet, bazen ben de öyle hissediyorum.” dedi Bernadette.

Autumn biz ertesi sabah yola çıkarken henüz uyanmamıştı. Bernadette ona odada istediği kadar kalabileceğini belirten bir not yazdı. “Eski sevgiline üzülme artık,” yazıyordu kâğıtta. “Doğru kişiyle henüz tanışmadın.”

Notu Autumn'un uyku tulumunun hemen yanına bıraktı. Autumn yüz üstü uzanmıştı, tek görebildiğimiz kızın tulumdan dışarı çıkmış kolu ve koyu renk saçlarıydı.

Dışarı çıktığımız zaman, “Arkadaşıma bu kadar iyi davrandığın için çok teşekkürler.” dedim Bernadette'e.

Omuz silkti. “Onun için üzülüyorum. Biraz kafası karışmış gibi görünüyor.”

Sırt çantalarımızı otopark alanına taşıyıp Hillhouse karavanının en arkasında yer kaptık. Mart ayı olmasına rağmen o sabah ayaz vardı, yükselen güneş gökyüzünü portakal rengi dilimlere bölüyor gibiydi. Öğrenciler karavandaki yerlerini almak için hiç aceleci davranmıyorlardı. Bazılarının ellerinde kokuları karavanı dolduran kahve ve sıcak çikolatalar vardı. Bense kahvaltıda sadece bir yudum tonik içmiştim. Bu kadarı genellikle benim için yeterli olurdu, ancak o sabah kendimi aç hissediyordum, uykusuz kaldığım için de biraz bitkindim.

Karavana binen son kişiler Profesör Riley ve Profesör Hoffman'dı. Belli ki ikisinin de uykusu vardı. Hoffman, “Şarkı söylemek yok,” diye uyardı bizi.

Karavan nihayet kampüsü terk ederken arkamı dönüp Hillhouse'un gözden kayboluşunu izledim. İşte o an bej rengi bir karavanın ters yönde ilerlediğini gördüm. Ancak sürücüyü ve karavanın markasını görememişim.

Karavanda ısıtıcımız olmasına rağmen ürperdiğimi hissettim.

Öğrencilerin birçoğu Okefenokee yolu üzerinde uykuya daldı. Bense uyumadım. Güneş ufukta yükselmeye başlayınca kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım. Georgia'da binlerce bej karavan olmalı, dedim kendi kendime.

Waycross'daki bataklık girişine varır varmaz kamp yapma iznimizi aldık, sonra da kanolarımızı hazırladık. Saat neredeyse sabahın onuydu. Hava 18 derecedeydi, bu sıcaklık ceket ve yeleklerimizi çıkarıp atmamız için yeterliydi. Uyku tulumlarımızı ve diğer eşyalarımızı çöp poşetlerine sıkıştırıp kanolarımızın orta yerine koyduk, sonra da poşetleri halatlarla kanoya bağladık.

Kendi poşetimi kanoya bağlamaya çalışırken, “Zavallıcık, şuna bak!” dedi Bernadette.

Otuz metre kadar ilerimizde, bir timsah kıyıya vurmuştu. Derisi çekilip iskeletine yapışmış gibiydi. Çok zayıftı, ancak hâlâ hayattaydı. Küçük, koyu renk gözlerindeki hayat kırıntısını görebiliyorduk.

“Nesi var böyle?” diye sordum.

“Yaşlanmış olabilir. Belki de vahşi bir hayvanla dalaşmıştır.” dedi Profesör Hoffman.

“Ona yardım edemez miyiz?” Bernadette’in sesi diğer kıydan duyulmuş olmalı ki park rehberlerinden biri yanımıza geldi. “Adı Yaşlı Joe,” dedi. “Kendini ölüme hazırlıyor. Ancak ona yardım edemeyiz, doğanın işine karışmamalıyız.” Bernadette bir şey demedi, ancak omuzları düştü. Adamla aynı fikirde olmadığı belliydi. Daha sonra bana, “Bir canlı ölüyor, ancak kimse bunu umursamıyor.” deyip başını iki yana salladı.

Her kano ikişer kişi alıyordu, Bernadette’le ben aynı kanoya bindik. Yolculuğun ilk yarısında ikimiz de kürek çektik, daha sonra bu işi dönüşümlü olarak yaptık. Cildime bolca güneş kremi sürmüştüm, Bernadette de kendine ve bana böcekleri kovmaya yarayan bir ilaç sıkıyordu. Böceklerin beni hiç rahatsız etmediklerini söyledim ona, ancak ikna olmadı.

Geçtiğimiz su yoluna kanal deniyordu. İlk başta kayrak taşı rengindeydi kanal. (İçinde çivit mavisi ve ona yakın renklerin damarlandığı gri renk) Kanolarımızla sakince kanaldan geçiyorduk, küreklerimiz hiç su sıçratmıyordu. Rüzgâr esmiyordu, duyduğumuz tek ses kurbağaların alçak sesle vraklamalarıydı. Kıyı boyunca timsahlar birer ikişer uzanmışlardı. Bazıları bizi izliyordu, bazılarıysa varlığımızdan haberdar bile değildi. Çiftleşme mevsimine daha iki ay vardı, bu yüzden henüz karaya çıkmaya hazır görünmüyorlardı.

Birkaç dakika boyunca hiçbirimiz konuşmadık. Havada taze ve aromalı bir koku vardı, bu koku bana cadı fıncığı bitkisini anımsatıyordu. Annem evimizin banyosunda mutlaka bu bitkiyi bulundururdu. Evi düşünmek istemiyordum, bu yüzden bu koku karışımını tam anlamıyla çözmeye çalıştım. Hem asitli hem de şekerli gibiydi, içinde belki de bir tutam sakız ağacı reçinesi vardı. Aslında kokunun cadı fıncığıyla uzaktan yakından bir alakası olmadığı belliydi.

Kanaldaki son dönemeci de geçtikten sonra bir düzlüğe vardık; bataklıkta çiçeklerin yetiştiği genişçe bir alandı burası. Su burada koyu bir kahverengiye bürünüyordu, bu renk bana demli çayı anımsattı. Hafif bir meltem esince koni biçimindeki sarı çiçekler kanolara doğru eğildiler. Biraz daha ilerleyince görüş alanımıza giren çiçek sayısı da arttı. Gür, yeşil bitki örtüsünden başlarını çıkaran çiçekler düzlük boyunca göz alabildiğine uzanıyordu.

Profesör Riley bu çiçeklere “altın kulübü” dendiğini söyledi. Bir diğer isimleri de “ıslanmazdı”, çünkü zaten taze olan yaprakları nemden hiç hoşlanmıyordu. İşlerine gelmedi mi bazı maddelere karşı dayanıklılık gösterirler, dedi.

Hemen hemen her şeye dayanabilirler.

O gün geç saatlerde kanolarımızla kıyıya çıkar çıkmaz gözlerimizin de en az kollarımız kadar yorgun olduğunu fark ettik. Sayamayacağımız kadar çok yeşil ve mavi balıkçıl, turna, çeltik kargası ve sürüngen görmüştük. Kanomuzu ters çevirince yaklaşık iki metre boyunda, kalın, mavi-siyah renkte bir yılan yakınlardaki bir kum öbeğinden dışarı fırladı.

O zamanlar da yılanlardan pek hoşlanmazdım. Ancak adada olmak benden çok onların hakkıydı, bunu biliyordum. Hiç kıpırdamadım. Yılan çalılarının arasına karışırken arkamda birinin varlığını hissettim.

Profesör Hoffman yılan gözden kaybolana dek konuşmadı.

“Şuna da bakın,” dedi. “Onu tanıdınız mı?”

“Çivit yılanı mı?”

“Evet, aferin. Biliyorsunuz, soyları tehlikede. Doğal yaşam alanları alışveriş merkezlerine ve sitelere dönüştürüldü. Şimdi, ne yazık ki kara yollarında uyumak gibi bir alışkanlık edindiler.”

O gece, akşam yemeğinden sonra,(patates, yeşil sebzeler ve folyoya sarılıp ateşte pişirilmiş, çeşnili tofu) Hoffman gün içinde görmediğimiz türlerden bahsetti bize.

“Carolina papağanı, yani A.B.D.’ye özgü tek papağan türü doğal olmayan yollardan yok edilmiştir. Yaşam alanları ormancılar tarafından tahrip edilmiştir. Kuşlardan bazıları yakalanıp ev hayvanı olarak beslenmiştir. Bazılarının tüyleri şapka süslemesinde kullanılmıştır. Ancak bu kuşlar sayıca fazla oldukları için kimse tarafından yetiştirilmemiş, bu yüzden de birer birer ölmüşlerdir. Vahşi olanların birçoğu onları haşere sanan avcılar tarafından avlanmıştır.

Carolina papağanları son derece sosyal canlılardır. Kuşlardan biri ölünce sürünün geri kalanı yaşam alanına geri dönüp ölü kuşun etrafına toplanır. Elbette avcılar da onları bekliyordur. Bu kuşların neslinin tükenmesine tam olarak neyin sebep olduğunu bilmiyoruz, ancak geriye kalan birkaç kuşun da hastalanıp öldüğümü tahmin ediyoruz.

Bernadette tabağını yere bıraktı. “Bu çok üzücü.” Alçak sesle konuşuyordu, ama onu herkesin duyabildiğine emindim.

Profesör Hoffman her şeye rağmen konuşmaya devam etti. “Buna benzer bir şekilde, fildişi gagalı ağaçkakanın nesli ağaçların kesilmesi ve avlanma yüzünden 1920’li yıllarda tükendi. Bir çift kuş — kuşlar tek eşlidir— Florida’da görüldü. Ancak tür koleksiyoncuları tarafından anında vuruldular.”

“Geri zekâlılar!” dedi Bernadette. Diğer öğrenciler onu görmezden geldiler.

“Birkaç yıl önce araştırma ekipleri Florida ve Arkansas’ta fildişi renkte gagalar buldular. Eğer bulunan kanıtlar doğrulanırsa türün adı lazarus olarak kabul edilecek. Bunun ne anlama geldiğini bilen var mı?”

Jacey denen kız, “İncil’de İsa’nın Lazarus’u ölümler diyarından geri getirdiği yazar. Bu bir mucize olarak kabul edilir.”

“Bilimsel açıdan baktığımızda ise bu durum bir mucize değil. Sadece türün neslinin tükendiğini iddia eden asıl önermenin yanlış olduğunun bir kanıtı. Sonsuza dek yok olduğu düşünülen bir canlı yeniden ortaya çıkacak olursa bilimsel topluluklar haksız çıkmaktan büyük bir mutluluk duyacaklardır.”

Bernadette beni dürtükledi. “Çişim geldi. Benimle gelsene.”

Kulübede tuvalet yoktu, ancak yakınlarda küçük, başka bir kulübe daha vardı.

Şimdiye kadar sadece kızlar kullanmıştı bu kulübeyi, erkekler işlerini ağaçların arkasında halletmeyi tercih ediyorlardı. Bernadette ahşap barakaya girerken erkeklerin dünyayı tuvaletleri gibi kullanmalarından şikâyet ediyordu.

Dışarıda beklerken kulübemizin ışık saçan pencerelerini izleyip geceyi dinledim. Etraf kurbağaların sesleri ile doluydu, ara sıra da baykuşların ötüşü ve ağaçların hışırtısı duyuluyordu. Birdenbire Bernadette’in çığlık attığını duydum.

Küçük kulübenin kapısı ardına kadar açılıp duvara çarptı. Bernadette çimlere doğru fırladı, bir taraftan da pantolonunu çekiştiriyordu.

Kulübemizin kapısı açıldı. Profesör Riley, “İyi misin?” dedi.

Bernadette koşarak içeri girdi, ben de onun peşinden gittim.

“İçeride bir şey ısırıldı beni!” dedi. “Sizce yılan olabilir mi?” Bize ayak bileğini gösterdi, üzerinde kırmızı, şeride benzer bir iz vardı.

“Yılan ısırığı değil bu,” dedi Riley. “Daha çok karasinek ısırığına benziyor.”

Bir sinek ısırığı yılan ısırığından çok daha iyi bir şeydi elbette. Bernadette’in çılgınlığını duyduğum an aklıma uzun çimenlerin arasına saklanmış içimizden birini ısırması bekleyen kocaman bir çivit yılanının geldiğini itiraf etmem gerekiyor. (Daha sonraları çivit yılanının zehirli olmadığını öğrendim. Görünüşe bakılırsa kurbanlarını canlı canlı yiyerek öldürüyordu.)

Yemek ve yorgunluk uykumuzu getirmişti. Ancak Jacey geceyi kulübede geçirmeyi reddediyordu. “Bu yer ödümü patlatıyor,” diyordu.

Yanımızda iki çadır getirmiştik, Jacey içlerinden birini dışarıya kurmayı önerdi. Ama çadırda tek başına uyumayı da istemiyordu.

Kimse ona katılmak istemeyince ben gönüllü oldum.

“Delisin sen.” dedi Bernadette.

“Böcekler beni rahatsız etmiyor,” dedim. “Üstelik buranın havası biraz kötü.” İçeride sönmüş alev ve eski kıyafet kokusunu andıran ağır bir koku vardı.

Böylelikle okulun en kısa boylu ve en uzun örgülü kızı olmasından başka hakkında hiçbir şey bilmediğim Jacey’le birlikte geceyi çadırda geçirmeye karar vermiştim. O gece pek uyuyamadık. Gece ilerledikçe daha önceden duyduğum hışırtılar oldukça rahatsız edici bir hal aldı. Üstelik çadırın hemen yanındaki toprağın sürekli hareket halinde olduğunu hissedebiliyorduk.

“Rakunlar,” dedim. “Rakunlar bu kadar büyük olamaz,” dedi Jacey.

Uykuya daldık, ancak çok geçmeden başka sesler uyandırdı bizi. Bir şey çadırın çevresinde yürüyor gibiydi, hareket ettikçe tıklar tıklar sesler çıkarıyordu.

Jacey uyku tulumunda doğrulup oturdu. “Ari, Ari. Korkuyorum. Bence bu gelen yaver.”

“Kim?”

Yüksek sesle soludu. “Şeytan’ın yaveri. Ruhlarımızı çalmaya geldi.”

Birçok vampir gibi beni de korkutmak öyle kolay değildi. Arkadaşım Kathleen’in evinde izlediğim korku filmlerini hatırlıyorum da, ekrandaki canavarlardan çok aile üyelerinin yüzlerinde beliren ifadeler korkutmuştu beni. Ancak o gece, cep telefonlarımızın bile çekmeyeceği kadar uzak olan o adadaki bataklıkta, korku hissine teslim ettim kendimi. Üstelik tuhaf bir şekilde, bundan zevk bile aldım.

“Neye benziyor?”

“Görünüşünü değiştirebiliyor.” Jacey kesik kesik ve fısıldayarak konuşuyor, aralarda da derin nefesler alıyordu. “Bazen bir hayvana; köpeğe, kurda ya da buzağıya dönüşebiliyor. Bazense insan oluyor; yaşlı bir adam ya da elleri kanlı bir kadın kılığına giriyor. Canı isterse insanların kalbini söküp yiyor.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Hep biliyordum zaten.” Bir kez daha derin derin nefes aldı. “Rüyamda görmüştüm.”

Dışarıdaki ayak sesleri önce yavaşladı, sonra hızlandı. Bir hayvana ait olmazlardı, çünkü çok

gürültülüydüler. Bir insana ait olmak içinse fazla hızlılardı. O tuhaf hışırtı eşliğinde çadırın etrafında dönüp durdular.

“Korkuyorum,” diye fısıldadım, sesimdeki şaşkınlık fark edilmeyecek gibi değildi.

Korku titreşti, kalp atışlarımla birlikte damarlarıma yayıldı.

“Yardım çağırabiliriz,” dedi Jacey.

“Ama o zaman herkes uyanır.” Doğrusunu söylemek gerekirse o kadar da korkmuyordum. “Jacey, okula döndüğümüzde herkes bizimle dalga geçer. Olanları asla unutmazlar.”

Sonra dışarıdaki şey hareket etmeyi bıraktı. Bazı sesler çıkarmaya başladı. Önce alçaktı bu sesler, ancak gitgide yükseldiler. Neye benzediklerini size tam olarak anlatamam belki, ama deneyebilirim. Havlayan bir köpek yavrusu hayal edin. Gitgide daha yüksek ve tiz bir sesle havlamaya başlıyor. Öyle ki en sonunda kulağınızın neredeyse patlayacağını hissediyorsunuz.

Jacey de tuhaf bir ses çıkarmaya başlamıştı, alçak sesle hırıldıyor gibiydi.

Korku artık eğlenceli olmaktan çıkmıştı. Jacey omzumu kavradı, ben de onun elini tuttum. Ne kadar süre boyunca öylece, uyku tulumlarımıza sarılı, birbirimize kenetlenmiş halde durup karanlığın içinden gelen o ağıtı dinlediğimizi bilemiyorum. Ara sıra havlamaların arasında bazı kelimeler duyduğumu sanıyordum. Bir kez adımı söylediğini bile düşündüm.

Jacey'nin düşüncelerini duyabiliyordum: *Ve yarın çadırda ölü bedenlerimizi bulacaklar.* Bir vampirin elini tuttuğunu biliyor olsa neler düşüneceğini merak ettim.

O gece bir daha uyuyamadık. Dışarıdaki şey en sonunda gitmişti, ancak ne zaman isterse geri dönebileceğini biliyorduk.

Gün ışığı etrafı aydınlatmaya başlayınca çadırın fermuarını bir çırpıda açtım, ancak karşımda çimenler, ağaçlar ve gökyüzünden başka bir şey bulamadım. Bu kadar korkak olduğum için kendi kendime söylendim. Neden o sesleri çıkaranın ne olduğunu anlamak için çadırdan dışarı çıkıp bakmamıştım ki?

Şu dünyadaki en korkunç şeyler bizi karanlıkta ziyaret edenlerdir, çünkü onları asla göremeyiz. O gece çadırın içinde felç geçirmiş gibi kaskatı kalmamıza neden olan şey tuhaf bir tortu, acı bir tat bıraktı boğazımda. Her ne olursa olsun, bazı yönlerden en az ölümlüler kadar zayıf olduğumu hatırladım.

On İkinci Bölüm

İnsanlar her şeyi hayvanlardan farklı görürler. Sabit nesnelere fark etmede hayvanlardan çok daha iyidirler. Hayvanların sinir sistemleri hareketi algılamak üzere evrilmiştir, çünkü hareket bir avcının ya da avın yaklaştığına işaret edebilir. Örneğin bir kurbağa sinirsel uyum olgusu yüzünden sabit bir nesneyi göremez bile. Görme sinirleri enerji muhafaza etmek için hareketsiz nesnelere herhangi bir tepki vermez.

Teorik açıdan bakacak olursak, insanlar sabit nesnelere algılama konusunda daha başarılıdır. Gözleri sürekli hareket halinde olduğu için sinirsel uyum etkisiz hale gelir.

Ancak bazen görüş alanlarındaki bir nesneyi görmeyi başaramazlar, çünkü dikkatlerini başka bir yöne vermişlerdir. Yetenekli sihirbazlar dikkat dışı körlüğün safhalarını nasıl uyarıp kontrol edeceklerini iyi bilirler. İşte bu sayede yaptıkları numaralarda başarılı olurlar.

Vampirlerin görme yeteneği alanında pek fazla araştırma yapılmamıştır. Ancak internette okuduğum kısıtlı bilgilere ve kendi gözlemlerime dayanarak bu duyumuzun insanlarınkinden daha keskin olduğunu söyleyebilirim. Vampirlerin retinalarında insanlarınkinden daha fazla çubuk ve koni biçimli hücre bulunur. Bu sebeple vampirlerin gözleri ışığa ve renge karşı daha duyarlıdır. Ancak bu gelişmiş görme yetisine rağmen vampirler de dikkat dışı körlüğe maruz kalabilirler. Tıpkı insanlar, kurbağalar ve yusufçuklar gibi bizler de bazen gözümüzün önünde olanı göremeyebiliriz.

Jacey'le bataklıkta geçirdiğimiz süre boyunca birbirimizi görmezden geldik. Birbirimizi gördükçe önceleri eğlenceli sandığımız, ancak daha sonrasında uğursuz bir anıya dönüşen o korkunç tecrübeyi anımsıyorduk.

O sabah kürek çekme işini bir bebek gibi mışıl mışıl uyuduğunu söyleyen Bernadette üstlendi. Yarı uyur vaziyette kanonun arkasına atladım, tıpkı benim gibi yarı uyur bir şekilde kıyılarına vuran timsahları görmezden geldim.

Tamamen uyanık olan Profesör Hoffman ancak kısmen dinleyebildiğim doğaçlama bir konuşma yaptı. Timsahların görme yetisinden bahsetti. Gözlerinde, hemen retinalarının arkasında, ayna görevi gören ve ışığı yansıtan doku katmanları olduğunu anlattı. “Bu dokunun adı *tapetum lucidum*,” dedi. “Ne anlama geldiğini bilen var mı?”

“Parlak kilim” anlamına geliyordu, ancak bu soruya cevap veremeyecek kadar yorgun hissediyordum kendimi. Hoffman bu dokunun mevcut ışığa yoğunlaşmak için kullanılan bir ayna görevi gördüğünü söyledi. Bu durum, sürüngenlere gece avlanmalarında yardımcı oluyordu. Ayrıca timsahların gözüne gece vakti ışık tutulacak olursa ortaya çıkan görüntünün sorumlusu da bu doku katmanıydı. Daha açık konuşmak gerekirse, timsah gözlerinin alev almış kömürler misali gecenin karanlığında kıpkırmızı parlamasına neden oluyor bu doku.

“Korkunç,” dedi Bernadette.

Bence asıl korkunç olan bu gezinin kendisiydi. Zaten etrafta ne idüğü belirsiz yaratıklar dolap dururken geceyi ahşap bir platformda geçirmeyi de dört gözle bekliyor sayılmazdım. Vampirler uykuya insanlardan daha çok ihtiyaç duyarlar, çünkü bağışıklık sistemlerini güçlü tutmaları gerekir.

Hoffman doğal bir yaşam ortamında meydana gelen değişim sürecinden bahsediyordu. Eğer bataklık kömürü miktarı artacak olursa, bataklık önce bir fundalığa, sonra da ormana dönüşür. “Bataklığı bataklık kılan doğal yangın ormanlarıdır,” dedi. “Yangınlar kömürleri yakıp kül edince göller açığa çıkar. Dediğim gibi, orman yangınları olmasa bu yer bir orman olurdu.”

Bir an için daldım, dersi yarım yamalak dinliyordum. Beni bekleyen manzara birazcık sınırlarımı bozmuştu. Hemen sonra, Jacey çığlık atınca herkes yerinden sıçradı.

Önce o görmüştü onu. Kıyının yakınında, altın rengi yerel bitkilerin arasında koyu renk bir şey yüzüyordu.

“Ne? Ne?” dedi Jacey. Yine çığlık attı. Sonra başka birinin daha çığlığı duyuldu.

Doğrudum, ancak diğer kanolar görüş alanımı kısıtlıyorlardı. Kanoyla sürüklendikçe sudaki şekli

daha net görebildim. Suda yüzen koyu renk kıyafetler ve koyu renk bir kafa... Şekil öylesine uygunsuz görünüyordu ki... Orada olması kesinlikle *yanlıştı*.

Profesörler cep telefonlarını çıkardılar. Ancak hiçbirinin telefonu çekmiyordu.

Sonra haritalara bakıp yerimizi tam olarak belirlemeye çalıştılar, telefonların çekebileceği bir yere gitmek için düzgün bir yol arıyorlardı.

“Jacey, sen iyi misin?” diye sordu Profesör Riley.

Jacey öne eğilmişti, kesik kesik soluk alıyordu. Daha sonra bana aslında kusmamaya çalıştığını söyledi.

Hoffman kürek çekme işini Jacey'nin kanosundaki diğer kıza verdi.

“Geriye kalanlarınız... herkes kürek çeksin.”

Kanoları geri çevirdik, Hoffman yola çıktığımız kıyıya geri götürdü bizi. Kürek çekme hızımız gidiş yolundakinden iki kat daha hızlıydı

Ara sıra iyi olup olmadığını görmek için dönüp Jacey'e bakıyordum. Ancak tek görebildiğim ceketinin arkasıydı. Hâlâ öne eğilmiş bir vaziyette duruyordu, kanonun dışındaki hiçbir şeyi görmemek için başını eğmişti.

Bernadette de Jacey'e bakmaya devam ediyordu. Ağzında bir şeyler geveledi, ama ne dediğini duyamadım. “Ne dedin?” diye sordum.

Başını yana çevirdi. “Jacey aynı Kılıç Altılısına benziyor.”

Bu tarot kartının görüntüsünü hatırlıyordum. Pelerin giymiş bir kadın sandalın üstünde öne eğilmişti, arkasında sandalı kontrol eden adam vardı. Kıyıya doğru ilerleyebilmek için uzun bir sırık kullanıyordu. Kadının önündeysel altı adet kılıç vardı, bu kılıçlar kadının düşmesine engel oluyorlardı.

Bernadette bu kartın kaçıışı simgelediğini söylemişti.

Kıyıya ulaştığımızda kendimizi çok yorgun hissediyorduk. Profesör Hoffman 911'i aradı. Profesör Riley de bizi buradan götürecektir karavanı ayarladı. Burada tanık olduğumuz vahşi yaşam bize uzun bir süre yetecek gibiydi.

Diğer öğrenciler tuhaf bir biçimde sessizlerdi. Kimse gerçekte ne gördüğünden emin olmadan olanlar hakkında konuşmak istemiyordu. Ancak başka bir şey de düşünemiyorlardı. Karavan gelip de kampüse doğru yola çıktığımızda Riley bir fast food restoranında durup bir şeyler yememiz konusunda ısrarcı davrandı, ancak kimse pek bir şey yemedi.

Kampüs ve yurt binaları rahatlatıcı bir biçimde tanıdık görünüyor, tanıdık kokuyorlardı. Bernadette'le birlikte çöp torbalarına doldurduğumuz eşyalarımızı ve uyku tulumlarımızı odamıza taşıdık. Işığı yakabilmek için eşyalarımı yere bıraktım. Ancak lambamı bulamıyordum.

“Yukarıdakini yak,” dedim Bernadette'e.

Işığı yakınca odadaki detaylar gözümüzü ilişti. Yataklarımız kapanmamıştı. Autumn'un uyku tulumu yerdeydi. Litofan lambanın kırık parçaları her yere saçılmıştı. Çok sert düşmüş olmalıydı, çünkü cam ve porselen parçaları yere büyük bir kavisle yayılmıştı. Autumn odada değildi.

Düşündüklerimi söylemeyecek kadar şaşkın ve yorgundum. *Autumn neden lambamı kırmıştı ki?*

“Sonra temizleriz,” dedim.

Bernadette kırık camlardan başını kaldırıp bana baktı. “Ama Autumn nerede uyuyacak?”

“Ona bir not yazarız,” dedim. “Jacey’nin odasında uyuyabiliriz. Autumn da bekleme salonundaki kanepede uyuyabilir.” Nerede uyuduğu umurumda değildi. Lambamı geri istiyordum ben.

Bernadette kendi çöp poşetini yerden aldı, ben de koridorun sonuna, yani Jacey’nin odasına kadar onun peşinden gittim.

Bernadette kapıyı çaldı. Jacey kapıyı açtı; yüzü bembeyazdı, gözleri kızarmıştı. “Misafirin var.” dedi Bernadette.

Akşam yemeği vakti gelince yeniden odaya uğradık. Autumn hâlâ gelmemişti.

“Sence arkadaşın nerede olabilir?” diye sordu Bernadette.

Autumn’u ve geçmişte başını belaya sokmaya ne kadar meyilli olduğunu düşündüm. “Çok başına buyruk bir kızdır o,” dedim. Başka bir şeyi kırmadığımı umuyordum.

Ertesi sabah çok erken bir saatte telefonum çaldı. Dashay’ın sesi tuhaf geliyordu. Duygudan yoksun ve tekdüzeydi. “Seni aradım, çünkü birilerinin seni ziyaret edeceğini bilmen gerektiğini düşündüm.”

Konuşma şekli telefonlarımızın dinlendiğini düşünmeme yol açtı. Ben de tekdüze bir sesle konuşmaya çalıştım. “Gelen kim?”

“Annen,” dedi. “Bir de Cecil, yani Ajan Burton.”

“Mâe’yle konuşabilir miyim?”

“Burada değil,” dedi Dashay. “Georgia’ya aile ziyaretine gitti.”

Annemin sahip olduğu tek aile Savannah’daki kız kardeşiydi. Üstelik annem hiç ziyaret etmezdi onu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Oraya gelince her şeyi açıklayacak sana. Zaten yola çıktı bile.”

“Sen nasılsın?” diye sordum, kendimi bir oyunda gibi hissediyordum.

“Ben iyiyim.” Sesi yine çok tekdüzeydi. “Geçenlerde eski bir arkadaşına bakmak için hafta Atlanta’ya gittim.”

Bennett’i kastediyor olmalı, diye düşündüm. “O nasıl?”

“O ve nişanlısı gayet iyiler.”

Dashay’ın bu yapmacık sakinliği beni endişelendirmeye başlamıştı. Az sonra birbirimize hoşça kal deyip telefonu kapattık.

Odama gittim, havlularımı ve şampuanımı almak için cam kırıklarının etrafından dolandım. Bir duş alıp üstümü değiştikten sonra ne kadar acıktığımı fark ettim. Bernadette hâlâ uyuyordu, bu yüzden Autumn’un kahvaltılık etmek isteyip istemediğini öğrenmek için bekleme salonuna gittim. Ama bekleme odasındaki kanepede boştu.

Kahvaltuya yalnız gittim

Tekrar odaya döndüm. Mâe içeri girdiğinde lambamdan geriye kalanları temizliyordum. Süpürgeyi yere fırlattım, sonra da koşup anneme sarıldım. Ayrıldığımızda yüzünü gördüm. Günlerdir uyumamış gibi yorgun görünüyordu. Kaygılanmışım.

“Sorun ne?” diye sordum.

İşte o an Ajan Burton içeri girdi. Bizi rahatsız ettiği için özür diledi, ancak sesi hiç de üzgün gibi çıkmıyordu.

Onun önerisi üzerine kütüphaneye gittik, kapalı çalışma yerlerinden birine oturduk. Burton ses kayıt cihazını çıkardı, onu test etmek için birkaç kere öksürdü. Her zamankinden daha karamsar

görünüyordu. Bataklıkta gördüğümüz cesedin Autumn'a ait olduğunu söyledi bana.

Bir hafta boyunca Burton ve Georgia polisi tarafından sorguya çekildikten, bir dizi yalan makinesi testinden geçtikten ve girdiğim şok yüzünden etrafta ruh gibi dolaştıktan sonra annem benden özür diledi. Beni arayıp olanları haber vermek istediğini, ancak daha sonra Dashay'le birlikte polisin bu habere vereceğim ilk tepkiyi görmesinin benim açımdan daha iyi olacağına karar verdiklerini söyledi.

Hafta sona erdiğinde, Burton Autumn'un ölümüne sebep olanın ben olmadımdan hemen hemen emindi. (Söylediğine göre, Autumn boğularak öldürülmüştü. Ancak bunun tam olarak nerede olduğundan emin değildi.) Yine de Burton beni şahsen tanıyan bu üç kızın ortadan kaybolmasını, en az iki tanesininse ölmüş olmasını "inanılması güç bir tesadüf" olarak görüyor, bu durum onu şüphelendiriyordu. (Ayrıca, yalan makinesinin vücut ısımın aşırı derecede düşük olduğunu ortaya çıkarması da onu şüpheye düşürüyordu. Neyse ki Mãe onu bu durumun "babamın da ölümüne sebep olan ve nadir görülen bir lupus türünün" tedavisinin bir yan etkisi olduğuna inandırmıştı.)

Daha sonra bataklığa gitmek için yurttan ayrıldığımız sabah, bir yurt görevlisinin odamızdan dışarıya oldukça büyük bir çöp poşeti çıkararak bir yabancı gördüğü ve bu durumu polise anlattığına dair bir söylenti çalındı kulağımıza.

"Onun da kano gezisinin bir parçası olduğunu sandım," demişti polise. Ancak adamın yüzünü görece kadar yaklaşmamıştı ona. Adamın orta boylu ve kel olduğunu söylemişti. Güneş gözlükleri takıyor, koyu renk kıyafetler giyiyordu.

Burton'a, Okefenokee'ye gitmek için yola çıktığımız sırada kampüse yaklaştığını gördüğüm bej karavandan bahsettim.

"Geçen sefer bu karavandan bahsettiğinde tüm birimleri alarma geçirmiştik zaten," dedi. "Hiçbir şey çıkmadı."

"O halde bunu yeniden yapsanız iyi olur," dedi annem. "Birisi o kızı öldürdü, ama hâlâ aramızda dolaşıyor."

Burton karavanın sadece benim hayal ürünü olduğunu düşünüyordu, ama yine de dediklerimi not aldı.

"Peki ya"—Sorumu sormadan önce kafamda tasarladım—"Autumn'u öldüren kişi aslında benim peşimdeyse?"

İşin tuhaf yanı, Burton bunu daha önce düşünmüştü. Evet, yine düşüncelerini dinliyordum. Cesedin konumu üzerine düşünüyordu. Ona göre, Autumn'u öldüren kişinin gidiş rotamızı biliyor olması ve bizim cesedi bulmamızı istemesi kuvvetle muhtemeldi.

"Her şey mümkün," dedi. "Artık tek yapabileceğimiz varsayımda bulunmak."

Kırık lamba ve neredeyse içi dışına çıkmış uyku tulumu gibi boğuşma izlerinin yanı sıra, yurt odasında Autumn, Bernadette ve benden başka birinin bulunduğu dair hiçbir kanıt bulunamadı. Ancak polis Bernadette'in Autumn'a bıraktığı notu buldu, bunun üzerine Autumn'un eski erkek arkadaşı Chip'i sorguya çekti. Ancak Chip'in suçun işlendiği vakitte bulunduğu yer polisi pek de memnun etmemişti. Görünüşe bakılırsa Chip, o gece araba çalmakla meşguldü. Aynı zamanda Jesse'yi ve Autumn'un babasını da hem Sassa'da hem de gelmeye gönüllü oldukları Georgia'da sorguya çektiler. Ailenin isteği üzerine Bay Springer ve Jesse'yle polis istasyonunda görüştüm.

Bay Spinger orta yaşlı, kilolu bir adamdı. Aşırı derecede terliyor, çok az konuşuyordu. Çenesi ve gözleriyle Autumn'u andırıyordu. Jesse ise eskisinden farklı görünüyordu. Saç tıraşı olmuştu, kilo da

vermişti. Gözleri parlaktı, her hareketinin bir amacı varmış gibiydi.

“Olanlarla bir ilgin olmadığını biliyoruz,” dedi. “Sadece tam olarak neler olduğunu anlatmanı istiyoruz.”

Autumn’un ziyareti ile ilgili polise anlattığım detayları onlara da anlattım. Chip’le ayrıldığı için üzgün ya da keyifsiz görünmediğini söyledim. Beni arayıp Jesse’nin deniz askerlerine katılacağını haber verdiğinden de bahsettim. “Seninle gurur duyuyordu,” dedim.

Bir an için omuzlarını dikleştirip teşekkür edermiş gibi başını salladı. O ve babası Autumn’un ölümünden bahsetmekten nefret ediyor olmalıydılar. Büyük ihtimalle kendilerini çaresiz hissediyorlardı.

Adli tıp Autumn’un tırnaklarında DNA örneği bulunca şüpheli olma durumum sona erdi. Benden aldıkları örnek bu DNA’yla uyuşmuyordu.

Burton’ın bana son söylediği şey şuydu: “Aklına başka bir şey gelirse beni ara. Bu arada, çok dikkatli ol.”

Çadırda geçirdiğim geceyi, dışarıda gezinen yarattığı ve tuhaf sesleri düşündüm. Bunlardan bahsedecek olsan Burton yine bazı şeyleri hayal ettiğimi düşünürdü. Mãe düşüncelerimi duymuş olmalıydı. Çünkü kamyonete doğru yürürken kedi tılsımının boynumda olup olmadığını kontrol etti.

Sorguya çekildiğim hafta boyunca (o haftadan bahsederken hâlâ bu tabiri kullanıyorum), tat, koku, ses ve dokunma duyumu kaybettim. Etrafımdakileri ayrıntıları dikkat etmeden algılıyordum artık.

Felsefe dersimde, profesör “felsefik zombilerden” bahsetmişti bize. Bunlar insan gibi davranan, ancak yaşıyor olma duyusundan yoksun farazi yaratıklardı. Yürüyebiliyor, konuşabiliyor, yiyebiliyor ve içebiliyorlardı. Ancak bu deneyimleri öznel biçimde algılayamıyorlardı. O hafta kendimi bir zombi gibi hissettim.

Annem polis merkezinin yakınlarında bir motel odası kiraladı. Hillhouse’daki yetkililere Autumn’un ölümünün şokunu atlatabilmem için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledi. Her gün bir şeyler yemem, ilacımı içmem, uyumam ve yürüyüş yapmam için zorluyordu beni. (Uyku hapi kullanıyordum.) İkimiz her gün kampüsün yakınındaki küçük kasabada yarım saatlik yürüyüşlere çıkıyorduk. Kim olduğumuzu kimse bilmiyordu, kimse bizi rahatsız etmiyordu. Geceleri annem bir şeyler okuyordu bana, ancak okumayı keser kesmez söylediklerini unutuveriyordum. Uyuduğumu düşündüğünde birini arıyor, duyamayacağım kadar alçak bir sesle konuşuyordu. Tuhaf bir biçimde, karanlıktan gelen bu mırıltı herhangi bir ninninin ya da hikâyenin yapamayacağı kadar rahatlatıyordu beni.

Hafta sona erdiğinde yeniden düşünebilmeye ve bir şeyler hissetmeye başladım, ancak bu halim bir gidip bir geliyordu. Meydana geldiği zaman değerlendiremediğim olaylar şimdi soru formunda su yüzüne çıkıyorlardı.

“Peki ya Autumn’un cenazesi?” diye sordum Mãe’ye. Yine kasabada yürüyüş yapıyorduk. “Bir anma töreni düzenlendi mi?”

“İki gün önce defnedildi.” Mãe beni yönlendirmek istermiş gibi kolumu tutuyordu. “Bir anma töreni düzenlenecekse bile bence katılmayı düşünmemelisin.”

“Neden?”

İç çekti. Ne kadar yorgun görüldüğünü ancak şimdi fark edebilmişim. “Ariella, bir süre için Sassa’ya gelmesen iyi olacak. Söylentiler ve suçlamalar bu sefer çok daha kötü olacak.”

Yürümeye devam ettik. Ağacın birindeki yaprakların tomurcuklanmaya başladıklarını fark ettim. Bambaşka bir dünyada ilkbahar yola çıkmıştı bile.

Başka bir soru daha geldi aklıma. “Măe, Burton aradığında Georgia’da ne yapıyordun?”

“Ailemle ilgileniyordum.” Birinin bizi dinliyor olma ihtimali varmış gibi etrafına bakındı. “Polis seni sorgularken sana bundan bahsedemezdim, ama yarın seninle bir haftalığına buradan uzaklaşıyoruz.”

Başka bir şey söylemedi.

Ertesi gün yanıma temiz kıyafet ve biraz daha ilaç alabilmem için kampüse gittik. Bir parçam hâlâ zombi modundan çıkamamıştı, duyuşal verileri tecrübe etmeden algılıyordum. Ancak zihnimin berraklaştığı o ani anları önceki günden daha sık yaşıyordum. “Bir sürü ders kaçırdım,” dedim.

“Gelecek hafta bahar tatili başlıyor,” dedi Măe. “Daha sonra kaçırdığın dersleri telafi edebilirsin. Tabii buraya geri dönmek istediğine eminsen...”

Başka ne yapabileceğimi bilemiyordum.

“Şimdi karar vermek zorunda değilsin,” dedi.

Hillouse’daki otoparklar ve boş alanlar sessizdi. Görünen o ki birçok öğrenci daha şimdiden bahar tatili için okulu terk etmişti. Yurt odamız orada hiç kimse yaşamıyormuş izlenimi veriyordu. Yataklar düzeltilmiş, yerler süpürülmüş, masalar temizlenmişti. Autumn’un bu odada mı yoksa daha sonra bataklıkta mı öldüğünü merak ettim.

Masamda eskiden litofan lambamın durduğu yere diktim gözlerimi.

“Lamban için üzgünüm,” dedi Măe.

Başımı iki yana salladım. “Sadece bir nesneydi.” Ama ikimiz de lambamın bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorduk. Daha küçük ve yalnız bir çocukken geceleri uyandığında o rahatlatırdı beni.

“Başka bir tane arayıp bulabiliriz.” Sesi de yüzü gibi yorgun ve korkmuştu. “Onu sana hamileyken satın almıştım.”

O zamanlardan nadiren bahsedirdi bana, ancak yine de yaşadıklarının çok acı verici olduğunu biliyordum. Hasta ve mutsuzdu, çocuk sahibi olmanın doğru bir karar olup olmadığı konusunda kararsızdı.

Masamda yarı ölü yaban çiçekleriyle dolu küçük bir vazo gördüğümde ona söyleyecek uygun bir şey düşünüyordum. Vazonun hemen yanında bir not vardı: “Ari, seni özlüyoruz.” İmzanın kime ait olduğuna emin olmam için biraz zaman geçmesi gerekti. Walker’ın el yazısı neredeyse okunamayacak kadar kötüydü.

Onu bir daha görüp görmeyeceğimi merak ettim.

Kamyonette annemin hemen yanında oturup belirsizliğe teslim oldum.

İlkbahar havası serindi, kırsal kesimin düzlüklerindeki uzun, boş yollar çok tanıdık geliyordu. Cılız palmyeler, alçak ovalar ve kül renginden soluk yeşile ve zümrüt rengine kadar çeşitlenen bataklık çimeni... Kuzeye yöneldik, bir nehrin böldüğü büyük çayırılığı geçtik. Suyun diğer tarafındaki ufuk boyunca uzanan toprak göze mavi görünüyordu.

İçim geçmiş. Uyandığında Druid Oaks denilen bir karavan parkından geçiyorduk. Daha Noel’e iki ay olmasına rağmen buradaki evler iki boyutlu kontrplak ceviz kıracakları ve ren geyikleriyle süslenmişti. Yolun beş kilometre kadar ilerisinde tuğladan yapılmış, düzenli görünümlü evler, biçilmiş arazilerde kare küpler gibi dizilmiş, yola bakıyorlardı. Bu evler hiçbir sırrı tutamıyorlardı.

“Savannah yakınlarında mıyız?” diye sordum.

Mãe başını evet anlamında salladı.

Tam bir yıl önce annemi ararken gelmiştim Savannah’ya.

“Oraya mı gidiyoruz?”

“Oradan geçeceğiz,” dedi. “Kendini nasıl hissediyorsun Ariella?”

“İyiyim,” dedim. İştahım biraz yerine gelmişti. En azından yediğimin tadını alabiliyordum artık.

Ancak uyku düzenim hâlâ bozuktur. Zihnim bataklıkta sahneyi ziyaret etmeye devam ediyor, ancak aynı zamanda da oraya gitmekten korkuyordum.

“Arkadaşımdı,” derken buldum kendimi. “Çok yakın değildik belki, ancak yine de ona değer veriyordum. Kendi halinde, iyi bir insandı. İnatçı ve cesurdu. Böyle ölmeyi hak etmiyordu.”

“Kimse hak etmez.” Şimdi ikimiz de Autumn’u zihnimizde canlandırıyoruz. O artık sığ suyun üzerinde dalgalanan koyu renk bir kıyafet ve saç külesiydi.

“Zamanla kendini daha iyi hissedeceksin.” Annemin profili arkadan kayıp giden toprağın önünde keskin bir ifadeye büründü. “Şimdi söyleyeceğimi duymaya hazır olduğumu düşünüyorum. Babanı görmeye gidiyoruz.”

Kamyonun içinde Georgia kıyısından ilerlerken Tybee adasında kiraladığı eve gittiğimizi söyledi. “Şartlar göz önünde bulundurulduğunda aklıma gelen en güvenli oraydı,” dedi.

Babam Aralık ayında evimizden ayrıldığında bir araba kiralamış, Chevy marka karavandaki adamı aramak için yola düşmüştü. “Ve çok sinirliydi Ariella. Sana olanlar ve Burton’ı yeniden görmek zorunda kaldığı için...” dedi annem.

“Bütün bunları bir hafta önce anlattı bana. Aslında seninle daha önceden görüşmek istiyordu, ama riske girmek istemedi. Polisin telefon konuşmalarımızı dinlediğini düşünüyoruz.” Mãe bu hikâyeyi arasözler ve yorumlarla anlattı, ancak şimdi bütün bu sözleri tekrarlamam gereksiz. Koşullar şöyleydi: Babam gittikten iki gün sonra o adamı hemen kapımızın önünde Chevy marka karavanın içinde otururken bulmuş. Babamın arabası yanına yaklaşırken karavan oradan uzaklaşmış. Babam bölgedeki liseye kadar takip etmiş onu. En sonunda adam genç bir kızı karavana binmesi için ikna etmiş. Babam Florida’nın batısından doğusuna doğru ilerleyip Daytona Sahili’ndeki banliyö evinde durana dek karavanın peşinden gitmiş.

“Neredeyse elli genç kalıyormuş o evde,” dedi Mãe. “Raphael bazılarının eve bırakılıp bazılarının dışarı çıkarıldığını görmüş. Araçları takip edip gençlerin nereye götürüldüğü görmek istemiş, ancak serumu azalmış. İşte bu yüzden beni aradı.”

Artık Savannah civarındaydık, alışveriş merkezlerinin ve otoparkların yanından geçiyorduk. Gözlerim bej karavanları taradı. Önümüzdeki şeritteki bir okul servisi durdu, çocukların koştura koştura servise binmelerini izledim. Onların da hayatları benimki kadar karmaşık mıydı? En azından mümkündü bu.

“Telefonlarımızın dinleniyor olabileceğini söylememiş miydin?”

“Raphael sesini değiştirerek konuştu.” Sonra gülümsedi annem. Tuhaf, küçük ve buruk bir gülüştü bu. “Kız kardeşimi taklit etti. Eskiden de yapardı bunu. Kardeşim onu kızdıracak bir şey yaptığında taklit ederdi onu. Tabii bu kardeşimi daha da çekilmez kılardı.”

Sonra yeniden ciddileşti. “Yanıma serum alıp Daytona yakınındaki motele gittim. Baban yorgun görünüyordu, ancak ilacını aldıktan sonra tamamen bitkin düştü. Kiraladığı arabayı iade edip geri

döndüğümde neredeyse bilinçsiz bir halde buldum onu.” Kırmızı ışık yanınca kamyoneti durdurdu, sonra yüzünü bana döndü. “Ariella, baban çok hasta. Onu böyle görmeye dayanabilecek misin?”

Başını evet anlamında salladım. Başka ne yapabilirdim?

Savannah’dan geçtik. Victory Drive boyunca dizilen ve Parkway adalarına kadar uzanan evler düğün pastaları kadar süslülerdi. Hâlâ hiç bej karavan yoktu etrafta. Annem, Dashay onu arayıp Burton’ın benimle konuşmak istediğini söylediğinde babamı arabaya daha yeni taşımış olduğunu söyledi.

“Dashay’ın yanımıza gelip Raphael’le ilgilenmesine karar verdik,” dedi. “Ben de sizin yanınıza geldim.” Mãe, Dashay’ın Savannah’da bizden bir doktor bulunduğunu söyledi. Doktor babamı muayene edip bazı testler yapmıştı.

“Onun nesi var?”

“Henüz bilmiyoruz,” dedi Mãe.

Şimdi her iki yanında da bataklık arazisi ve su olan iki şeritli bir yolda ilerliyorduk. Camdan dışarı sarkıp rüzgârın tuzunu kokladım. Tybee adasındaki en önemli şehir oldukça turistikti, her yerde parlak işaretler ve hediyelik eşya dükkânları vardı. Annem çocukken yaz tatilini orada geçirdiğinde her şeyin daha farklı olduğunu söyledi. Babamla ilk kez bir sahilde tanışmışlardı, o zamanlar ikisi de daha çocuktü. “Bütün bunlar bir milyon yıl önce olmuş gibi hissediyorum,” dedi.

Dar bir sokağa saptı, bu sokak sahilde çıkmaza giriyordu. Kamyoneti park etti. Dışarı çıktığımızda, ellerini omuzlarıma koydu. “Sana söylediğimi unutma,” dedi. “Onu hatırladığın hali yok artık.”

İşte o zaman gerçekten korkmaya başladım.

Mãe sahile dönük sütunların üzerindeki eve uzanan çakıllı bir patıkada yürüyor, ben de onu takip ediyordum. Okyanusun yakınlardan gelen sesini duyabiliyordum, alçak sesli bir hışlamaya benziyordu bu ses. Yıkılacak gibi duran merdivenleri çıkıp koyu yeşil bir kapıya vardık.

Dashay kapıyı açtı, bir taraftan da cep telefonda konuşuyordu. Bu çok şaşırtıcıydı, çünkü ne onu neden annemi cep telefonu kullanırken görmemiştim daha önce.

“Tamam,” dedi. “Anlıyorum. Teşekkürler Doktor Cho. Yakında görüşürüz.” Telefonu kapatınca bizi içeri alıp ikimize de sarıldı.

Odada babamın yokluğu dışında hiçbir şeyi fark etmedim. “O nerede?”

“Yatakta.” Dashay eliyle sol tarafı gösterdi. “Bekle,” dedi, ama ben o tarafa doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

Odanın pencereleri açıktı, okyanusun sesi daha iyi duyulabiliyordu artık. İki kişilik yatakta, yorganın altında bir şekil vardı. Koyu renk saçlı bir baş vardı yastığın üzerinde, yüzü duvara dönüktü. Yatağın hemen yanındaki serum askısında iki poşet vardı; bir tanesi şeffaf, diğeri de kırmızı bir sıvıyla doluydu. Kırmızı olana bağlı ince lastik yorganın altında gözden kayboluyordu.

“Baba?” diye seslendim.

Hemen arkamdaki Dashay, “Ona söyledin mi?” dedi. Mãe de, “Evet,” diye cevap verdi.

“Baba?” Biraz daha yaklaştım ona. Kıpırdamıyordu. Yüzünü görmek için eğildim. Onu gördüğüm an başım dönmeye başladı, sersemlemiştim. Biri tutup geri çekti beni.

Gözleri yarı açıktı, ama beni görmüyor gibiydi. Yüzü çekmiş, buruşmuştu. Derisi kemiklerine doğru gerilmişti. Bu haliyle kaskatı ve hareketsiz uzanmış, ölmeye hazırlanan Yaşlı Joe’yu anımsatmıştı bana.

Doktor Cho o gün eve vardığında, ona bir düzine soru soracak kadar kendime gelmişim. Babam neden bu duruma gelmişti? Hayatta kalma şansı neydi? Aynı soruları anneme ve Dashay'e de sormuştum, ama cevap alamamıştım.

Doktor Cho arkadan topladığı koyu renk saçları olan ufak tefek bir kadındı. Sakin, oval bir yüzü vardı. Lafı ağzında gevelemiyordu. Ağır hemolitik anemisi var,” dedi. “Alyuvarları hızla yenik düşüyor, ancak vücudu onları aynı hızda üretmiyor. Kalp yetmezliği riski gitgide artıyor.” dedi.

“Ölecek mi?” diye sordum.

“Büyük çapta bir kan nakline ihtiyacı var.” Sesi çatallanıyordu. “Ne kadar erken başlarsak yaşama şansı o kadar artar.”

Doktor Cho plastik torbalarda kan getirmişti. Onları taşınabilir bir soğutucunun içinden çıkardı, renkleri bordoyla şarap rengi arasında değişen bu sıvılar öğleden sonra güneşi altında parlıyorlardı. Yatak odasına getirdiği torba hariç diğerlerini buzdolabına koydu.

Mãe, Dashay ve ben yardım etmeyi önerdik, ancak o şu an için böyle bir şeye ihtiyaç olmadığını söyledi. Doktor işini yaparken mutfak masasında oturup bekledik. Okyanusun sesi dışında hiçbir ses yoktu etrafta.

Birdenbire, “Canı acıyor mu?” diye sordum.

Mãe ve Dashay birbirlerine baktılar. “Bilmiyoruz. Günler önce konuşmayı bıraktı, düşüncelerinden de pek bir anlam çıkaramıyoruz.” dedi Dashay.

Masada sessizce oturmaya devam ettik. Doktor Cho yaklaşık bir saat sonra gelip lambayı yaktı. “Ne oluyor? Cenazeye gelmiş gibisiniz.” dedi. “Hadi, sahilde yürüyüşe falan çıkın.” dedi.

“O nasıl?” diye sordu Mãe, çatallı bir sesle.

“Çok hasta. Bunu biliyorsun. Kalp atışları düzensiz. Nefes alış verişi düzelmezse yarın onu solunum cihazına bağlamam gerekecek. Şimdi dışarı çıkın ve aya bakın. Sonra da bir şeyler yiyelim lütfen.” Bu kadar ufak tefek biri için sesi son derecede otoriter çıkıyordu.

İstemeye istemeye dışarı çıkıp merdivenleri indik. Sonra da patikadan geçip sahile uzanan yolu indik. Karanlık ve okyanusun sesi sarıp sarmalıyordu bizi. O gece dolunay olması gerekiyordu, ancak bulut tabakası yüzünden ayı göremiyorduk. Buna memnun olmuşum. Yüzüm metanetli ifadesini bir kenara bırakıp çarpıldı. O gece, kederim öfkenin sınırına çok yaklaştı. Diğerlerinin neler hissettiğini görmesini istemiyordum.

Ölemez, diye düşündüm. *O bir vampir. Vampirler ölmez.*

Tüm bu efsanelerin doğru olmasını diledim o gece. Ve hayatımda ilk kez, dua ettim.

Cep telefonum çaldı, melodisi çok uygunsuz geldi kulağıma. Mãe ve Dashay'in de *Kuşu Gölü* melodisini duyar duymaz irkildiklerini hissettim.

Duymayı beklediğim en son sesteki Walker'ın sesi. Kuzey Kaliforniya'daki evinde olduğunu söyledi. Sonra nerede olduğumu sordu, ben de ona cevap verdim.

Babamın hasta olduğunu söyledim, o da ne kadar üzgün olduğunu söyledi bana. Yardım etmek için yanıma gelip gelemeyeceğini sordu. Ben olumsuz cevap verince hayal kırıklığına uğradığını sanıyorum.

“Tatilden sonra seni pikniğe götüreceğim,” dedi.

Bunun nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum. “Kulağa çok hoş geliyor,” dedim.

“Çilek yeriz. Hem sana öğrendiğim yeni sihir numaralarını da gösteririm,” dedi. “Ne zaman

dönüyorsun?”

“Henüz bilmiyorum.” Ona belki de asla geri dönmeyeceğimi söylemeye içim elvermedi.

“Ari, taşı çiçeğe dönüştürebiliyorum artık,” dedi.

On Üçüncü Bölüm

Gecenin bir yarısı uyandım, nerede olduğumu bir süreliğine kavrayamadım. Ancak okyanus ve kan kokusunu duyunca hatırladım her şeyi.

Ölümlüler sıklıkla kanın metalik bir kokusu olduğunu iddia ederler. Bence kan, bir parça bakır ve ozon gazı gibi kokar, kokusu koyu mavidir.

Zorla yataktan kalktım, maviye çalan havanın içinden geçip mutfağa vardım. Ocağın üzerinde bir gece lambası yanıyordu. Doktor Cho masada oturmuş, Dashay’ın akşam yemeğinde servis ettiği bir kâse karidesi yiyordu. Kırk beş kilodan daha ağır olamayacak bir insan için iştahı epey yerindeydi. Akşam yemeğinde de üç kâse karides yemişti. Bizse çok az yiyebilmiştik.

Kaşığını elinden bıraktı. “Uyku tutmuyor mu?”

Karşısındaki sandalyeye oturdum. “Kan nakli daha ne kadar sürecek?”

“Sabaha bitmiş olur. Tüm dolaşım sistemindeki kanı değiştiriyoruz. Bu haliyle biraz zaman alıyor.”

“O zaman iyileşecek mi?”

“Bilmiyorum. Konuşup konuşamayacağını soruyorsan bu konuda şüphelerim olduğunu söylemeliyim.” Kaşığını yeniden eline aldı. “İyileşip iyileşmeyeceğini anlamak için biraz zamana ihtiyacımız olacak.”

“Neden hasta oldu peki?”

“Bilmiyorum,” dedi yine. “Durumu olağan değil, ancak benzeri görülmemiş bir vaka da değil bu. Bağışıklık sistemi çökmüş. Görünen o ki son zamanlarda kan takviyelerini almıyor, düzenli beslenmemiş.”

Bir kaşık dolusu karidesi ağzına attı.

Yandaki odada babam can çekişirken onun yemek yiyor olmasına inanamıyordum.

Düşündüklerimi duymuş gibi gülümsedi. “İstersen yanına gidip nasıl olduğuna bakabilirsin,” dedi.

İstiyordum, ancak aynı zamanda onu görmek dehşete düşürüyordu beni. Bu yüzden oturup doktorun yemek yiyişini seyrettim. Kâsedekini bitirince memnuniyetle iç çekti. “Şu Dashay de çok iyi bir aşçıymış.”

“Sadece vampirleri mi tedavi ediyorsun?” diye sordum.

Kâseyi mutfak lavabosuna götürüp hafifçe çalkaladı. “Herkesi tedavi ederim ben,” dedi, sonra masaya geri döndü. “Ancak genelde evlere gelmem. Annen Raphael’in hastanelerden nefret ettiğini söyledi, ben de onun için böyle bir istisna yaptığıma memnunum. Onunla yıllar önce bir konferansta tanışmıştım. Son derece enerjik, genç bir adamdı. O zamanlar ondan hoşlanıyordum. Ama bunu

annene söyleme sakın.”

İçgüdüsel tepkim —*O bizim, senin değil*— diye düşünmek oldu. Tabii ki Doktor Cho düşüncelerimi duymuştu. “Kaygılanma,” dedi. “Evliyim ben, üstelik de çok mutluyum.”

Daha önce annem hariç evli bir vampirle tanışmamıştım. Ancak şöyle bir düşünecek olursak annemin vampir olduğunda evli sayılmayacağına karar verdim.

“Eşin de bizden biri mi?” Daha bunları söyler söylemez böyle kişisel bir soru sorduğuma pişman oldum.

“Sorun değil,” dedi. “Evet, bizden biri. Eşimle dokuz yıldır birlikteyiz.”

“Bir ölümlüyle evlenmeyi düşündün mü hiç?”

“Hayır.” Ellerinizi ahşap masanın üzerinde gerdi. Küçük olmalarına rağmen güçlü görünüyorlardı. “Ölümlüler flört etmek, kaçamak yapmak içindir. Bir ölümlüyle evlenmek mi? Bu bir sürü soruna yol açar.” Sonra duraksayıp ellerini esnetti. “Neden soruyorsun? Bir ölümlüyle evlenmeyi mi düşünüyorsun?”

“Hayır, sadece merak ettim.” Düşüncelerimin önüne bir bariyer çektim.

“Bazı seçenekler var, biliyorsun. Test ettikleri şu yeni ilacın protokolü... Adı neydi? Revité mi? Şu anda klinik testleri yapılıyor, ancak daha şimdiden internetteki Vunderworld sayfalarında adından sıkça söz ettirmeye başladı bile.”

“Ne işe yarıyor bu ilaç?”

“Söylentiye göre vampirleri yeniden ölümlü yapıyormuş.” Ayağa kalkıp kollarını esnetti. “Bu seçenek sana cazip geliyor mu?”

Cevap veremedim. Böyle bir ilacın fikri bile baş döndürücü ve korkutucuydu.

“Şimdi Raphael’in yanına dönmem lazım,” dedi Doktor Cho.

Mutfağı terk ettikten uzun süre sonra bile, meşe ağacından yapılmış masada, o loş ışığın altında oturup parmak uçlarımı masanın üzerindeki kabarıklıklar üzerinde gezdirdim.

On iki yaşındayken babamla Tibet’in Ölüler Kitabı olarak da bilinen *Bardo Thodol*’u okumuştuk. Bir ölüm rehberi olan bu kitapta, ölen kişinin Parlak Işık’la yüz yüze gelmesine ve en sonunda yeniden doğuş yolunu açan görüntüleri tecrübe etmesine yardımcı olacak ilahiler ve ayinler tasvir ediliyordu.

Ancak onunla kendi ölümlerimizle yüz yüze gelmek hakkında konuşmamıştık hiç. Birçok vampir gibi kendimize iyi bakarsak sonsuza dek hayatta kalacağımızı varsaymıştık. Bir biyomedikal araştırmacısı olduğu için babam beslenmenin önemi ve güneş ışığına maruz kalmanın zararları hakkında birçok kişiden daha fazla şey biliyordu. Öyle ki bunu gerçek bir bilime dönüştürdüğünü düşünürdüm.

Peki, yanlış giden neydi? Orada otururken fark ettim: Hasta olması benim suçumdu. Ona gölge adamdan bahsetmeseydim onu aramaya kalkmayacak, böylece hasta da olmayacaktı. Şimdi ise ona hangi ilahiyi ve hangi sözleri söylemem gerektiğini bilmiyordum. Sesimi duymak isteyeceğinden bile emin değildim.

Şafak vakti Dashay mutfağa geldi, soluk sarı bir kaftan vardı üzerinde. Esniyordu. Eğilip dikkatlice baktı yüzüme. “Yataktan çıkmaman gerekiyordu,” dedi. “Korkma. Ölüm bu eve girmedi.”

Omuzlarım gevşedi, sandalyemde arkama yaslandım.

Dashay çay yaparken “yılan Bennett’in” hikâyesini anlattı bana. “*Uçakta* tanıştığı bir kadınla Atlanta’da yaşıyor,” dedi. *Uçak* kelimesini öyle bir vurguladı ki duyan da bu kelime *kanalizasyon*

anlamına geliyor sanırdı.

“İzini nasıl buldun?”

“Cecil yardım etti.” Gülüşünde hem memnuniyet hem de huzursuzluk vardı. “Bana çok destek oldu.” Onu Cecil’le düşünmek rahatsız ediyordu beni. “Yani Atlanta’ya gittin, öyle mi?”

“Evet. Üstelik o şehirden hiç hoşlanmam. Çok kısa sürede çok büyüdü. Oraya ne zaman gitsem pişman olurum. Ancak o yılı gözlerimle görmek istedim.

Cecil bana adresi verdi. Geçen Perşembe saat beş gibi vardım oraya. Kahverengi, *pis* bir binada, küçük bir apartman dairesinde oturuyorlar. Kapıyı Bennett açtı, hemen arkasında o kadın duruyor, bekliyordu.

Ari, bu kadına neredeyse acıyorum, biliyor musun? Güzel değil, çirkin de değil. Sadece uçakta tanıştığı bir kadın.”

“Seni unutmak için onunla yaşıyor olabilir mi?” Bu magazin dergilerinden öğrendiğim bir şeydi.

“Onunla *uçaktat*anışmış diyorum sana.” Dashay’ın sesi o denli yüksek ve öfkeliydi ki onu susturmak istedim, babamı rahatsız edeceğinden korkuyordum. Sonra merak ettim. Onu rahatsız etmek mümkün müydü? Bilinci yerinde miydi sanki?

“Bennett beni görünce iki adım geriledi, o kadınsa iki adım ileri çıktı. ‘Sana söyleyecek bir şeyimiz yok.’ dedi.” Dashay kadının sesini taklit etti, anlaşılabilir bu ses bir çizgi filmdeki fareninki kadar tizdi.

“‘Ama benim Bennett’e söyleyeceklerim var,’ dedim ona. Sonra Bennett’e döndüm, ‘Beni neden terk ettiğini bilmek istiyorum.’ dedim.”

“O ne dedi?”

“Tek kelime etmedi. Öylece dikilip durdu. Yüzü ifadesizdi, bana bakıyor ama beni görmüyor gibiydi. Sonra o kadın kapıyı kapattı.” Dashay iki fincan çay doldurdu, çayın bir kısmını yanlışlıkla çay tabağına döktü. “Ona büyü yapmış gibi.”

Çaylarımızı yudumladık, güneş mutfak duvarlarını önce kırmızıya, sonra altın rengine çevirdi. “Jamaika’dayken onu korkuttum, bunu biliyorum. Hatta belki de daha önce,” dedi Dashay. “Tek istediğim neden diye sormasıydı.”

“Doktor Cho babamın odasından çıkıp mutfaka geldi. ‘Earl Grey çayı kokusu mu alıyorum?’

Dashay ona da bir fincan çay koydu, ancak doktor çayını hemen içmedi. “İçeri gel de bir bak,” dedi bana.

Sesinden bazı şeylerin iyiye gittiğini anlamıştım, ancak yine de tereddüt ettim. Elimi tutup yatak odasına götürdü beni.

Babam sırt üstü yatıyordu, sol kolu seruma bağlıydı. Göğsüne yapıştırılmış kablolar bir kalp monitörüne bağlanmıştı. Gözleri kapalıydı, yüzü bir deri bir kemik kalmıştı.

“Yüzüne renk geldi, görüyor musun?” diye fısıldadı Doktor Cho.

Dediği doğruydı da, yüzü önceki gün olduğu gibi mum renginde değildi artık. Ancak yine de sarımsıydı, üstelik yüzünün derisi kafatası kemiklerine yapışmış gibiydi.

Sonra yatağın ayakucundaki koltukta oturan figürü fark ettim. Māe kıvrılıp oturmuştu koltuğa, el örgüsü bir battaniye bedenini yarı yarıya kaplıyordu. Yüzü uzun saçlarının ardında görünmüyordu. Onu görmek bir şekilde kendimi güçlü hissetmemi sağlamıştı.

Tekrar dönüp babama baktım. Nefes alıp verışı düzenliydi. Elleri açıktı, iki yanında öylece

duruyorlardı. Ne bekliyordum ki? Tamamen iyileşmesini mi?

Bahar tatilimi çoğunlukla kitap okuyarak, Dashay'le sahilde yürüyüş yaparak ve onun hazırladığı baharatlı yemekleri yiyerek geçirdim. Zaman zaman babamın durumunu kontrol ediyordum, hastalığı zihnimi fazlasıyla meşgul ediyordu.

Doktor Cho evimize gelip gidiyordu, ancak Măe hep babamın yanındaydı. Bizi duyabildiğinden emin değildik, ama annem bir şeyler okuyordu ona. Çoğunlukla Ralph Waldo Emerson'ın makaleleriydi okudukları.

“Gücümüz zayıflığımızdan doğuyor,” dedi bir sabah. “Gizli güçlere karşı silahlanan kızgınlığımız rahatımız kaçana, canımız yanana ve kuşkular bizi esir alana dek ortaya çıkmıyor. Büyük bir adam her zaman geri planda kalmayı göze alandır.”

(Daha sonra okul kütüphanesinde bu makalenin devamını da okudum. İşte o zaman aynı makaleyi bir hafta kadar önce uyuyabilmem için bana da okuduğunu fark ettim. Zor zamanlarda Emerson rahatlatır ve ilham verir...)

Dashay ile güneş kremi sürünüp dükkâna doğru yollandık. Ertesi gün yola çıkacaktık, Dashay beni okula bırakıp Sassa'ya geri dönecekti.

Bu, tatildeki son yürüyüşümüzdü.

Tybee'deki büyük, beyaz sahil o gün uçurtma uçuranlarla doluydu. Uçurtmaların canlı kırmızı, sarı ve yeşilleri acem mavisi gökyüzünde dalgalanıyordu. Dashay ile gözleri UVB ışınlarına karşı koruyan güneş gözlükleri takmıştık, ancak renklerin yoğunluğunu yine de algılayabiliyorduk. Dışarıda çok fazla kalmamalıydık. Renkler biraz fazla gelebilir, bizi hasta edebilirdi.

“Doktorluk hiç bana göre değil,” dedim.

“Doktor olman gerekmiyor ki.” Dashay geniş kenarlı şapkasının ipini çenesinin altında sıkıştırdı.

“Hastalıkla aynı yerde olmayı sevmiyorum.” Bunu söyleyebilmek çok iyi bir histi. Evdeyken bunu söylemeye cesaret edemezdim.

Yukarıda uçurtmalar yükselip alçalıyor, uçuşup düşüyorlardı. Kurdeleye benzeyen kuyrukları arkalarında iz bırakıyordu.

“Dashay, sence babam iyileşecek mi?”

Dashay uçurtmaları izlemek için başını geri çevirdi. “Bence onun için yapılması gereken her şey yapılıyor,” dedi. “Ben asıl annem için endişeleniyorum. Kimse onun bir şeyler yiyip düzenli uyduğunu kontrol etmiyor.”

Eve geri dönmeye karar verdik. Yürürken Dashay'e bataklıkta geceyi anlattım, Jacey ile çadırımızın hemen dışından gelen bazı sesler duyduğumuzu söyledim. Dikkatle dinledi beni, lafımı bitirdiğimde, “Yuvarlanan buzağı.” dedi.

“Ne?”

“Bir çeşit Duppy. Hayvan biçimini alan bir ruh. Bazen zenci bir büyücü, ruhu mezarlıktan çağırıp kendi işlerini ona yaptırır. Diğer zamanlarda ise yuvarlanan buzağı ağaçların altına kurulup şapşal ve şanssız birinin yanına gelmesini bekler. Hareket ettiğinde boynundaki zincirin şıkırtısını duyabilirsin.”

Birkaç hafta öncesine kadar yuvarlanan buzağının bir efsane ya da batıl inanç olduğunu düşünürdüm. Ancak şimdi inanmaya hazırdım.

“Bize neden zarar vermedi?”

Dashay yerden küçük bir deniz kabuğu alıp cebine attı. “Bilmiyorum. Yoluna çıkmamışsınız. Hem belki sizin peşinizde bile değildi. Jamaika’da bir deyiş vardır: “Duppy kimi korkutup kime iyi geceler diyeceğini bilir.”

Sahilden ayrıldık, yürüye yürüye yazlık evimize yaklaştık. Doktor Cho arabasını garaj yoluna park etmişti. Merdivenlere yaklaştıkça annemin sesi kulaklarımızda çınladı. “Ne demek istiyorsun? Onu öldürmeye mi çalışmışım yani?”

Mutfaktaydılar, biz içeri girince ikisi de dönüp bakmadı. Husumet kırmızı bir parıltıyla sarmıştı etrafı.

“Ona verdiği serum bozdu.” Doktor Cho alçak sesle, ancak abartılı bir kesinlikle konuşuyordu. Bu şekilde konuştuğunu daha önce hiç duyamamıştım.

“Bazı testler yaptım. İçinde kinin vardı. Kinin otoimmün hemolitik anemi’ye sebep olabilir.”

Mãe yorgunluktan bayılacakmış gibi duruyordu. Yavaşça başını iki yana salladı. “Hep aldığı toniğin aynısı. Asistanı özel olarak hazırlıyor bu ilacı. İsmi Mary Ellis Root. Onu aradım, Georgia’ya gitmek için yola çıktığım günün sabahı getirdi ilacı.”

Doktor Cho’nun gözleri ve ağzı ne kadar şüpheli olduğunu belli ediyordu. “Saygı duyulan bir hematolog o,” dedi. “Kan takviyesine asla kinin eklemes. Aynı zamanda serumda büyük miktarda antidepresan da buldum. Birçok serumda biraz antidepresan bulunur, ancak bu kadarına neredeyse hiç rastlamamıştım.” Bana döndü. “Ari, kullandığın toniğin bir örneğini alabilir miyim?”

Mãe’ye baktım. Gözleri alevlendi, ama yine de başını tamam anlamında salladı. Odama gidip bir şişe tonikle geri döndüm.

“Teşekkürler.” Doktor Cho şişeyi elimden alıp dış kapıya doğru ilerledi. “Bulduklarımı size haber veririm.”

O gittikten sonra Dashay ile birlikte Mãe’yi yatıştırmaya çalıştık. “Onu zehirlemekle suçladı beni.” dedi. Mutfağı hızla adımladı, sonra da arkasına dönüp bir hışımla babamın odasına girdi.

Dashay ile baktık. *Doktor Cho bir zamanlar babamdan hoşlanıyormuş*, diye düşündüm.

Dashay iç çekip düşündü, *Belki de bu olanların bir kısmını açıklıyordur.*

Ertesi sabah eşyalarımı Dashay’in jipine yerleştirirken Doktor Cho’nun arabası evimizin önüne park etti. Doktor Cho arabasının arka koltuğundan bir kutu çıkarıp bize yaklaştı.

“Bundan sonra bu toniği kullanmalısın,” dedi. “Diğerini çöpe at.”

Dashay kutuyu alıp jipin arkasına yerleştirdi.

“Diğerinin nesi vardı ki?” diye sordum.

“Neyse ki içinde kinin yoktu.” Doktor Cho’nun uzun saçları topuzundan sıyrılıp okyanus rüzgârında ipekler gibi savruldu. “Ama içindeki antidepresan miktarı oldukça ciddi yan etkilere yol açabilecek düzeyde. Daha önce iştah kaybı, baş dönmesi ve libidoda düşüş yaşadın mı?”

Sigmund Freud’un çalışmalarına çok aşina olmasam da “libido” kelimesinin cinsel itki anlamına geldiğini biliyordum. “İlk ikisini yaşadım,” dedim. “Son söylediğini bilemiyorum.”

“Normalde on dört yaşındaki bir kızın *libido*’sunun ne kadar olması gerekiyor?” diye sordu Dashay.

Cho gülümsedi. “Oldukça fazla. Onun bir vampir olduğunu da unutma. Kullandığı formül bekârlığın geleneksel olduğu Sanguinist çevrelerde oldukça popüler. Ancak kan takviyelerine karşı yeni yaklaşım onların bazı içgüdüsel itkileri bastırmalarından ziyade kontrol etmeleri yönünde.”

“Sen Sanguinist değil misin?”

“Ben bağımsız düşüncenin savunucusuyum,” dedi. “Sanguinist ve Nebulistler belirli zamanlarda oldukça rağbet gördüler. Kolonistlerse delilerdi. Artık onlara hiçbir yerde ihtiyaç duyulduğunu sanmıyorum.”

Arkamı dönmediğim halde annemin evin penceresinden bizi izleyen varlığını hissedebiliyordum.

Dashay doktorla konuşmak için dışarıda kaldı, bense içeri girdim. Annem pencereden önünde değildi artık, babamın yatağının yanına oturmuştu. Yüzü gergindi, ellerini kucağında birleştirmişti.

“Babamla ilk defa buradan yaklaşık elli metre uzaklıktaki sahilde tanıştım.” Konuşurken ikimize de bakmıyordu. “Sonra yirmi yıl boyunca görmedim onu.”

Yere oturup annemi dinledim. Hemen yanımdaki serum askısında asılı bir torba taze, kırmızı sıvı yavaş yavaş damlıyor, babamın koluna bağlı ince lastikte ilerliyordu.

“Bir gece bir partiye gidecektim. Yoksa restoran mıydı? Orada biriyle buluşacağımı hatırlıyorum.”

Babam başını diğer yana çevirdi. Yüzünün kenarları daha az solgun ve daha az sarı görünüyordu artık.

“Baban da oradaydı. Restorandaki masalardan birinde oturuyordu. Yalnızdı, karnı açmış gibi bir hali vardı.”

Babam bu hikâyenin farklı bir versiyonunu anlatmıştı bana, ona göre bir kafede karşılaşmışlardı. Ancak bundan anneme bahsetmedim.

“Görür görmez tanıdım onu. ‘Sen Tybee’de tanıştığım çocuk değil misin?’ dedim.”

Babam nefesini dışarı verdi. Hafif bir iç çekmeye benziyordu bu.

“Ama o beni hatırlamadı. Sonra gözlerinin içine baktım—Ariella, onunkiler kadar yeşil gözler gördün mü hiç?”

“Hayır efendim.” Dashay büyüklerle konuşurken onlara *efendim* diye hitap etmeyi öğretmeye çalışıyordu bana. Neredeyse her seferinde unutuyordum bunu.

“Başını kaldırıp bana baktı, ‘Senin gibi biriyle tanışsam bunu unutmazdım sanırım.’ dedi.”

Babam yine iç çekti. Başını yastığın üzerinde iki yana oynatıyordu. Bizi dinliyor muydu?

“O kadının Raphael’i öldürmeye çalıştığımı iddia etmesi...” Sesi parçalandı, tuzla buz oldu sanki. Düşüp kaybolurken zar zor görülebilen kırıklara ayrıldı.

Dashay içeri girdi, yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. “Gitmek için hazır mısın?” diye sordu bana.

“Sanırım.” Gitmek isteyip istemediğime tam olarak karar veremiyordum.

Annem kollarını bana doğru uzattı, gidip ona sarıldım. Yüzünü saçlarıma gömdü. “Benim canım kızım,” dedi. Ama keşke demeseydi, çünkü o bu sözleri söyler söylemez ağlamaya başladım.

“Yapma, ağlama.” Dashay’in sesi boğuk çıkıyordu. “Ari, altı hafta içinde okuldaki ilk dönemin sona erecek. Yine hep birlikte olacağız, işte o zaman istediğin kadar ağlayabilirsin.”

Ayrılırken Măe eliyle yanağımdaki yaşları sildi. Sonra, “Doktor ne istiyormuş?” dedi.

“Ari’ye yeni bir tonik getirmiş.” Dashay gardını almıştı yine. “Bu öğleden sonra kontrol etmeye geleceğini, Raphael’e bakması için bir hemşire bulmaya çalışacağını söyledi.”

“Hemşireye ihtiyacımız yok,” dedi Măe, ama Dashay onun lafını kesti.

“Biraz uyuman gerekiyor,” dedi Măe’ye. “Eğer atlarla ve Grace’le ilgilenmem gerekirse burada kalıp gerekirse zorla uyuturdum seni. Hemşire iyi bir fikre benziyor.”

Babama hoşça kal demek Măe’yle vedalaşmaktan bile zordu. Başının hemen yanına çömeldim.

Yüzünün tek değişmeyen kısmı olan uzun, kalın ve siyah kirpiklerine baktım. Sonra alına bir öpücük kondurup geri çekildim. İlk kez onu öpmeye cesaret edebilmişim.

Kampüse dönüşümün ilk birkaç gününü profesörlerin peşinden koşturup kaçırdığım ödevleri telafi etmekle geçirdim. Çabucak hallettim bu işlerimi, çünkü yurttaki odam artık arı kovana gibi işlek bir yer değildi. Artık kimse uğramıyordu buraya. Oda arkadaşım bile ortadan kaybolmuştu. Görünüşe bakılırsa Bernadette, Jacey'nin yanına taşınmıştı. Ancak bunu kendi söylemedi bana. Her şeyi Jacey'den öğrendim.

“Üzgünüm Ari,” dedi Jacey, uzun ve sarı saç örgülerinden biriyle oynuyordu. “O odanın korkunç bir yer olduğunu söylüyor.”

Odam beni de korkutuyordu, çünkü içeride Bernadette'in lifleri, deniz kabukları ve kuş tüyleri yoktu artık. Orada olabildiğince az zaman geçirmeye çalışıyordum.

Bernadette'i ne zaman sınıfta ya da kantinde görsem benimle göz teması kurmamaya özen gösteriyordu. Yanına gidip, “Tatilin nasıl geçti?” diye sorduğumda geri çekilip yavaşça arkasını döndü, benimle görünmek istemiyor gibiydi. Alçak sesle, “Lütfen beni rahat bırak.” dedi. Bunu hiç beklemiyordum.

Jacey birkaç gün sonra gelip konuştu benimle. “Sorun sen değilsin Ari. Sadece etrafındaki insanların tuhaf bir şekilde öldüğünü düşünüyor.”

Walker Bernadette'in böyle hissettiğini biliyorduydu bile bana hiçbir şey söylemedi. Döndüğüm ilk gece karşılaştım onunla. Kantinden yurda uzanan patikada tek başıma yürüyordum. Birdenbire, patikanın ilerisindeki fundalıkların ardından, yaklaşık otuz santimetre çapında, parlak, beyaz bir küre çıktı dışarı. Küre bir süre havada gezindikten sonra bana doğru ilerlemeye başladı.

“Merhaba Walker,” dedim.

“Bu topun içine sıkışıp kalmış bir zombiyim ben.” Walker tiz, yüksek bir sesle konuşuyordu.

Zombi kelimesi ürkütmüştü beni. Birkaç saniye sonra konuştum: “Zombiler böyle ses çıkarmaz ki.” dedim.

Yorumumu duymazdan geldi. “Eğer küreyi öpersen zombi özgür kalacak.”

Bir şekilde kürenin daha da yukarıya havalanmasını ve bana doğru ilerlemesini sağladı. Çok iyi bir numaraydı bu. İpleri göremiyordum bile.

Walker tiz zombi sesleri çıkardı.

“Tamam,” dedim. Küreye bir adım daha yaklaştım. “O zaman zombiyi serbest bırakalım.” Dudaklarımı büzdüm.

Küre ve kumaş yok oldu. Karanlıkta dudaklarım Walker'inkilerle buluştu.

Saniyeler boyunca dudaklarımız havada dans etti, bedenlerimizden ayrılmış ruhlar gibiydiler. Dudakları menekşe kadar yumuşaktı. (Evet, daha önce çiçekleri öpmüştüm. Alıştırma yapmanın en iyi yolu budur.)

Bir süre hiçbir şey duymadım, bir şey görmedim. Sadece dudaklarıma bastırıldığı dudaklarımı hissedebiliyordum. Sonra içimde bir şey filizlendi. Küçük bir şeyin alevlendiğini, bu alevin büyüüp tüm damarlarıma yayıldığını, hatta onun dudaklarına geçtiğini hissettim.

Öpücük sona erdi. Gece yine aynı geceydi. Aynı patikada duruyorduk yine. Walker'ın göz ve ağız kısmında delikleri olan bir başlık taktığını şimdi görebiliyordum. Dalgın gülüşüm başlığı çıkarmasını sağladı. Saçı karmakarışık, kürenin ışığı gözlerine yansıyor. Küreyi gizleyen kumaşı alıp yere attı.

“Harika,” dedi. “Harikasın.”

Söylediklerine karşı çıkmaya gücüm yoktu. Zaten bunu yapmayı hiç ama hiç istemiyordum.

Bu olaydan sonra artık bir çift olmuştuk. Walker’la geri dönüşüm merkezinde verdiğimiz molalarda hep el ele tutuşuyorduk. (Ancak eldiven taktığımız için pek beceremiyorduk bunu.) Birbirimize sarılmış vaziyette kantinden yurda giden patikada yürüyorduk. Bekleme salonunda ders çalışıyorduk. Doğru söylüyorum. Gerçekten de çalışıyorduk. Gözlerimiz kitaplarda, birbirimize dokunmamızı engelleyen gerilimin tadını çıkarıyorduk. Böylelikle dokunduğumuz zaman hissettiklerimiz anlatılamayacak derecede yoğun oluyordu.

Vahşi bir histi bu. Derindi, başımı döndürüyordu. Ancak daha önce yaşadığım vertigolar gibi değildi bu, hoşuma gidiyordu. Kendimi iyi hissetmemi sağlayan tatlı bir tembellik yaratıyor, vahşiliği yatıştırıyordu.

Belki de yeni kullanmaya başladığım toniğin etkisiydi bu. Belki de âşık olmuştum.

Her ne olursa olsun bunun hayat dolu bir şey olduğunu biliyordum. Her geçen anın tümüyle farkındaydım.

Amerikan Siyaseti dersinde karşılaştığımızda Walker’la birbirimize bakmamaya çalışıyorduk, ancak bu konuda pek de başarılı olduğumuz söylenemezdi. Birçok kez Bernadette’in bizi izlediğine şahit olmuştum, neyin farklı olduğunu anlamaya çalışıyordu besbelli.

Bu arada Profesör Hogan üçüncü partiler hakkında her zamanki gibi katı ve güvensiz bir ifadeyle konuşuyordu. “İki parti sisteminin en iyi ihtimalle karışık, en kötü ihtimalle de yanlış olduğunu iddia edebiliriz, ancak yine de birçok çıkar çevresi iki parti sisteminin güce giden tek yol olduğunu düşünüyor?” Sesi cümlelerinin sonunda inceldiği için her biri birer soru gibi geliyordu kulağa.

Walker esnedi. Dişleri küçük ve düzgündü, inci gibilerdi. Bernadette, Walker’ın ağzına baktığımı gördü. İlişkimizin ne kadar ilerlediğini merak ediyordu. Ona baktığımda başımı çevirdi.

“Amerikan siyasetinde üçüncü partiler düzeltici bir rol oynamışlardır? Diğer partilerin sosyal sermayeyi harekete geçirmedikleri için kaçındıkları bazı konulara değinmişlerdir.”

Walker’la birbirimize baktık. Hafifçe ürperdiğimi hissettim.

“Ariella? Bizim için sosyal sermayenin tanımını yapabilir misin?” Büyük, koyu renk gözleri avlanmış bir geyiğinkiler gibi bakıyordu.

Profesör Hogan beni hiç sevmezdi. Düşüncelerini okuyamasam da ses tonu ve beden dilinden anlayabiliyordum bunu. Beni sevmemesinin nedeni söylediğim ya da yaptığım bir şey değildi. Bu kını kıskırtan Profesör Evans’ın verdiği fizik dersini bırakmam olmuştu. Evans’la bir ilişkileri vardı. Yatakta öğrencilerin ne kadar dik başlı olduklarını konuşmak hoşlarına gidiyordu. Evet, Profesör Evans’ın düşüncelerini dinliyordum.

“Ariella?”

“Sosyal sermaye iki ya da daha fazla birey arasındaki işbirliğinin teşvik edilmesiyle alakalı bir terimdir.”

“Hımm—evet?” dedi. “Bir örnek verebilir misin?”

Bir örnek düşünmeye çalıştığım sırada Walker konuştu: “Biliyorsunuz, sosyal sermaye sadece sözcüklerden ibaret. Sadece jargon bu.”

Profesör Hogan geyik bakışlarını ona çevirdi. “Bu davranışsal bir normu açıklamaya çalışan benim gibi sosyal bilimciler tarafından kullanılan bir dil?”

“Ama yine de jargon. Karşılıklı güvene dayalı ilişkilerden bahsediyorsanız, neden sadece öyle demiyorsunuz? Kastettiğiniz şey ortak çıkarlar ya da karşılıklı iyiliklerse neden bu sözcükleri kullanmıyorsunuz. Bence *sosyal sermaye* terimi basit şeyleri karmaşık hale getirmek için yaratılmış.”

Neredeyse içerideki bütün öğrenciler Walker’la aynı fikirdeydi. Bernadette ona bir kahramanmış gibi bakıyordu. Ben de onun gibi düşünüyordum. Ama sadece beni kurtardığı ve profesörün dikkatini üzerimden çektiği için değil. Benim düşündüklerimi, ama ifade etmeye cesaret edemediklerimi söyleme gücünü kendinde bulduğu için. Felsefe dersimde soyut kavramların kullanılması beni rahatsız etmiyordu. Çünkü bunlar o alana uygun terimlerdi. Ancak Amerikan siyaseti dersinde kullanılan soyut terimler gerçekleşmesi mümkün olmayan bir dileğin cafcıflı ifadeleri gibi geliyordu kulağa: Siyasetin bilimsel prensiplerle işlemesi dileği... Siyasetle ilgili pek bir şey okumamıştım, ancak yine de bilimle hiçbir alakası olmadığını anlamak zor değildi.

Tartışma daha fazla uzamadan ders saati sona erdi. Ancak son sözü söyleyen yine Profesör Hogan oldu.

“Önümüzdeki ay Savannah’da Üçüncü Partilerin Yerel Kurul Toplantıları’na katılmaya gideceğiz?” dedi. “İşte orada sosyal ve siyasi sermayenin nasıl işlediğini öğrenebilirsiniz?”

Bahar tatilinden sonraki hafta sonu Walker şu söz verdiği pikniğe götürdü beni. Resmi olmayan Hillhouse üniformasının üzerine —kot pantolon ve tişört — kaşmir, lavanta pembesi bir hırka giymiştim. Dashay kısa süreli Yule kutlamalarımız sırasında vermişti bu hırkayı bana. Daha önce hiç pembe giymemiştim. Bu yüzden giydiğim hırka benlik bilincimin fazlasıyla yükselmesine neden oldu. Ancak bu renk ten rengimi değiştiriyor, hafifçe kızarmış gibi görünmemi sağlıyordu. Biliyorsunuz, vampirler asla kızarmazlar.

Kampüsün yanındaki orkidelere doğru yürüdük. Walker büyükçe bezden bir el çantası taşıyordu yanında. Şeftaliler çiçeklenmişti. Meltem açık pembe taç yapraklarını savuruyor, hafif ve şekerli kokularını her yere taşıyordu. Havanın tütsü gibi egzotik bir kokusu vardı.

Walker’ın yere battaniye serişini izlemek Jesse ile son buluşmasına giderken yanında bir battaniye götüren Mysty’yi getirdi hatırıma. Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

“Sorun ne?” Walker bir anda battaniyenin üstüne sırt üstü yatıp dirseklerinin üzerinde doğruldu.

Alnımı ovuşturup bu anıyı zihnimden kovmaya çalıştım. Anı yaşamak, çiçeklenen ağaçların, pudra mavisi gökyüzünün ve mis kokulu havanın getirdiği bahar parıltısını tatmak istiyordum. “Ne kadar güzel bir gün,” dedim.

“Güzel olan sensin.” Kuzey Carolina aksanı bu iltifatın aşırı duygusal kaçmamasını, doğal olmasını sağlıyordu. Yazıdaki anlamlarından bir farkı yoktu bu sözlerin.

Sözler konuşulduklarında yeni anlamlar edinirler. “Hep senin gibi biriyle tanışmayı hayal ettim.”

Battaniyenin üzerine bağdaş kurup oturmuşum. “Ne demek istiyorsun? Nasıl biriyim ki ben?”

Bana daha da yaklaşıp sırt üstü uzandı. “Gizemli, güzel ve zeki. Tanıdığım kızların hepsi iyiydi. Bazıları çok güzeldi. Üstelik bazıları zekiydi de. Ama ben özel biriyle, *esrarengiz* biriyle birlikte olmayı düşledim hep.” Bu kelimeyi tınısı hoşuna gidiyormuş gibi yavaşça söylemişti.

“Daha önce birçok kez âşık olmuşsundur sen.” Hayatımda ilk kez kendi sesimi anneminkine benzettim, Savannah’da sözcükleri uzata uzata konuşması geldi aklıma. Walker’la *flört ettiğimi* fark ettim.

“Birkaç sefer.” Gümüşi mavi gözleri topaz rengindeydi. Evdeki ansiklopedimizde birçok kıymetli

taşın resmi vardı. Hepsiyle ilgili bir şeyler okumuş, resimlerine bakmıştım. Renk çeşitliliği büyülemişti beni. Daha önce kimsenin insan gözünün fotoğrafik plakasını çıkarıp çıkarmadığını merak ettim. İnsan gözündeki renkler kıymetli taşlarınkinden bile daha çeşitli gibiydi.

“Aslında beş kez,” dedi. “Tanışma randevusunu da sayarsak altı. Ama o zaman sadece iki saatliğine âşık olmuşum.” Birdenbire bana doğru uzandı, boynumdaki tılsıma dokundu. “Bu nedir?”

“Bir Mısır kedisi.” Ona kedi tılsımlarının, babasını düşmanlardan korumak için kendini her şeyi gören bir göze sahip bir kediye dönüştüren Mısır tanrıçası Bastet’le bağlantılı olduğunu anlattım. “Tılsımlar gezginleri korumaları için tasarlanır.”

Kedi tılsımını elinden bıraktı. “Esrarengiz,” dedi yine. Doğrulup oturdu, bezden el çantasına uzanıp içinden bir şişe pembe şarapla iki bardak çıkardı.

Hava kadar hafif ve çiçekli şaraplarımızı yudumladık. Önceden paketlediğimiz domatesli sandviçlerimizi ve çileklerimizden yedik. Tatlı içerse ağzımızda eriyip buharlaşan bulutları andıran kremayı yedik. Walker sihir numaralarına gösterdiği özeni yiyeceklere de göstermişti.

Yemeğimizi bitirdiğimizde battaniyeye, onun hemen yanına sırt üstü uzandım. Bir süre ikimiz de gökyüzünü izledik. Walker, “Neden mavi olduğunu merak ediyor musun hiç?” diye sordu.

Gökyüzünün neden mavi görüldüğünü biliyordum; bu renk Rayleigh saçılımının bir sonucuydu. Havadaki moleküller görünen ışığın mavi dalga boyunu kırmızı gibi daha uzun dalga boylarından daha etkili bir biçimde saçar. Ancak bunu söylemek ortamın havasına pek uymazdı.

“Blue Ridge Dağları’nın mavi görünmesinin de sebebi aynı,” dedi Walker. “Buna Rayleigh saçılımı denir,”

“Işık saçılımına aşınayım,” dedim. “Sadece senin daha şiirsel bir şey bulacağını düşünmüştüm.”

“Başka ne Rayleigh saçılımından daha şiirsel olabilir ki? O olmasaydı şimdi simsiyah bir gökyüzüne bakıyor olurduk.”

Sassa’da bıraktığım teleskopumu düşündüm, sonra zihnim yine Mysty’nin kaybolduğu geceye, yani bilincimi kaybettiğim geceye sıçradı.

“Sorun ne?” Walker üzerime eğildi, endişeli görünüyordu. Güneşin hafif bir kum rengi verdiği ışıltılı bir cildi vardı. Benim asla böyle bir cildim olamayacağını düşündüm. “Yine arkadaşını mı düşünüyorsun?”

Başımı salladım. Sonra onun Mysty’den değil, Autumn’dan bahsettiğini fark ettim.

“Seni çok kötü etkiledi.” Saçıma dokunup bir tutamını geriye itti. Kafatasım karıncalandı. Öpüşmeye başladık.

Wordsworth şiiri “huzur içindeyken yeniden değerlendirilen duyguların spontane bir biçimde dışa vurulması ” olarak tanımlar. Ben asla bir şair olamam, çünkü duygularımı huzur içinde değerlendiremiyorum. Çünkü onları düşündüğüm an şeftali orkidelerinin arasında geçip o günkü kadar güçlü ve yoğun bir biçimde geri dönüyorlar.

Dudaklarımız ağrıyana kadar öpüştük. Sonra biraz daha... Dudaklarımın şiştiğini hissediyordum. Kanım kaynıyordu, kalbimin küt küt ve hızlıca attığını duyabiliyordum. Göğsümü Walker’inkine yaslamıştım. Gözlerim kapalıydı. Nefes almak için geri çekildiğimizde açtım gözlerimi. Gördüğüm ilk şey Walker’ın solgun boynu oldu. Başını geriye yasladığı için boynu hemen önümde duruyordu. İçimde dişlerimi tenine geçirmek için ani bir dürtü duymadığımı söylesem yalan söylemiş olurum.

Elimle ağzımı kapattım.

Yine öne eğildi, güçlükle nefes alıyordu. “Ari, Ari, hiç kimse senin kadar iyi öpüşemez.”

Bir şey söylemedim. Kendimi korkutmayı başarmıştım.

Ertesi sabah odamın kapısının altından içeriye bir not attı. Öpüşmekle ilgili bir şiir yazılıydı bu notta. En sonunda beni hep seveceğini yazmıştı. Mektupta “sonsuzluk” kelimesi geçmediği için kendimi memnun, korkmuş ve minnettar hissediyordum.

O haftanın Pazar günü uzun ve kahverengiydi, Cumartesi hiç var olmamış gibi davranıyordu sanki. Odamdaydım, cep telefonumdan Dashay’i aradım. Telefonum dinleniyor olabilir korkusuyla yazlık evi aramaya cesaret edememiştim. Planladığımız gibi babamın durumuyla ilgili hiçbir şey söylemedik.

“Herkes nasıl?” diye sordum.

“Bıraktığın gibi.” Sesi çok soğuktu, o kadar mesafeliydi ki telefondakinin Dashay olduğuna inanmak bile zordu. “Sen nasılsın?”

Piknikten döndüğümünden beri kendimi uyuşmuş gibi hissediyordum. Öpüşmemiz ve Walker’ı ısırma isteği duymam böyle hissetmeme yol açmıştı. “Son derece iyiyim efendim.” dedim.

On Dördüncü Bölüm

Dashay'le hormonlar hakkında konuşmak istiyordum. Doktor Cho'yla da Revité hakkında konuşmak istiyordum.

Ama telefonda rahat rahat konuşamazdım, yanlarına da gidemezdim. İnternette Revité ile ilgili bazı bilgilere rastladım. Görünüşe bakılırsa klinik testler tamamlanmıştı, ilaç artık Vunderworld'de kullanıma sunulmuştu.

İlacın üretici firması internete çayırdaki koşan bir kadının resmini dağıtmıştı. Resmin üzerinde bir Beatles şarkısının şu sözleri yazılıydı: “Bir zamanlar ait olduğun yere dön.” Bir parçam yeniden evde eğitim gören ve tek derdi bir şeyler öğrenip babasını memnun etmek olan Ari olmak istese de aslında gerçekte istediğim ileri gitmekti. Ama ileride ne vardı?

Birisi internete şöyle yazmıştı: “Revité evliliğimi kurtardı.” Afişte kadının “rızası dışında vamlanmış ve iğrenç bir biçimde insan kanına ve berbat kan takviyelerine bağımlı edildiği, normal bir yaşam sürmekten aciz olduğu, tatil kutlamalarını, düzenli yemek yemeyi ve ölümlü kocasıyla ilişkiye girmeyi özlediği” ifade ediliyordu.

Eğer becerebilsem kızarırdım.

“Kocam horul horul uyurken uyanık yatıp kan dilediğim o ruhsuz geceler...” diye devam ediyordu. “İntihar etmeyi bile düşündüm.”

Vampirler de intihar edebiliyor muydu? Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

“Sonra Revité'yi keşfettim.” Kimin hazırladığı belli olmayan afişin söylemi değişmişti şimdi.

“Artık yemek yapabiliyor, alışverişe çıkabiliyor, gerçek bir kadın gibi sevişebiliyorum! Ve bir gün anne bile olabilirim.”

Hepsi kulağa çok duygusal ve fazlasıyla yanlış geliyordu. O halde neden okumaya devam ediyordum?

Prefesör Hogan beni kıskanıyordu. Bernadette ve düşüncelerini okuduğum diğer dört-beş kız öğrenci de öyle... Walker'ın bana âşık olduğunu fark edebiliyorlardı. Bu da sevilmediklerini hissetmelerine ve acımasız olmalarına neden oluyordu.

Walker hislerini gizleyebilen biri değildi. Bir gün sınıfa kâğıttan gülleri çevirerek girdi, sonra bu gülleri sandalyemin üzerine koydu. Bir başka seferinde, *Ari*'ye, *peri*, *tamari* (Bir çeşit Japon soya sosu) ve *Ferrari* kelimeleriyle kafiye yazdığı şapşal bir şarkı hazırlamıştı benim için. Şarkı

Bernadette ve Profesör Hogan'ı güldürmüştü, ancak bu olayın sonrasındaki kıskançlıkları biraz daha artmıştı. Onların hislerini anlamaya çalışıyor, ancak bunu başaramıyordum. Hayatımın o döneminde, kıskançlık çok nadiren, üstelik soyut bir biçimde deneyimlediğim bir duyguydu. Başka kızların normal aile yaşamlarını kıskanıyordum mesela. Ancak Profesör Hogan ve Bernadette'in hissettikleri çok

daha derindi, bana karşı duydukları kin de bu hislerin dışı vurumuydu.

Profesör Hogan ödevlerimden birine, doğru olduğunu çok iyi bildiğim bir ifadenin yanına kırmızı mürekkepli kalemle “Yanlış!” yazınca kendimi çok da üzmemeye çalıştım. Ne de olsa duygularını Walker’ın yaptığı gibi açıkça yaşayamayan evli bir adamla ilişkisi vardı. Kıskanmakta haklıydı.

Ancak Bernadette benim hakkımda bazı yalanlar söylemeye başladığında gerçekten incitti beni. Odamdan taşınmasına rağmen bir parçam hâlâ arkadaşı olduğumuzu düşünüyordu. (O zamanlar ne kadar da saf olduğumu fark etmek beni utandırıyor. Genç kızlar arasındaki arkadaşlıktan daha değişken bir şey olabilir mi şu dünyada?)

Bernadette’in yalanlarından ilk defa Walker sayesinde haberdar oldum. Öğleden sonra, bahçedeki ağaçlardan birinin altına oturmuştuk. Ben siyaset kitabımı okuyordum. Walker ise uzanmış, başını bacaklarıma dayamış, saçlarımla oynuyordu. Saçlarımla yüzünün tamamını kapatıyor, sonra da saç tellerimi tutamlara ayırıp her tutamın arasından yüzüme bakıyordu.

“Lisedeyken birileriyle yattığın doğru mu?” dedi birdenbire.

“Ne?” Kitap elimden kayıp düştü.

“Bernadette söyledi.” Yüzünün tek görebildiğim kısmı gözlerinden bir tanesiydi. Tuhaf, zoraki bir parıltı vardı bu gözde.

“Bir kere ben liseye gitmedim, evde eğitim gördüm.” Sesim olduğumdan daha kızgın çıkıyordu. “İkinci olarak, daha önce kimseyle sevişmedim.” İşte— kimseye söylemeyeceğimi düşündüğüm bir şeyi söylemişim ona.

“Gerçekten mi?” Saçlarımla arasından uzanıp yanağımı okşadı.

“Gıdıklanıyorum.” Elini geri ittim. “Neden böyle bir yalan söylemiş ki?”

“Sanırım seni kıskanıyor.” Walker içini çekti. “Biliyorsun, onunla okulun ilk yılında birkaç kez takılmıştık. Benim için çok önemli değildi bu, ama belki o hâlâ bana karşı bir şeyler hissediyordur.”

“Belki de.” Bunu neden daha önce düşünmemiştim ki? Hem Walker “takılmakla” ne demek istiyordu?

“Başka ne dedi?” diye sordum.

“Sadece senin yanındayken dikkatli olmam gerektiğini söyledi. Kötü şeyler olduğu için... Biliyorsun işte.”

“Arkadaşlarım kaybolduğu ve öldüğü için.” Jacey’e de aynı şeyi söylemişti.

“Boş ver onu,” dedi. “Sadece kıskanıyor. Ari, beni seviyor musun?”

Bu konuşma benim için çok kafa karıştırıcıydı. Cevabını bilmiyordum.

“Ailemde,” dedim yavaşça, “ben büyürken, kimse *sevgi* sözcüğünü kullanmadı. Bu daha önce kimseye söylemediğim bir şey.”

Walker saçımı ellerine alıp doğruldu, sonra her bir tutamı omzumdan geriye, sırtıma doğru bıraktı. Bakışları sert değildi artık. “Bunu ilk kez bana söylemeni istiyorum,” dedi, neredeyse fısıldayarak konuşuyordu.

Beni öperken kafamın daha da karıştığını hissettim.

Profesör Hogan bize eğitim gezimizden bir önceki hafta bir sürü okuma verdi. Amerikan siyasetindeki partilerin tarihlerini çalıştık. Örneğin, Cumhuriyetçi Parti’nin köleliğe karşı oluşup daha sonradan nasıl birinci parti konumuna geldiğini öğrendik.

“Günümüzde herhangi biri üçüncü bir partiye oy vermeye karar verirse, bu oy asıl partileri reddettiği anlamına gelir?” dedi Profesör Hogan. Saçları yıpranmış cildi bozulmuştu. Eğitim gezimizin yarattığı stres etkisini gösteriyor gibiydi. “Üçüncü partilere oy vermek sadece uç koşullarda ortaya çıkabilir, oy verenler sadece asıl partilerin konumlarıyla kendilerini bağdaştıramayınca üçüncü partilere oy verirler? Ancak bu partilerin seçimi kazanamayacağının bilincinde olarak oylarını feda ederler?”

Walker küçük bir kâğıt parçasıyla origami çiçeği yapıyordu. Profesörle aynı fikirde değildi. Oy verme zahmetine giren insanların bunu oy verdikleri partinin kazanabileceğini düşündükleri için yaptıklarını düşünüyordu.

“Seçim kanunumuz üçüncü partilerin büyümesini teşvik etmiyor?”

Walker çiçeği sandalyemin koluna attı.

“Peki, bu nasıl oluyor Ariella?”

Hemen hemen her ders benimle uğraşıyordu, bu yüzden çok sıkıcı şeylerden bahsettiği zamanlarda bile ekstra bir dikkatle dinliyordum onu. “Üçüncü partilerin fon edinmesini zorlaştırıyorlar,” dedim, tarafsız bir ses tonuyla konuşuyordum. “Birçok eyalette üçüncü partilerin adaylarının oy pusulasına isimlerini yazdırmaları diğer adaylarınkinden çok daha zor. Örneğin, dilekçelerini çok daha fazla insanın imzalaması gerekiyor.”

Gönülsüzce başını salladı. Bernadette gücenmiş bir bakış attı bana.

Onunla Walker’a söylediği yalanlar hakkında konuşma şansı bulamamıştım. Ancak doğru zaman geldiğinde ona söyleyecek çok şeyim vardı. O an için sadece dik dik baktım ona, ancak o arkasını dönmekle yetindi.

Profesör Hogan, Savannah’da davranışlarımıza mümkün olduğunca dikkat etmemiz gerektiğini söyledi. “Lütfen resmi bir şeyler giyinin?” dedi.

Bazı üçüncü partiler ilk kez yerel kurul toplantısı düzenlemeye karar vermişlerdi. Asıl partileri alt etme yolunda bazı taktikler geliştirmek için hem bağımsız hem de kolektif olarak toplanıyorlardı. Üçüncü Partiler Yerel Kurulu grubumuza oturumlardan bazılarında katılması için özel izin vermişti. Ancak hepimiz aynı oturuma katılamayacaktık. Dersin sonunda Hogan ödev kâğıtlarımızı dağıttı.

“Bana Yeşil Parti düştü.” Walker bu ödevi almayı istiyordu, bu yüzden onun adına sevindim. Sonra kendi kâğıdına baktım.

“Sana hangi parti düştü Walker?” Bernadette, Walker’ın koluna dokunuyordu.

“Yeşil Parti,” dedi.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Bana Sosyal Demokrat Parti geldi,” dedi.

Walker çoktan bana doğru dönmüştü. “Peki ya sen?”

“Adil Pay Partisi,” diye elimdeki kâğıttan okudum. “Yeni partilerden biri olmalı.”

“Belki de biriyle ödevleri değiştirebiliriz, böylece oturumlara beraber katılabiliriz,” dedi Walker.

Profesör Hogan elbette onu duydu. “Değiştirmek yok?” dedi.

Sınıfı terk ettiğimizde Walker alçak sesle konuştu, “Onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun? Ne zaman olumlu cümle kurup ne zaman soru sorduğunu kesinlikle bilemezdin.”

Bu konunun felsefi ve dilbilimsel imalarının oldukça ilgi çekici olduğunu düşünüyordum. “Biri Profesör Hogan’ın sesi hakkında bir makale yazmalı,” dedim.

Walker sırttı. “Başlık ne olsun peki? ‘Deliliğin Sesi’ nasıl mesela?”

“Peki ya ‘İşitsel Belirsizliğin İstismar Edilmesi’?”

“Ya da ‘Her Şey Farazi’?”

Bir süre daha şakalaşmaya devam ettik. Ancak bir parçam şöyle düşünüyordu: “Ya durmak bilmeyen sorgulama hali aslında kasıtlıysa? Bir insanın söylediği her şey kulağa şüpheli geliyorsa bu insan söylediklerinden sorumlu tutulabilir miydi?”

Bernadette arkamızdan yetişti. “Walker?” dedi.

Walker arkasını döndü. Ona seslenenin kim olduğunu görünce kolunu omzuma doladı. “Ne vardı Bernadette?” dedi. “Kız arkadaşım ile ilgili başka yalanlar mı söylemek istiyorsun?”

Walker söylemek istediklerini soru formunda aktarıyordu. Bunu takdir ediyordum. Evet, Walker Pearson’a âşık olduğumu düşündüğüm bazı anlar yaşamıştım.

Bir keresinde hayattaki en güzel anların bir yerlere varmadan önce yaşandığını okumuştum.

Aslında bunu günlüğüme yazan bendim, ancak kulağa hiç de orijinal bir laf gibi gelmiyor.

Mutlaka biri daha önce düşünmüştür bunu.

Ne olursa olsun otobüsümüz Savannah şehir merkezinin meydanlarında dolanıp, fren yapıp, köşeleri döndükçe heyecanlanıyordum. Geçen yılın ilkbaharında bu caddeleri kendi başıma keşfetmişim, şimdi çok aşına geliyorlardı bana.

Yerel Mezarlığı gördüm, hemen karşısında bir zamanlar annemin kiraladığı perili, tuğladan ev vardı. İlk gittiğim otel Marshall House da oradaydı. Hemen ileride nehir, onun yakınlarında ise annemle babamın birer yetişkin olarak ilk defa karşılaştıkları kafe vardı. Her yere gitmek, eski anıları hatırlamak, yeni anılar yaşamak istiyordum.

Walker elimi sıktı. Onun Savannah’da geçireceğimiz zaman için kendine ait planları vardı. Düşüncelerini dinlememeyi denedim, ama bunun için çok da fazla uğraşmadım.

Sizi seven birinin düşüncelerini dinlemek kötü bir fikir olsa gerek. Aşk zihinleri yumuşatır, duygusallaştırır. Zihinler mantık hatalarına ve sapmalara her zamankinden daha yatkın hale gelir. Elbette, ortalama bir ölümlünün düşünme süreci zaten karmaşıktır. Gözlemler, fiziksel ihtiyaç ve isteklerin ifade edilmesi sürekli olarak bu düşünce sürecini böler. Diğer yandan vampirler, daha sakın ve doğrusal bir çizgide düşünmeyi başarabilirler. (Ancak annem bu durumun dikkate değer bir istisnasıdır.)

Walker birçok ölümlünün çoğunlukla yaptığı gibi kendisi hakkında düşünüyordu. Kendini biraz uykulu ve aç hissediyordu. Âşıktı. Beni, kendi tabiriyle bir solukta içine çekmek istiyordu, ancak aynı zamanda bana olan saygısını da göstermek istiyordu. Bizim için Savannah’da romantik bir akşam planladığını öğrenecek kadar uzun bir süre düşüncelerini dinledim, sonra da kulak misafiri olduğum için kendimi kötü hissettim.

Annem başkalarının işine karışmak derdi buna. Ancak kendime nasıl engel olabilirdim ki? Bir şekilde başardım bunu. Aşkın bir duygu karmaşasından ibaret olmasını istemiyordum.

Başımı çevirip otobüs camından dışarı baktım. Nehir caddesine çıkan işlenmemiş sert taştan sokakları geçiyorduk, burası ilk kez görünmez olduğum yerdi. Babam ışınları büken metamateryalden kıyafetler ve ayakkabılar vermişti bana. Ben de kendi kendime bedenimdeki elektronların ısısını çekip ışığın yönünü saptırmayı öğretmişim. Bu süreç fiziksel açıdan yorucuydu, ama deneyimin kendisi enerji tüketimine değerdi. Beni en çok eğlendiren şey görünmez olmaktı. Kalabalık

sokaklarda uçar gibi, ağırlıksız ve özgür bir biçimde ilerleyebilmek... Bundan daha hoş bir şey olabilir mi?

Evet, özel ceket pantolon takımımı, iç çamaşırlarımı ve ayakkabılarımı eğitim gezimiz için yanıma almıştım. Ne de olsa sahip olduğum en resmi kıyafet buydu.

Konferansın düzenlendiği otel çamur kahverengisi nehre bakıyordu. Camdan ve çelikten yapılmış yüksek kemerli bir tavanın altındaki lobide toplanmıştık. Profesör Hogan otele girişimizi yapıp hangi odalarda kalacağımızı söyledi.

Bernadette ve başka bir kızla birlikte 408 numaralı odada kalacaktım.

Bernadette hemen Hogan'ın yanına gidip alçak sesle konuştu.

“Yer değiştirmek yok?” dedi Hogan.

Hepimiz asansörlere doluştuk. Walker, Richard ve dört oğlan daha üçüncü katta indiler. Walker giderken bir öpücük gönderdi bana.

Bernadette iç çekti. Ancak üzüntüyü değil, düş kırıklığı ve öfkeyi gösteren bir iç çekişti bu.

Düşünceleri karmaşıktı. Ancak içlerinde inanılmaz bir kıskançlık tespit ettim, benimle ilgili duygularının temelinde büyük bir korku yatıyordu. Autumn'un ölümü, Bernadette'in ölümle ilgili ilk tecrübesiydi. Henüz bu olayı atlatabilmiş değildi. Olanlarla ancak beni suçlayarak baş edebiliyordu.

Odaya eşyalarımı yerleştirirken Rhonda hiç durmadan konuştu. Bernadette ise yatağına uzanmıştı. “Sen de çekyatta yatabilirsin,” dedi bana.

“Bence yazı tura atalım.” Sırt çantamdan üç bozuk para çıkardım. Yazı tura attığımızda, Bernadette yazı dedi, Rhonda ve bense tura dedik. Dışarıda kalan o olduğu için neredeyse kendimi kötü hissediyordum. Bana içlerlemek için bir sebebi daha vardı artık.

Toplantının açılış konuşmasını Adil Pay Partisi'ne katılmak için Demokratlardan ayrılan Georgia'lı otuz yaşındaki A.B.D. senatörü Neil Cameron yaptı. Podyumu görmezden geliyor, bize seslenebilmek için sahnenin en ucuna kadar ilerliyordu. Walker'la üçüncü sırada oturuyorduk. Senatör sahneye çıktığından beri gözlerimizi ondan alamamıştık. Neil Cameron yakışıklı mıydı? Salondaki bütün kadınlar onun yakışıklı olduğunu düşünüyor olmalıydı, ancak geleneksel bir yakışıklılık değildi bu. Burnu en az bir kere kırılmış gibi görünüyordu. Boyu en fazla 1.70'ti. Ancak koyu mavi gözleri sıcak bakıyordu. “Dans eden gözler” lafını daha önce duymuştum, ama o geceye dek böyle gözlere sahip birini görmemiştim hiç. Bakışlarını dinleyicilerin yüzlerinde gezdiriyor, her birinden büyüleniyormuş izlenimi yaratmak için bazılarının gözlerine uzun uzun bakıyordu. Saçları gür ve koyu renkti. Güçlü görünen, keskin hatlı elleri vardı.

O konuştuğuça elleri de kendi kendilerine dans ediyorlar gibi görünüyordardı.

“Şu andan itibaren iki gün içerisinde, Savannah'yı terk ettiğinizde elliden fazla türün nesli tükenmiş olacak,” dedi. “Bir düşünün— elli tür bir daha asla görülemeyecek. Peki, bunun en önemli sebebi ne? Doğal yaşam ortamlarının yok edilmesi, kaynakların suistimal edilmesi ve arazi ıslahı; hepsi insanların eylemleri.”

Bir süre duraksayıp ellerini kalçalarına koydu. “Artık durmalarının vakti geldi.”

Harika bir sesi vardı. Güçlü, derin ve babamınki gibi melodikti. Üstelik tekdüzelikten alabildiğine uzaktı.

Öne eğildi, elleri yine hareket etmeye başlamıştı. Gözleri kalabalığı tarıyordu. “Siz Savannah'dan ayrılana kadar elli sekiz milyon tondan fazla karbondioksit atmosfere salınacak. İnsanlar her yıl otuz

milyar ton CO2 üretiyorlar. Bu durum elektrik santralleri, araçlar, uçaklar ve binalardan kaynaklanıyor.”

Ellerini yine kalçalarına koydu. “Artık durmalarının vakti geldi.”

Cameron sahnede ileri geri yürüyor, küresel ısınma, mercan kayalıklarının yok edilmesi, ormanların tahrip edilmesi ve suni gübre kullanımı ile ilgili bazı istatistikler veriyor, her istatistiğin arasında da aynı cümleyi tekrar ediyordu. Üçüncü tekrarından sonra kalabalık bu sözü onunla birlikte haykırmaya başladı: “Artık durmalarının vakti geldi.”

Karizma sözcüğünü daha önce duymuştum. Yunanca ’da “hediye” anlamına gelen bir kelimedenden türediğini biliyordum. Ancak bu sözcük bile Neil Cameron’ın cazibesini ve enerjisini anlatmaya yetmiyordu. O sahnede hareket ettikçe Edwin Arlington Robinson’a ait “Richard Corey” şiirinin şu mısrası geliyordu aklıma: “yürürken parlıyordu.” Bu adamın açıklayamadığım, hatta o zamanlar açıklamaya bile çalışmadığım manyetik bir enerjisi vardı.

Yürümeyi bırakınca iki elini avuçları açık bir biçimde yukarı kaldırdı. “Ama *biz* kimiz?” dedi. “Biz kimiz ve onlar kim?”

“Amerika içeridekiler ve dışarıdakiler olmak üzere ikiye ayrılmıştır. Ve arkadaşlarım, bizler her birimiz dışarıdayız. Özümüzde diğerlerinden farklıyız. Başka şeyleri önemsiyoruz, farklı hayatlar yaşıyoruz. Onlar son derece iyi korunuyorlar. Bizse korumasızız. Onların kendileri inşa ettikleri ve sadece onları koruyan bir kanun ve kural sistemleri var. Bizim konumumuz ise daha belirsiz. Onlar ve sistemleri dünyayı yok ediyor. Bizse onu kurtarmak için buradayız. Bu gece bunun için buradayız.”

Kollarını iki yana açtı. “Evimizi kurtarma yolunda ilk adımı atmak için.”

Kalabalık bir anda gürlledi. Çıkardıkları ses o denli enerji doluydu ki yerlerimizden kalkıp alkışlamamıza, ıslık çalmamıza ve kollarımızı sallamamıza yol açıyordu.

Öndeki sıralardan birinde oturan Bernadette bağırdı. Hemen önümüzdeki Profesör Hogan tuhaf, tiz ve onaylayan bir ses çıkardı.

Hemen yanındaki kırmızı elbiseli kadın alaycı bir bakış attı ona, bir taraftan da alkışlamaya devam ediyordu.

Cameron sahnenin ortasında spot ışığının altında sessizce duruyor, bizi izliyordu. Onaylanmayı içine sindiriyor gibiydi. Gölgesi olmadığını fark eden tek kişi ben miydim?

Sesler kesildiğinde, “Teşekkürler,” dedi Cameron. Sonra alkışlar yeniden başladı. Walker bana bakıp başını iki yana salladı.

“Vay canına,” dedi.

Gönüllüler koridorlarda ilerliyor, insanlara bağışlar için kâğıt ve zarf dağıtıyorlardı. Bu kâğıtlar sadakat yeminleriydi, üçüncü partinin adayını desteklediğimizi ve Demokratlara ve Cumhuriyetçilere oy vermeyeceğimizi belirtiyorlardı. Salondaki diğer herkes gibi formu imzalayıp geri gönderdim. Çok daha sonra Cameron’ın neden herkese bu kâğıtları imzalattığını merak ettim. Söylediği hiçbir şey yeni haber değildi bizim için. Ancak o gece, başka her şeyden çok Cameron’ın kendisinden etkilenen insanlar o kâğıdı imzalamaktan çekinmediler.

Konferanstan ilk ayrılan Cameron oldu, kalabalık yan salonda hazırlanan resepsiyona gitmek için onu takip etti. İnsanlar dağınık bir sıra oluşturmuşlardı, hepsi onunla konuşma şansı bulmaya çalışıyordu. Walker’la ben de bekledik. İşte o zaman *Mysty*’yi gördüm.

Yanımızdaki masada gönüllüler sadakat yeminlerini toplama ve ayırma görevini yerine

getiriyorlardı. İçlerindeki koyu kahverengi saçlı kız tuhaf bir biçimde tanıdık geliyordu bana. Saçı, hatta yüzü bile değildi bana tanıdık gelen. Duruşu; ağırlığını bir ayağına verip diğer dizini bükmesi ve başını hafifçe yana yatırması... *Mysty*, diye düşündüm. Evet, burnu aynıydı. Ama gözleri kahverengiydi, üstelik tuhaf bir kayıtsızlıkla bakıyorlardı.

Onu daha iyi görebilmek için yana kaydım. Elleri kâğıtlar arasında geziniyordu. Sağ bileğinde dövme yoktu. Ancak ona biraz yaklaşınca, bileğinde güle benzer bir şeklin solgun, pembe gölgesini gördüm. Oydu. Dövmesini çıkarttırmış olmalıydı.

“*Mysty*?” dedim.

Başını kaldırıp bana baktı, ancak beni tanıdığına dair hiçbir belirti göstermedi. “İsmim *Pauline*.”

“Nasılsın?” diye sordum, kendimi aptal gibi hissediyordum.

“Ben iyiyim, sen nasılsın?” Sesinde o güneyle aksanı yoktu artık; çekimleri ve tonu renksizdi. Ancak ahengi ve perdesi aynıydı. *Mysty*’ye aitti bu ses.

Sana ne oldu böyle? diye geçirdim içimden, ancak bunun cevabını alamayacağımı biliyordum. Düşüncelerini bile dinleyemiyordum, tek duyduğum bir sineğin boş bir odada uçunca çıkardığı sesi andıran hafif bir vızıltıydı.

Neil Cameron’la el sıkıştığımda elimi bırakmasını hiç istemedim. Dokunuşu serin ve pürüzsüzdü, eli benimkini hafifçe kavrıyordu.

Hemen arkamdaki Walker öksürdü.

“*Ariella*,” dedi Cameron yaka kartımı okuyarak. “Ne güzel bir isim. ‘Tanrı’nın aslanı anlamına geliyor. Nerelisin *Ariella*?”

“*Florida*,” dedim. *Saratoga* Kaplıcaları demeyi akıl edememiştim. Doğruyu söylemek gerekirse *Florida* kelimesini hatırladığım için bile kendimi şanslı sayıyordum.

Gözleri parladı. “Ah, ben de *Florida*’lıyım. *Deltona*’da doğdum. Oranın neresi olduğunu biliyor musun?”

Başımı salladım. Ona ne kadar süredir vampir olduğunu sormak istiyordum. Düşündüklerimi duymuş gibi bakışlarını benimkilere kilitledi. Elim hâlâ bırakmadığını fark ettim.

Walker yeniden öksürdü, Cameron elimi bıraktı. “Yakında yine görüşürüz,” dedi. Gözleri oyalandı, yüzümden ayrılmak istemiyor gibiydiler.

Evet, kulağa bir aşk romanı gibi geldiğini biliyorum. Ancak hissettiklerim bunlardı.

Büyülenmiş bir biçimde geri çekildim. Arkamdan Walker’ın kendini tanıttığını duyuyordum, sesi endişeli gibiydi. Gözümün ucuyla *Mysty* ve başka bir genç kadının kapıya doğru ilerlediklerini gördüm. Tuvalete gidiyor olabileceklerini düşündüm. Benim de gitmeme gerekiyordu zaten. Onları takip ettim. Hayır, tam olarak gerçeği söylemiyorum size. Onları takip ettim, ancak bunu neden yaptığıma dair en ufak bir fikrim yok.

Lobiden ve cam kayar kapılardan geçtiler. İkisinin de kulaklarında kulaklık vardı, müzik çalarlarında müzik dinliyorlardı. Kokularını takip ettim. (*Mysty* elma özlü bir parfüm ya da losyon sürmüştü. Diğer kız ise tarçın gibi kokuyordu.) Otoparkı geçip nehir kıyısındaki kaldırımdan aşağıya doğru ilerledim. Dövmesinin izini görmemiş olsa bile takip ettiğim kişinin *Mysty* olduğunu biliyordum. Yürüyüş şekli oldukça kendine hastı.

Restoranlar, barlar ve hediye dükkânlarının yanından geçtik. Daha sonra sola dönüp dik, arnavut kaldırımlı bir yolu çıkmaya başladılar.

Daha önce gelmişim buraya. Burası ilk kez görünmez olduğum yerdi. Bunu bir daha yapmamam için bir sebep de yoktu ortada.

Görünmez olur olmaz o tanıdık sevinci duydum yine. İstediğim her şeyi yapabileceğimi hissediyordum! Hiç kimse beni izleyemez, hiç kimse yargılayamazdı artık. Hiç kimse dışlanmış hissetmeme yol açamazdı. Çünkü hiçbir yerde değildim artık.

Mysty ve arkadaşı Abecorn Caddesi'nden Reynolds ve Oglethorpe meydanına doğru ilerlediler, sonra sağa döndüler. Bense arkalarından avının üzerine ineceği için çok mutlu olan bir yusufçuk gibi uçuşuyordum.

Birkaç blok sonra dört katlı tuğladan bir evi çevreleyen dökme demirden bir çitin yanına vardılar, uzun adımlarla ön kapıya doğru ilerlediler. Bense geride kaldım, bir meşe ağacının yosun tutmuş gölgesinde durup bekledim.

Kapı siyaha boyanmıştı, çitler ve panjurlarla uyumluydu. Her iki yanında ışıkları titreyen siyah lambalar vardı. Tuğla duvarlar sarmaşıklarla çeviriliydi. On sekiz pencere caddeye bakıyordu, hepsinde ağır perdeler vardı. Hiçbirinden ışık sızılmıyordu.

Göremediğim biri kapıyı açtı. İçeri girdiler. Geri dönmeleri ihtimaline karşı birkaç dakika bekledim. Sonra hayal kırıklığına uğramış bir biçimde yeniden görünür olup otele doğru ilerledim.

Geri döndüğümde resepsiyon hâlâ devam ediyordu. İnsanlar masaların etrafında toplanmışlardı, ellerinde ordövr tabakları ve kokteyl bardakları vardı. Bazılarının elindeki kırmızı sıvılarla dolu bardakları görmek susatmıştı beni. Karışık bir kalabalıktı bu; gençler ve yaşlılar, erkekler ve kadınlardan oluşuyordu. Bazıları çok şık giyimliydi, diğerlerinin üzerinde ise kot pantolon vardı. Kırmızı elbiseli kadın oldukça sofistike görünüyordu, kalabalığın içinde hemen göze batıyordu. Koyu renk dalgalı saçları vardı, güzeldi. Ancak yüzündeki ifade sürekli olarak birilerini azarlıyormuş gibi görünmesine yol açıyordu. Ben gözlerini dikmiş onu izlerken salonun karşı tarafına geçip kendinden daha yaşlı bir kadınla konuşan Neil Cameron'la sohbet etmeye başladı. Yüzündeki hor gören ifade yok olur olmaz çok çekici bir kadın olduğunu fark ettim.

Bir parçam onun gibi olmak istiyordu. Hiçbir çaba harcamadan eğlenceli, kültürlü ve zarif olmayı diliyordum. Pembe hırkalı kız kırmızı elbiseli kadın olmayı arzuluyordu.

Walker ortalarda gözüküyordu.

Bara doğru ilerledim. Sahte kimliğimi gösterip bir bardak Picardo aldım.

Arkamdan bir ses, "İki yap şunu." dedi.

Arkamı dönmeme gerek yoktu. Sesini tanımasam bile duyduğum zevk bu kişinin Neil Cameron olduğuna işaret ediyordu.

On Beşinci Bölüm

Otel odama ulaştığımda saat neredeyse gecenin ikisiydi. Ancak Bernadette'le Rhonda hâlâ ayaktalardı, yerde halının üzerinde oturmuş konuşuyorlardı.

Arkalarındaki televizyon son seste çalışıyordu, odadaki bütün ışıklar yanıyordu. Sarhoştular.

Kızarmış gözlerle gülümsediler. Bernadette en son aylar önce gülümsemişti bana. "O punç denedin mi Ari?" dedi. "Gerçekten mük-te-şem."

"Mükteşem." Rhonda kollarını başının üstüne kaldırıp ellerini salladı.

"Mükteşem."

İkisi de kıkırdadı.

Biri kapıyı yumrukladı. Onlara baktım, ancak ikisi de yerinden kıpırdamadılar. Kapıyı gidip dışarıda kim olduğunu görmek için delikten baktım. Walker dışarıda duruyordu, mavi gözleri bej duvarlar ve halıya karşı çıkıyormuş gibi capcanlı bir mavi renkteydi.

Ancak o benim Walker'ım değildi artık. Delirmiş gibi görünüyordu, gözleri kapandı kapanacak gibiydi. Ağzı açıktı.

Onu içeri almak istemiyordum, ancak yine de kapıyı açtım.

“Ari,” dedi. “Hey, Ari. Neler oluyor?” Bunu sinirli bir sesle söylememiştı. Sözcükleri uzata uzata konuşuyordu.

Evet, o da sarhoştı.

“Seni arıyordum.” Walker'ın sesi şimdi de ağladı ağlayacak gibi çıkıyordu. “Aradım, aradım ve sonra seni gördüm. Şu Cameron denen adamla konuşuyordun.”

Derin bir nefes aldı. “Beni yanlış anlama, neden öyle bir adamla konuşmak istediğini anlayabiliyorum. Ama ben. Ben...” Düşüncelerinin kontrolünü kaybetti.

“Sen içki mi içtin?”

Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı.

O punçın içinde ne vardı, merak ediyordum.

“Walker, odana dön.” Net ve yavaş bir sesle konuşuyordum. “Sabah konuşuruz bunları. Şimdi biraz uyuman gerekiyor.”

Bir dakika boyunca orada dikildi, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu.

Sıska erkek arkadaşım benim, diye düşündüm. Sarhoş olsa bile çok tatlıydı.

“Seninle odana kadar yürüyeyim.” Anahtarlarımı almak için içeri girdim, diğerlerine nereye gittiğimi söyledim. Ancak bu zahmete neden girdim bilemiyorum. İkisi de daha yüksek sesle gülmeye başlamıştı şimdi, başları hafifçe geriye yatmıştı.

Walker'ı üçüncü kata bıraktığımda, “Ah.” dedi.

Odasının kapısına vardığımızda ise, “Ah. Ne kadar iyisin.” dedi. Öne eğildi. Omuzlarından tutup onu duvara yaslamasam düşecekti. Kapıyı çaldım. Richard kapıyı açtı. En azından o ayıktı.

“Bir sarhoş daha mı?” dedi. “Harika, şimdi bir çift sarhoşumuz oldu.”

Walker'ı içeri çekti. Bense iyi geceler deyip asansöre geri döndüm. Ancak yukarı çıkmak yerine aşağı indim.

Resepsiyonda kimse yoktu artık. Ne bekliyordum ki zaten? İki saatten fazla bir süredir Neil Cameron ve onun destekçileriyle kibar sohbetler ettiğim ve onun varlığının her saniyesinin tadını çıkardığım köşeye gittim. Söylediklerinin çoğunu hatırlamıyordum bile. (Ancak şunları hatırlıyordum: Takım elbisesini beğendiğimi söylemişim ona. O da bambu lifinden yapıldığını söylemişti. Annemle babamın Florida'da ne iş yaptıklarını sormuştu, ben de şu an hatırlayamadığım bir şekilde ona cevap vermişim.) Bir de gözleri yüzüme değdiği an ne hissettiğimi kesin olarak hatırlıyordum.

Aşk böyle bir şey miydi? Annemi ya da Dashay'i arayıp onlara sorabilmeyi dilerdim. Ancak Mãe'ye ulaşmam mümkün değildi. Dashay ise bu saatte uyuyor olmalıydı.

Yavaşça asansöre geri dönüp 408 numaralı odama gittim.

Ertesi sabah Adil Pay Partisi'nin yerel kurul toplantısında yerimi aldığımda Richard beni gördüğüne şaşırmış gibi görünüyordu. “Senin de diğer herkes gibi yataktan kalkamayacağını,

akşamdan kalma olacağını düşünmüştüm.”

Az önce odamdan ayrılmıştım, içeride Bernadette ve Rhonda hâlâ uyuyorlardı.

“Dün gece ne oldu?”

“Önce herkes resepsiyondaki punçtan içti,” dedi. “Bana sorma, içinde ne olduğunu bile bilmiyorum. İçki kullanmıyorum çünkü. Sonra herkes öğrencilerin odalarından birinde toplandı, sanırım orada da biraz içtiler. Başka ne yapıklarını Tanrı bilir. Ben onlarla gitmedim.”

“Ben de gitmedim.” Salonu gözlerimle taradım, Cameron orada değildi. Kırmızı elbiseli kadın da yoktu. Üzerimde yine ceket-pantolon takımım vardı. Ancak bu sabah kirpiklerime rimel sürmeye ve yüzüme renk veren güneş kremimden sürünmeye vakit bulmuştum. Richard güzel göründüğümü düşünüyordu, ancak böyle bir şeyi asla söyleyemezdi.

O günkü seminerin yöneticisi, birkaç eyalette başarısızlıkla sonuçlanan çevreyi koruma yasalarının sıkılaştırılması işlemleri için yoğun çabalar harcadıktan sonra, yani bundan iki yıl kadar önce kurulabilmiş Adil Pay Partisi’nin tarihini değerlendirdi. Richard şüpheyle dinledi onu. *Bu yasaların oluşturulmamasının haklı sebepleri vardı,* diye düşündü. Onun zihnine girmek, oldukça hijyenik ve iyi aydınlatılmış bir restorana girmeye benziyordu. Buradaki hiçbir şey insanın iştahını açamazdı.

Konuşmacının söylediğine göre Adil Paycılar partinin ulusal çapta daha iyi tanınmasını istiyorlardı. “Gelecek sene başkanlık ön seçimleri başlamadan önce herkes bizden konuşuyor olmalı,” dedi. “Neyse ki bunu başarmamızı sağlayacak bir adayımız var.”

Richard’a, “Adayları kim?” diye fısıltıyla sordum.

“Muhtemelen dün gece dinlediğimiz adam,” dedi, elindeki defterin boşluklarına bir Amerikan bayrağı çiziktiriyordu. “Cameron. Bu adamın bir sosyalist olduğunu bile söyleyebiliriz, çünkü aynen öyle konuşuyordu.”

Richard’ın düşüncesine göre, çevre sadece endüstriyel bir kaynaktı. Bu oldukça basitti ve apaçık ortadaydı. Çevrenin kendi kendini yenileyeceğini düşünüyordu. Doğanın var olma yolu buydu. Bir an için çoğunluğun çevresel konulara karşı son derece duyarlı olduğu Hillhouse’da ve burada kendini dışlanmış hissediyor olması gerektiğini düşündüm. Ancak Richard bunu hiç önemsemiyordu. Hatta bu hoşuna bile gidiyordu. Geri kalanımızdan üstün olduğu için öz güveni tavan yapmıştı.

“Dün geceki konuşma istatistiklerle nasıl yalan söyleneceğinin bir göstergesiydi.” dedi.

Arkadan biri onu susturmak için bir ses çıkardı. Konuşmacı bize dönüp konuştu: “Ancak mesajımızı Amerikan halkına ulaştırmak için her birinizin desteğine ihtiyacımız olacak.”

“Çok beklersiniz.” dedi Richard.

Hemen yanında oturan adam, “Neden buradasınız o zaman?” diye sordu.

“ ‘Düşmanını tanı’ lafını daha önce hiç duymadınız mı?”

Başka bir yerde olduğumu hayal ettim. Bunu yaptığım zamanlarda zihnim genellikle Jamaika’ya, sadece Dashay’in anlattığı kadarıyla bildiğim bu yere giderdi.

Montego Körfezi kelimelerini düşündüm. Sonra Richard’ın olmadığı beyaz kumsala ve turkuaz sulara doğru yol aldım.

Öğle yemeği arası dışında günün geri kalanını otelin konferans salonunda oturarak geçirdik. Tecrübesiz bir siyasi partinin nasıl organize olduğunu ve halkın gözündeki konumunu nasıl edindiğini öğrendik. Dinleyiciler her yaştan öğrenciler ve gönüllülerden oluşuyordu.

Konuşmacılarımız makul düşünen insanlardı, ancak iyimser sözler söylemek durumundaydılar.

Taban örgütlerinin çabaları ve bazı toplulukların sayesinde, Adil Pay Partisi'nin ulusal çapta bir ün kazanması, insanların Cameron'ın asıl parti adaylarından daha cazip bir seçenek olduğunu düşünmesi amaçlanıyordu. Medya ilk başta isteksiz olabilirdi, ancak daha sonra, yani ilk seçimlerde APP'nin kazanabileceği ortaya çıktıktan sonra onlar da bu plana dâhil olurlardı.

Günün ortasında Richard şöyle dedi, "Ben gidiyorum. Bu tam bir vakit kaybı. Gerçek kararlar alınmıyor burada. Kararlar her zamanki gibi, gecenin geç saatlerinde, duman dolu odalarda alınıyor."

Ne demek istediğini tam olarak bilemiyordum, ancak gitmesine sevinmişim. Babamın siyasetin geçici şeyleri, döngüsel düzende oluşan kalıcı olmayan olayları işlediğini söyleyişini hatırladım. Siyaset ilgimizi hak etmiyordu.

Günün sonunda ona biraz da olsa hak verdim. Richard'ın haklı olup olamayacağını merak ediyordum.

Zaman zaman bir gece öncesinin görüntüleri işgal ediyordu zihnimi. Cameron içeri girebilir umuduyla salonu tarıyordum. Walker'ı bir kez bile düşünmediğimi itiraf etmem gerekiyor.

Ancak 408 numaralı odaya girdiğimde Walker içerideki çekyatta oturuyordu. Bernadette benim yatağımdaydı, Rhonda ise kendi yatağında. Bakışları donuktu. Hepsi bana gülümsediler. *Yine sarhoşlar mıydı?* merak ediyordum.

Walker çekyatın üzerine hafifçe vurdu, yanına oturmamı istiyordu. "Ari, Ari," dedi. "Seni özledim." Oturdum. Düşüncelerini okumaya çalıştım. Ancak o kadar karmaşıklardı ki vazgeçtim. "Bu geceki resepsiyona gidecek misiniz?" diye sordum.

Programa göre sırada resepsiyon vardı. Ertesi gün sabah oturumlarına katılacak, öğle yemeği yiyecek, sonra da Hillhouse'a dönmek için yola çıkacaktık.

"Resepsiyonları seviyorum," dedi Rhonda. "Çok seviyorum."

"Yeter artık," dedim. "Siz ne kullanıyorsunuz böyle?"

Sadece gülümsemekle yetindiler.

"Hangi uyuşturucu maddeyi kullanıyorsunuz?"

Bernadette komodinin çekmecesinden bir şişe çıkarıp bana fırlattı. İçini açtığımda üzerinde V harfi yazılı küçük haplar gördüm. Şeker mi? Etrafıma bakındım. Hiç sanmıyordum.

"Denesene." Walker kolunu omzuma doladı. Onu itip kendimden uzaklaştırdım.

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Lupus ilacımla tepkimeye girebilir."

Planladığımız gibi Walker o akşam beni yemeğe götürdü. Gerçek bir "randevuydu" bu. Mavi, ipek bir elbise giymiştim. Walker'ın üzerinde ise ceketle kravat vardı.

Broughton Caddesi'nde ilerlerken, "Senin uyuşturucu kullanmadığını sanıyordum." dedim ona.

"Kullanmıyorum." Yanımda yürüyüp etrafı seyrederken çok mutlu görünüyordu. "V daha ziyade keyif verici bir madde. Geçen geceki partideki çocuklardan birinde bir sürü vardı bu haptan."

Kendimi hayal kırıklığına uğramış hissediyordum, kafam da karışmıştı. Böyle özel bir gecede böyle hissettiğim için Walker'a içerleniyordum.

"Hiç zararı yok ki," dedi Walker. "Ama eğer seni rahatsız ediyorsa bir daha kullanmam."

"Kullanma." O hapın içinde ne vardıysa Walker'ı başka biri yapıyordu. Yine de kendime sormadan duramıyordum: Rahat, cana yakın ve eleştirmeyen biri olmanın neresi kötüydü ki? Gerçek duygularımızı çeşitli maddelerin tetiklediği duygulardan nasıl ayırabilirdik? Ve neden "gerçek"

duygularımıza daha çok değer verirdik?

“İşte Marshall House. Tek başıma kaldığım ilk otel bu.” dedim.

Walker otelin balkonunu destekleyip süsleyen siyah dökme demire bakıp, “Çok havalı,” dedi.

Bordo perdeli pencerelerden görünen otelin lobisi eskisi gibiydi. Siyah beyaz baklava biçimindeki yer döşemeleri tavandaki cam, kâse biçimindeki avizelerle aydınlanıyordu. Yandaki restoran mumlar yakmıştı, koyu yeşil duvarlar mum ışığında parlıyordu.

Sonra onu gördüm. Sırtı bize dönük olduğu halde barda oturuyordu. Siyah takım elbiseli, uzun boylu, sarışın bir adamdı bu. Koyu kırmızı bir bardaktaki içkisini yudumluyordu.

Malcolm. Donakalmıştım. Walker aylak aylak birkaç adım atıp arkasını döndü.

“Ne oldu?”

Tek kelime etmedim.

“Ari, hayalet görmüş gibisin.”

Ancak o bir hayalet değildi. Ben ona bakarken kadeh tokuşturmuşçasına bardağını havaya kaldırdı. Barın arkasındaki aynadan bulanık yansımamı mı görmüştü?

“Hadi içeri girelim.” Sesim sakin çıkıyordu, ancak kanım fark edilebilir bir hızla damarlarımda dolanıyordu. Onu en son Sarasota’da görmüştüm. *Bizi neredeyse öldüren yangını bu adam çıkardı,* diye düşündüm. *Bu adam annemle babamı vampir yaptı. En yakın arkadaşımı öldürdü.*

Walker hemen arkamdan bara girdi, bir şeyler içmek istediğimi düşünmüştü. Ancak benim asıl istediğim cevaplardı. Ailemi neden dağıtmıştı? Babamın hastalığından da bir şekilde o mu sorumluydu? Cevaplar ne olursa olsun, kalbimin derinliklerinde ondan intikam almayı her şeyden çok istiyordum.

İçeri girdim. Malcolm beni gördüğüne hiç de şaşırma benzemiyordu.

“Bayan Montero,” dedi, yerinden kalkıp bana elini uzattı.

Herhangi bir planı yoktu. Elini sıktım, buz gibiydi. Yüzünde kibirli bir ifade vardı, ancak yine de yakışıklıydı. Soylularinkini andıran kalkık burnu, solgun teni ve sola ayırdığı sarı saçlarıyla hiç değişmemişti.

“Ben Malcolm Lynch,” dedi Walker’a, elini sıktı. Walker kendini tanıttı. *Onları ben tanıştırmalıyım,* diye düşündüm. Ancak zihnim daha önemli konularla meşguldü. Bu konuları Walker’ın önünde nasıl dile getirebilirdim ki?

“Savannah’da ne arıyorsun?” diye sordum. Onu en son gördüğüm zamanki kadar zinde görünüyordu.

Kabalık ettiğimi düşünüyormuş gibi başını hafifçe iki yana salladı, ancak bunu eğlenceli buluyormuş gibi bir hali de vardı. “Otursana,” dedi. “Birlikte bir içki içelim.”

Walker bir tabureye oturdu. “Hayır.” dedim.

Bana baktılar. Walker’ın şaşkınlığı samimi, Malcolm’unki sahteydi.

“Buraya akşam yemeği için geldik,” dedim. “Sonra da bir resepsiyona katılmamız gerekiyor. Malcolm’la yüzleşmeye zaten hazır değilim. Üstüne üstlük Walker oradayken bunu kesinlikle yapamazdım. “Belki başka bir zaman,” diye ekledim.

“Elbette.” Malcolm’un gülümseyişi gözlerinin etrafındaki derinin kırışmasına neden oluyordu. “Konuşacağımız çok şey var.” Elini ceketinin iç cebine soktu, işlenmiş metalden (büyük ihtimalle platin) yapılmış küçük bir kutunun içinden bir kart çıkardı. Üzerini okumadan aldım kartı. Çantama

attım.

“Hoşça kal,” dedim.

“İyi akşamlar.” İkimize de başıyla selam verdi. Sonra yine gülümseyip gidişimizi seyretti.

Dışarı çıktığımızda Walker konuştu, “Bu çok tuhaftı. O adam da kimdi? Neden kalmak istemedin?”

“Eski bir aile dostumuz.” Saçımı geriye attım, sakinleşmeye çalışıyordum.

“Neden bu kadar mesafeli konuştun o zaman?”

“Bilmiyorum.” Köşeyi döndük, işte restoran oradaydı. Burası pembeye boyanmış eski bir binaydı.

“Üzgünüm,” dedim. “Onu görmek çok şaşırttı beni. Nedenini bir gün açıklarım. Akşamımızı mahvetmesine izin vermeyelim.”

Ancak sonunda akşamımızı mahveden Walker oldu. Huzursuzdu, oturduğu yerde sürekli kıpırdanıyordu. Bakışları kalabalık restoranda geziniyordu. Ne sipariş vereceğine karar vermekte güçlük çekti. Sonra yemeğine neredeyse hiç dokunmadı. Hemen yanımızdaki masada oturan ve yaşları bizden daha büyük olan kadınla adam bize doğru tuhaf bakışlar attılar, ne gibi bir sorunumuz olduğunu merak ediyorlardı.

Otele dönmek, yeniden ceket-pantolon takımımı giyip resepsiyona katılmak rahatlattı beni. O gece hiç konuşma yapılmayacaktı. Sadece yenilecek, içilecek, canlı müzik dinlenecekti. İçeri girdiğimde müzik grubu bir pop şarkısı çalıyordu, bazı insanlar dans ediyordu.

Walker şimdiden punç kâsesinin yanına gitmişti bile. Beni dansa kaldırıp kollarını sağa sola sallamaya, tuhaf hareketler yapmaya başladı. Şarkı sona erdiğinde onu içki masasının yanındaki bir sandalyeye oturttum. Yandaki duvara yaslanıp kalabalığı izledim. İçerideki renk, koku ve desen cümbüşünü tüm benliğimle algılıyordum, ancak Walker’ın bunların hiçbirinin farkında olmadığını biliyordum. Sandalyesinde arkaya yaslanmıştı, gözleri yarı yarıya kapalıydı. Anlamsızca sırıtıyordu.

İşte bu yüzden Neil Cameron beni dansa kaldırmak istediğinde bu teklifi memnuniyetle kabul ettim. Önce hızlı bir şarkıda, sonra da yavaş bir şarkıda dans ettik. Dans etmeye başladığımız ilk andan itibaren birbirimize mükemmel uyum sağladık. Ara sıra yüzüne, profiline ve derin bakan gözlerine kaçamak bakışlar atıyordum.

“Bir kedinin hareket edişi gibi dans ediyorsun,” dedi. “Doğal bir zarafetin var.”

“Benimle flört mü ediyorsun?”

“Birazcık,” dedi. “Sorun yok, öyle değil mi?”

“Sanırım yok.” Kesinlikle sorun yoktu. Rengârenk sıfatlar zihnime üşüşüyordu. İnci rengi *mükemmel*, narçiçeği *harika*, safir mavisi *büyüleyici*... Normalde kullanmayacağım kelimelerdi bunlar. Mâe bana dans etmeyi öğrettiği için minnettardım. Ancak bu havaalanındaki çini zeminde attığımız çekişen adımlara hiç benzemiyordu. Hayal gücümde Cameron’la sadece dans etmiyorduk. Geceleyin gökyüzünün altında dönüp duruyor, süzülüyorduk.

Cameron bana gülümsedi. İşte o an düşüncelerimi bloke etmek için çok geç kaldığımı fark ettim. Birdenbire kendimi sakar, saf biri gibi hissettim.

Ancak dansın sonuna geldiğimizde tuhaf bir şey oldu. O zaman belli bir isim koyamamıştım bu hisse. İçimde yoğun bir enerji yükselip ona geçti. Bu his Walker’ı ilk kez öptüğümde hissettiklerime benziyordu, ancak çok daha yoğundu.

Mâe daha sonra Fransızların *coup de foudre* dedikleri bir olguyu yaşadığımı söyledi, bu terim “yıldırım aşkı” ya da “ilk görüşte aşk” diye tercüme edilebilirdi. Bugün bile hangi çevirinin benim

durumumu daha iyi açıkladığına karar verebilmiş değilim.

Cameron durup gözlerimin içine baktı. Ben de onun koyu mavi gözlerine baktım. “Yıldız safirleri gibi,” dediğimi duydum, ancak Cameron beni duymamış gibiydi.

Müzik durunca ayrıldık. Üç APP destekleyicisi gelip Cameron’ı götürdüler. Ancak o bana bakıp dudaklarını *sonra* der gibi oynattı. Derin bir nefes alıp etrafıma bakındım.

İşte yine oradaydı. Malcolm barda oturuyordu, başını geriye ata ata gülüyordu. Başımı çevirip onu görmemiş gibi yaptım.

Ancak Malcolm birkaç dakika sonra resepsiyonu terk ettiğinde onu takip etmeye karar verdim. Cameron barda oturuyordu, etrafı hayranlarıyla çeviriliydi.

Walker punç kâsesinin üzerine eğilmiş, bardağını dolduruyordu. Resepsiyondan ayrıldığımı hiç kimseye söylemedim.

Malcolm uzun adımlarla yürüyordu, trençkotu rüzgârda savruluyordu. Görünmez oldum, ona yetişmek için koşmaya başladım. Neredeyse yarım blok gerisine gelince yürümeye başladım. Bu arada ondan istediğim cevapları nasıl alacağımı düşünüyordum. En sonunda kafamda bir plan tasarladım. Onu son kez Sarasota’da gördüğümde babamı araştırma yapması ve sentetik kan üretmesi için ona yardımcı olmaya ikna etmeye çalışıyordu. Araştırmasıyla ilgileniyormuş gibi davranabilir, ona babamı ikna etmek için bir aracı olmayı önerebilirdim. Eğer Malcolm babamın çalışamayacak kadar hasta olduğunu bilmiyorsa bu planın işe yarayabileceğini düşünüyordum. Tabii onu hasta edenin Malcolm olma ihtimali de vardı.

Bu yolu bilmiyordum, ancak varış yerimiz geçen gecekiyle aynıydı. Oglethorpe Meydanı’ndaki sarmaşıklı eve varmıştık.

Kapının her iki yanındaki küçük lambalar parıldıyordu. Daha ona yaklaşma fırsatı bulamadan içeri girdi Malcolm. Hayır. Doğruyu söylemem gerekirse, birkaç dakika boyunca kararsız ve korkmuş bir biçimde kalakaldım. Taktiğim bir anda aptalca gelmeye başlamıştı bana. Onu kandırmayı nasıl umabilmişim?

İspanyol süs ağaçları ile çevrili meşe ağacının altında durdum, aklıma bir fikir gelmesini bekledim. Müzik çalarları ve kulaklıklarıyla iki genç kız hemen önümdeki York Caddesi’nde yürüyorlardı. O kadar yakınımdan geçtiler ki limon ve vanilya aromalı vücut losyonlarının kokusunu duyabildim. Patikadan geçip eve ilerlediklerinde onlara yakın durdum. Kapıyı açtuklarında hemen arkalarından içeri girdim.

Kızlar loş holden geçip kıvrılan merdivenlere doğru ilerlediler. Nerede olduğumu anlamak için duraksadım. Önümde birkaç kapısı olan uzun bir koridor vardı. Sonra onları takip etmeye devam ettim. Merdivenin en üstünde başka bir koridor başlıyordu. Bu koridorun yarısına kadar ilerleyip bir kapıdan içeri girdiler. Bense koridorda yavaşça yürüyordum.

Kapıyı aralık bıraktılar. İçeride sıra sıra, yirmi ya da daha fazla karyola vardı, oda çok düzenliydi. Kızlar kulaklıklarını çıkarıp soyunmaya başladılar.

Geriledim, kapısı açık olan diğer iki odadan içeri baktım. Bir tanesi çok karanlıktı, bir şey görünmüyordu. Ancak diğerinde beş genç erkek karyolaların üzerinde uzanıyordu. Hepsi uyanıktı, ama hiçbiri konuşmuyordu.

Bu bina bir çeşit yurt olmalı, diye düşündüm. Merdivenlerden indim. Işık fazla loştu, duvarlara çizilmiş resimleri ayrıntılarıyla göremiyordum. Ancak bir tanesi Saratoga Kaplıcaları’ndaki evimizde

asılı olan tablolarından birinin aynıydı. Bir lale, bir kum saati ve insan kafatasının resmedildiği *MementoMori*. Depoyu temizlediğimizde Mãe onu atmaya karar vermişti. Çok depresif bir resim olduğunu söylemişti.

Karanlıkta, aşağı kattaki koridorda ilerlerken geniş bir oturma odası, içinde beş uzun masa ve düzinelerce sandalye olan bir yemek odası ve duvarlar boyunca kitaplıklarla kaplı olan bir oda buldum. İçgüdüsel olarak içeri girdim.

Odadaki tek ışık kalın perdelerin filtrelediği dışarıdaki sokak lambalarından geliyordu. Perdelerden birinin ucunu birkaç santim kaldırıncaya içeri biraz aydınlandı. Böylece duvarlardan birinde asılı olan Amerika kıtası haritasını görebildim. Üzerinde yuvarlak içine alınmış yerler ve gruplar halinde iğneler vardır. İğnelere birinin Homosassa'da olduğunu, daha küçük bir iğnenin ise güney Georgia'ya saplandığını fark ettim. Savannah yuvarlak içine alınmıştı, Daytona Sahili, Washington, New York, Chicago, Los Angeles ve düzinelerce başka şehir de öyle...

Bir dosya dolabının yanındaki çalışma masasının üzerine kâğıtlar ve küçük kartlar yığılmıştı. Perdeyi pencerenin kancasına sıkıştırdım, sonra masaya ilerledim. Kartlar boştu. Hemen yanlarında çarşaf çarşaf kâğıtlar seriliydi, bunlar geçen gece imzaladığımız sadakat yeminleriydi.

Tam dosya dolabının çekmecelerinden birini çekiyordum ki arkamda bir hareketlilik sezdim. Arkamı dönmemele donup kalmam bir oldu.

Malcolm kapıyı arkasından kapatıp kilitledi, anahtarı da cebine attı. "Elma dersem çık, armut dersem çıkma. Elma!" dedi.

Bana doğru ilerledi. Sokak lambasından yansıyan ışık sarı saçlarına düşüyordu. Yavaşça, ama kararlılıkla yürüdü. Beni görebiliyor gibiydi. Sağuma doğru birkaç adım attım.

Malcolm kendi soluna doğru birkaç adım ilerledi. "Ne oldu, dilini kedi mi yuttu?"

Sağa döndüm, neredeyse raflardan birinin üzerine düşecektim. Ne yöne hareket edersem edeyim Malcolm da benimle birlikte hareket ediyordu. Geri geri yürüyüp kitaplıklardan birine yanaştım.

"Ne derler bilirsin." Şimdi sadece elli santimetre gerideydi. İleri atıldı. "Kediyi...", sağ eliyle tılsımımı kavrayıp hızla çekti, "merak öldürür."

Kaçmaya çalıştım, ancak o benden çok daha güçlüydü. İpek kordon boynumu acıtıyordu, konsantrasyonumu yitiriyordum. Yeniden görünür olduğumu hissettim.

Malcolm önce Bastet replikasına, sonra da yüzüme baktı. Beni gördüğüne hiç de şaşırılmış gibi görünmüyordu. "Uğraman ne hoş," dedi. Tılsımımı bıraktı.

Ensemi ovuşturdum.

"Biraz konuşalım mı?" dedi.

Odanın tam ortasında karşılıklı yerleştirilmiş iki kanepeler vardı. Malcolm kanepelerden birine oturdu. Bense hareket etmiyordum. Tılsımın görünmez olmayacağını akıl edemediğim için ne kadar aptal olduğumu düşünüyordum. Bu tılsım artık bir parçam olmuştu, orada olduğunu bile nadiren fark ediyordum.

"Kendini boş yere üzme." Malcolm arkasına yaslanıp rahat bir pozisyon aldı. "Evin kapsamlı bir güvenlik sistemi var. Tam olarak görünmez olsaydın bile kızılötesi sensörler varlığını algılardı.

Hemen düşüncelerimi bloke ettim.

"İşte şöyle." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Arkadaş olmaktansa düşman olmak bize daha uygun, öyle değil mi? Ne kadar da yazık."

Muhtemelen babamla Cambridge Üniversitesi'nde doktora sonrası öğrenimi gördükleri zamanlarda edindiği hafif bir İngiliz aksanı vardı.

“Yine de ben senin arkadaşımın Ariella. Sen bunu bilmesen de...”

“Ya tabii.” dedim. “Babamın da arkadaşısın. Bu yüzden ikimizi de öldürmeye çalıştın.

“Öldürmek mi?” İç çekti. “Tam tersine. İkinizin de hayatını kurtardım, hem de birden fazla kez.”

Sarasota'da tanıştığımızda ben daha küçükken hayatımı kurtardığından bahsetmişti. Saratoga Kaplıcaları'ndaki evimizde yangın çıktığında beni oradan çıkardığını anlatmıştı. Çocukluğuma dair ilk anım işte o yangındı, ancak beni kurtaranın kim olduğunu hatırlayamıyordum.

Şimdi başka bir yangını düşünüyordu. Düşüncelerini dinlememe izin verdi. O gece, kasırga bize doğru ilerlerken Sarasota'ya, babamın ismi mantıksız bir biçimde Xanadu olan binada kiraladığı daireye gelmişti. Araştırmada iş birliği yapma ihtimalinden vazgeçmeden önce babamla son bir kez konuşmak istiyordu. Otoparkta babamın eski asistanı Dennis'i görmüştü. Dennis aracından teneke bir kutu çıkarıyordu. Malcolm o an için bunun araştırma yapmak için kullanılacak bir kimyasal olduğunu düşünmüştü. Dennis teneke kutuyu asansöre taşımış, Malcolm da görünmez olup onu izlemişti. Dennis apartman dairesine girdiğinde Malcolm da onunla girmişti. Teneke kutunun etrafından dolanıp mutfaktaki bir sandalyeye oturmuştu.

“Raphael de sen de uyuyordunuz,” dedi. “Kontrol ettim. Mutfağa geri döndüğümde Dennis teneke kutuyu açmış, bir şekilde ateş yakıp yangın çıkarmıştı. Ona ne halt ettiğini sordum, bana başka şans olmadığını söyledi. Anlamsız şeyler söylemeye başladı. Sanırım beni Tanrı zannetti. Görünmez olduğum için ilahi bir varlığın onu yargılamaya geldiğini düşünmüş olmalı. Sussun diye ona vurdum. Bu arada alevler yayılmış, duman yoğunlaşmıştı. Karbon monoksit gibi kokuyordu etraf.

“Yangını söndürmeye çalıştım, ancak görünürde yangın söndürücü yoktu. Bir kaba su doldurup teneke kutunun üzerine döktüm, böylece patlamasını engelledim. İşte o zaman baban öksürerek mutfağa girdi. Beni gördüğünü bile sanmıyorum.”

Hemen karşısındaki kanepede oturuyordum. Nefes almak için durdu. Söylediği her söz doğal, samimi geliyordu kulağa.

“Sonra ne oldu?” diye sordum.

“Hatırlamıyorum.” Gözlerini ovuşturdu. “Uyandığımda acil yardım ambulansındaydım. Orada olmak istemediğimi biliyordum. Bu yüzden ambulans durur durmaz kaçtım.”

“Yaralı değil miydin?” Şimdi sadece silüetini görebiliyordum, bir de parlayan sarı saçlarını...”

“Evet, zehirli gaz solumuştum. Ama ben güçlüyümdür. Kendimi çabuk toparlarım. Baban beslenmesine dikkat etmediği, sadece inek kanı içeren tonikler ve yapay takviyeler kullandığı için...” Başımı iki yana salladı. “O, benden daha dayanıksızdı. Gerçek kanın yerini hiçbir şey tutmaz.”

Malcolm'un beslenme alışkanlıklarını düşünmek istemiyordum. “Dennis'e ne oldu?”

“Görünüşe bakılırsa ben yangını söndürmeye çalışırken kaçmış. Öyle olmalı. Çünkü kapıyı açmaya çalıştığım dışarıdan kilitli olduğunu gördüm.”

Şimdi zihninin tamamına erişebiliyordum. Hem bana hem de kendi kendine yalan söyleyebilecek kadar yetenekli bir yalancı değilse doğru söylüyor olmalıydı. Yine de tedbirliydim. Ne de olsa en yakın arkadaşımı öldürmüştü.

“Seni ve babanı korumak için öldürdüm onu.” Şimdi neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. “Vampir olduğunuzu biliyordu, sırrınızı açığa çıkaracaktı. Buna neden inanmıyorsun?”

Elimi kaldırdım. Bir hikâyede belirli bir kötü adam varsa onunla arkadaş olmak en az onu kahraman olarak kabul etmek kadar zordur. “Başka zaman anlattırın,” dedim. “Bu gecelik daha fazlasına dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Öne eğildi, dışarıdan yansıyan ışık yüzünün bir tarafını aydınlattı. Kısık gözünü, uzun burnunu ve ince ağzının yarısını görebiliyordum şimdi. “Ama bazı cevaplar istediğini söylemiştin. Burada neler döndüğünü merak etmiyor musun?”

“Işıkları yakabilir miyiz?” Yüzünün yarısına düşen ışık beni rahatsız ediyordu.

Masa lambasını yaktı. Odadaki her şey bir anda görünür oldu: kitaplıklar, şömüne, mobilyalar... Şimdi Malcolm’un da üç boyutu vardı.

Onun sadece bir adam olduğunu fark ettim. Sonra onun bir vampir olduğunu hatırlattım kendime. Şeytan ya da canavar değildi.

“Tamam.” Ona baktım. “Bütün bunlar ne anlama geliyor?”

Ayağa kalktı, köşedeki dolabın yanına gidip elinde bir şişe ve su bardaklarıyla geri döndü. Bardaklara Picardo doldurup birini bana uzattı.

Önce tereddüt ettim, sonra bardağı elime aldım. İçtim.

“N Topluluğu’na hoş geldin.” dedi.

Malcolm’un söylediğine göre, Oglethorpe Meydanı’nın yakınındaki ev Nebulistlerin toplanma mekânıydı. “Kim olduğumuzu bildiğini varsayıyorum.”

Mãe ’nin çizdiği tabloyu hatırlıyordum. “Bildiğim bazı şeyler var,” dedim. “Annem vampir tarikatları arasındaki farkları açıkladı bana.”

“Muhtemelen o da yanlış biliyordur,”

İtiraz etmeye çalıştım.

“Sara tarikatların arasındaki farkları asla tam olarak algılayamadı.” Malcolm saçını alnından geriye itti. “Raphael de öyle. Sana anlattıkları her şey Sanguinist bakış açısına sahip olmalı. Bize hep aynı rolü verirler. Kaynakları korumaya ve dünyadaki yaşamı sürdürmeye önem verenin kendileri olduğunu düşünürler. Ancak bunun için hiçbir şey yapmazlar.”

“Deniyorlar...”

“Bunu başarmak için hazırlıklı değiller.” Malcolm’un başkalarının sözünü kesmek gibi bir alışkanlığı vardı, babam bundan nefret ederdi. “Ama biz hazırız.”

“Nebulistlerin böyle şeylere önem verdiğini bilmiyordum.” Babamın ve annemin anlattıklarına göre Nebulistler bencil, acımasız ve ahlak kurallarını hiçe sayan vampirlerdi. Malcolm’ın bu düşüncemi duymasına izin verdim.

Gülümsedi, ilk kez onun yakışıklı olduğunu düşündüm. “Biz önemsemekle kalmıyor, eyleme de geçiyoruz,” dedi. “Ari, insanların olmadığı bir dünya hayal edebiliyor musun? Bir düşünsene. İnsanlar gittikleri her yere çöplerini bırakıyorlar. Toprağı, havayı, okyanusları ve yağmuru kirletiyorlar. Ağaçları kesip hayvan türlerinin nesillerinin tükenmesine sebep oluyorlar. Sana bunları en basit biçimde anlatıyorum, ancak bu konu üzerine daha detaylı araştırmalar da yürütülmekte.

İşin aslı, insanlar hemen yarın dünya üzerinden silinseler dünya çok daha iyi bir yer olurdu. Yaklaşık yirmi bin yıl içerisinde insan yapımı her şey yok olurdu. Bütün o iğrenç evler, fabrikalar, nükleer reaktörler, gökdelenler ve okullar... hepsi toza dönüşürdü. Hava, su ve toprak kendi kendine temizlenirdi. Türler yeniden oluşurdu. Bütün bunların hepsi kısa sürede gerçekleşirdi. Çünkü

vampirler de bu sürece yardım ederdi.

Konuşması ilk başta Cameron'ınki kadar ikna edici geliyordu kulağa. "Peki, ne öneriyorsun?" diye sordum. "İnsan ırkını yok etmeyi mi?"

"Elbette hayır." Sesi eğleniyormuş gibi çıkıyordu, ancak şaşkın değildi. *Ama yok olmaları seni hiç üzmezdi.*

Bu düşüncemi duydu. "Yine bir Sanguinist gibi düşünüyorsun. Evet, kabul ediyorum. Nebulistler bir zamanlar bu fikri savunuyorlardı. Ancak bütün zeki varlıklar gibi biz de zamanla geliştik. Şimdi daha gelişmiş bir birlikte yaşama formunu destekliyoruz." Malcolm bardağını hafifçe sallayıp sıvının içinde hareket edişini izledi. Picardo ışığın altında yakut kırmızısı görünüyor, ışıldıyordu.

"İşlerin böyle yürümeyeceği konusunda benimle aynı fikirdesin, öyle değil mi?"

Yavaşça başımı salladım. Çevreye verilen zararlarla ilgili gördüğüm, duyduğum ve okuduğum her şey büyük bir değişime gereksinim duyulduğunu gösteriyordu.

"Öyleyse eğitilmiş insanların bile ekosistemin gördüğü zararı geri çevirmek için yeteri kadar uğraşmadığını görebiliyor olmalısın. Çevreci bir otomobil satın alıp düşük enerjili ampul kullanmak çok güzel elbette. Ancak bu sorunu çözemeyecek kadar küçük bir adım."

"Peki, bu konuda ne öneriyorsun?"

Ellerini dizinde birleştirdi. "İnsan davranışlarının iyiye doğru geliştirilmesini öneriyoruz. Bu durum dünyada fark yaratacak. İnsanların duyarlı davrandıklarını, davranışlarının uzun vadedeki sonuçlarını dikkate aldıklarını düşünsene. Temel ihtiyaçlarının, arzularının ve hazlarının ötesinde, sade ve saygılı hayatlar süren insanlar..."

Başımı iki yana salladım. "Bunu başaramazsın."

"Üzerinde çalışıyoruz bile." Eliyle duvardaki haritaya işaret etti. "Orada gördüğün her yuvarlakta örnek bir grup var. Program beş yıl önce başlatıldı. Bu haritadaki yuvarlakların sayısı gitgide artacak. En sonunda tüm Amerika kıtasını kaplayacaklar.

Avrupa'daki, Asya'daki ya da Afrika'daki mevkilerimizi ziyaret edecek olursan buna benzer haritalarla karşılaşabilirsin."

Haritaya ve üzerine saplanmış iğnelere baktım. Anlamıyordum.

Malcolm her şeyi açıkladı bana. İğneler potansiyel toplama alanlarını temsil ediyordu. Buralarda, gözcülerin davranış değişimine meyilli olduğunu saptadıkları adayların bulunduğunu söyledi. Bazı testlerden geçirildikten sonra yerel sınıflandırma merkezlerine götürülüyorlardı. Başarılı olanlar aday olmaya hak kazanıyor, yeni "kimliklerini" kazanıyorlardı.

"Gerçekte, Nebulistler adaylara yeni bir başlangıç, yeni bir hayat sunuyor," dedi. "Bazıları en sonunda evlerine geri dönüyor, ancak çoğu hayatlarına başka bir yoldan devam ediyor. Bazıları büyük şehirlere gidiyor. Örneğin, Washington'da lobici, stajyer ve yardımcı olarak çalışan adaylarımız var. Diğerleri ya üniversiteye gidiyor ya da orduya katılıyorlar. Ama öncelikle bunun gibi merkezlerde kapsamlı eğitimlerden geçmeleri gerekiyor.

Mysty'yi düşündüm. "Bu bahsettiklerin..."

"Evet, Homosassa'daki arkadaşın da adaylarımızdan biri oldu. Ekibe geçen yıl katıldı. Yeni bir başlangıç yapabilmesi için görünümünü biraz değiştirildi. Duyduklarıma göre çok iyi uyum sağlıyormuş. Ben değişim sürecinde aktif olarak yer almıyorum. Sadece bir danışmanım. Buradaki ziyaretim sona erdiğinde İngiltere'ye gitmek üzere yola çıkacağım."

Seyahat planları beni hiç ilgilendirmiyordu. “ ‘Değişim’ derken beyin yıkamayı mı kast ediyorsun?”

“Ne kadar da demode bir sözcük bu.” Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Özellikle özgür iradenin sadece bir yanılısamadan ibaret olduğunu kanıtlayan araştırmalar göz önüne alındığında bu çok daha net bir biçimde gözlemlenebilir. İnsan beyni özünde DNA tarafından programlanır, insan eylemleri nedensel açıdan belirlenir. Eğer senin antika teriminin kullanacak olursak beyin zaten yıkılmıştır.

“Bizim yaptığımızda bir çeşit yeniden eğitim. Yazı tahtasını temizliyoruz denebilir. Adaylarımızın seçilme amaçları değişime oldukça açık olduklarını kanıtlamış olmaları. Her biri yaşadıkları topluma uyum sağlayamayan bireyler. Birçoğu kendilerinden ve hayatlarından memnun değil. Tuhaf bir biçimde, insanı mutsuz eden özellikler onu geleceğin lideri kılabilen özelliklerle örtüşebiliyor. Sadece eski kimliklerinden ve eski alışkanlıklarından kurtulmaları gerekiyor.”

Mysty’yi ve yurdun üst katında kalan diğer insanları gözlemlediğim kadarıyla hepsi zombiye dönüşmüşlerdi. Üstelik felsefik zombiler bile değillerdi... Daha çok Dashay’in bahsettiği Duppy’lere benziyorlardı.

Yine düşündüklerimi duymuştu, ancak duydukları pek hoşuna gitmemişti. “Ah, evet, Duppy’ler, Jamaikalı zombiler... Yine antika bir tabir. Yine de bunun projemiz için uygun bir isim olacağını kabul ediyorum: Amerika’yı Duppy’leştirme.” Gülümsedi. “Hayır, elçilerimiz (bu başarılı adaylarımıza verdiğimiz isim) fazlasıyla canlılar.”

“Uyuşturucu mu kullanıyorlar?”

“Amerika’nın büyük bir çoğunluğu uyuşturucu kullanıyor. Alkol, keyif verici maddeler, sakinleştiriciler... Hepsi mantıksız düşünmeyi ve içgüdüsel eylemleri açığa çıkarmak için tasarlanmış. Eğer bir ilaç mantıklı ve tutarlı davranmalı sağlıyorsa o ilaç kötü bir şey midir?”

“Böyle bir ilaç mı var?”

“Elbette var.” Malcolm ayağa kalkıp kapıya gitti. Kilidi açıp odadan ayrıldı.

Kaçmayı düşündüm. Ama yerimden kıpırdamadım. Her şeyi duymak istiyordum.

Malcolm geri geldi, elinde doktor çantasına benzeyen deri bir çanta vardı. Çantayı çalışma masasının üzerine koydu, içinden küçük bir şişe çıkardı.

“Bu Amrita,” dedi. “Hintçe’de ‘hayat suyu’ anlamına geliyor. İnsanların vampir olmak dışında uzun süre yaşayabilmek için tek şansları bu. Bu ilaç bağışıklık sistemini ve kemikleri güçlendiriyor, sindirim sistemini iyileştiriyor ve ruh hallerini düzenleyerek psikolojik sağlığı geliştiriyor.”

Bunların hepsi kulağa iyi, hoş geliyordu. Ama benim hâlâ şüphelerim vardı. Sonra aklıma bir soru geldi. “Autumn’a ne oldu?”

Kaşlarını kaldırdı. “O da kim?”

“Mysty’nin arkadaşı. Kaybolan başka bir kız.”

“Kayıtları kontrol edebilirim. Soy ismi ne?”

Malcolm dosya dolabını incelerken kaygımı dindirmek için etrafıma bakındım. Bana bütün bunları neden anlatıyordu? Sülfür kırmızısı duvarlar üzerime üzerime geliyormuş gibi hissediyordum.

Bir kart çıkardı. “Autumn Springer. Ailesinin mizah anlayışı epey bir gelişmiş anlaşılabilir. Evet, o da ekibe katılmış. Ama Homosassa’da değil, Georgia’da.” Başını kaldırıp bana baktı. “Onu ekibe katan kişi Sal Valentine’miş. Onunla tanışmıştım. İkna kabiliyeti son derece yüksektir.”

“Ama o öldürüldü,” dedim. “Cesedi Okefenokee Bataklığı’nda bulundu.”

Yeniden elindeki karta baktı. “Burada sadece direnç gösterdiği ve bunun için aday olmaktan men edildiği yazıyor. Bu mümkün. Gözcüler değişmeyi arzulayan insanları belirlemeye çalışırlar, ancak bazen hata yapabilirler.”

“Bu hatalar da öldürülüyor, öyle mi?”

“Koşulları gerçekten bilemiyorum Ari.” Malcolm kartı yerine koyup çekmeceyi kapattı. “İstersen Sal’ı tekrar gördüğümde ona sorarım. Yarın üç kişi daha getirmesi gerekiyor.”

Sal Valentine. Şimdi alametimin bir ismi de vardı. “Beni de ekibe katmaya çalıştı,” dedim.

“Malcolm kaşlarını çattı. Dolabın başka bir çekmecesini karıştırıyordu.

“Evet, sen de buradasın. Geçen Aralık ayında bir aday olarak ismin kayıtlara geçmiş. Şey, bazen böyle hatalar olabiliyor. Gözcüler avcılara bazı yazılı emirler veriyorlar, sonra da kollarına veya bacaklarına çizik gibi bazı izler bırakıyorlar. Ancak avcılar her zaman emirlere uymuyorlar. Birçoğu haydut.”

Aralık ayında Mysty’nin annesinin kolumu çizdiğini hatırladım. Ama bu bir kazaydı, öyle değil mi? Ellerimi alınma koyup sakinleşmeye çalıştım. “Beni öldürecek misin?”

“Seni öldürmek mi?” Kanepeye doğru yürüyüp yanıma oturdu. “Sevgili Ari, hayır. Seni hayatta tutmak için çok uğraştım. Favori ucubelerimden birisin.”

“Ucube mi?”

“Doğanın yarattığı bir anormalliksin sen.” Sesi erik rengindeki kadifeye benziyordu. “Bildiğimiz kadarıyla yaşayan birkaç melezen birisin. Bu yüzden biyomedikal araştırmalar için büyük yararlar sağlayabilir, çok büyük önem arz edebilirsin. Sana bir şey olmasını istemeyiz.”

“Eğer beni öldürmeyeceksen bütün bunları neden anlatıyorsun?” Soluk gözlerinin içine baktım. “Ya birine söylersem?”

O da gözlerime baktı. Üzgün görünüyordu, ama korkmamıştı.

“İstersen tüm dünyaya anlat. Kimse sana inanmaz. Zaten işlemlerimiz saniyeler içinde ortadan yok olup başka bir yere taşınmak üzere hazırlandı.” Başını geriye atıp kanepenin minderine yasladı. “Hayır, böyle bir şey yapacağını düşünmüyorum. Bence bize katılman daha olası.”

Ondan olabildiğince uzaklaştım, ancak hâlâ kanepede oturuyordum.

“Belki de henüz hazır değildir.” Sesi üzgün çıkıyordu. “Ancak zekâna güvenim tam. Sanguinistlerin eski kafalı yöntemleri senin gibi biri için uygun değil. Tek kaygım şu: görünüşü göre âşık olmuşsun. Bu kişinin gözünden belli olur, biliyorsun. Kim bu şanslı erkek? Şu yanındaki genç çocuk mu?”

Düşüncelerimi bloke ettim, sorusunu cevaplamadım.

“Her neyse. Eğer oysa bile bazı seçeneklerin var, biliyorsun,” dedi. “Revité’yi duydun mu?”

Başımı evet anlamında salladım. Eliyle doktor çantasını işaret etti. “Eğer istediğin buysa sana bu ilaçtan verebilirim. Yanımda var. Yeniden ölümlü olabilir, sıradan bir hayat yaşayabilirsin. Yine de bu değişimi önermem. Araştırmamız açısından bu çok kötü bir kayıp olur. Üstelik bir ölümlü olursan son derece sıkılacağını düşünüyorum. Ancak kimse seni bizden biri olarak kalmaya zorlayamaz. İnsanların aksine vampirlerin özgür iradeleri vardır. İster inan ister inanma ama senin mutlu olmanı istiyoruz.”

Ellerimi yine alınma basturdım. Bütün bunları çok fazla gelmişti.

“Baban nasıl?” diye sordu aniden.

Ona yalan söylemenin yararı yoktu. “İyi değil.” Bugün ilk kez babamdan bahsediyordum, onun hakkında konuşmak bile kendimi suçlu hissetmeme yol açmıştı. “Yangından sonra iyileşmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Sonra birisi ona bozuk serum vermiş, sanırım içinde kinin varmış. Bunu sen yapmadın, değil mi?”

Şaşkınlığı gerçek gibiydi. “Asla Raphael’i incitecek bir şey yapmam. O benim en eski arkadaşım.”

“Dennis hakkında da öyle düşünüyordu,” dedim. “Şimdi yaptığına bak.” Hâlâ yangını çıkaranın Dennis olduğuna inanamıyordum. Malcolm yavaşça başını salladı. “Katılıyorum. Dennis fena biri değildir. Belki de sadece bir aracıydı.”

“Ne?”

Yüzünde vakur bir ifade vardı. “Belki de babanın can düşmanı ben değilimdir. Bunu hiç düşündün mü? Dennis bile değildir belki. Başka biri olabilir.”

“Ama kim?”

O daha bir şey söylemeden aklımdan şu ismi geçirdim: *Root*.

“Ama ben doğduğumdan beri Root baktı ona.” Çocukluğumdan beri Root hep oradaydı, babama bizim ve daha birçok vampirin hayatını sürdürmesini sağlayan ilaçları ve serumları hazırlamasında yardım ediyordu. “Ona neden böyle ihanet etsin ki?”

Malcolm iç çekti. “Neden etsin, öyle değil mi? Evet, sanırım yanılıyor olma ihtimalim de var.”

“Evet.” Ancak zihnim bu fikri benimseniş, geliştirmeye başlamıştı bile. Root’dan hep nefret etmiştim. Onu hikâyenin kötü kadını olarak belirlemek benim için hiç de zor değildi.”

On Altıncı Bölüm

Malcolm şakayla karışık beni otele kadar bırakmayı önerdiğinde bu teklifini reddettim. İkimiz de kendi başımızın çaresine bakabileceğimizi biliyorduk.

Merdivenleri inerken son bir soru geldi aklıma. Arkamı döndüm. “Bu gece otelde ne yapıyordun?”

Kapının eşiğinde durdu, başını eğip bana baktı. “Yerel kurulda çalışan bazı elçilerimiz var,” dedi. “Bir kontrol edip nasıl çalıştıklarını görmek istedim. Biliyorsun, siyasetle doğrudan ilgilimiz. Geleceği şekillendirmemizin bir başka yolu da bu.”

Bana yeniden iyi geceler dileyip kapıyı kapattı.

Evi çevreleyen dökme demir çitin yanından geçerken arkadaki avluya gözüm ilişti. Üç Chevrolet marka bej karavan art arda park etmişti buraya. Onları görünce koşarak kaçmak istedim, ama yürümeye devam ettim.

Dışarıdaki soğuk gece havası caddelerde turistleri gezdiren faytonlardaki atların kokusunu yayıyordu etrafa. Bu kokuyu, az önce terk ettiğim evin bana kendi evimi hatırlatan kasvetli havasına tercih ederdim.

Ayrıca bu koku yolculuklarımızdan birinde Mãe’nin bana anlattığı hikâyelerden birini hatırlatmıştı

bana.

Annemle babam Savannah'da ilk kez birlikte yaşamaya başladıklarında, annem babamın izniyle onun bir kutuda biriktirdiği eski mektuplarını ve fotoğraflarını incelemiş. Bunu bazı şeyleri merak ettiği için yaptığını söylemişti.

Kutuda dalgalı sarı saçlara ve "bir meleğin yüzüne" sahip olan genç ve güzel bir kadının resminin bulmuş Mãe. Çok kıskanmış.

Bundan sonraki birkaç hafta boyunca bu fotoğraftan hiç bahsetmemiş. Ancak kadının yüzü de aklından çıkmıyormuş. İçten içe sinirleniyor, kendini kötü hissediyormuş. İsmi bile bilmediği bu kadından nefret ettiğini fark etmiş.

Mãe duygularının mantıklı olmadığını bilmesine rağmen kendine engel olamıyormuş. Bu durum babama olan aşkını da zehirlenmeye başlamış. Babama ne zaman baksa o kadını da yanında görüyormuş.

En sonunda dayanamayıp babama her şeyi anlatmış. Babam bu duruma pek memnun olmamış, ancak şaşırıldığı da söylenemezmiş. Annem babamın tepkisiz kalmasına sinirlenmiş. Fotoğrafı elinden alıp yırtmış.

"Ne yazık. Kuzenim Anna'nın başka fotoğrafı yok bende." demiş babam.

Mãe çok utanmış, kendini aptal gibi hissediyormuş. Ancak daha da önemlisi hayal kırıklığına uğramasıymış. Kendine bir rakip yaratmak için harcadığı onca enerji boş gitmiş. Bu olaydan haftalar sonra bile o sarışın kadı gözünün önüne gelmeye, onu sınırlandırmaya devam etmiş. Hissettiklerinin çok saçma olduğunu çok sonra fark edebilmiş annem.

"Nefret kolayca alışkanlığa dönüşebilir," dedi.

Bu hikâye Malcolm'dan nefret etmemin ne kadar aptalca olduğunu fark etmemi sağladı. Onun hakkında, daha doğrusu dalavereleri ve kötülükleri hakkında kafamda bir mit yaratmışım. Zihnimdeki bu imgeyi nereye gidersem gideyim yanımda taşıyor, ondan nefret etmekten zevk alıyordum.

Artık bu imgeden kurtulmamın zamanı gelmişti.

Oglethorpe Meydanı'nın yakınındaki evden ayrılırken babama geçmiş olsun dileklerini iletmemi söyledi. "Umuyorum bir gün yeniden onunla birlikte çalışabiliriz," dedi. "Belki sen de bize katılırsın."

Sadece "İyi geceler." dedim. Ancak ilk kez babama karşı gerçekten neler hissettiğini anlayabilmişim: büyük bir saygı ve derin, samimi bir şefkat...

Ne yapmış olursa olsun bunu doğru olduğunu düşündüğü için yapmıştı.

Soğuk hava ve yürüyüş zihnimdeki sisi dağıtmaya başlamıştı. Ama yine de yorgun hissediyordum kendimi. Root hakkında düşünecek durumda değildim. Ne sebeple, ne yapmış olursa olsun, bununla yarın ilgilenmem gerekecekti. Otele vardığımda neredeyse geceyarısıydı. Lobi hâlâ yoğundu; delegeler ve turistler lobideki barda oturuyordu. Birkaç Hillhouse öğrencisi bir kanepeye kurulmuş, geniş ekranlı bir televizyonda maç izliyorlardı. İçlerinden biri bana el salladı. Ben de ona karşılık verdim, ancak bir taraftan da asansöre doğru yürüdüm. O gün başka kimseyle konuşmak istemiyordum.

408 numaralı odanın kapısını açarken oda arkadaşlarımla uyanık, büyük ihtimalle de sarhoş olduklarını düşündüm. Ancak oda sessiz ve karanlıktı, sadece Rhonda'nın yatağının ucundaki lamba yanıyordu. Yatağı boştu. Diğer yatakta belli belirsiz iki beden uzanıyordu. Yastığın üzerinde kesinlikle iki baş vardı. *Bernadette ve Rhonda mı? Benim yatağında mı?*

Odaya girip kapıyı sessizce kapattım. Bernadette'in yanında uzananın Rhonda olmadığını imdi görebiliyordum. Walker'dı bu. *Walker'dı.*

İstemedim bir ses çıkarmış olmalıyım. Çünkü Bernadette kıpırdandı. Başını çevirip çenesini Walker'ın omzuna yasladı. Gözlerinin açık olup olmadığını göremiyordum.

Aynı gece içinde ikinci kez koşmak geldi içimden. Ancak onun yerine dolabıma yürüdüm, eşyalarımın içinde olduğu sırt çantamı yanıma aldım.

Odadan çıkmadan önce yatağa, Bernadette'in Walker'ın boynuna yasladığı yüzüne dönüp bakmaktan kendimi alamadım. Uykusunda gülümsüyor gibiydi.

O gece ikinci kattaki toplantı odalarından birinde bulduğum boş kanepelerden birinde uyudum, daha doğrusu uyumaya çalıştım. Tam olarak ne kadar uyuyabildiğimi hatırlamıyorum. Ancak uzun saatler boyunca bakışlarımı yanımdaki masada duran küçük, kahverengi, seramik lambanın boz rengi gölgesine diktiğimi biliyorum. Düşünmemeye, hissetmemeye çalışıyordum.

Sonunda vazgeçtim. Nehre bakan düz camlı pencerelerden birinin önünde bir sandalye buldum, güneş göremediğim bir yerde doğarken kirli suların aydınlanışını seyrettim. Bir şey hissetmemeyi başarmıştım. Ancak bu hissizlik her iki dakikada bir yok oluyordu, işte o zaman aralıklarında tüylerimin ürperdiğini hissediyordum. Bu his gitgide keskinleşti. Artık iğne tenime iğne batırılıyormuş gibi hissediyordum. Daha da kötüsü yakında derim bıçak kesikleriyle dolacakmış gibi geliyordu.

Lobiye geri dönüp danışmadan bir zarf ve kalem rica ettim. Profesör Hogan'a kişisel sebeplerle Savannah'dan ayrıldığımı belirten bir not yazdıktan sonra zarfın ağzını kapatıp notu görevliye uzattım.

Kısa bir süre için Oglethorpe Meydanı'nın yakınındaki eve gitmeyi düşündüm, Malcolm'dan orada kalmama izin vermesini rica edebilirdim. Üstelik diğer zombilerle anlaşmakta hiç de zorluk çekmeyeceğime emindim.

Ancak asıl istediğim eve gitmekti.

Florida kilometrelerce ötedeydi, Tybee Adası ise yirmi beş kilometre güneydoğuydu. Bolca güneş kremi sürünüp çantamı sırtıma attım. Uzun bir yürüyüş yapmaya hazırdım.

Yabancıların nezaketi beni her zaman şaşırtmış, etkilemiştir. Her şeyden vazgeçtiğim o anlarda yaptıkları küçük jestler çoğu kez yola devam etmemi sağladı.

O gün iki kez yönümü kaybettim. İlk seferinde caddelerin isimlerini sormak için bir benzin istasyonunda durdum. Görevli sırt çantama bakıp, "Yürüyor musun?" dedi.

Sonra en iyi rotayı tarif etti bana. Elime bir şişe bedava su tutuşturdu.

İkinci seferde ise, 80. Otobanın kenarında yürürken küçük, üstü açılan, sarı bir araba yolun karşı tarafında durdu. Bir kadın, "Ne tarafa gidiyorsun?" diye bağırdı

Radyosunda bangır bangır rock and roll çalan sarı, üstü açılan bir arabanın yolcu koltuğunda seyahat ederek Tybee Sahili'ne vardım. Arabadan inerken, "Dikkatli ol," dedi kadın. Ona teşekkür ettim. "Sorun her ne olursa olsun üstesinden gelebilirsin." diyerek bana karşılık verdi. Yüz ifademden bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydı.

Parlak gün ışığı altında durup yazlık evin ön kapısını çaldım, kendimi çok yorgun hissediyordum. Burada ne yapıyordum böyle? Olduğum yerde kalmalıydım. Walker Bernadette'le yatmışsa ne olmuştu böyle? Bu o kadar da önemli bir şey miydi?

Mãe kapıyı açtı. Onu son gördüğümünden daha bezgin görünüyordu. Ama yine de sıkı sıkı sarıldı bana, neredeyse beni görmeyi bekliyormuş gibiydi. Ayrıldığımızda, "Bugün daha kötü. Dün daha güçlü

görünüyordu. Birkaç kelime bile etti. Ama bugün durumu kötüye gidiyor.” dedi. Beni mutfağa götürdü. Kahve kupaları ve tabaklarla dolu masanın yanından geçip babamın odasına gittik. Yüzü duvara dönüktü, ama koluna hâlâ serum takılıydı. Gözüme eskisinden de zayıf ve savunmasız göründü.

Birinin beni izlediğimi hissedince içgüdüsel olarak sola döndüm. Mary Ellis Root tam karşımda duruyordu. Yatağın başucundaki koltukta oturmuştu, kucağında açık bir defter vardı. Koyu renk gözleri parlıyordu. Birbirimize selam vermedik. Mãe, “Mary Ellis dün geldi. Raphael’e araştırmada geri kalmaması için bir şeyler okuyor.” dedi.

Kaçmak istedim. Ama yine de Root’un yanına gittim. Gözlerinin içine bakıp düşüncelerimi bloke ettim. Sol gözündeki parıltı daraldı, titreşiyor gibiydi.

“Senin okulda olman gerekmiyor mu?” dedi Root. Sesi boğuktu, üstelik oldukça yapmacıktı.

“Tatildeyim.”

Sol gözündeki yine hareket etti. Bu kadarı beni ikna etmeye yetmişti.

“Aç gibi görünüyorsun Ariella.” Mãe sevecen ve sıcak bir sesle konuşuyordu. “Gel de buzdolabında ne varmış bir bakalım.”

Babamı Root’la yalnız bırakmak istemiyordum. Ama Mãe’yle de konuşmam gerekiyordu, bu yüzden onunla gittim. Mutfağa vardığımızda onu kolundan tutup koridorun sonundaki küçük banyoya götürdüm. Kapıyı kapattım.

“Dashay’i aramız gerekiyor,” dedim. “Yardıma gerekiyor. Babamı hasta edenin Root olduğunu düşünüyorum.”

Mãe’nin göz bebekleri genişlemişti. Yorgun görünüyordu, ama en azından gözünde parıltı falan yoktu.

“Lütfen, Mãe. Onu arayıp buraya gelmesini söyle. Burada onu bekleyen bir sasa var.”

“Ariella, sen neden bahsediyorsun?”

“Haklı olduğuma eminim,” dedim, aslında değildim. “*Lütfen.*”

Yüzüme, gözlerime baktı. Başını salladı. Sonra, “Pekâlâ,” dedi.

Annem odasındaki telefonu kullanmaya gittiğinde babamın yanına gittim. Yüzü hâlâ duvara dönüktü, görünüşe bakılırsa Root yerinden kıpırdamamıştı. Kucağındaki dergiyi okuyor gibiydi. Onunla babam arasına bir sandalyesine çekip oturdum.

“Senden test etmeni istediğim hapı hatırlıyor musun?” dedim. “V denen hapı?”

Elini kaldırdı. Çenesindeki benin üzerinde yeni kıllar çıkmıştı; iki buçuk santimetre uzunluğunda, koyu renk ve sert dört adet kıl...

“Ne olmuş ona?” dedi.

“Büyük bir hata yapmışsın,” dedim. “O hap şeker falan değil.”

Sol gözündeki ışık yoğunlaştı. “O hapın içinde ne olduğunu biliyor musun yani?”

“Ben sadece...” Ona ne söylemeye çalıştığımı, düşüncelerimin neden bu kadar dağınık olduğunu merak ediyordum. Başımı iki yana sallayıp ellerimi şakaklarıma basturdum. Zihnimde bir çeşit vızıltı vardı.

Mãe içeri girip kollarını omzuma doladı. “Çok yorgun olmalısın,” dedi yumuşak bir sesle.

“Hadi bakalım. Bir şeyler ye, sonra da benim yatağında güzel bir uyku çek. Ben burada kalıp Mary Ellis’e eşlik edeceğim.”

Güven verici bir sesle konuşuyordu, Dashay'le konuştuğunu anlamıştım. Tek kelime etmeden odadan çıktım.

Yatağa lavanta çiçeği ve papatya gibi kokuyordu, pamuklu çarşaf lar bulutlar kadar yumuşaktı. Daha ayakkabılarımı bile çıkaramadan uykuya daldım.

Biri kapı eşiğinde durmuş, uyuyuşumu seyrediyordu.

“Anneciğim?” diyen sesimi duydum. Bildiğim kadarıyla bu kelimeyi daha önce hiç söylememiştim. Belki de daha bir bebekken, daha önce yanımda olan annemin yeniden bana döneceğini, sesime cevap vereceğini umarak ona böyle sesleniyordum.

“Annen değilim.”

Gözlerimi açtım. Dashay yatağın yanında oturuyordu, kahverengi gözlerini bana dikmişti. Alnımı elleriyle okşayıp saçlarımı geriye itti. “İyisin,” dedi. “Görünüşe bakılırsa kalbin kırılmış. İlk seferi her zaman çok can yakar.”

Ellerini geri çekip doğruldu. “Şimdi uyansan iyi olur. Eski arkadaşın Bayan Root'un yanından geliyorum. Yapacak çok işimiz var.”

Doğrulup yatağımın ucundaki su şişesine uzandım. Ama Dashay plastik şişeyi elimden çekip aldı.

“Bunu nereden aldın?”

Ona benzin istasyonundaki görevlinin ne kadar düşünceli olduğunu anlattım. Su şişesinin etiketini okudu. “Orion Kaynak Suları. Miami'de şişelenmiştir.” Sonra şişeyi benden uzaklaştırdı. “Evet, ne demezsin. Gerçekten de çok düşünceliymiş! Miami'de şişelenen sularla ilgili kulağıma bazı hikâyeler çalınmıştı. Sana sonra anlatırım. Bu arada şu şeyden uzak dursan iyi olur.” Suyu ışığa tuttu. İçtiğim üçüncü şişeydi bu. “Aç mısın?” diye sordu Dashay

Güldüm, ama mutlu bir ses değildi bu. Son bir gün içinde hissettiğim her şey bir yük gibi omzumda birikti.

Dashay yerden yamalı, bez bir çanta alıp içeri karıştırdı. Çıkardığı cam şişeyi elime tutuşturdu. “Bunu iç. Evimizin yakınındaki kaynaktan çıkarılan su.”

Kana kana içtim, serin suyun boğazımdan geçip damarlarıma ulaştığını hissedebiliyordum. Düşüncelerim yeniden berraklaşmaya başlamıştı.

Pencereden okyanusun dalga seslerini duydum, gelgit yaklaşıyor olmalıydı. Derin bir nefes alıp yeniden içtim. Şişeni üçte ikisini bitirdiğimde, “Umarım yanında daha vardır.” dedim Dashay'e.

“Bu yörenin suyu da zararsız.” dedi, çantasını yere bıraktı. “En azından geçen sefer buraya geldiğimde öyleydi. Ama evet, yanımda biraz daha getirdim. Elindekini bitir, yataktan kalk ve iyice düşün. Sonra iş üzerinde çalışmamız gerekecek.”

Şişedeki suyun geri kalanını da bitirdim. “Mâe hâlâ babamın yanında mı?” diye sordum.

“Evet.” Dashay'in yeşil-siyah batık baskılı elbisesi odayı ferahlatıyordu sanki. “Bütün o sırlarıyla koltuğunda bir sfenks gibi oturan Root'la birlikte. Ne işler çevirdiğini biliyor musun?”

Ona Malcolm'la yaptığım görüşmeyi anlattım, ikimizin Sarasota'daki yangını Root'un çıkardığı sonucuna vardığımızı söyledim. “Dennis'e bunu yaptırması hiç de zor değil. Babamı hasta eden de o olabilir,” dedim. “Bunu yapmaya fırsatı vardı. Ne de olsa, kan takviyelerini o hazırlıyor.”

“Ama neden durduk yere Raphael'e zarar vermek istesin ki?” dedi Dashay.

“Bilmiyorum.”

İç çekti. “Sana ne oldu peki? Neden buradasın? Üstelik en yakın arkadaşın ölmüş gibi üzgün

görünüyorsun.” İkimiz de yüzümüzü buruşturduk.

“Ari çok üzgünüm,” dedi Dashay.

Başımı iki yana salladım. Hissettiklerimi sözlerle anlatamıyordum, ancak Dashay’ın duygularımın derinliğini ve ağırlığını hissetmesine izin verdim. Kathleen, Mysty ve Autumn’u kaybetmenin ve Bernadette’le Walker’ı aynı yatakta yakalamanın bana neler hissettirdiğini biliyordu artık.

Bir süre sonra konuştu, “Sana söylememiş miydim? Aşk acı verir.” Yine gözlerimin içine baktı. “Kaç saattir hiçbir şey yemedin. Gel de bana Bayan Root konusunda yardım et. Sonra da şöyle güzel bir yemek hazırlarız.”

Bayan Root kimsenin ona yardım etmesini istemiyordu.

Babamın yatağının ucundaki deri döşemeli koltukta oturuyor, bir kınkanatlı böcek kadar güdük ve dayanıklı görünüyordu. Duruşundan hiçbir yere gitmeye niyeti olmadığı belliydi.

Hem Dashay hem de annem onu hipnotize etmeye çalıştılar. Sorunumuz bu kadar ciddi olmasaydı bu manzara gülünç bile sayılabilirdi.

Dashay yatağın ucuna, babamın ayakkabılarını örten battaniyenin yanına oturdu. Babamın söylediklerimizi anlayıp anlamadığını merak ediyordum. Eğer anlıyorsa bile bilincinin açık olduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu.

“Mary Ellis, buraya seninle konuşmaya geldim.” Dashay oldukça etkili bir Jamaika şarkısı söyler gibi konuşuyordu. “Bu kadar yol geldim. Seni görmek için. Gözlerini görebiliyorum. Sen benimkileri görebiliyor musun?”

Root’un yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı. Yapmacık kelimesini oldum olası sevmem.

“Bana bak.” M̄ae, Dashay’ın önüne geçip Root’un önünde eğildi. “Mary Ellis, şimdi derin derin nefes alman gerekiyor. Derin derin nefes alıp ver. Şimdi gözlerin yorgun, kapanmak istiyorlar. Kapanmalarına izin ver.”

Root güldü. Gülüşü fokurdayan kirli su sesini anımsatıyordu.

Dashay ve M̄ae dönüşümlü olarak Root’u hipnotize etmeyi denediler. Bense onları izleyip acı çekiyordum, onu asla hipnotize edemeyeceklerine emindim. Sonra Root’un koltuğunun yanındaki küçük masada yarı yarıya dolu bir Picardo bardağı gördüm. “Tuvalete gidiyorum,” dedim. Kimse odadan ayrıldığını fark etmedi.

Banyodaki ilaç dolabında üzerinde annemin ismi yazan bir şişe hap buldum: Doktor Cho’nun yazdığı uyku haplarıydı bunlar. İçlerinden altı tane alıp mutfığa gittim. Hapları kaşığın arka tarafıyla ezdim. Sonra tozları bir bardağın içine doldurdum, bardağın içine bir duble Picardo döküp karıştırdım. Üç Picardo daha hazırlayıp tüm bardakları bir tepsiye koydum. İçinde uyku ilacı olan bardağı tepsinin sağına yerleştirdim. Tepsiyle birlikte babamın odasına döndüm.

“Eğer bu kadar gülünç olmazsa bu yaptığınız sinirlerimi bile bozabilirdi.” Ona içki bardağını uzattım, Picardo’sundan koca bir yudum aldı.

Diğer bardakları da dağıttıktan sonra pencerenin hemen altındaki yere oturdum. Bir yudum Picardo içince zihnim daha da berraklaştı. Dashay haklıydı. Suda bir şey vardı.

M̄ae odada bir ileri bir geri yürüyordu. “Uzun zamandır ailemizle birlikteyiz. Raphael çalışmalarına hep büyük bir hayranlık duymuştur. Biz de her zaman sadık bir arkadaş olarak gördük seni.”

“Ama arkadaşlar araştırma partnerlerini zehirlemeye kalkmazlar.” Dashay öne eğildi, doğrudan Root’un gözlerine bakıyordu. Sonra yeniden arkasına yaslandı. “Arkadaşlar yangın çıkarmazlar.”

İyi polis, kötü polisi oynuyorlardı. Ama işe yaramıyordu. Root onları yüzünde hiç de gizlemeye çalışmadığı bir nefretle izliyordu. “Siz onun için ne yaptınız ki?” dedi anneme. “Onu terk ettiniz. Kendi bebeğine bile bakmadın. Onu kandırıp da doğurduğun bebeğe...” İçkisinden bir yudum daha aldı.

Mãe'nin yüzü çarpıldı. Bunları dinleyecek kadar güçlü değildi.

“Evet, biliyorum.” Root kendini beğenmiş bir ses tonuyla konuşuyordu. “Her şeyi biliyorum.”

Düşüncelerini dinlemeye çalıştım, ancak tek duyabildiğim her zamanki parazit oldu.

“Hiçbir şey bilmiyorsun.” Dashay'ın sesi bir yılanın çıkardığı hışlamayı andırıyordu. “Bildiğini sanıyorsun, ama tek bildiğin yalanlardan ibaret.”

Root başını yana yatırdı. “İş yalanlara geldi mi uzman sensin tabii. Jamaika'da ailene yalan söyledin. Zavallı melez Bennett'e de yalan söyledin. Bunu fark ettikleri zaman seni terk ettiler.”

Dashay irkildi.

Bennett de benim gibi bir melez mi?, diye düşündüm.

Root düşündüklerimi duymuş olmalıydı. Bana döndü. “Evet, o da senin gibi melez. Hiçkimsenin istemediği bir başka çocuk. Hem vampirlerin hem de insanların utanç kaynağı. Asla kabul etmeyecekler seni. Asla gerçekten bizden biri olamayacaksın.

İçgüdüsel olarak babama baktım, beni savunmasını beklemiştim. Ancak o kıpırdamadı bile.

Kimse konuşmadı. Root hepimizi incitmeye başarmıştı, bundan ne kadar zevk aldığı da her halinden belliydi. Arkasına yaslanıp Picardo'sunu bitirdi.

Dashay yatakta oturuyordu, omuzları düşmüştü. Mãe hemen yanımdaki duvara yaslanmıştı, gözleri kapalıydı. Bense bakışlarımı Root'dan ayırmıyordum. Gözleri parıldamaya başladığı an, “Dashay, şimdi.” dedim.

Dashay başını kaldırdı. Root'un göz kapakları düşmeye başladı, ama yine de Dashay ona yaklaşırken gözlerini olabildiğince açmaya çalıştı.

“Şimdi seni görüyorum.” Dashay bir bebeğe seslenirmiş gibi alçak sesle konuşuyordu. “Ah, çok güzelsin. Bir günah kadar çirkinsin. Muhteşemsin. Salağın tekisin. Kimse seni sevemez. Güzelim benim. Çık bakalım dışarı, bana gel.”

Sesi derinleşti, sonra yeniden yükseldi. Ellerimle kulaklarımı kapattım. Mãe yanıma oturdu, kollarını boynuma doladı.

İlk belirtiyi görene dek on dakika mı yoksa bir saat mi geçmişti bilemiyordum. Sonrasında hiçbirimiz hatırlayamadık bunu. Root'un sol gözünün köşesinden siyah bir sıvı damladığını görebiliyorduk. Sonra damla kalınlaştı, koyulaştı. Yanağında bir çeşit leke bıraktı. Dashay mırıldandı, damlayı eliyle çağırıp avuçlarını açtı. Eline düşmesini bekliyordu.

Son kısmı göremedim. Dashay Root'un önüne eğilişti, görüş alanımı kapatıyordu. Sonra Dashay arkasını döndü. Ellerimle kulaklarımı kapattım.

“Sara çabuk. Bir plastik poşet getir.” Dashay avuçlarını birbirine bastırıyordu. Aralarında sasayı gördüm. Parmaklarının arasında siyah, ince görümlü şekilsiz bir cisim vardı.

Mãe koşarak uzaklaştı, sonra elinde bir poşetle geri döndü. Dashay sasayı içine koyup ağzını bağlayana dek poşeti açık tuttu. “Görmek ister misin?” diye sordu bana. Sesinde tuhaf bir gurur vardı, şeytan çıkarıcı değil de ebe gibi geliyordu sesi.

“Buradan görebiliyorum.” Görmek istiyordum onu, ama çok da yaklaşmak istemiyordum. Sasa siyah

bir jelatini andırıyordu, ancak üzerinde pembe bir halka vardı. Root'a yapışmak için kullandığı ağzı olmalıydı bu.

“Çok çirkin,” dedi Mãe, alçak bir sesle.

Root arkasına yaslandı, gözleri kapalıydı. Çenesindeki kıllar tavana bakıyordu.

“Bu kadar büyüğünü hiç görmemiştim.” Dashay poşeti ucundan tutuyordu. “Dışarı çıkarmak için hiç bu kadar uğraşmamıştım.”

“Buradan götür onu,” dedi Mãe.

Dashay sasayı dışarı çıkarırken Mãe'yle birbirimize baktık. Kendimizi çok yorgun hissediyorduk.

Root'u işaret ettim. “Onunla ne yapacaksınız?”

Annem derin bir nefes aldı. “Gözlerini açana dek bekleyeceğiz. Sonra da onu hipnotize edeceğiz.”

Şeytanından kurtulan Root'u hipnotize etmek hiç zor olmadı. Sakinleştiricinin de buna büyük katkısı olmuştu.

Dashay beş dakika boyunca ellerini yıkadıktan sonra geri döndü. Yanıma oturdu. Mãe'nin Root'u sorguya çekmesini izledik.

“Bunu neden yaptın?” Alçak ve tekdüze bir sesle konuşuyordu. “Raphael'i neden öldürmeye çalıştın?”

“Onu öldürmeye çalışmadım.” Root gözlerini kocaman açmıştı, ama yüzünde sersem bir ifade vardı. Bir an için Yaşlı Joe'yu düşündüm, nerede olabileceğini merak ettim.

Mãe Root'a bir süre önce yazdığımız soruları yöneltti. “Dennis'den Xanadu'da yangın çıkarmasını mı istedin?”

“Xanadu.” Root içini çekti. “Dennis teneke kutuyu yanlış yere koydu. Oysa ona nereye koyması gerektiğini söylemişim. Ama o yangının mutfakta başlamasına sebep oldu. Geri zekâlı.”

“Kutuyu nereye koyması gerekiyordu?”

“Çocuğun odasının olduğu koridora.” Bu sözleri söylerken sesinde en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

Dashay uzanıp elimi tuttu.

“Yani yangını Ariella'yı öldürmek için çıkardınız, öyle mi?” Annemin sesi kendini güçlükle kontrol edebiliyormuş gibi gergin çıkıyordu.

“Elbette. Yangını Raphael'i öldürmek için çıkardığımı nasıl düşünebilirsin?” Root'un yüz ifadesi değişmişti, birdenbire hüzne büründü. “Raphael'i incitmek istemedim. Sadece dikkatini çekmek istiyordum. Zamanı gelmişti artık. Senelerdir onun için çalışıyorum, ancak o beni sadece bir... araç olarak görüyor. İsteddiği sonuçları almak için kullandığı bir araç.”

Mãe dönüp bize baktı, başını iki yana salladı. Sonra yeniden Root'a döndü.

“Yani Raphael'in dikkatini çekmek için Dennis'in yangın çıkarmasına yol açtın, öyle mi?” diye sordu.

“Bir de çocuğu öldürmek için. Bir melez doğru düzgün ayarlanmış bir yangından sağ çıkamazdı, çıkmaması gerekirdi. Yangını ben çıkarmalıyım.” Root şiddetle başını salladı. “Dennis'e güvenemeyeceğimi bilmem gerekirdi. Onun tek derdi sadece vampir olmaktı. Ayrıntılara hiç önem vermiyordu.”

“Anlaşmanız bu muydu?” Mãe yine otoriter bir ses tonuyla konuşuyordu. “Dennis'i vampir mi yapacaktın?”

“Evet, onu vampir yapacağımı söyledim.”

Demek o da bizden biri, diye düşündüm.

“Ama o bir çuval inciri berbat etti. Binadan ayrıldığımızda anlaşmanın suya düştüğünü söyledim ona. Yüzünün aldığı şekli görmeliydiniz!” Sırıttı.

Kesinlikle hayatımda gördüğüm en çirkin yaratıktı.

“Raphael’e gelince, ona yeni bir toniğe ihtiyaç duymasını sağlayacak kadar kinin verdim. Yeni toniği hazırlamam için bana ihtiyacı vardı. Onu aylardır görmemiştim. Kimse hasta olduğunu söylemedi bana. Israrla sormaya devam ettim. En sonunda Dashay Raphael’in burada olduğunu söyledi.

Dashay ağzını sıkı tutması gerektiğini düşünüyordu. Ama ben ona katılmıyordum. Eğer Root’a babamın burada olduğunu söylemeseydi, Root’un sasasından ve babamı takıntı haline getirdiğinden hiç haberimiz olmayacaktı. Bu ikisinin birbiriyle bir alakası var mıydı acaba?

“Dün geldim buraya. Raphael’in durumu pek kötü gözüküyordu. Konuşabiliyordu, iyileşiyor olmalıydı.” Konuşurken gözleri hafifçe sağa sola doğru hareket ediyordu, kendimi masa tenisi izliyormuş gibi hissediyordum.

“Evet, kesinlikle daha iyi görünüyordu.” Māe o denli alçak sesle konuşuyordu ki onu güçlükle duyabiliyordum. “Mary Ellis, ona bir şey mi yaptın?”

“İğne yaptım.”

Hepimiz ona bakakaldık.

“İğne mi yaptın?” Māe’nin sesi kısıktı. “Enjeksiyonda ne vardı?”

“Biraz kinin,” dedi Root. “Ona zarar verecek kadar çok değil. Sadece durumunu sabit kılacak, bana ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmesini sağlayacak kadar. Birkaç gün içinde geri getireceğim onu. Hayatını kurtaracağım.”

Planından emin bir biçimde başını salladı.

Māe bize döndü. “Dashay,” bize döndü. “Doktor Cho’yu arayın. Ona hemen şimdi ihtiyacımız olduğunu söyleyin.”

Dashay odadan çıktığında, “Başka bir şey var mıydı?” dedi Māe.

“V ilacını sor ona,” diye fısıldadım.

Elindeki listeye baktı. “Mary Ellis, Ariella incelemen için Vallanium isimli bir hap vermiş sana. Bu hapın içinde ne var?”

“Vallanium bağımlılık yaratan bir depresan, yarısentetik bir uyku ilacı.”

Bunları ezberden söylüyormuş gibiydi, kendinden oldukça emindi. “Beyin yapısını kalıcı olarak değiştirme potansiyeli var. Günde iki kapsül hafif bir coşkuya sebep olur. Ancak zamanla ilaç normal beyin aktivitelerini engeller. Kullanıcıları okumak ya da mantıklı bir biçimde düşünmek gibi işlerden alıkoyar. İlacı bırakmak şiddetli yoksunluk semptomlarına sebep olur.

Walker’ı düşünüp ürperdim.

“Bu konuda çok şey biliyorsun,” dedi Māe.

“Bilmem de gerekir.” Root memnun görünüyordu. “İlacın geliştirilmesine katkıda buldum. Patentini Miami’deki bir şirkete sattık bile.”

“Ona Amrita’yı sor,” diye fısıldadım.

Bu seferki Mãe'nin listesinde değildi. "Hmm, Amrita ne peki?"

"Bir çeşit antidepresan. Şeytan elması otundan üretilen yaşam tarzı ilaçlarından. Beyni değiştirebiliyor, belirli nörotransmitterleri bastırıp diğerlerini devreye sokuyor. Seçici bellek yitimini sağlıyor.

Amrita, alkilasyon ve DNA dizilerini çapraz bağlama yoluyla DNA replikasyonu ve RNA transkripsiyonuna etki ediyor. Kullanıcının kısır olmasını sağlıyor."

Kısır mı? Malcolm bu konuda bir şey dememişti.

"Bu ilacı da sen mi ürettin?" dedi Mãe.

"Hayır. Amrita İngiltere'deki Nebulist araştırma takımı tarafından geliştirildi."

"Sen bir Nebulist misin?"

Yüzü çarpıldı. "Herhangi bir tarikata ait değilim. Eğer bir tanesini seçmem gerekse Kolonistleri seçerdim. Onlar insanlara hadlerini bildirmeyi biliyorlar, mezlere de tahammülleri yok." Hipnotize olduğu halde bakışlarını benim olduğum yöne çevirdi.

"Vallanium'u neden ürettin?"

"Yapabildiğim için." diye bağırdı Root. "Sen anlamazsın. Bilim insanı değilsin."

Mãe bana, *Bu kadarı yeterli mi?* düşüncesini gönderdi. Çok bile, diye düşündüm.

Mãe standart ritüeli tekrarladı: Root uyandığında hipnotize olduğunu ve uyutulduğunu hatırlamayacaktı. Söyledikleri hakkında en ufak bir fikri bile olmayacaktı. Bir daha asla ailemize ya da başka birine zarar vermeyecekti.

Bunu zor bir iş olduğunu biliyordum, ancak ondan kansere çare bulmasını bile isteyebilirdik.

Mãe beni duydu, zihnime hemen şu düşüncüyü gönderdi: *Bilmişlik etmenin sırası değil.*

Dashay'le akşam yemeğini hazırlarken ona bir soru sordum. "Sasayı okyanusta mı boğdun?"

"Hayır. Arka bahçedeki fiçide boğdum. Çubuk makarnanın üzerine pesto sosu döktü. "Sonra da gömdüm onu. Aslında onları gömmeye gerek yoktur, öldükleri zaman kimseye bir zarar veremezler. Ama bu seferki o kadar iğrençti ki onu ortalıkta bırakmak istemedim."

Babamın odasında yemek yedik, tabakları dizlerimize koymuştuk. Onu yalnız bırakmak istemiyorduk.

Root transtan çıkmıştı. Buda gibi sakince oturuyor, makarnayı çatalına doluyordu. Bize neler yaşattığının farkında bile değildi. Babama yaptıklarından hiç haberi yoktu. Şeytanı gidince yine, çocukluğumdan beri tanıdığım o bildik huysuz kadına dönüşmüştü. Onu tokatlamak istiyordum.

Dashay'e şu düşüncüyü gönderdim: *Ona neden yemek veriyoruz ki?*

Normal davranmaya çalış, diye düşündü Dashay.

Root bize ters ters bakıyordu.

Önceleri pek konuşmuyorduk, ama yemek yiyince biraz olsun canlandık. Mãe ne hakkında çalıştığımı sordu, ona Üçüncü Partilerin Yerel Kurul Toplantısı hakkında bir ödevim olduğunu söyledim. "Başkanlığa aday olabilecek biri var," dedim. "Neil Cameron'ı duydun mu?"

Mãe ve Dashay duymamışlardı.

Root, "İsmi çok tanıdık geliyor. Georgia senatörü, öyle değil mi?" dedi.

Onunla konuşmak istemiyordum, ama yine de başımı evet anlamında salladım.

"O bir vampir." Çatalındaki makarnayı ağzına attı, lokmasını çiğnerken çatalını yine makarnaya

daldırdı. Daha önce makarnayı Root kadar hızlı yiyen birini görmemiştim.

Bir çatal dolusu makarna daha attı ağzına, sonra çiğneyip yutkundu. “Asla başaramaz,” dedi.

“Neden?” Bu soruyu amaçladığımdan daha tutkulu bir biçimde sormuş olmalıydım. Çünkü sonrasında hem Dashay hem de annem yemek yemeği bırakıp beni izlemeye başladılar.

“En sonunda gerçek doğasını herkes öğrenecek.” Root kalın dudaklarını peçeteyle sildi. “Muhabirin teki onu kan içerken yakalayacak. Ya da bağışçılarında biri medyayla iletişime geçecek.”

“Belki de tonik kullanıyordur.”

Root, bildiği bir şeyler varmış gibi başını iki yana salladı.

“Peki ya vampir bir aday olarak seçimlere girse?” Bunu daha önce düşünmemiştim. “Kim olduğunu saklamasa?”

“O zaman salağın teki demektir.” Root Picardo’sunu yudumladı. “Ama salak olmadığı belli. Onunla bir kez tanıştım. Yaşlı bir ruhu var, büyük ihtimalle yüz elli yaşında falan vardır. Kim olduğunu söylememesi gerektiğini bilecek kadar akıllıdır.

Amerikalılar asla bir vampire oy vermezler.” Root geçirdi, bu korkunç ses Saratoga Kaplıcaları’nda, evimizin bodrum katında bulunan ocağı anımsattı bana.

Yüz elli yaşında, diye düşündüm. Bu aramızda yüz otuzaltı yaş fark var demek.

Doktor Cho kasıla kasıla yürüyerek içeri girdi. “Bakıyorum hepiniz toplanmışsınız. Burada neler dönüyor böyle?” dedi.

On Yedinci Bölüm

Doktor Cho babamla ilgilenebilmek için bizi odadan kovdu. Kızgın görünüyordu, geçen sefer durumu daha kötüye gittiği için bizi suçluyordu. Ancak ona Root’un ne yaptığını anlattığımızda kuşkulu görünmüştü.

Elbette ona sasadan bahsetmedik. Böyle şeylere inanacağını düşünmüyorduk.

Root gitmeye hazırdı. Ertesi gün geri döneceğini söyledi.

“Hayır,” dedi Mâe, kesin ve sert bir tonla. “Raphael çalışmaya hazır olduğunda sana haber veririz.”

Root, Mâe’ye onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Sonra duyamadığımız bir şeyler mırıldanıp gitti.

Dashay neredeyse mutfak sandalyesinden düşüyordu. “Hay allah. Ne gece ama!”

Yanına oturdum. Mâe bardaklarımıza Dashay’in buzdolabına koyduğu soğuk sulardan doldurdu. Sonra bir sandalye çekip hemen karşıma oturdu. Oturup okyanusu dinledik, açık pencereden esen rüzgârı hissedebiliyorduk. Gözlerimizi ovuşturduk. Çılgılık atmak istiyordum.

Sessizliği bozdum. “Root’a şişelenmiş sularda ne olduğunu sormadık. Bildiğine eminim.”

Dashay aklındaki teoriyi açıklayana dek Mâe kafası karışmış gibi göründü. “Şu nazik adamın sana verdiği şişeyi getirsene,” dedi bana. “Doktor Cho’dan suyu incelemesini isteyebiliriz.”

“Musluk suyunun da bir örneğini versek iyi olur. Evden getirdiğin sudan da verelim hatta.” Mâe

kollarını arkada birleştirip gerindi, üzerindeki gerginliği biraz olsun atmaya çalışıyordu. “Önce arıları öldürdüler. Şimdi de suları kirlettiler. Bütün bunlar ne demek oluyor?”

“Tam olarak bilemiyorum,” dedi Dashay. “Ancak görünüşe bakılırsa birisi doğanın kontrolünü ele geçirmeye alışıyor. Onu manipüle etmeyi, istediği gibi kullanmayı deniyor. Nedenini bilmiyorum. Ancak Bennett’in de bu durumun kurbanlarından biri olduğunu düşünüyorum.”

Sonra bize bir şeyi itiraf etti. Geçtiğimiz hafta yine Atlanta’ya gitmişti. “Bu sefer evine gitme zahmetine bile girmedim,” dedi. “O kadının orada olacağını biliyordum. Bu yüzden onu aradım, Maliye Dairesi’nden gelip onu görmek istediklerini söyledim.”

“Vampirlerin vergi beyannamesi verme konusunda dikkatli olmaları gerekiyor. Aksi takdirde, hükümet izimizi sürebilir, mallarımızı elimizden alabilir, hatta bizi hapse bile atabilir.” diye açıkladı Mãe.

“Bennett federal ofis binasına geldi, orada onu bekledim.” Dashay iç çekti. “Güzel bir elbise giymiştim. Beni görünce ne kadar büyük bir aptallık ettiğini anlayacağını düşündüm. İşe yaramadı. Koluna dokundum, gözlerine baktım. Onu görmek istediğimi, vergi beyannamesi ile ilgili bir yalan uydurduğumu itiraf ettim. Konuşmamız gerektiğini söyledim. Gözlerime baktı. En sonunda, ‘Yani Milli Gelirler İdaresi ile görüşmem gerekmiyor mu?’ dedi. Sonra da çekip gitti, uçakta tanıştığı o kadına döndü.”

“Sence o sudan mı içmiştir?”

“Elbette!” Dashay bardağını gürültüyle masaya bıraktı. “Uçakta su içmiştir. Ne de olsa benim gibi akıllı değil, yabancıların verdiği yiyecek ve içecekleri kabul etmemesi gerektiğini bilmiyor.”

Mãe ve ben, Dashay’in çılgın biri gibi davrandığını düşünüyorduk. Mãe söylediklerinin hiç mantıklı olmadığını düşünüyordu. Ancak kim bilebilirdi? Ne de olsa sasa konusunda haklı çıkmıştı.

“Bennett’in gözünde de sasa var mıydı?” diye sordu Mãe.

Dashay başını iki yana sallayınca uzun, yeşil ve camdan küpeleri sallandı. “Gözlerine baktığımda hiçbir şey görmedim. Anlıyor musun? Onu hipnotize bile edemedim. Hiç kimse olmuştu sanki. Yanında bir şişe vardı, üzerinde Orion Kaynak Suları yazıyordu.”

“Neden onu görmeye gittiğini anlamıyorum.” Normalde böyle bir şey söylemezdim, ancak o gece normal bir gece değildi. “Son zamanlarda Burton’la olduğunu sanıyordum.

Dashay alınmış gibi görünmüyordu. “Cecil beni akşamları yemeğe çıkartıyor,” dedi. “Bazen Tampa’ya dans etmeye gidiyoruz, gece kulübünde bir şeyler atıştırıyoruz. Bunun ne zararı var ki?”

“Neden biz de kazlar gibi hayatımız boyunca tek eşli olamıyoruz?” diye sordum.

Şaşkın görünüyorlardı. Sonra annemle en yakın arkadaşı tuhaf sesler çıkarmaya başladılar. Şaşkınlık, anlayış ve kahkaha dolu seslerdi bunlar. Oysa ben komiklik yapmaya bile alışmıyordum.

Doktor Cho babamın odasından çıkıp yanımıza geldi, kapıyı arkasından sessizce kapattı. “Eğlendiğinize sevindim,” dedi. “Bence Raphael iyi olacak. Tek yapmanız gereken durumunu stabil tutup kimsenin ona iğne yapmadığına emin olmak.”

“Root artık buraya gelemeyecek.” Mãe yine o makul ses tonuyla konuşmuştu, Savannah’daki gibi sözcükleri uzata uzata konuşmuyordu artık. “Ona göz kulak olacağız.”

Doktor Cho bana döndü. “Burada ne arıyorsun?”

“Haftasonu için eve geldim.”

“Ama bugün günlerden arşamba.”

“Savannah’da eğitim gezisindeydim,” dedim. “Nasıl olduğunuzu öğrenmek için yanınıza geldim.”

“Peki,” dedi. “Ama ödevin falan yok mu senin?”

Aslında bu onu hiç ilgilendirmezdi. Ama yine de haklıydı. Ertesi hafta teslim etmem gereken bir ödevim vardı. Yerel Kurul Toplantısı’nda deneyimlediklerimizi analiz etmemiz gerekiyordu. Ödevimin odak noktasını belirlemiştim, hatta geçici bir başlık bile bulmuştum. “Dışlanmış Bireyleri Modern Kültürde Konumlandırmak.” Ancak asıl yazmak istediğim ödevin başlığı farklıydı. “Sonsuza Dek Dışlananlar: Ölümlü Dünyasından Dışlanmış Vampirler.”

“Evet, ödevlerim var.” Birazcık kendime gelebilmek için birkaç gün Tybee’de kalmayı umuyordum. Bu da oldukça düşkün olduğum klişelerden biriydi. Belki de bir çeşit duygu denizinde kendini kaybetmekten daha iyiydi bu.

Doktor Cho hızla başını salladı. “Eğer istersen yarın seni geri götürebilirim. Hillhouse yakınlarında ziyaret etmem gereken hastalar var.”

Annem önce itiraz etmeye çalıştı, ama Dashay, “Ari’nin halletmesi gereken işler var. İlk döneminde başarısız olmasını istemezsin, öyle değil mi?”

Doktor gittikten sonra Root’un anlattıklarının gerçekte ne anlama geldiğini düşünmeye başladım.

“Mâe,” dedim. “Ne yapacağız?” Sonra bu soruyu sorduğum için kendimi suçlu hissettim, çünkü annem çok yorgun görünüyordu.

Masanın üzerine eğilmiş, ellerini birleştirmişti. “Nasıl yani?”

“Uyuşturucular hakkında. Birçok insan V kullanıyor. Çocuklar da Amrita kullanıyor. Bahse girerim ilacın onları kısır yaptığını bilmiyorlardır.”

“O halde ilaçları kimin dağıttığını bulup buna bir son vermeliyiz.” dedi Dashay.

Ancak bu işin ne kadar zor olacağını bizim gibi o da iyi biliyordu.

“Bu gece sorularına bir cevap veremem Ariella.” dedi Mâe, sandalyesini geri itip. “Şimdi Raphael’in bana ihtiyacı var. Hele bir ayaklansın o zaman dünyayı nasıl kurtaracağımızı düşünebiliriz.”

Başımınla onayladım. Ancak bildiklerimin yükü tüm gece boyunca göğsümde oturdu.

Ertesi sabah nasıl olduklarını görmek için annemle babamın yanına gittim. Babam derin derin nefes alıyordu, gözleri kapalıydı. Annemse Root’un bir önceki gece işgal ettiği koltuğa kıvrılmıştı. İkisini de öptüm. Mutfağa gidince Dashay’e sarılıp hoşça kal dedim.

“Dikkatli ol,” dedi. “Çok endişelenme. Bir yolunu bulacağız.”

Sonra Doktor Cho’nun çevreci arabasına atlayıp emniyet kemerini bağladım. Bana bakıyordu, siyah saçları omuzlarına dökülmüştü.

“Araba kullanmayı biliyor musun?”

Hayır, dedim.

Nasıl bir annesi varsa, diye düşündü Doktor Cho.

“Öğrenmek istediğimi söylemedim hiç,” dedim. “Sadece on dört yaşındayım.”

“On dört yaşındasın, ama kırk yaşında biri gibi konuşuyorsun.” Arabayı çalıştırdı, şehirden ayrılırken bir kilisenin otoparkında durdu. İşte orada bana ilk sürücü kursumu verdi.

İlk başlardaki gerginliğim, arabayı park alanında sürmeyi, fren ve dönüş yapmayı başarınca yerini gurura bıraktı. Artık durma vaktinin geldiğini söylediğinde, “Lütfen, bir tur daha.” dedim.

“Doğuştan yeteneklisin,” dedi. “Ailenle ehliyet alma konusunu konuşmalısın.”

Yer değiştirdik, sonra adadan ayrıldık.

“Babam bir daha eskisi gibi olabilecek mi?” Sesimden tüm duyguları arındırmaya çalıştım, ancak bu tam anlamıyla mümkün olamadı.

“Eskisinden de iyi olacak. Bekle de gör.” Arabayı Mâe kadar istikrarsız bir biçimde kullanıyordu, ama nerede hız kesip nerede hızlanacağını daha iyi biliyordu. “Şimdi o eski formülü kullanmayı bırakıp benim yazdığım ilacı kullanmaya başladığına göre duygusal açıdan daha da gelişecek. O Root denen kadın yüzünden duygularını yıllardır bastırıyormuş.” Başımı iki yana salladı. “O da neyin nesiydi bu arada?”

“Ona âşıktı,” dedim. “Babamla arasına girdiğimizi düşündüğü için annemle benden nefret ediyordu.”

“Ne kadar melodramatik.”

“Melodramadan daha fazlasıydı bu.” Ona nasıl söyleyeceğimi biliyordum. “Dün gece Dashay Root’un gözünden bir şey çıkardı.”

“Nasıl bir şey?”

Sasa ismini kullanmadan nasıl bir şey olduğunu tarif ettim.

“Peki, Dashay onu nasıl çıkardı?”

Bir kez daha kendimi sorguya çekiliyormuş gibi hissediyordum. “Hepsini göremedim.”

“Anlattıklarına bakılırsa bir tümöre benziyor.” Sinirlenmişti. “Bir amatörün yapacağı iş değil bu.”

“Ama Dashay daha önce yapmış bunu.” Muhtemelen işlerin daha da sarpa sarmasına yol açtığının farkındaydım, ama yine de konuşmaya devam ettim. “Gözlerdeki bu tip şeyleri görmek gibi bir yeteneği var.”

“İridoloji yapıyormuş gibi görünüyor.”

“O nedir?”

“Bir çeşit alternatif tıp,” dedi. “Teoriye göre, iristeki bozukluklar bazı belirli hastalıklara yakalanma yönündeki eğilimleri tespit edebilirler. İristeki bölgeler bazı organlar ve salgı bezlerinin bulunduğu bölgelerle ilişkilendirilebilir. Elbette bu kadarı düzmece. Ancak geleneksel Batı tıbbı bile gözlerin bazı hastalıkların habercisi olabileceğini düşünüyor.”

“Doktor Cho, bana bunları anlattığınız için teşekkürler,” dedim. “Ancak zihnim şu an çok dolu.”

Bana kaçamak, meraklı bir bakış attı. “Sana verdiğim serum işe yarıyor mu?”

“Artık kendimi daha enerjik hissediyorum,” dedim. “Tabii eğer uykusuz değilsem. Ve duyguları çok derin yaşıyorum.”

“Bunlar iyiye işaret, öyle değil mi?”

“Sanırım öyle.” Derin hisler duymanın o kadar da eğlenceli olmadığını düşünüyordum.

“Hiçbir şey hissetmemekten iyidir,” dedi. Arabayla adayı karşıdaki karaya bağlayan otobana girdik.

“Sanırım öyle. Mysty gibi bir zombi olmak istemezdim.”

Sonra bir şeyi fark ettim: Mysty ya da Oglethorpe Meydanı’nın yakınlarındaki ev hakkında bir şey bilmiyordu. Yolumuza devam ederken ona kaçırılan insanlardan, “yeni kimliklerden” ve Amrita kullanımından bahsettim. Hazır konuşmaya başlamışken V’yi de anlattım ona. Görünüşe bakılırsa Doktor Cho bu ilacı daha önce duymuştu.

“Kliniğe V kullanan çocuklar geliyor,” dedi. “Ancak bu Amrita denen ilaç çok tehlikeli görünüyor. İnsanları buna izinleri olmadan kısır etmek... Bunun ne kadar kötü olduğunu düşünebiliyor musun?”

“Bu konuda ne yapabiliriz?”

“Otoritelerle konuşmamız gerekiyor.” dedi kararlı bir biçimde.

Kalbim yerinden oynadı. Polis ve FBI’la yeteri kadar içli dışlı olmuştum zaten.

“Hayır Ari.” Bana dönüp gülümsedi. “*Vampir* otoritelerini kastediyorum.”

Birkaç ayını siyaset çalışarak geçiren bir insan olarak hükümet sisteminin temelde nasıl yürüdüğünü az çok anladığımı düşünüyordum. Ancak Doktor Cho bana bu konuda pek de bir şey bilmediğimi gösterdi.

Vampirlerde polis yoktur. Ayrı bir hükümete ya da yargı sistemine de sahip değiliz. Ancak hakemlik eden ve çeşitli tavsiyeler veren bir grubumuz var: Vampir Etiği Konseyi ya da VEK. Genellikle konsey olarak bilinen grup bir önceki konseyin seçtiği on kişiden oluşuyor. Üyeler on yıl boyunca görev yapıyorlar. Bazıları tarikatları temsil ediyorlar, bazıları ise bağımsız. Yaşları kırktan bine kadar değişiyor.

“Yaş meselesinin biraz sorunlu olduğu söylenebilir.” dedi Doktor Cho.

“Neden daha genç temsilciler yok diye sorabilirsin. Sorun şu ki genç vampirler nasıl yargıya varacaklarından ziyade nasıl yaşayacaklarına yoğunlaşmış oluyorlar. Neticede yaş pek de önemli değil. Asıl önemli olan bilgelik ve tecrübe.”

Cameron’ı düşündüm, yaşının ne kadar önem taşıyacağını merak ediyordum.

“Yani konseyin Nebulistlerin elçilik programını iptal edecek gücü var, öyle mi?”

“Senin düşündüğün anlamda bir güç değil bu. Kimseyi bir şey yapmaya zorlamıyorlar.” Cho ani fren yapıp kararlı bir biçimde ana yoldan saptı.

“Umarım iyinin kötüye karşı savaştığı düşüncesini geride bırakmışsındır,” dedi. “Bu düşünce eskidi artık. Problemleri çözmek karşılıklı saygı çerçevesinde gelişen hassas müzakereleri gerektirir. Eğer konsey bir konu üzerinde düşünür ve fikir beyan ederse, kararları vampir dünyasına yayılır. Bu da ciddi bir etkiye sahiptir. Arkasında geleneğin gücü vardır.”

Şimdi Hillhouse kampüsüne giriyorduk. Ciddi sorunları bir kenara bırakıp kendi problemlerimi düşünmeye başladım. Walker’la nasıl yüzleşecektim? Bernadette’e ne diyecektim? Birdenbire oraya varmamayı diledim. Doktora acılarımdan bahsetmek istiyordum.

Doktor Cho aniden arabayı durdurdu. “Ari, git de ödevlerini yap. Şimdilik Nebulistleri düşünme. Ben konseyle iletişime geçip üyelere söylediklerini bildireceğim. Tamam mı?”

“Teşekkürler.” Birinin Mysty’ye ve diğerlerine yardım etmek için bir şeyler yaptığını bilmek içimi rahatlattı.

“Su örneklerinin laboratuvar sonuçlarını alır almaz seni haberdar edeceğim.” Benimle birlikte arabadan indi, dolanıp yanıma geldi. Sonra sarıldı bana. “Bu arada sen de buranın suyunu içmesen iyi olur. Picardo iç. Böylesi daha güvenli.”

Tuhaf bir durumla, hatta kötü bir sahneyle karşılaşmayı bekliyordum. Bernadette’i yeniden odamızda, halının üzerinde oturmuş dikiş dikerken görmeyi ise hiç beklemiyordum.

“Ah, nerelerdeydin sen?” Gözlerinde artık aşına olduğum o cam gibi bakışlar vardı.

“Bazı özel işlerim vardı,” diye söze başladım, ama o beni dinlemiyordu. Zihninde ahenksiz, küçük bir şarkı mırıldanıyordu: dah dah *dah* dah, dah dah *dah* dah, dah dah *dah* dah.

“Burada ne arıyorsun?” dedim.

“Ben mi? Ah, tekrar buraya taşındım.” Bir sıra dikişi bitirip ipliği dişiyle kopardı. “İşte oldu,” dedi, el işine hayranlıkla bakıyordu. “Walker’ın gömlek kolu yeni gibi oldu.”

“Jacey’nin yanına taşındığını sanıyordum.” Walker’ın ismi otel odasındaki yataktaki görüntülerini gözümün önüne getirmişti.

“O iş yürümedi.” Ses tonu kayıtsızdı. Ayağa kalkıp gömleği sandalyenin üzerine fırlattı. Gömlek yere düşünce ise kıkırdamaya başladı.

Masamın üzerindeki takvime baktım. Derslerin sona ermesine üç hafta kalmıştı, sonra sınav haftası başlayacaktı. Daha sonra Tybee adasına gidecektim. Babam yine iyi, hatta çok iyi olacaktı. Ona tüm olanları anlatacaktım, o bütün bunları anlamlandırabilirdi. Ne yapılacağını bilirdi. Ve annem de biraz olsun dinlenebilirdi, üçümüz yine...”

“Ari, ucuz içki saati için şehir merkezindeki Anchor’a gidiyoruz. Sen de gelsene.” Bernadette ayağa kalkıp dans ederek kapıya yürümeye çalıştı. Ancak ayağı takılınca kendi yatağına düştü.

Anchor, kampüs yakınlarındaki bir bardı, Hillhouse öğrencilerine istemeye istemeye de olsa, yaşlarını gösteren kimliklerinin sahte olduğunu bile bile içki servis ediyordu. “Hayır, teşekkürler.” dedim. “Yazmam gereken bir ödevim var.”

O gittikten sonra odayı altın rengi bir durgunluk kapladı. Yatağıma ve masama yığıldığı kıyafetleri kaldırıp onun yatağına attım. Sonra dizüstü bilgisayarımı açtım, oturup Amerikan Siyaseti ödevimin yarısını bitirdim.

O akşam yemeğe giderken Jacey’i gördüm. Saçları örgülü değildi, bir pelerin gibi omuzlarına dökülüyordu.

Yanıma gelip dikkatle gözlerime baktı, sonra gerçek olup olmadığını anlamak istermiş gibi koluma dokundu. “Şükürler olsun,” dedi. “Ari, diğerleriyle birlikte geri dönmediğinde arkadaşın gibi senin de kaybolduğunu sandım.

“Ailemi ziyaret etmeye gittim.”

Kantine inen yokuşu inerken küçük adımlar atıyorduk. Walker’ın, bir aydan daha kısa bir süre önce beni öptüğü fundalıkları görmezden görmeye çalıştım. Ancak görüyordum onları ve her şeyi hatırlıyordum.

“Şükürler olsun,” dedi Jacey yine. “Richard hariç diğerleri döndüklerinde çok tuhaflardı. O hep tuhaftır zaman, ama böyle değil. Walker, Bernie ve Rhonda her zaman kafaları iyiymiş gibi dolaşıyorlar etrafta.

“Farkettim.”

Patika yolun sınırını çeken alçak taş çitlerin üzerinden atladık. Hillhouse’da kimse patika yollardan yürümezdi. Herkes arazinde kendine göre kısa yollar bulmuştu.

“Walker artık kendisi gibi davranmıyor. Sihir ve hokkabazlık yapmıyor, şarkı söylemiyor, gitar çalmıyor. Akli bir karış havadaymış gibi.”

Birdenbire eski Walker’ımı özledim.

“Bernie’nin oda arkadaşı olmak çılgına çevirdi beni.” Jacey benim attığım her adıma karşılık iki adım atmak zorunda kalıyordu. “Daha önceden de zordu zaten; depresif ve eleştirel olduğu zamanlardan bahsediyorum. Şimdiyse fazla sakin! Söyledikleri bir anlam ifade etmiyor. Üstelik daha kötüye gidiyormuş gibi görünüyor.”

Durup Jacey'nin yüzüne baktım, doğrusunu söylemek gerekirse bunu yapmak için başımı eğmem gerekmişti. "Jacey, sana bir şey söylemem lazım. Bana güveniyor musun?"

"Güveniyorum," dedi. "Sadece sen bataklıkta geçirdiğimiz o gece benimle dışarıda uyuyacak kadar cesurdun."

"Bernadette ve diğerlerine olanların o gece başımıza gelenler kadar tuhaf olduğunu düşünüyorum."

Gözleri kısıldı, ben konuşmaya devam ettiğimde ise gitgide daha da küçüldüler.

"Bir çeşit sakinleştirici kullanıyorlar. Daha önce V diye bir hap duydun mu?"

"Kampüsün yarısı V kullanıyor," dedi "Bernie daha iki gün önce biraz alır mıyım diye sordu bana."

"Denedin mi?"

"Bana dokunur," dedi. "Daha önce bir kez ot içmeye kalkmıştım, neredeyse kusuyordum."

"Senin için değerli olan herkese o ilacı kullanmamalarını söyle." Ancak bunu söylerken bile Jacey'nin tavsiyesini dikkate alacaklarından şüphe duyuyordum.

Öğrenci birliği binasına girdik. Kantine inen merdivenler çok kalabalıktı. Jacey ve ben aşağı inip sıraya girdik. Sonra tepsilerimize birer tabak koyduk. Sıranın sonuna geldiğimizde Jacey raftan bir bardak alıp bir kâse buzun içinden bir şişe Orion kaynak suyu çıkardı.

Şişeyi elinden kapıp yerine koydum. Bardağı da süt dağıtıcısının altına yerleştirdim. "Suyu içme," diye fısıldadım. "Güven bana."

Uzun bir masaya oturup yemeğimizi yemeye başladığımızda bir şeyi fark ettim: *Sütün güvenli olduğunu nereden biliyordum ki?*

Ödevlerimi yapıp derslere gitmeye başlayınca biraz olsun okul işlerine yoğunlaşmayı başardım. Ancak bir taraftan da öğrencilerin akademik hayattan el etek çektiğini fark etmekten kendimi alamıyordum. Çok azı derslere gidiyordu. Kütüphaneler de terk edilmişti.

Amerika'yı Duppy'leştirme. Malcolm'un sözleri aklımdan çıkmıyordu. Bir paranoyak gibi mi yoksa bir peygamber gibi mi davrandığımı kestiremiyordum. Ancak bildiğim tek bir şey vardı; ikisi de olmadığını umuyordum.

Profesör Hogan bile değişmişti. Sesi ve duruşu şimdi daha az kırılmandı, ancak yine de sesini her cümlede sonunda yükseltmeye devam ediyordu. Görünüşe bakılırsa soru sormak için doğmuştu.

"Ödevin nerede Walker?" Bir haftadır derse aynı eteği giyip geliyordu.

"Ben... ee... üzerinde çalışıyorum." Walker artık tıraş olmuyordu, ancak yüzündeki kirli sakal henüz o kadar da uzamamıştı. Profesör Hogan'a bakıp sırıttı. Kadın, "Her neyse?" dedi.

Sonra Walker bana döndü. "Nasıl gidiyor?" Mavi gözleri cam gibi bakıyordu.

"Gidiyor işte," dedim. Walker bu haliyle bana zerre kadar çekici gelmiyordu.

Profesör iki öğrenciyle daha konuştu, sonra düşünce akışını kaybetti. "Oy vermek için kayıtlı olup olmadığınızı kontrol edin?" dedi.

Yaşımın yetmediği bir etkinlik daha, diye düşündüm. Kayıt olmak için sahte kimliğimi kullanmadığım ve yalan söylemediğim takdirde oy veremeyecektim.

Doktor Cho birkaç gün sonra beni cep telefonumdan aradı. Sassa'daki suyun saf olduğunu söyledi. Tybee'deki musluk suyu ise klor ve bazı eser elementler içeriyordu. "Endişelenecek bir şey yok," dedi.

Ancak şişelenmiş suyun içinde V'de de bulunan uyku ilacından bolca vardı.

“Nasıl olabilir?” dedim. “Şişelenmiş suyun kalite kontrolü yapılmıyor mu?”

“Yapılıyor, Yiyecek ve İlaç Yönetimi’nin suları denetlemesi gerekiyor.”

Yiyecek ve İlaç Yönetimi görevlerini yerine getiriyor mu? Kendimi bir komplo teorisyeni ya da hükümetin karşı görüşüne rağmen UFO’ların var olduğuna inanan Autumn gibi hissediyordum.

“Orion Kaynak Suları yeni bir şirket sayılır, merkezleri Miami’de,” dedi Doktor Cho. “Konsey durumun farkında. İfade vermen için seni arayacaklar.”

“Sahi, üyeler nerede?” diye sordum.

“Hareket halindeler.” Çok meşgulmüş gibi hızlı hızlı konuşuyordu. “Annenle konuştun mu? Baban iyileşiyor. Dün sahilde yürüyüş bile yapmışlar.”

“Bu iyi haber.” Mãe’yi aramak konusunda hâlâ çekincelerim vardı. Ancak eğer birisi telefonlarımı dinliyorsa, o gece epey bir şey duymuştu zaten.

Konuşmamız sona erdiğinde Bernadette’le V konusunda konuşacağıma dair kendime söz verdim. Ancak bunun işe yarayacağını pek sanmıyordum.

Bernadette o gece gelmedi. Büyük salona gidip öğrencilere baktım. Orada da değildi. Richard ve kız arkadaşı (onunla hiçbir dersimiz ortak değildi, zaten adını da hiç öğrenmedim) televizyon setinin önünde oturuyor, bir hokey maçı izliyorlardı. Richard bana el salladı.

“Jacey insanlara su içmemelerini öğütlediğini söylüyor,” dedi.

“Şişelenmiş su tehlikeli olabilir,” dedim dikkatli bir biçimde

“Şişelenmiş su, musluk suyu... Hepsi tehlikeli.” Öne eğilince televizyonun ışığı kabarık saçlarına düştü. “Hükümetin sularımıza ne koyduğunu kim bilebilir? Sosyal Ekoloji Kulübü bu konu üzerinde bir yıldan fazla bir süredir çalışıyor. Bir sonraki toplantımıza sen de gelmelisin.”

“Sanırım ben pek katılımcı biri değilim,” deyip müsaade istedim.

Yurdun üç katının da koridorlarında yürüyüp kapıları açık olan odalara bir göz attım. Sonra Bernadette’i bulmaktan umudumu kestim. Geceyi nerede geçirdiği beni neden ilgilendiriyordu ki? Eninde sonunda odaya geldiği, tamamen kaybolmadığı sürece sorun yoktu.

On Sekizinci Bölüm

Sonraki iki hafta nerede olduğumu, ne yaptığımı bilmeden geçti. Profesörlerimiz birden bire beklentilerini ve taleplerini yükseltmişlerdi. Tek bir kelime okuyamayacağımı ya da yazamayacağımı düşünürken bir kitap daha okumuş, bir makale daha yazmıştım.

Görünüşe bakılırsa bu bir Hillhouse geleneğiydi: Kişisel motivasyonlarının yüksek tutulması ve öğrencilere bütün dönem boyunca çok az baskı yapılması dönemin sonuna gelmeden birinci sınıf sonuçlar üretmelerine yol açacaktı. Üç birinci sınıf öğrencisi ve iki ikinci sınıf öğrencisi vazgeçip stresten kurtulmak için evlerine gitti. Üçüncü ve son sınıf öğrencilerinin çoğu onları uyanık tutacak ilaçlar almayı ve kafein depolamayı akıl etmişlerdi; savaş tecrübesi olan askerler gibi kan çanağına

dönmüş gözlerle ve alaycı gülümsemeleriyle önümüzde yürüyorlardı.

Jacey, Richard, ben, bizim gibilerle birlikte neredeyse kütüphaneden yaşıyor, eğer sınıfta ya da görevlerimizin başında değilsek saatlerimizi bilgisayar başında geçiriyorduk. Ancak diğer birçok öğrenci akademik başarıyı önemsemiyor, keyif veren maddelerle kendilerini avutuyorlardı. Bernadette’i görmekten sıkılmıştım. Evet, geri gelmişti. Sürekli olarak odaya girip girip çıkıyordu, yanında bazen Walker, bazen başka bir çocuk ya da birkaç kız oluyordu. Her zamanki hijyen alışkanlıklarını terk etmişti, kelimenin tam anlamıyla odaya girdiğinde kokusunu alabiliyordum. Bazen bana ait bir tişörtü ya da iç çamaşırını kullanılmış bir şekilde yerde buluyordum. Aynı Bernadette gibi kokuyorlardı. Tişörtleri yıkıyordum, ama iç çamaşırlarını atıyordum.

Walker henüz kokmaya başlamamıştı, bunun sebebi muhtemelen yağmurda yürümeyi sevmesiydi. Yine de geri dönüşüm vardiyalarında onun yakınında durduğumda saç ve sakalının ne kadar dağınık olduğunu görüyordum. Bazen benimle konuşuyordu, ama sanki bir tür bilinç akışı yaşıyormuş gibi boş laflar ediyordu. Onun için üzülüyordum. Bir süre sonra ondan uzak durmaya karar verdim.

Bu iki hafta kampüsün Vallanium kullananlar ve kullanmayanlar olarak iki gruba bölündüğü dönemdi. Daha genç öğrenciler kullanmaya daha eğilimliydi, çünkü kimlik arayışı içindeydiler ve genelde kendilerine güvenleri daha azdı. Ben de mücadele ediyordum. Eğer hapı deneseydim ben de onlardan biri olurdu, ama denemediğim için etkilerini açık bir şekilde görebiliyordum. Bu görüntü hiç hoş değildi.

Bir sabah erken saatlerde şaşkınlıkla uyandım. Odada birisi masamdaki kâğıtları karıştırıyordu. Porselen lambamın yerini alan geri dönüşüm merkezinden kurtardığım çirkin lambayı yaktım.

Bernadette masamın üzerine eğilmişti.

“Ne yapıyorsun?”

“Siyaset makalenini arıyorum.” Işığa alışmaya çalışarak gözlerini kırptı. “Tıkandım. Seninkini okumak bana yardım edebilir.”

“Benim makalemde kopya mı çekmek istiyorsun?”

“Sadece birazcık.” Bana gülümsedi.

Yatağımdan çıkıp masama gittim. “Eşyalarımı karıştırmaya hakkın yok.”

“Her neyse.” Tekrar esneyip yatağına döndü.

“Ayrıca kıyafetlerimi kullanmayı bırak.” Kızgınlığının sesime yansımalarını engellemeye çalıştım, ama sözler ağzımdan çıkıvermişti bir kere. “Zaten Walker’ı aldın. Yetmiyor mu?”

Battaniyeyi çenesine kadar çekti. “Bu kadar kibirli olmana gerek yok. Sen de istediğin zaman yatabilirsin onunla.”

Pes ettim.

Kâğıtlarımı masanın üzerinde toplayıp kollarımda battaniyeyle odadan çıktım. Yarın bavulumun içine kilitleyecektim onları. Belki de daha iyisi yeni bir oda arkadaşı bulmaktı.

Jacey ertesi sabah beni bekleme odasında uyurken buldu. Ona neler olduğunu anlattığımda ödevimi kendi odasında saklayabileceğini söyledi.

“Eğer istersen yanıma taşınabilirsin,” dedi.

O gün geç saatlerde eşyalarımı Jacey’nin odasına taşıdım.

Makalelerimi teslim edip dersler bittikten sonra üzerimdeki baskının bir kısmı azaldı. Yine de önümde felsefe ve edebiyat sınavları vardı, fakat onlara çalışmama gerek yoktu. Konuları zaten

biliyordum. Şimdi çamaşır yıkama, telefonda Dashay ile konuşma ve hatta bir Cuma akşamı gidip bana gelen mektupları alma işini halletmem gerekiyordu. Bunu pek sık yapmazdım, çünkü bana yazan kimse yoktu. Metal posta kutuları, yemekhanenin yanındaki öğrenci merkezinin bodrum katındaydı. Şifreli kilidi açtım. Zamamı çoktan geçen etkinliklerin reklamını yapan birkaç el ilamının altında üzerine siyah mürekkeple ve keskin fırça darbeleriyle ismimin ve adresimin yazılmış olduğu küçük, mavi bir zarf buldum.

Küçük mavi bir kartın içine çivit mavisi ile NC baş harfleri kazınmıştı. El yazısıyla şunlar yazılmıştı: “Bu cumartesi tekneyle açılıyorum. Eğer gelmek istersen aşağıdaki numarayı ara. Bir araba seni alıp tekneyi tuttuğum St. Simon Adası’na getirecek. Umarım gelebilirsin. Neil.”

Hiç deniz yolculuğu yapmamıştım. Ayrıca Tybee sahili de dâhil olmak üzere Georgia sınırındaki zincir adalardan biri olan St. Simon’s Adası’na da gitmemiştim. Ne giyecektim? Nasıl dümen kullanılır ya da özel düğüm atılır bilmiyordum. Ya kendimi aptal durumuna düşürürsem? Zihnim endişeli düşüncelerle ve sorularla doluydu. Bir de ne olursa olsun Cameron’ı tekrar göreceğimin gerçeği vardı.

Jacey odada değildi, bu yüzden sırt çantamdan cep telefonumu çıkarıp karttaki numarayı aradım. İki kere çaldıktan sonra bir kadın şunları söyledi, “Neil Cameron’ın evindeki sesli mesaj servisine yönlendirildiniz. Lütfen sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakınız.”

İsmimi, numaramı bırakıp telefonu kapattım. Daha sonra dolaba gidip seçeneklerime baktım. Mavi, ipek elbisemin içinde çok güzel görünüyordum. Ama tekne ile açılırken elbise giyilmezdi, değil mi? Pantolonlu takımımı Cameron önceden görmüştü, ama belki hatırlamazdı...

Cep telefonumda *Kuşu Gölü Balesi*’nin o bildik notaları çalıyordu, telefonu hemen elime aldım. “Alo?”

Bir erkek sesi beni geri aradığını söylüyordu, ama Cameron’ın sesi değildi bu.

“Neil Cameron’ın denize açılma davetine cevap verecektim,” dedim.

“Affedersiniz?”

“Bana bir not gönderdi,” dedim. “Yarın denize açılmak istersem bu numarayı aramamı söyledi.”

“Neil Washington’da.” Radyo ve kâğıt hışırtısına benzer sesler duydum. “Bir saniye bekleyin. Davet St.Simon’a açıldığı geçen hafta sonu içindi. Görünüşe göre tekneyi kaçırmışsınız.”

İncinmiş çok nadir kullandığım bir kelimeydi çünkü hem “yaralanmak” hem de “kırılmak” anlamına geliyordu. Ama o gün, hiç tereddüt etmeden “İncindim. Çok üzgünüm.” diyebildim.

“Olmayın,” dedi telefondaki ses. “Neil’e aradığınızı söyleyeceğim.”

Jacey o akşamüstü geç saatte geldiğinde beni giyinik bir vaziyette yatağında uzanmış, tavana bakarken buldu. “Aman Tanrım, ne oldu sana? Sınavdan falan mı kaldın?” dedi.

“Gerçekten çok özel olan bir şeyi yapma fırsatını kaçırdım,” dedim.

Pis pis güldü. “Hepsi bu mu?”

Whittier dizesinden alıntı yaptım: “Dilimden ve kalemimden dökülen bütün üzücü kelimelerin içinden en acısı şunlar: ‘Olabilirdi!’” Gülmesini görmemek için kolumu gözlerimin üzerine koydum.

Sonra Longfellow’dan alıntı yaptım: “ Geceleyin yol alan gemiler geçerken birbirleriyle konuşurlar/ Sadece bir işaret ve karalıktan gelen uzak bir ses;/ Yani okyanus hayatında, birbirimizi geçer ve konuşuruz birbirimizle,/ Sadece bir bakış ve bir ses, sonra karanlık yine, her yer sessiz.”

“Ari, kes.” Sesi artık ciddiye. “Bu çok iç karatıcı.”

“Benim hayatım da öyle.” Kendime acımanın pembe keyfi içinde yuvarlanıyordum.

“Şimdi Bernadette’e benzemeye başladın,” dedi.

Bu beni yerimden kaldırmak için yeterliydi.

“Hadi,” dedi. “Giy şuradan bir süveter. Senin ilacın bende. All-Mart’a alışveriş merkezine gidiyoruz.”

Daha önce hiç All-Mart’a gitmemiştim, oraya gitmek de istemiyordum. “Böyle yerleri boykot etmemiz beklenmiyor mu bizden?”

“Evet!” dedi. “Çevreyi kirletiyorlar. İşçileri sömürüyorlar. Ama hiçbir şey satın almayacağız. Not alacağız!”

Kıpırdamadım. “Buralarda All-Mart olduğunu bilmiyordum.”

“Waycross yakınlarında bir tane var.”

Waycross, en az yetmiş kilometre uzaklıkta, Okefenokee Bataklığı girişinin yakınlarındaydı.

“Arabayı ben kullanacağım,” dedi Jacey. “Eğlenceli olacak. Gerçek bir yol gezisi!”

Sanırım yapacak daha iyi bir işim yoktu.

Arabayken Jacey, aldığı Kurumsal Ahlak isimli kurstan bahsetti. “Biraz teorik,” dedi. “Final makalem için gerçekçi olmak istiyorum. Eğer şanslıysak All-Mart’ın insanları suistimal ettiğini gözlerimizle görebileceğiz.”

Arabası eski ve yıpranmış görünüyordu. Benim olmasını dilerdim.

Benzin istasyonlarını, satılık boş arazileri, bir Vaftiz kilisesini, PRENATAL ÇOCUK MEZARLIĞI yazan bir tabelayı ve otoyolda kazada ölenlerin isimlerinin yazdığı bir sürü yol kenarı mabedini geçtik. Mabebetlerin çoğu yapay çiçekler, çelenklerle süslenmişti, bir tanesine dört tane helyum gazı dolu balon eklenmişti. Kahverengi nehirler üzerindeki beton köprülerden geçtik. Eski arabaların yığıldığı alanın girişinde TANRIYA ŞÜKÜRLER OLSUN yazıyordu.

Cep telefonumu kavradım, çalmasını diliyordum. Çalmadığı zaman güneydoğu Georgia’da şebekenin yer yer çektiğini hatırlattım kendime.

Jacey direksiyondan ötesini görebilmek için iki minderin üstüne oturmuştu.

Neredeyse bütün yol boyunca konuştu.

“Bu gece dolunay var,” dedi.

“Demek bugün mavi ay olacak.” Tybee Adası’na ilk gittiğimde bu ay erken dolunay olmuştu.

“Gerçekten mi? Mavinin hangi tonu?” Jacey’nin ilgisi asla sınırlarımızı bozmazdı. Çoğu Hillhouse öğrencisinin tutumlarının aksine, rahatlatıcı bir samimiyeti vardı.

“Renk anlamında mavi değil,” dedim. “Bu bir ay içerisindeki ikinci dolunaya verilen isim.”

“Geçen sene halk bilimi dersinde mavi aylardan bahsetmiştik.” Jacey arabayı All-Mart park alanına doğru sürdü. “İşte bu zamanlarda ay aşta şansız olan insanlarla konuşur.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

Arabayı park edip dışarı çıktı. “İnanmak istiyorum. Bana neler söyleyeceğini duymak isterdim.”

İşte o zaman Jacey’i daha önce bir erkek arkadaş ya da kız arkadaşla görmediğimi fark ettim. Kendi işlerime o kadar dalmıştım ki o mutlu mu diye hiç merak etmemiştim.

“Buraya getirdiğin için teşekkürler,” dedim, sonra kamyoneti fark ettim: Bej bir Chevrolet, direksiyonda da kel bir adam. Kelimeler ağızından çıkarken donduklarını hissettim. Şoförün sadece

kafasını görebiliyordum, ama yine de Sal Valentine'e benziyordu. Bizi takip edip etmediğini merak ettim.

Kamyonet alışveriş merkezinin girişinin yanındaki yolda park edilmişti. Sigara içen bir kız camdan dışarıya eğilmiş, içerideki sürücü ile konuşuyordu.

Alışveriş merkezine yaklaşırken Jacey'e bensiz gitmesini söyledim. "Bir dakika içinde sana yetişirim," dedim.

Şaşırılmış göründü, ama yürümeye devam etti.

Kamyonetin yakınına geldim. "Özür dilerim," dedim. Bunu alışveriş yapan diğer insanların dönüp bakmasına yol açacak şekilde sesli söylemiştim.

Kız baktı. Kısa, kızıl saçları vardı, on beş yaşında görünüyordu.

"Git buradan." Ses tonumu düşürmüştüm, ama her bir kelimeyi elimden geldiğince vurgulu söylüyordum. "Bu adam belalı. Kızları kaçırıyor. Bir arkadaşımı öldürdü. Git buradan, *hemen*."

Kıpırdamadı. Gözünü bile kırpmadı. Sigaranın üstüne bir hap içti, işte o zaman gözlerini fark ettim. Bir mağaza mankenininkiler gibi cansız görünüyorlardı.

Çok geçti. Kız çoktan alınmıştı.

Sal'in bakışları bana odaklandı, sıcaklıklarının yüzüme ulaştığını hissettim. Dönüp All-Mart'ın içine koştum.

Mekân yanmış patlamış mısır ve fazla pişirilmiş sosis kokuyordu.

Alışveriş yapanlar yavaş adımlarla yürüyor, bazıları bebek arabaları sürüyordu. Bebeklerin çoğu ağlıyordu, gürültüleri tepedeki hoparlörlerden çıkan müziğe karışıyordu.

İlk başta Jacey'i göremedim, kalabalıkta onu bulmam kolay değildi. Daha sonra bir mücevher tezgâhına eğilmiş notlar alırken gördüm onu. Eğer not defteri ve elindeki kalemi saymazsanız örgülü uzun saçlarıyla, kareli gömleği ve kot tulumu içinde bir çocuk gibi görünüyordu. Defter ve kalem bir şekilde onun daha büyük görünmesini sağlamıştı.

Ona doğru yöneldim, ama tezgâha ulaşmadan önce dönüp arkama baktım. Kırmızı saçlı kız arkamdan geliyordu. Acele eder gibi bir hali yoktu. Yürürken sigara içiyordu. Bir parçam *Alışveriş merkezlerinde sigara içmek yasak değil mi?* diye düşünüyordu.

Yolumu değiştirip kutlama kartları ve el işi malzemeleriyle dolu koridordan aşağıya yol aldım. Dükkânlar bütün yönlerde saçılmış gibiydiler. Öyle ki alışveriş merkezinde tamamen aydınlatılmamış ve fazlasıyla göz önünde olmayan hiçbir yer yoktu. Çatıdaki hoparlörlerde annemin sahip olduğu bir müzik kutusundan bildiğim enstrümantal bir şarkı çalıyordu. Şarkının adı "Yıldız tozu"ydü.

Kızıl saçlı kız köşeyi dönüp ip askılarını ve plastik şişeleri geçti. Şimdi daha hızlı hareket ediyor gibi görünüyordu.

Alışveriş yapanların arasında bir o yana bir bu yana gittim, araç gereç bölümüne girdim, yanlışlıkla bir mini fırına uzanan kilolu bir kadını ittirdim.

"Hey!" Sesi arkamdan yankılandı.

Çıkışlar tavandan sarkan tabelalarda numaralandırılmıştı, ama bakacak zamanım yoktu. Sonra kendimi tekrar mücevher tezgâhında buldum, Jacey hâlâ tezgâha yaslanmış, bir şeyler yazmaya devam ediyordu.

"İşte buradasın," dedi.

Kolundan tutup girişe doğru sürükledim onu. "Jacey, eve git," dedim. "Çık buradan. Kimseyle

konuşma. Beni bekleme.”

“Ne?” Benimle birlikte sendeliyordu, bir elinde kalem diğesinde not defteri vardı. “Ne yapıyorsun?”

Zayıftı; bu yüzden onu sürüklemesi kolaydı.

“Arkadaşım Autumn’a ne olduğunu hatırlıyor musun?” dedim. “Bernie haklıydı. Etrafımdaki insanlar öldürülüyor. Şimdi hemen çık buradan. Park alanında kimseye bakma. Sadece git.”

Sözümü kesmeye çalıştı. Sonra gözleri iri iri açıldı. Bir şey görmüştü. Arkamı döndüm. Sigaralı kız önümüzde durmuştu, yüzü ifadesizdi. Sigara dumanını yüzüme üfledi.

Jacey elimden kurtulup dışarıya fırladı. Ben olduğum yerde durdum. “Benden ne istiyorsun?” dedim.

Kızıl saçlarının altındaki gözlerini hiç kırpmıyordu. Derin derin nefes alıyor, gözlerime doğru nefes veriyordu. Öksürdüm, sonra yardım için etrafıma bakındım.

Dükkâna girenleri karşılayan koca göbekli, yaşlı bir adam alışveriş arabaları sırasının yanında duruyordu. Ona seslendim: “Beyefendi, lütfen--”

Daha sonra kız, sigaranın yanan ucunu bana doğru doğrularak üzerime atıldı. Kolumun üstündeki tüyler hafifçe yandı. İkinci hamlesinde sigaranın derime ulaştığını hissettim.

Acı içinde geri çekilip iki büklüm oldum. Kendimi tutarsız sözler söylerken buldum. Sonra dönüp tekrar kalabalığın arasına karıştım, mücevherci ve araç gereç dükkânlarını geçtim. Dikiş eşyaları satan dükkânı da geçip kadın tasarımları bölümüne girdim. Görünmez olmaya karar verdiğim yer burasıydı.

Özel kıyafetimi giymemiştim, panoya iğnelenmiş tişörtlerin ve kotların yanından geçerken bir şansım olduğunu düşündüm. Panonun üzerine konulduğu tahta merdivenin altından sırt çantamı attım, merdiveni tırmanıp kollarımı açtım. *Tıpkı bir bostan korkuluğu gibi* diye düşündüm. Artık üç değil dört kıyafet türü vardı; sonuncusu kedi şeklinde bir tılsımla süslenmişti.

Panonun yanından birkaç saniye sonra geçti, bir o yana bir bu yana bakıyor, tıpkı bir otomat gibi etrafı tarıyordu. Sigarasının kırmızı ucu beni yakmaya hazır bir şekilde dışarıya dönüktü. O kadar yakınımdan geçti ki losyonunun kokusunu alabildim: Ananas ve hindistan cevizi kremi. Zehirli olabilir diye nefes almamaya çalıştım. Başka biri olmayı, ona karşı koyabilecek biri olmayı dileyerek yukarıdan ona baktım.

All-Mart cumartesi günleri geç bir saatte kapanıyordu. Akşam 11’e on kala hoparlörler alışveriş merkezinin kapanmak üzere olduğunu bildirdi.

İki saatten fazla görünmez manken pozumu korudum. Boynum ve kollarım ağrıyordu. Bir ayağım uyuşmuştu, kolumun üstündeki sigara yanığı da zonklıyor, sızlıyordu. 1970’ler ve 1980’lerin popüler şarkılarının enstrümantal düzenlemelerini kaç sefer dinlediğimi hatırlayamıyorum bile. Üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen bu müziği dinlemeye hâlâ katlanamıyorum. Alışveriş yapanların ve dükkân çalışanlarının süründüğü yapay kimyasal kokular, yanık patlamış mısır kokularıyla karışmış başımı döndürmüş, midemi bulandırmıştı.

Gözlerim ağırlaşmıştı, hatta belki biraz kestirmiş bile olabilirim. Beni uyandıran şey abur cuburla dolu bir araba süren koyu renk saçlı bir adamdı. Onun Elvis, yani kimya bölümünün en sevdiği şarkıcı ve Geçmiş ve Geleceğin Kralı olduğuna yemin edebilirdim. Kendi kendine mırıldanarak yanımdan geçti, bir koridordan aşağıya inerek gözden kayboldu.

İlk başlarda geceyi orada geçirmeyi düşündüm. Ama on sigaralı kız ve gölge adam beni bekliyor olsa bile dışarı çıkmak zorundaydım. Görünür olurken o akşam güvenlik kameralarının kimseyi yakından izlemiyor olmasını umdum.

Dışarıdaki park alanı açılmıştı, neredeyse bomboştu. Hiçbir kamyonet yoktu ortada. Jacey'nin arabası da yoktu; bu beni rahatlatmıştı. Eğer Sal onu yakalamış olsaydı, arabası hâlâ orada olurdu.

Kampüse yürümem çok zaman alacaktı. Cep telefonum çalışmıyordu. Jacey haklıydı; düz arazinin üzerinde yükselen dolunay projektör ışığı gibiydi. Elbiselerimi çıkarıp tekrar görünmez olmayı düşündüm, ama hava bunu yapabilmek için fazla soğuktu. Yol boyunca bej kamyonetlere bakınma zahmetine girmeden yürüdüm. İsterlerse gelip alsınlar beni, diye düşündüm.

Okefenokee Bataklığı Parkı tabelasını gördüğümde buranın geceyi geçirmek için iyi bir yer olduğunu geçirdim aklımdan.

Park kapalıydı, ama çitin üzerinden tırmanmak kolaydı. Tupelo ağaçları ay ışığında gümüş renginde parılıyordu, altlarındaki sıg su dipsiz görünüyordu. Kanolarımızı suya indirdiğimiz iskelelere doğru yöneldim.

Bir an için bir sandal kiralayıp kulübenin olduğu adaya kadar kürek çekerek gitmeyi düşündüm. Ancak bir adım dahi atamayacak kadar yorgun hissediyordum kendimi. Hırkama sarınıp iskeledeki banklardan birine oturdum. Yaşlı Joe'dan hiç iz yoktu, bir yerlerde iyi olması, en azından hayatta olması için sessizce dua ettim. Keşke o gece mavi ayın benimle konuştuğunu söyleyebilseydim size.

Çok yukarılardan sessizce aşağı bakıyordu, boş ve dayanıklı bir göz gibiydi. Kollarımı göğsümde kavuşturup ona baktım, uyuyamayacak kadar yorgundum. Gecenin saklıyor olabileceği tüm tehlikeleri düşündüm. Yılanlar, Duppy'ler, yuvarlanan buzağı, Sal Valentine... Hepsine şu düşünceyi gönderdim: *Gelin ve alın beni... Böyle bir şansınız var. Hiçbir şeyi umursayamayacak kadar yorgunum.*

Ama hiç kimse, hiçbir şey gelmedi. Sadece hışırtılar, havlamalar ve şapırtılar duydum. Bir de asla anlayamayacağım bir dilde birbirleriyle iletişim kuran ağaç kurbağalarıyla nehir kurbağalarının iniltilerini işittim. Üzerimdeki yıldızdan halının fark edilebilir desenleri yoktu. Ne kadar denersem deneyeyim hiç takımyıldızı göremedim, yıldızlar gökyüzüne gelişigüzel saçılmış gibiydi.

O gece sadece en çok korktuğum hissi, yani dışlanma hissini duyumsadım. Okul kütüphanesinde okuduğum Emerson'ın bir makalesi geldi hatırıma:

Kendimizi nerede buluruz? Sınırlarını bilmediğimiz bir düzende... Uyanırız ve bir merdivende olduğumuzu görürüz. Aşağıda çıktığımız basamaklar vardır, yukarıda da bir süre sonra gözden kaybolan sayısız basamak... Hayaletler gibi süzülürüz doğada, bir daha asıl yerimizi bilemeyiz.

İçim geçmiş. Sabah olunca irkilerek uyandım, ayağa kalkıp gerindim. Kolumun acısı geçmişti, yanık iyileşmişti. Derimin hemen altında yıldız biçiminde beyaz bir yara izi kalmıştı.

Okula yürüyerek dönmem saatlerimi aldı. Yolu yarıladığımda telefonuma bir mesaj geldi. Hillhouse'a varana dek bu sesli mesajı yirmi kere dinledim.

Ari, diye başlıyordu mesaj. Parazite rağmen Cameron'ın sesi oldukça etkileyiciydi. *Tekne gezisini kaçırdığını duydum. Ancak bu hiç sorun değil. Daha iyi fırsatlarımız olacak.*

O an için bu mesaj hayatıma devam etmem, ait olabileceğim yere doğru ilerlemem için yeterliydi.

Sınav haftasının son günü Dashay eşyalarımı ve beni eve götürmek için yanıma geldi. Üniversitenin ilk dönemi resmi olarak sona ermişti. Ancak notlarımı iki haftadan önce öğrenemeyecektim. Yine de iyi iş çıkardığımı biliyordum. Öğrencilerle anne babaları arabalarla karavanlara kutular, valizler ve

büyük poşetler sıkıştırıyorlardı. Benimse çok fazla eşyam yoktu. Sahip olduklarımı Mâe'nin kamyonetine yüklemek yirmi dakikadan daha az sürmüştü.

Dashay direksiyonun ardında oturmuştu, öğrencilerden birinin yere düşürdüğü kutudan etrafa saçılan eşyaları toplayışını seyrediyordu. Kız yerden hırkasını aldı, hırkaya dikkatle baktı, sonra onu aldığı yere geri fırlattı. Sonra hırkayı yine eline aldı, gözlerini hırkaya dikti, sonra onu kutuya koydu.

“Bu çocuklara yazık olmuş,” dedi Dashay. “Merdivenlerde tıpkı robotlar gibi yürüyen birkaç erkek çocuğu gördüm.”

“Hepsi V kullanıyor.” Emniyet kemerimi bağladım. “Belki evlerine gittiklerinde normale dönerler?” *Tıpkı Profesör Hogan gibi konuşuyorum*, diye düşündüm.

“Yani uyuşturucu satıcılarından uzak durdukları ve Orion kaynak suyundan içmedikleri müddetçe...”

“Olabilir.” Dashay motoru çalıştırdı. “Ama yoksunluk sendromu çektiklerini görmek... Bu anneleri ve babaları için hoş bir görüntü olmayacak.”

Tybee'ye dönerken Dashay, Homosassa'da hayatın nasıl olduğundan bahsetti bana. Atlar ve Grace iyilerdi, ancak beni ve annemi özlemişlerdi.

“Ben de onları özlüyorum.” dedim. “Ne zaman döneceğiz?”

“Biliyorum.” Dashay kamyoneti annemden daha hızlı sürüyordu, canı istediği zaman trafiğe giriyor, istediği zaman çıkıyordu. “Sanırım planımız bir süre daha Tybee'de kalmak. Sara havanın daha yeni yeni ısınmaya başladığını söyledi.”

Yeşil bataklıklarına ve güney kesimin mavi koylarını geçip adaya doğru yol alırken hafif bir heyecan dalgası kapladı benliğimi.

Yazlık ev eskisi gibiydi. Buranın havası yüzünden biraz eski püsküydü, ama merdivenleri hariç sağladı. Merdivenlerin birkaç basamağı kırılmış, çürümüşü. Dashay kapıyı çaldı, sonra kapıyı açmayı denedi. “Kilitli,” dedi

Cep telefonundan yazlık evi aradı. Kapının ardındaki telefonun çalışmasını duyduk. Kimse cevap vermedi.

Heyecanımın sönüp gittiğini hissettim. Yerine o bildik kaygı hissi gelip oturdu. Sonra Dashay yazlık eve arkasını dönüp sahile doğru yürümeye başladı. Sırıttı. “Baksana.”

Birden arkamı döndüm. Deniz çayırlarının ve palmye ağaçlarının ardında, sahil kıyısında iki kişi yürüyordu. Kestane rengi saçları ardında salınan bir kadınla rüzgârlık giymiş uzun boylu bir adam.

Merdivenleri koşarak indim, Dashay'in arkamdan güldüğünü duyabiliyordu. Sonra birden durdum, adamlarla kadın el ele tutuşmuşlardı.

“Ne oldu?” Dashay yanıma geldi. “Ah, anladım. Âşıkları rahatsız etmek istemiyorsun.”

“Âşıklar mı?”

Babamın yüzünü görebiliyordum şimdi, yine eskisi gibi sakin, güçlü ve sağlıklıydı. Başını geriye atmış bulutları seyrediyordu.

“Endişelenme Ari,” dedi Dashay. “Sana da yer var.”

Bir an için öylece kalakaldım. Sonra kumsalı koşarak geçip onlara katıldım.

SONSÖZ

Vampir Etiği Konseyi'ne verdiğim ifadeye online olarak ulaşılabilir. Bu yüzden hikâyenin o kısmını burada anlatmayacağım. Vampirlerin birçoğu duruşmalardan ve bu duruşmaların neticelerinden haberdar. Bunları bir şekilde öğrenen birkaç insanın sadece kurmaca yazın olduklarını düşüneneceklerine ise hiç şüphem yok.

Yine de konseyin soruşturma yapmakta geç kaldığını da söylemem gerekiyor. Bir araştırma ekibi konu ile ilgili olarak görevlendirildiğinde şişelenmiş sularda uyku ilacı izine rastlamadılar. Orion Kaynak Suları birdenbire dükkânı kapatmış, kayıplara karışmıştı.

V'ye gelince, kurul onu sadece basit bir uyuşturucu olarak gördü. Ne de olsa kokain ya da eroin kadar zararlı değildi. Araştırmacılar Oglethorpe Meydanı'nın yakınındaki eve vardıklarında ise, evin boşaltılmış olduğunu gördüler.

Buna hiç şaşırmadım. Konseyin tarafsız olması gerekiyordu elbette, ancak üyelere iki tanesinin Nebulist olduğu barizdi. Bir tanesi kolumdaki izi fark edip, "Görüyorum ki işlerimize müdahale etmişsin." dedi. Amerika'nın ve dünyanın birçok yerinde insanlar, tıpkı arılar gibi ortadan kaybolmaya devam ediyor. Bilim adamları ileride kolonilerin tamamen yok olmasını engelleyecek ve sınırlayacak yollar bulmaya çalışıyorlar. Ama bildiğim kadarıyla hiç kimse virüslerin bilinçli bir biçimde yayılıp yayılmadığını, eğer öyleyse bu virüsleri kimin yaydığını araştırmıyor.

İnsanların vampirlerin var olduğuna inanmamasının bir güçten çok, bir lanet olduğuna inanmaya başladım. Geçen yüz yılın büyük bir kısmını ölümlülerin dünyasına asimile olmaya çalışarak, bunun bizi görünmez kılacağına ve hayatta kalmamızı sağlayacağına yardımcı olacağına inanarak geçirdik.

Ancak Amerikan toplumuna tam anlamıyla entegre olabilmek, bir ölçüde, toplumun benimsediği gizli sözleşmelere uymayı gerektiriyor. En sonunda vampirlerin asimile olabileceklerine karar verdim. Ancak toplum gelişip de vampirlere görünür bir rol vermeye razı olmadıkça entegre olabilmemiz hiç de olası görünmüyor.

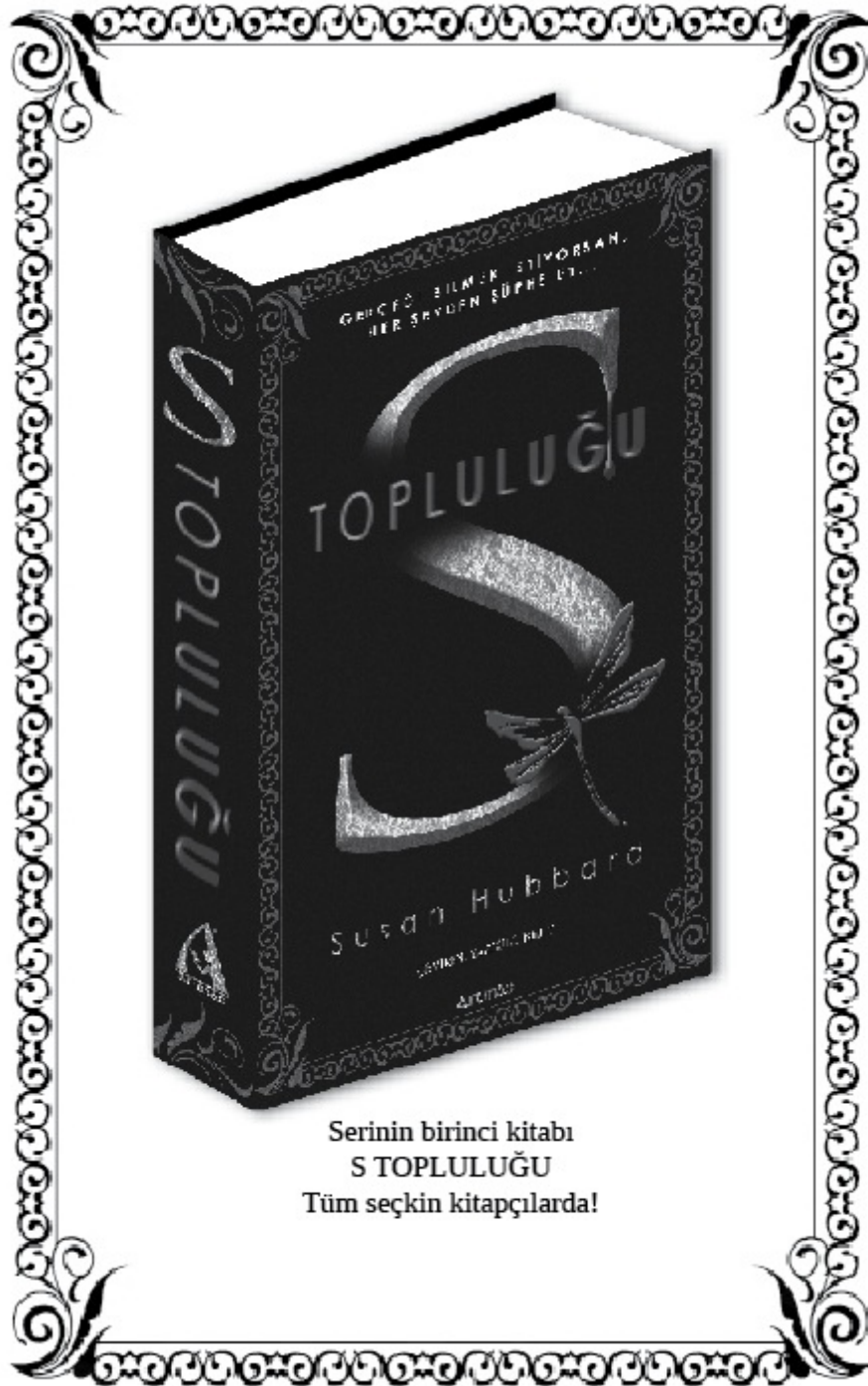
Son bir şey daha söylemek istiyorum. Bu kitabı ölümlülere adıyor, onlara şu soruları yöneltiyorum: Toplumun sizlere dayattığı değerlerden memnun musunuz? En son ne zaman kendi gözlerinizin derinliklerine baktınız? Görüş açınızın sınırlarını biliyor musunuz?

TEŞEKKÜR

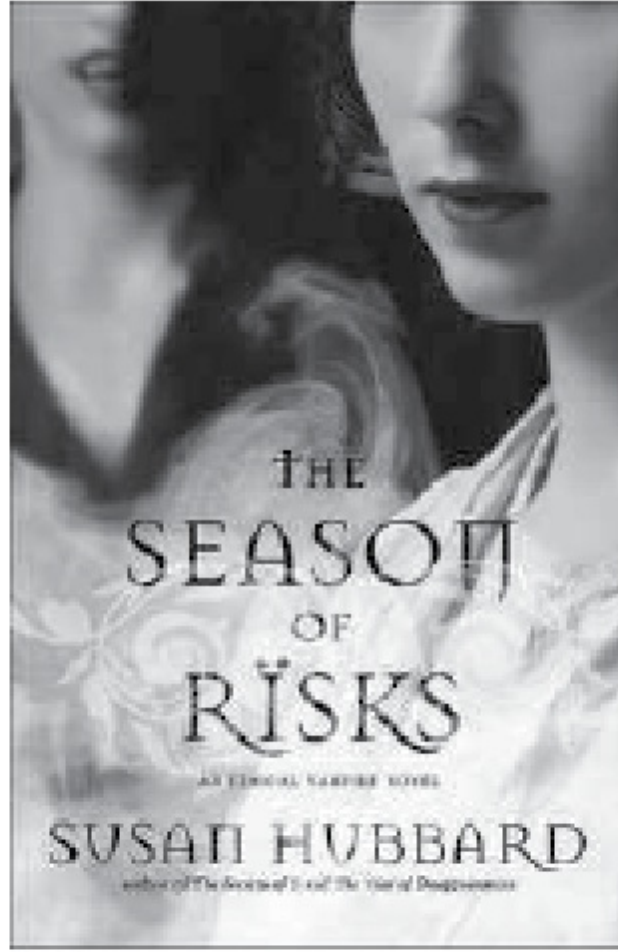
Bu kitabı yazarken bazı cömert insanlar araştırma sorularıma cevap verme nezaketini gösterdiler. Bunun için, Hillsboro Eyaleti Şerif Departmanı Vekili Billy Kruthers'a, Doktor George Everett'e ve Doktor Amy Ward'a teşekkür ederim. Bilgilerini ve anlayışlarını benimle paylaşmaları çok değerliydi. Sheila Forsyth, Clare Hubbard, Kate Hubbard, Mary Johnson, Nancy Pate, Adam Perry,

Tison Pugh ve Pat Rushin kitabın bazı bölümlerini okuyup yorumda bulundular. Mary Pat Hyland, Rick McCoy ve SharonWissert manevi destek sağladılar. Robley Wilson kitabın son halini birkaç kez okuyup kontrol etti, üstelik yazan bir zombiye dönüşmeme katlanmak zorunda kaldı. Hayatımda olduğumuz için çok şanslıyım.

Marcy Posner ve Denise Roy'a uzmanlıkları, arkadaşlıkları ve rehberlikleri için sonsuz teşekkürler. Ayrıca, Simon & Schuster'dan Rebecca Davis ve Leah Wasielewski'ye bilgelikleri ve destekleri için çok teşekkür ediyorum. Web sitem www.susanhubbard.com'a kitaplarım hakkındaki yorumlarını yazan okuyucularıma ise şunu söylemek istiyorum: Harikasınız! Web sitemin tasarımını yapan Fuchsia McInerney ve myspace.com/thesocietyofs 'in müziğini seçen Caethua'ya da çok teşekkürler. Son olarak Denizayılarını Koruma Örgütü'nü (www.savethemanatee.org) ve Homosassa Vahşi Yaşam Parkını (<http://www.hswsp.com>), Florida'nın özünün kaybolmasına engel olmaya çalıştıkları için takdir ediyorum.

Serinin birinci kitabı
S TOPLULUĞU
Tüm seçkin kitapçılarda!

Serinin üçüncü kitabı
The Season of Risks
Arunas farkıyla, çok yakında!